

காலக்ஷுடு

காலாண்டிதழ்

இதழ் 28

ஜனவரி - மார்ச் 2000

ரூ.25

10 மங்கள் நாள்தலை!
அந்த மங்கள் நாள்தலை!!

Rmkv
முகந்தம் பட்டுகள்
கிருவநல்வேலி டவுன்

காஞ்சிபுரம் பட்டுகள் • ஆரணி பட்டுகள் • தர்மாவரம் பட்டுகள்

பனாரஸ் பட்டுகள் • பிரிண்டி ட் சில்க்ஸ்

காலச்சுவடு

இதழ் 28
ஜனவரி - மார்ச் 2000

**ஆசிரியர்கள்
கண்ணன்**

மனுஷ்ய புத்திரன்
தயாரிப்பு உதவி
எம். எஸ்.
லீலா, ரதி
வடிவமைப்பு
மைதிலி
குமார், ஜோதி

தனி இதழ் ரூ. 25
ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 100
இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ. 150
வெளிநாட்டுச் சந்தா ரூ. 400
இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ. 700

வெளிநாட்டு
நிறுவனங்களுக்கு US \$ 15

**சந்தாத் தொகையை
'Kalachuvadu, Nagercoil'**
என்ற பெயரில்
பணவிடையாகவோ
'வரைவோலையாகவோ
அனுப்புக. காசோலையாக
அனுப்புகிறவர்கள் ரூ.10
சேர்த்து அனுப்புக.

**முன் அட்டை புகைப்படம்
பி. சி. ஸ்ரீராம்**

காலச்சுவடு
151 கே.பி. சாலை
நாகர்கோவில் 629 001
தொலைபேசி : 04652 - 22525
E-mail : kalachuvadu@vsnl.com

**மாணவர்களுக்குச்
சிறப்புச் சலுகை**
ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 50

சிறப்புப் பகுதி

5

**மரண தண்டனை
அறவியலும் அரசியலும்**

கவிதை

49

**தீராத மலர்
தேவதச்சன் கவிதைகள்**

விவாதம்

சாரு நிவேதிதா 54

மு. பொ. 89

சி. சிவசேகரம் 91

நூல் அரங்கு

நாகூசில் நாடன் 29

தொ. பரமசிவன் 30

லக்ஷ்மி மணிவண்ணன் 32

தெ. வேல்பன் 33

தைரா ராமகிருஷ்ணன் 34

எஸ். ராமகிருஷ்ணன் 35

சல்மா 36

மாலதி 37

பாவண்ணன் 39

அ.கா. பெருமாள் 42

ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் 43

புதுயுகம் 2000

25

**நாகர்க்கத்தை பீன்ஸ் காப்பாற்றிய விதம்
உம்பர்த்தோ ஈகோ**

குறுநாவல்

64

**மழையின் குரல் தனிமை
பா. வெங்கடேசன்**

கட்டுரை

**பிரளயக் கூத்திற்குப் பின்
விசாலாட்சி 46**

**தமிழ்ச் சினிமா : தமிழக அரசியல் :
நிஜமும் புனைவும்**

அ. ராமசாமி 60

**சூரியன் மேலே சென்றான்
ஐ. சிவசுப்பிரமணிய ஜெயசேகர் 84**

மற்றும்

**கணித்தமிழ் அரங்கம்
கி. நாராயணன் 28**

ஏழு கடல் தாண்டி 41

வர்பெற்றோம் 62

**எதிர்வினைகள்
கண்ணன் 82**

கண்டதும் கேட்டதும் 88

கடிதங்கள் 92

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்

தூய சவேரியார் கல்லூரி, பாளையங்கோட்டை - 627 002

வெளியீடுகள்

அழகியநாயகி அம்மாள் கவலை என்ற வட்டார வழக்கு நாவலைப் படித்து சிலிர்த்துப் போனேன். அதற்கு நோபல் பரிசே தரவேண்டும்.

கவலை

அழகியநாயகி அம்மாள்
பக். 432 ரூ. 150/-

கி. ராஜநாராயணன், ஓம் சக்தி, ஜூலை '99.

Azhakiya Nayagi Ammal has written a document which has added a great deal to our understanding of not only life in a particular region but also of history. And resounding through the complex structure of personal lives, migrations, land dealings and individual power, is the voice of a woman speaking after many years of silence and endurance. And in her voice is echoed the voices of many other women who figure in the document but who never spoke in their own life time.

C. S. Lakshmi (Ambai), *The Hindu*, 4th July '99.

ஒரு சாதாரணப் பெண்ணின் மனப்பதிவு என்பதோடு நின்றவிடாமல், அவர் சார்ந்த நாடார் இனத்தின் 500 வருடவரலாறு என்றும், அந்தப் பகுதியின் சமூக வாழ்க்கையையும், மனித இயல்புகளையும், மொழி வளத்தையும் பறைசாற்றும் இலக்கியம் என்றும் இதைச் சொல்லலாம். தமிழில் இதுபோல் நூல்கள் வந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆசிரியை 'நூல்' புத்திசாலித்தனத்தையெல்லாம் காட்டாமல் உள்ளது உள்ளபடி எழுதியிருப்பதால், வரிக்கு வரி சத்தியம் தெறிக்கிறது.

ப்ரியா, குமுதம், 18.3.99.

இது கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் வாழும் நாட்டார் சமூகத்தின் ஆவணம், சுழித்து ஓடும் தமிழ்நடை; வட்டாரச் சொல் வழக்காறுகள், பளிச்சென பழமொழிகள் தெறிக்கும் அற்புதம்; மன உணர்வுகளின் நேரிடையான பதிவு - இப்படி இதன் சிறப்புகளை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம்.

கி. அ. சச்சிதானந்தம், தினமணி, 6.5.99.

நாட்டார் வழக்காற்றியல்: சில அடிப்படைகள்

தே. லார்து
நாட்டார் வழக்காற்றியல் கருத்தாக்கங்களை விவரிக்கும் முழுமையான நூல்
பக். 435 விலை: ரூ. 120/-

பேச்சொலியியல்

சி. சுப்பிரமணியன்
மொழியின் ஒலி அமைப்புகளை (Phonetics) விவரிக்கும் மொழி நூல்
பக். 340 விலை: ரூ. 150/-

பேச்சுக்கூறுபாட்டியல்

சி. சுப்பிரமணியன்
பேச்சுவினை (Speech Act) பற்றி விவரிக்கும் நூல்
பக். 254 விலை: ரூ. 125/-

தென்பாண்டித் தமிழரின் சிலம்ப வரலாறும்

அடிமுறைகளும்

அ. அருணாசலம்
பக். 272 விலை: ரூ. 120/-

நாவாலின் படைப்புகள் நூலடைவு

இரா. காமராசு
நாவாலின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளுடன் கூடிய நூலடைவு
பக். 24 விலை: ரூ. 10/-

தேவியின் திருப்பணியாளர்கள்

சி. ஜே. ஃபுல்லர் (தமிழில்: S. நாகராஜ பிள்ளை)
மதுரை மீனாட்சி அம்மன் திருக்கோயில் பூசகர்கள் பற்றிய விரிவும் ஆழமும் கூடிய ஆய்வு நூல்
பக். 294 விலை: ரூ. 140/-

South Indian Folklorist

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம் வெளியிடும் ஆங்கில ஆய்விதழ் (ஆண்டுக்கு இருமுறை)
பக். 130 (சுமார்) ஆண்டுச் சந்தா: ரூ. 150/-

புதிய வெளியீடுகள்

அயோத்திதாசர் சிந்தனைகள்

(இரண்டு தொகுப்புகள்)

தொகுப்பாசிரியர்: ஞான. அலாய்சியஸ்

தொகுப்பு I

அரசியல், சமூகம்

தொகுப்பு II

சமயம், இலக்கியம்

நவீன இந்தியாவின் மாபெரும் அறிஞர்களுள் ஒருவர் பண்டிதர் அயோத்திதாசர். தமிழக அளவில் பெரியாருக்கும் இந்திய அளவில் அம்பேத்காருக்கும் முன்னோடியாக விளங்கினார்.

அயோத்திதாசரின் சிந்தனைகள் 1907 முதல் 1914 வரை ஏழாண்டுகள் அவரால் நடத்தப்பட்ட தம்மன் என்னும் வார இதழில் எழுத்து வடிவம் பெற்றன.

தொகுப்பாசிரியர் கடின முயற்சி மேற்கொண்டு தமிழன் இதழ்கள் அனைத்தையும் தேடிக்கண்டுபிடித்து, அயோத்திதாசர் எழுத்துகளைக் காலக்கிரமத்தின்படி, இதழாதாரத்துடன் அரசியல், சமூகம், சமயம், இலக்கியம் என்ற 4 பெரும் பிரிவுகளுக்குள் அடக்கியிருக்கிறார். அவை 2 தொகுப்புகளாக வெளிவந்துள்ளன.

பக். 800 + 800 விலை: ரூ. 300 + 300

□

பண்பாட்டு வேர்களைத் தேடி

தொகுப்பாசிரியர்: ஞா. ஸ்ஹபன்

மாறிவரும் சமூகச் சூழலில் தமிழர் பண்பாட்டு ஊற்றுக்களைப் புரிந்துகொள்ள உதவும் 21 கட்டுரைகள் அடங்கிய தொகுப்பு நூல்.

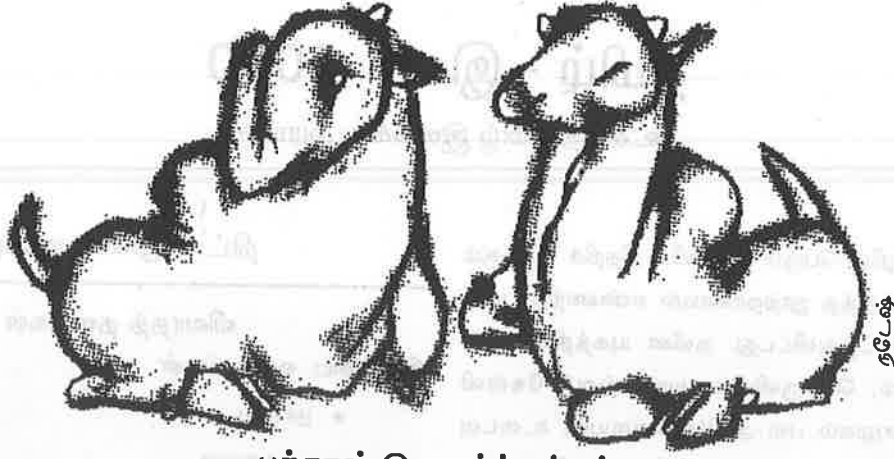
பக். 320 விலை ரூ. 120.

● நூல்கள் பெற விரும்புவோர் உரிய தொகையை 'The Editor, SIF, St. Xavier's College, Palayamkottai - 627 002' என்ற பெயரில் வரைவோலையாக அனுப்பவும்

● முன்பணம் அனுப்புவோருக்குப் பதிவுத் தபால் அல்லது கூரியர் மூலம் எங்கள் செலவில் புத்தகம் அனுப்பப்படும்.

● எங்கள் வெளியீடுகள் காலச்சுவடு பதிப்பகத்திலும் கிடைக்கும்.

ADVT

புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்

ஆயிரம் ஆண்டுகளின் முடிவில், இன்னும் ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகள் துவங்கும் ஒரு காலக்கணக்கில் வாழ நேர்ந்துவிட்டதன் பரவசத்தில் உலக மக்கள் இந்த புத்தாண்டை கனவின் பெரும் நடனமாக நிகழ்த்திக்கொண்டிருக்கின்றனர். சின்னச்சிறு விஷயங்களால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளின் சரித்திரத்தைச் சொல்லும் உம்பர்த்தோ ஈகோவின் கட்டுரையுடன் காலச்சுவடு இந்த இதழ் அதிக பக்கங்களுடன் வெளிவருகிறது. புதிய தடங்களில், விரிந்த தளங்களில் காலச்சுவடு தனது எதிர்காலத்தை உருவாக்கி வருகிறது. படைப்பாளிகள், வாசகர்களின் உற்சாகமான, இதய பூர்வமான பங்கேற்பு காலச்சுவடை மென்மேலும் வலிமைபடுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த ஆதரவு ஏற்படுத்தும் பொறுப்புகளும் அதிகரித்து வருகின்றன.

புதுமைப்பித்தன் ஆவணத் திட்டம்

கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாக புதுமைப்பித்தனின் தொகுக்கப்படாத படைப்புகளைச் சேகரித்து ஒழுங்குப்படுத்தி வெளியிடும் பணியில் காலச்சுவடு ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறது. புதுமைப்பித்தனின் முழுப் படைப்புகளைத் தொகுத்து வெளியிடும் பணியில் காலச்சுவடு தற்போது செயல்பட்டு வருகிறது. இதன் ஒரு கட்டமாக புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் வெளிவந்த மூலப் பிரதிகளை நுண்படச் சுருளிலும் (Micro film) மற்றும் கணினி வழி அலகீட்டு முறையிலும் (Digitisation) பாதுகாக்கும் திட்டத்தை தற்போது காலச்சுவடு அறக்கட்டளை, கலைகளுக்கான இந்திய அறக்கட்டளையின் உதவியுடன் செயல்படுத்த முனைந்துள்ளது. இத்திட்டத்தின் முதன்மை ஆய்வாளர் ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி. இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்த தமிழ் அறிவுலகத்தின் முழுமையான ஆதரவை வேண்டுகிறோம். புதுமைப்பித்தன் பங்களித்துள்ள இதழ்களை வைத்திருப்போர், அது பற்றிய தகவல் அறிந்தோர் எங்களைத் தொடர்புகொண்டு உதவுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

கலைகளுக்கான இந்திய அறக்கட்டளை தனது மானியத் திட்டத்தின் கீழ் திட்ட வரைவுகளைக் கோரி அறிவிப்பு வெளியிட்டுள்ளது (பார்க்க பக்கம் 48). இந்த வாய்ப்பை ஆர்வலர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

மரண தண்டனை

இந்த இதழ் மரண தண்டனைக்கு எதிரான சிறப்புப் பகுதி ஒன்றினை தாங்கி வருகிறது. தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் நீதி என்பதன், தண்டனை என்பதன் அர்த்தமின்மையை தீர்க்கமாகக் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றனர். எந்த நிலையிலும் இழக்கப்படமுடியாத மனிதனின் சில இயற்கை உரிமைகள் பற்றிய புரிதல்களுக்கு இந்த விவாதம் நம்மை இட்டுச் செல்கிறது. வெகுஜன உளவியலில் குற்றத்திற்கும் தண்டனைக்கும் இடையிலான உறவு குறித்து மேம்போக்கான, அதே சமயம் திட்டவாட்டமான புரிதல்கள் நிலவி வருகின்றன. அதிகார வர்க்க கருத்தியல்கள் இந்தப் புரிதல்களை திரும்பத் திரும்ப மறு உற்பத்தி செய்வதன் வாயிலாக கொலைக்கான சமூக உடன்படிக்கை ஒன்றை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இதன் மீது ஒரு குறுக்கீட்டை நிகழ்த்துவது அறிவார்ந்த சமூகத்தின் கடமையாகிறது.

அன்புடன்
ஆசிரியர் குழு

தமிழ் - இனி 2000

உலகத் தமிழ் இலக்கிய அரங்கு

திட்ட முன்வரைவு

விவாதத் தளங்கள்

இலக்கிய வடிவங்கள்

- ◆ நாவல்
- ◆ சிறுகதை
- ◆ கவிதை
 / மரபுக் கவிதை
 \ புதுக் கவிதை
- ◆ நாடகமும் அரங்கவியலும்

இயக்கமும் இலக்கியமும்

- ◆ தேசிய இலக்கியம்
- ◆ திராவிட இலக்கியம்
- ◆ மார்க்சிய இலக்கியம்
- ◆ பெண்ணிய இலக்கியம்
- ◆ தலித்திய இலக்கியம்

விமர்சனம்

- ◆ மார்க்சிய விமர்சனம்
- ◆ நவீனத்துவ விமர்சனம்
- ◆ தலித்திய விமர்சனம்
- ◆ புதிய விமர்சனப் போக்குகள்
- ◆ பெண்ணிய விமர்சனம்

பார்வைகள்

- ◆ நவீனத்துவ இலக்கியம்
- ◆ தமிழ் இலக்கியத்தில் புதிய போக்குகள்
- ◆ இலக்கியமும் இணையமும்

பொது

- ◆ வெகுசன இலக்கியம்
- ◆ மொழிபெயர்ப்புத் துறை
- ◆ குழந்தை இலக்கியம்

புலம் பெயர்ந்த தமிழர் இலக்கியம்
தமிழியல் : நேற்றும் இன்றும் நாளையும்

நண்பர்கள், அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள், வாசகர்கள், படைப்பாளிகள், தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர்களின் ஆலோசனைகளை வேண்டி இந்தத் திட்ட முன் வரைவை முன் வைக்கிறோம்.

உலக வரைபடத்தின் பெரும் பகுதியில் சிதறிக் கிடக்கும் தமிழ் வாழ்க்கை இந்த நூற்றாண்டில் எண்ணற்ற புதிய முகங்களை அடைந்துவிட்டது. நவீன யுகத்தின் பண்பாட்டு, அரசியல், பொருளியல், வரலாற்றுக் கேள்விகளால் தமிழ்ச் சமூகம் பல அதிர்வுகளையும், உடைவுகளையும் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது. புதியதொரு நூற்றாண்டு துவங்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கடந்து சென்ற நூற்றாண்டில் நம்முடைய பயணங்களை மதிப்பிட்டுக் கொள்வது புதிய திசைகளை அடைவதற்கான ஒரு ஆயத்தமாகும். அந்த நோக்கில் உலகின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் வாழும் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளும், அறிஞர்களும் சந்திக்கும் மாபெரும் நிகழ்வு **தமிழ் - இனி 2000**.

தேசியம், திராவிடம், மார்க்சியம், பெண்ணியம், தலித்தியம், பின் நவீனத்துவம், எனக் கோட்பாட்டு ரீதியாகவும், தமிழகம், ஈழம், சிங்கப்பூர், மலேஷியா, புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் வாழும் ஐரோப்பா, கனடா எனப் பிரதேச ரீதியாகவும், ஏராளமான அடுக்குகளும், ஊடுபாடுகளும் கொண்ட தமிழின் படைப்பியக்கத்தை விரிவான மதிப்பீடுகளுக்கு உள்ளாக்குவதற்காக உலகத் தமிழ் இலக்கிய அரங்காக **தமிழ் - இனி 2000** வருகிற செப்டம்பரில் மூன்று நாட்கள் சென்னையில் கூடுகிறது.

தமிழகம், ஈழம், சிங்கப்பூர், மலேஷியா, கனடா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் இதற்கான விரிவான ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். தமிழில் படைப்பியக்கச் செயல்பாட்டில் அக்கறைக்கொண்ட ஒவ்வொருவரும் இந்த முயற்சியில் பங்கேற்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். இந்த மாநாட்டில் விவாதிக்கப்பட வேண்டியவை தொடர்பாக நண்பர்கள் தங்கள் எண்ணங்களை காலச்சுவடு முகவரிக்கு எழுத வேண்டுகிறோம்.

தமிழ் - இனி 2000 நமது நினைவுகளுக்கும் கனவுகளுக்கும் இடையே ஒரு சந்திப்புப் புள்ளி.

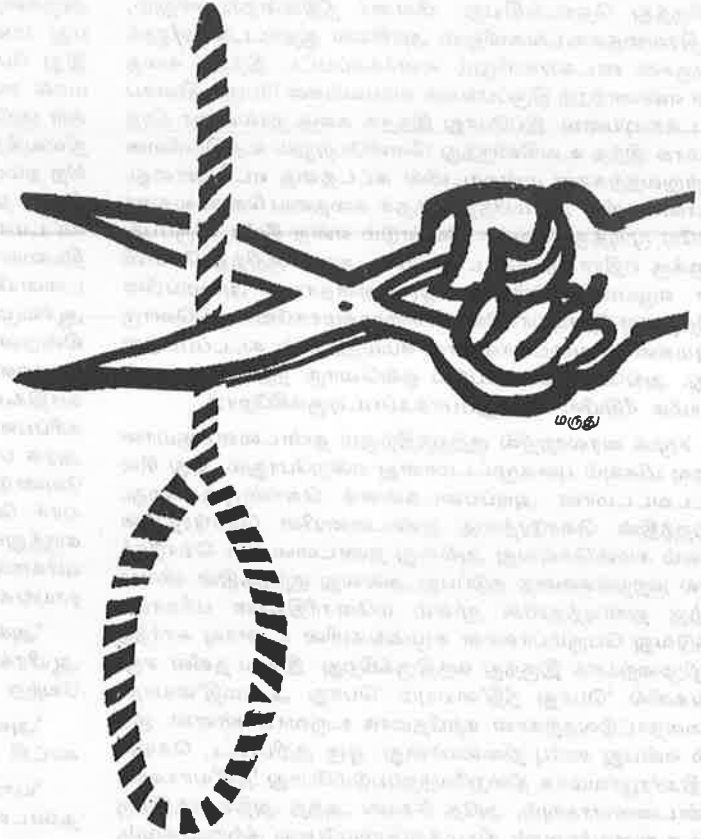
தமிழ் - இனி 2000 அமைப்புக்குழு

மரண தண்டனை

அறவியலும் அரசியலும்

மரண தண்டனை என்ற ஏற்பாடு காட்டுமிராண்டித்தனமானது. அற ஒழுக்கத்துக்குப் புறம்பானது, ஒரு சமூகத்தின் அறவகை, சட்டவகை அடித்தளங்களைச் சீர்குலைக்கும்படியானது எனக் கருதுகிறேன். அரசைச் செயல்படுத்துகிறவர்கள் மற்ற அனைவரையும் போலவே மேலோட்டமான முடிவுகளுக்கு வரக்கூடியவர்கள்தான்; மற்ற அனைவரையும் போலவே செல்வாக்குகளுக்கும், தொடர்புகளுக்கும், காழ்ப்புணர்ச்சிகளுக்கும், தன்னல நோக்கங்களுக்கும் உட்பட்டு நடந்து கொள்ளக்கூடியவர்கள்தான். இந்நிலையில் அரசானது மீளச் சரிசெய்ய முடியாத மிகக் கொடும்செயலை - உயிர் பறிப்பு என்ற செயலை - செய்யும் உரிமையை மேற்கொள்கிறது. இத்தகையதோர் அரசு தன் நாட்டின் அறவொழுக்கச் சூழலில் மேம்பாடு ஏற்படுத்தும் என்று எதிர் பார்ப்பதற்கில்லை. மரண தண்டனையானது குற்றமிழைக்க வாய்ப்புள்ளவர்கள் மீது அடிப்படையான எந்த விளைவையும் ஏற்படுத்தக் கூடும் என்று நான் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டேன். இதற்கு மாறானதுதான் உண்மையில் நடக்குமென உறுதியாக நம்புகிறேன். முழுச் சமூகமும், தனிப்பட்ட முறையில் அதன் உறுப்பினர் ஒவ்வொருவரும் - நீதிமன்றத்தில் முன்னிலை ஆகிறவர் மட்டுமல்ல - குற்றம் நிகழ்வதற்கு ஒரு வகையில் பொறுப்பென்று உறுதியாக நம்புகிறேன். அறவகையிலோ, நடைமுறை வகையிலோ மரண தண்டனைக்கு நியாயமேயில்லை. பழிக்குப் பழி வாங்கும் அநாகரீகப் பழக்கங்கள் தப்பிப்பிழைத்து நீடிப்பதையே அது குறிக்கிறது எனக் கருதுகிறேன். இது நீதிபதிகளின் தரப்பில் தற்காலிக மனச்சிதைவு ஏதுமில்லாத நிலையில் இரத்த வெறியோடும் திட்டமிட்டும் பழிக்குப் பழி வாங்குவதே ஆகும். ஆகவே இது வெட்கக்கேடானது, அருவருப்பானது.

அந்திரே சாக்கரோவ், 1977 டிசம்பர் 10, 11இல் ஸ்டாக்கஹோமில் நடைபெற்ற சர்வதேசப் பொதுமன்னிப்புக் கழக மாநாட்டுக்கு அனுப்பிய செய்தி.

பார்வைகள்

- மரண தண்டனை :
 ஒரு விவாதத்தை நோக்கி மனுஷ்ய புத்திரன் 6
 மணிலாக் கயிறும் அரசு யந்திரமும் எஸ். வி. ராஜதுரை 9
 மரண தண்டனையும் சமூகப் பொறுப்பும் சேரன் 11
 குரல்களாய்ப் பரிணமிப்போம் பெருமாள் முருகன் 12
 தண்டனையும் கௌரவித்தலும் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் 14
 தண்டனைகள் குற்றங்களைக் குறைத்து விடுவதில்லை அ. ராமசாமி 15
 மறன் இழுக்கா மானம் இராசேந்திர சோழன் 16
 மரணத்தின் பரிவர்த்தனை ரவிக்குமார் 18
 இது ஒரு தண்டனை உலகம் க. கலாமோகன் 19

கொலையின் கலை 8

மரண தண்டனை ஒழிப்பு : தமிழக எழுத்தாளர் மாநாடு 20

மரண தண்டனை :

மனுஷ்ய புத்திரன்

ஒரு விவாதத்தை நோக்கி

இந்திய குற்றவியல் சரித்திரத்தில் ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்குக்கு நிகராக இவ்வளவு பெரிய, சிக்கலான, எண்ணற்ற அரசியல், அறிவியல், சட்டவியல் புதிர்கள் நிறைந்த இன்னொரு வழக்கை, இன்னொரு புனைக்கதையை காண இயலாது. 1991 மே 21 ஆம் தேதி இந்தப் புனைக்கதை ஒரு கொடூரமான கொலை நடவடிக்கையிலிருந்து தொடங்கியது. பின்னர் நீதிமன்றங்களிலும், சித்திரவதைக்கூடங்களிலும் அரசியல் தூதாட்டங்களிலும் வெகுசன ஊடகங்களிலும் வளர்க்கப்பட்ட இந்தக் கதையின் எண்ணற்றத் திருப்பங்கள் சம்பவங்கள் பெரும் திகைப்புட்டக்கூடியவை. இப்போது இந்தக் கதை நால்வரை நிரந்தரமாக இந்த உலகிலிருந்து வெளியேற்றும் உத்திரவினை மாற்றுவதற்கான மன்றாடலின் கட்டத்தை எட்டியுள்ளது. கொலைகளில் ஆரம்பித்த இந்தக் கதையை கொலைகளாலேயே முடித்து வைக்க வேண்டும் என்ற தீவிர விருப்பங்களுக்கு எதிராகத் தண்டனையின் அறம் குறித்த கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. ஒரு ஜனநாயக அமைப்பின் நீதித்துறை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ ஒவ்வொரு குடிமகனின் அடையாளபூர்வ சம்மதத்தால் கட்டப்பட்டுள்ளது. அங்கே வழங்கப்படும் ஒவ்வொரு 'நீதி'யிலும் நாம் தார்பீக ரீதியில் பொறுப்பாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

சமூக வரலாற்றில் குற்றத்திற்கும் தண்டனைக்குமான உறவு மிகவும் புகைமூட்டமானது என்றபோதும் அது சில திட்டவட்டமான அடிப்படைகளைக் கொண்டிருக்கிறது. குற்றத்தின் கொடூரத்தை தண்டனையின் கொடூரத்தின் மூலம் சமன்செய்வது அல்லது தண்டனையின் கொடூரத்தால் குற்றங்களைத் தடுப்பது அல்லது குற்றத்தின் விளைவிற்கு தண்டித்தலின் மூலம் மனோரீதியான பரிகாரம் தேடுவது பெரும்பாலான சமூகங்களின் உணர்வு சார்ந்த வழிமுறையாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இவை நவீன சமூகங்களில் 'பொது நீதி'யையும் 'பொது அமைதி'யையும் நிலைநாட்டுவதற்கான கற்பிதமாக உருவாகியுள்ளன. குற்றம் என்பது சார்பு நிலையானது. ஒரு குறிப்பிட்ட செயல் அதிகாரபூர்வமாக நிறைவேற்றப்படும்போது 'நீதி'யாகவும், தண்டனையாகவும், அதே செயல் அந்த அதிகாரத்திற்கு கீழ் உள்ளவர்களால் நிகழ்த்தப்படும்போது குற்றமாகவும், ஒழுங்கீனமாகவும் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. குடிமக்களைக் காப்பது போலவே குடிமக்களைக் கொல்வதும் குடியாட்சியின் இறைமை சார்ந்ததாக உள்ளது.

கடந்த பல மாதங்களாக மரண தண்டனை குறித்து தீவிரமாக நடந்து வரும் வாதப்பிரதிவாதங்கள் அரசியல் நோக்கங்களுக்காகவோ, தண்டித்தலின் பொருட்டோ மனிதர்களைத் திட்டமிட்டுக் கொலை செய்வது தொடர்பாக பல கேள்விகளை எழுப்பியிருக்கின்றன. இப்பிரச்சனை தொடர்பாக பலரிடமும் தொடர்ந்து பேசி வந்திருக்கிறேன். பொதுக் கருத்தியலில் தண்டனை குறித்த பார்வைகள் திட்டவட்டமாக வரையறுக்கப்பட்டிருப்பதை இந்த உரை யாடல்களில் உணர முடிந்தது. இந்தியாவில் ரயில்கள் சரியான நேரத்தில் வருவதற்கும் லஞ்சத்தை ஒழிப்பதற்கும் இராணுவ ஆட்சி வரவேண்டும் என்று விரும்புவர்களும், பாலியல் வன்முறையில் ஈடுபடுவோருக்கு மரண தண்டனையைக் கோருபவர்களும், இத்தகைய கடுமையான வழிமுறைகளால் தங்களின் ஸ்திரமான வாழ்க்கையினை பாதுகாத்துக் கொண்டுவிடலாம் என்று நம்புகிறவர்களும் தம்முடைய இருப்பு எப்போதும் தண்டனைக்குள்ளாதலுக்கு வெளியே உள்ளதென நினைப்பவர்களும் நிறைந்த ஓர் சமுதாயத்தில் கொலைத் தண்டனை குறித்த

அறம் சார்ந்த விழிப்பை எதிர்பார்ப்பது அவ்வளவு சலபமாக இல்லை. அவர்கள் எளிதில் பதிலளிக்க முடியாத உணர்வுபூர்வமான கேள்விகளை எழுப்புகிறார்கள். 'உங்கள் குடும்பத்தில் யாரேனும் ஒருவர் கொல்லப்பட்டால் அந்தக் கொலைகாரனுக்குக் கருணை காட்டும்படி கேட்பீர்களா?'; 'கொடூரமான குற்றங்களைச் செய்தவர்கள் உயிர் வாழ அருகதையற்றவர்கள்', 'குற்றங்களின் கடுமையைக் குறைப்பது மறைமுகமாக குற்றங்களை ஆதரிப்பதேயாகும்' - இது போன்ற தன்னிலையான, முற்றிலும் உணர்வுபூர்வமான எண்ணங்கள் மனித இருப்பு மற்றும் மனித உரிமைகள் குறித்த சமகால உணர்வுகளை எதிர்கொள்வதில்லை. நிலவுகிற அமைப்பில் பாரபட்ச மற்ற நீதி சாத்தியம் என்கிற நம்பிக்கையிலிருந்து இந்தக் கருத்துகள் உதிக்கின்றன. இந்த நம்பிக்கைக்கான எல்லாக் காரணங்களும் திட்டவட்டமாக பொய்ப்பிக்கப்பட்டுவிட்டபோதும் வெகுசனக் கருத்தியலை அவை பாதிப்பதில்லை. இன்னொருபுறம் தண்டனையின் கொடூரத்தின்பால் காட்டக்கூடிய விருப்பமும் ஆர்வமும் பொதுக் கருத்தியலில் ஆழமாகப் படிந்திருக்கின்றன. இஸ்லாமியர்களை, இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறையை முற்றாக வெறுக்கக்கூடிய ஓர் இந்து வகுப்பு வாதிசூட இஸ்லாமிய தண்டனைச் சட்டங்களை அங்கீகரிப்பதை சாதாரணமாகக் காணலாம். பாரதிய ஜனதா அரசு பலாத்காரத்திற்கு மரண தண்டனை கொண்டு வர வேண்டுமென உத்தேசித்திருப்பது தொடர்பாக சில தனி யார் தொலைக்காட்சிகள் சமீபத்தில் பொதுமக்களின் கருத்துக்களைக் கேட்டன. நம் மரபில் தாயுள்ளம் கொண்டவர்களாக சித்தரிக்கப்படும் பெண்கள் தெரிவித்த அபிப்பிராயங்களில் சில வருமாறு :

'அக்குற்றவாளிகளை ஒரு பொது மைதானத்தில் நிறுத்தி ஆயிரக்கணக்கானோர் மத்தியில் தண்டனையை நிறைவேற்ற வேண்டும்'

'அவர்கள் தூக்கிலிடப்படுவதை சாட்டிவைத் தொலைக்காட்சி மூலம் நாடு முழுக்க ஒளிபரப்ப வேண்டும்'

'யார் பாதிக்கப்பட்டார்களோ அவர்கள் கையாலேயே தண்டனை நிறைவேற்ற வேண்டும்'

இந்த குரல்கள் மிகவும் பீதியூட்டுவதாக உள்ளன. இத்தகைய குரல்கள்தாம் ஒரு சமூகத்தில் எதேச்சாதிகாரத்தையும் கொடுங்கோன்மையையும் முன்மொழிபவையாக மாறுகின்றன. நமது கலாச்சார உணர்வு எந்த தார்பீக, அறவியல் விழிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்ற உண்மை மிகுந்த பதட்டத்தை உண்டாக்குகின்றது.

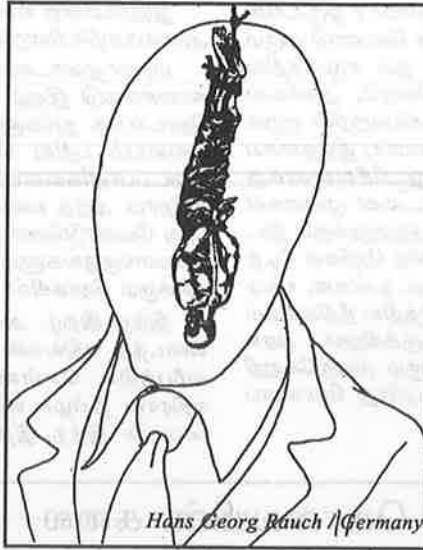
மரண தண்டனை பற்றிய விவாதத்தை முன்னெடுப்பவர்களால் நீதியமைப்பின் நம்பகமற்ற தன்மை குறித்து ஏராளமான வாதங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. நீதியின் பண்பை தீர்மானிப்பதில் அரசு, சாதி, சமயம், பொருளாதாரம் முதலியவற்றிற்கு உள்ள பாத்திரம் போலவே வெகுசன ஊடகங்களின் பாத்திரம் மிகத் தீவிரமானது. இவ்வூடகங்கள் குறிப்பிட்ட சில வழக்குகள் மேல் செலுத்தும் உணர்வுபூர்வமான அழுத்தம் அவ்வழக்குகள் பற்றிய பொது மக்களின் 'நீதி' ஒன்றை கட்டமைக்கின்றன. இந்த நீதி ஜான் டேவிட், பிரேமானந்தா வழக்குகளில் சம்பந்தப்பட்ட குற்றவாளிகளைத் தூக்கிலிடும்படி மக்களை நீதி மன்றத்தின் முன் ஆர்ப்பாட்டம் செய்ய வைத்ததைக் கண்டோம். மேற்கு நாடுகளில் வெகுசன ஊடகங்கள், வழக்குகளில் நீதிபதிகளின் உளவியலைப் பாதிப்பது குறித்து ஆழமான விமர்சனங்களும் கண்காணிப்புகளும் உருவாகியுள்ளன.

நமது நீதியமைப்பில் குற்றம் தொடர்பாக ஊடகங்கள் உருவாக்கும் புனைவுகளின் செயல்பாடு குறித்த அக்கறைகள் இன்னும் பெரிய அளவில் உருவாகவில்லை.

அரசியல் நோக்கில் இப்பிரச்சனை வேறு பல பரிமாணங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. பாரதிய ஜனதாவின் சமூக கலாச்சார விருப்பங்களுக்கு மரண தண்டனையை ஒழிப்பது உவப்பானதல்ல. சோனியா காந்தி நால்வரின் மரண தண்டனை மேல் தனக்கு விருப்பமில்லை என்று கூறியுள்ள போதிலும் அது காங்கிரஸின் உணர்வல்ல. மனித உரிமை இயக்கங்களும் இடதுசாரி சிந்தனையாளர்களும் தமிழ் இனப் பற்றாளர்களும் தலித் சிந்தனையாளர்களும் பெரியாரியர்களும் மரண தண்டனைக்கு எதிரான இயக்கத்தை முன்னெடுத்துச் செல்கின்றனர். நமது அரசியல், சமூக, கலாச்சார பரிணாம வரலாற்றில் இந்த இயக்கம் ஒரு முக்கியமான சந்தர்ப்பத்தை குறிக்கின்றது. மரண தண்டனையை எதிர்க்கும் அனைவரின் நோக்கங்களும் ஒரே விதமானது அல்ல. இதிலுள்ள சில முரண்கள் சங்கடமானவை. நால்வரைக் காப்பாற்றுவது என்ற உணர்ச்சியுடைய கோரிக்கையில் இந்த சங்கடங்களை மறைத்து வைக்க முடியாது.

சமீபத்தில் சென்னையில் மரண தண்டனைக்கு எதிராக தமிழ் எழுத்தாளர்களின் மாநாடு நடந்தது. அம்மாநாட்டில் சில சிந்தனையாளர்கள் மரண தண்டனையை அரசமைப்பின் வன்முறையாக இனங்கண்ட அதே சமயத்தில், அரசின் வன்முறைக்கு எதிராக இயங்கும் போராளிகளின் வன்முறையை தவிர்க்க முடியாததாகவும், விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாகவும், முழுமனதுடன் ஆதரித்ததைப் பார்க்க முடிந்தது. மரண தண்டனைக்கு எதிரான கருத்து என்பது மனிதர்களைக் கொல்வது பற்றிய அடிப்படைக் கேள்விகளை எழுப்புவதற்குப் பதில் சில கொலைகளை ஆதரிப்பதும் சில கொலைகளை எதிர்ப்பதுமான ஒரு நிலைப்பாடாக இருப்பது இந்த இயக்கத்தையே அர்த்தமிழக்கச் செய்துவிடும். உலகெங்கிலும் உள்ள சக்திவாய்ந்த பல விடுதலை அமைப்புகள் திட்டமிட்ட வகையில் நிகழ்த்தி வந்திருக்கும் படுகொலைகளுக்கும் சித்திரவதைகளுக்கும் எண்ணற்ற சான்றுகள் உள்ளன. அவை அரசு பயங்கரவாதத்திற்கு எந்த விதத்திலும் குறையாதவை. கருத்து முரண்பாடு கொண்டவர்களையும் அரசியல் எதிரிகளையும் இந்த இயக்கங்கள் இரக்கமின்றித் தீர்த்துக் கட்டியிருக்கின்றன. எண்ணற்ற அப்பாவி மக்கள் யுத்த தந்திரத்தின் பகடைக் காய்களாக படுகொலைக்கு ஆளாகியிருக்கின்றனர். இந்த உண்மை மரணத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எண்ணற்ற இலங்கை முஸ்லிம், சிங்கள பொதுமக்களுக்கும் மாற்றுக் கருத்துக்கள் கொண்ட தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கும் தெரியும்; அதேபோல இங்கே தங்களை புலிகளின் தீவிர ஆதரவாளர்களாகக் காட்டிகொள்ளத் துடிக்கும் தமிழ் பற்றாளர்களுக்கும் தெரியும்.

அதே போல கம்புனிஸத்தின் மகத்தான விடுதலைக்காக முடிவுகளால் வழிமுறைகளை நியாயப்படுத்திவிடலாம் என்று நம்பி புரட்சிகர வரலாற்றெங்கும் நிகழ்த்தப்பட்ட படுகொலைகளும், புரட்சிகர அரசுகளை நிலைநிறுத்தச் செய்யப்பட்ட படுகொலைகளும் அழிக்க முடியாத இரத்த சாட்சியங்களாகி நிற்க, அவற்றின் எந்தக் கேள்விக்கும் பதில் சொல்லாமல் இன்னும் 'கொலைகளின் தவிர்க்க முடியாமையை' பல இடதுசாரிகள் ஆதரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மனிதக் கொலை

தொடர்பாக மார்க்ஸியம் ஆழமான அறிவியல் கேள்விகளை எதிர்கொள்ளாதது போலவே இவர்களும் இன்று வரை இந்தக் கேள்விகளை எதிர்கொள்ளவில்லை. இவற்றை ஒதுக்கித் தள்ளும் உரிமை யாருக்கும் இல்லை. பாசிசத்திற்குத் தேசிய முகமுண்டு, இன முகமுண்டு, மத முகமுண்டு, மொழி முகமுண்டு, சோசலிச முகமுண்டு. ஆனால் மரணத்திற்கு எந்த முகமும் இல்லை. அது அர்த்தமற்ற இருள். கலைக்க முடியாத மௌனம். மீள முடியாத வெளியேற்றம். மாற்ற முடியாத கட்டளை. மரணத்தைச் சொல்ல தர்க்க மொழிகளில்லை. அறத்தின் மொழியும் கவிதையின் மொழியும் உண்டு.

குற்றவாளிகளை அழித்ததின் மூலம் குற்றங்கள் அழிக்கப்பட்டதற்கு வரலாற்றில் எந்தத் தடயமும் இல்லை. மாறாக குற்றங்களின் பட்டியலும் அழிக்கப்பட வேண்டியவர்களின் பட்டியலும் வளர்ந்து கொண்டே செல்கின்றன. கொலைக்கான அதிகாரம் தனக்குள் முடிவற்ற சாத்தியங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த அதிகாரத்தின் வாயை நாம் நிரந்தரமாக மூடாவிட்டால் எவருக்கு எதிராகவும் யாருக்கு எதிராகவும் அது எப்போது வேண்டுமானாலும் திறக்கலாம். பாரபட்சமும், தனிப்பட்ட மனச்சாய்வுகளும் கொண்ட ஓர் அமைப்பில் நீதியின் அர்த்தம் என்ன? தண்டனையின் அர்த்தம் என்ன? கருணைக்கும் மன்னித்தலுக்கும் அப்பால் மனித நீதியை உருவாக்குவது சாத்தியம்தானா?

நாளை அதிகாலையில் தூக்கிலிடப்படவிருக்கும் ஒரு வனின் / ஒருத்தியின் கடைசித் தூயினிலிருந்து, கடைசி இரவிலிருந்து, கடைசி உணவிலிருந்து, விடுபடுவதற்கான அர்த்தமற்றக் கடைசிக் கனவிலிருந்து, கொலைக் களத்தை நோக்கிய கடைசி நடையின் தனிமையிலிருந்து கிளம்பி நம்மேல் படியும் ஆழ்ந்த குளிர் நடுநடுங்கச் செய்கிறது.

II

மரண தண்டனை தொடர்பான கேள்விகள் எங்கும் ஒலித்து கொண்டிருக்கும் இன்றையச் சூழலில் காலச்சுவடில் இது தொடர்பான எண்ணங்களைத் தொகுக்க விரும்புகிறோம். இப்பிரச்சினையின்பால் தமிழ் படைப்பாளிகள் கொண்டிருக்கும் எண்ணங்களைப் பதிவுச் செய்யும் பொருட்டு பலருக்கும் கீழ்க்கண்ட கடிதத்தை அனுப்பினோம்.

'சமீபத்தில் தீவிர விவாதங்களை உருவாக்கியிருக்கும் 'மரண தண்டனை' குறித்த பிரச்சனை தொடர்பாக இக்கடிதத்தை உங்களுக்கு எழுதுகிறோம். உலகெங்கும் மரண தண்டனை குறித்த கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டும், பல நாடுகளில் அது ஒழிக்கப்பட்டும் உள்ள சூழலில் ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கில் மரண தண்டனை உறுதி செய்யப்பட்டுள்ள நால்வர் தொடர்பாக இந்தியாவில் - குறிப்பாக தமிழகத்தில் - இப்பிரச்சனை பெரும் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது.

சிலில் சமூகத்தில் மரண தண்டனையின் இடம் என்ன? மத்திய கால தண்டனை முறைகளை நவீன சமூகங்களின் மனிடனை உரிமை குறித்த தார்பீக் நெறிகளின் அடிப்படையில் ஏற்க இயலுமா? குற்றத்திற்கும் தண்டனைக்கும் இடையிலான உறவு திட்டவாத்தமாக வரையறுக்கக்கூடியதா? குற்றங்களுக்கு எதிராக மரண தண்டனை ஓர் அச்சுறுத்தும் நடவடிக்கை எனில் மரண தண்டனை நடைமுறையில் உள்ள நாடுகளிலும் அவை ஒழிக்கப்பட்ட நாடுகளிலும் குற்றங்கள் நிகழ்வதில் வித்தியாசங்கள் உள்ளனவா? தண்டனை குறித்த அச்சங்கள் குற்றங்கள் நிகழ்வதைத் தடுக்கும் ஆற்றல் கொண்டதாகவோ, தண்டனைகள் குற்றங்களுக்குப் பரிசுரமாகவோ ஆவதுண்டா? ஓர் உயிரை பறிக்கும் அளவுக்கு அரசுக்கும்

நீதித் துறைக்கும் இறையாண்மை இருக்கலாமா? ஒருவரின் வாழும் உரிமையை நிரந்தரமாக முடிவுக்குக் கொண்டு வரும் அளவு அதிகாரம் படைத்த நீதியமைப்பு நம் சமூகத்தில் தனிமனித பலவீனங்களும், பணம், அதிகாரம், அரசியல் செல்வாக்கு, இன, சாதி, மத பேதங்கள் ஆகியவற்றின் குறுக்கீடுகளும் அற்ற ஓர் அமைப்பா? இந்த அமைப்பு இத்தகைய பலவீனங்களைக் கொண்டதெனில் மறுபரிசீலனைக்கு இடமற்ற மரண தண்டனை போன்ற தண்டனை முறைகள் நீடிப்பது சரியா? கருணைக்கும் மனநிதிநுத்துவலுக்கும் இடமளிக்காத ஒரு சமூகத்தில் அடிப்படை மனித நெறிகள் நீடித்திருப்பது சாத்தியமா? கழுமரங்கள், கில்லட்டின்கள், விஷவாயு அறைகள், தூக்குமேடைகள் சரித்திரத்தில் நீதியையும் சமாதானத்தையும் உருவாக்கப் பயன்பட்டிருக்கிறதா? அரசுகளைப் போலவே போராளி அமைப்புகளும் நிறைவேற்றி வரும் மரண தண்டனைகளை எவ்வாறு புரிந்து கொள்ளப் போகிறோம்?

இதுபோன்ற எண்ணற்ற கேள்விகள் நம் மனசாட்சியை அலைக்கழிக்கின்றன.

மரண தண்டனை குறித்த தார்மிக பிரச்சனைகளைப் பற்றி காலச்சுவடு இதழ் விவாதிக்க இருக்கிறது. இப்பிரச்சனை தொடர்பாக தங்களுடைய பார்வைகளையும் மன உணர்வுகளையும் பதிவு செய்யுமாறு தமிழகத்தின் முக்கியமான படைப்பாளிகளையும் சிந்தனையாளர்களையும் கேட்டிருக்கிறோம். அந்த வகையில் உங்கள் கருத்துகள் இதில் இடம் பெற வேண்டுமென மிகவும் விரும்புகிறோம். கொலைகளும் பழிவாங்குதல்களும் அற்ற அறத்தையும் நீதியையும் உருவாக்கும் நோக்கில் உங்கள் கருத்தை அனுப்பி உதவுங்கள்.

இந்த இதழ் அச்சுக்கு போகும் வரையில் எங்களுக்கு கிடைத்த பதில்கள் இங்கே இடம் பெறுகின்றன. மேலும் சமீபத்தில் சென்னையில் நடந்த மரண தண்டனைக்கு எதிரான தமிழக எழுத்தாளர்களின் மாநாட்டின் தொகுப்பினையும் இந்த இதழில் வெளியிடுகிறோம்.

கொலையின் கலை

தூக்கிலிடுவதற்கு ஒரு அங்குலம் தடிமனுள்ள மணிலா கயிறு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அது போன்ற இரண்டு கயிறுகள் உபயோகத்திற்கு ஏற்ற நிலையில் ஒவ்வொரு சிறைச் சாலையிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். அந்தக் கயிறு 19 அடி நீளமுள்ளதாக நன்றாக முறுக்கப்பட்டு விறைப்பான நிலையில் இருக்க வேண்டும். அது ஒரே சீரான தடிமனுடன், ஏழு அடி உயரமுள்ள 280 பவுண்ட் எடையினைத் தாங்கக்கூடியதாகவும், சுருக்கு வளையத்தில் எளிதாக நுழைக்கக்கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். தூக்குத் தண்டனைக் கைதி சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டவுடன் கழுத்தளவு கவனமாகக் குறிக்கப்படவேண்டும். கழுத்தின் சுற்றளவும், கழுத்திற்கும் தாடைக்கும் இடைப்பட்ட உயரமும் துல்லியமாகக் குறித்துக் கொள்ளப்படவேண்டும். கயிற்றின் நீளமானது கைதியின் உயரம், அவரது தாடையிலிருந்து வளையத்திற்கு இடைப்பட்ட உயரம் இவை இரண்டும் சேர்ந்த நீளத்திற்குச் சமமாக இருக்க வேண்டும்.

லீ. சந்திரன்

தண்டனை நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்னிதம் மாலையில் தூக்குமேடை ஆய்விடப்பட்டு தூக்குக் கயிறும் நன்றாகப் பரிசோதிக்கப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு முறை தூக்கிலிடுவதற்கும் ஒரு புதிய கயிறைப் பயன்படுத்த வேண்டியதில்லை. ஆனால் சிறைக் கண்காணிப்பாளர் அந்தக் கயிற்றை மிகக் கவனத்துடன் பரிசோதிக்க வேண்டும். சிறைச்சாலை விதிகளின்படி கைதியின் எடையைவிட ஒன்றரை மடங்கு அதிக எடையும், ஆறு முதல் எட்டடி உயரமும் கொண்ட உருவ பொம்மையோ, மணல் பொதியோ அக்கயிற்றில் தொங்கவிடப்பட்டு அதன் உறுதி சோதிக்கப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு கைதிக்கும் அதிகப்படியாக இரண்டு கயிறுகள் தூக்குமேடையில் அவசரத் தேவைக்கு தயாராக வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். கயிற்றுச் சுருக்கில் வெண்ணெய் / மெழுகு தடவப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மாகச் சேர்த்து விலங்கிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். கைதி தூக்கு மேடை அமைந்த இடத்திற்குள் நுழையுமுன் அவரது தலையும் முகமும் பருத்தித் துணியாலான உறையால் மூடப்பட்டிருக்க வேண்டும். கைதி தூக்குமேடையை பார்க்க அனுமதிக்கப்படக் கூடாது. துணைக் கண்காணிப்பாளர் பொறுப்பில் கைதியின் முன்னால் இருவரும், பின்னால் இருவரும் அவரின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு இருவருமாக, ஆறு சிறைக் காவலர்களும் ஒரு தலைமைக் காவலரும் உடன்வர, கைதி தூக்குமேடைக்குக் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். கைதி தூக்குமேடைக்கு வந்து

சேருவதற்குள் கண்காணிப்பாளர், நீதிபதி, மற்றும் மருத்துவ அலுவலர் ஆகியோர் தங்களுக்குரிய இடங்களில் நின்றிருக்க வேண்டும். கண்காணிப்பாளர் நீதிபதியிடம் கைதியை அடையாளம் கண்டு அவர் மீதான தண்டனை உத்திரவை கைதிக்குத் தெரிந்த மொழியில் வாசித்துக் காட்டிவிட்டதாகக் கூறுவார். பின்னர் அந்தக் கைதி தூக்கிலிடுபவரிடம் ஒப்படைக்கப்படுவார். அந்த குற்றவாளி தூக்குமேடைமீது ஏற்றப்பட்டு உத்திரத்தில் சுருக்குக்கயிறு கட்டப்பட்டிருக்கும் இடத்தின் நேர்கீழ் நிறுத்தப்படுவார். சிறைக்காவலர்கள் இன்னமும் கைதியின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். தூக்கிலிடுபவர் அடுத்தப்படியாக கைதியின் இரண்டு கால்களையும் சேர்த்து இறுக்கமாகக் கட்ட வேண்டும். தூக்குக் கயிறு கழுத்தில் இறுக்கமாக இருக்கும்படி சுருக்கின் முடிச்சை சரி செய்ய வேண்டும். முக உறையின் மேல் சுருக்குக்கயிறு இடமும் வலமும் ஒன்றரை அங்குலம் தளர்வாக இருக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். காவலர்கள் கைதியின் கைகளிலிருந்து தம் கைகளை அப்போது விலக்கிக் கொள்ளவேண்டும். கண்காணிப்பாளரது சமீக்கை கிடைத்தவுடன் தூக்கிலிடுபவர் லீவரை இயக்க வேண்டும். தூக்கிலிடப்பட்ட உடல் அங்கேயே தொங்கவிடப்பட்டு மருத்துவ அதிகாரி உயிர் உடலிலிருந்து பிரிந்துவிட்டதாக சான்றிதழ் அளித்த பின்னர் கீழிறக்கப்பட வேண்டும்.

(பஞ்சாப் சிறைக் கையேடு மற்றும் மாதிரி சிறைக் கையேடு ஆகியவற்றிலிருந்து.)

தமிழில் : லல்லி

நன்றி : We, the Condemned, Voices Against Death Penalty, PUCL, Pondicherry.

எஸ்.வி. ராஜதுரை

மணிலாக் கயிறும்
அரசு யந்திரமும்

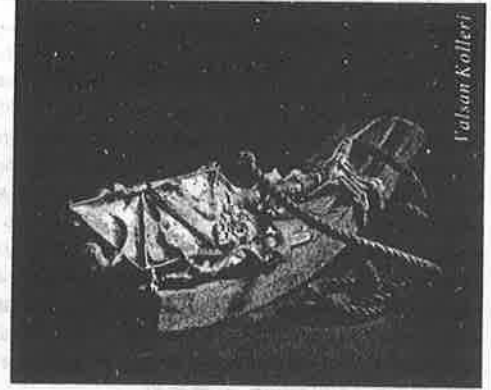
‘தினமணி’யில் (சென்னைப் பதிப்பு) வந்த செய்திகளை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்வோம். 5 பேரைக் கொன்ற கோவிந்தசாமி என்பவர் நவம்பர் 9ம்தேதி கோவை மத்திய சிறையில் தூக்கிலிடப்பட்ட போகிறார் என்ற அச்செய்தியை பிற நாளேடுகளும் (3-11-99) வெளியிட்டன. தொலைக்காட்சிகள் மூலை முடுக்குகளுக்கு எடுத்துச் சென்றன. ஆனால் 6ஆம் தேதி ‘தினமணி’யில் 4 கொலைச்சம்பவங்கள் (6 கொலைகள்), 11ஆம் தேதி ஒரு கொலைச் சம்பவம் (3 கொலைகள்), 13ஆம் தேதி மற்றொரு சம்பவம் (1 கொலை) செய்திகளாகத் தரப்பட்டுள்ளன. அநேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் இப்படிப்பட்ட செய்தியைக் காணலாம்.

கொலைக் குற்றங்கள் மீண்டும் மீண்டும் நிகழாமல் தடுத்து நிறுத்தவே ‘மரண தண்டனை’ என்ற வாதுரை இங்கே தகர்ந்து விழுகிறது. இந்த வாதுரைக்கு இரண்டு கூறுகள்: கொலைக்குற்றம் செய்தவரைத் தூக்கிலிடாவிட்டால் அவர் தொடர்ந்து அக்குற்றங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பார்; அவருக்குத் தரப்படும் மரண தண்டனை பிற இடங்களில், பிற நேரங்களில், பிற மனிதர்கள் அக்குற்றத்தைச் செய்யாமல் அச்சுறுத்தித் தடுத்து நிறுத்திவிடும். இரண்டாவது கூற்று கோவிந்தசாமி விஷயத்தில் பொய்ப்பிக்கப்பட்டுவிட்டது. கோவிந்தசாமி கொலை செய்யத் துணிந்த நேரத்தில் அவருக்கு இருந்த மன உணர்வுகள், நோக்கங்கள், சந்தர்ப்ப தூழ்நிலை முதலியனவே பிற கொலைகளைப் புரிவோருக்கும் இருக்கும் என்பது தர்க்கரீதியாகப் பார்த்தால் ஒரு அபத்தம். கால நீரோட்டத்தில் எப்போதோ, யாரோ, எங்கோ செய்கிற கொலைக்கு இன்று என் கழுத்தில் மாட்டப்படும் தூக்குக் கயிறு எப்படித் தடுப்புச் சக்தியாக இருக்கும்? மரண தண்டனையால் கொலைக் குற்றங்களோ, கொடுங் குற்றங்களோ தடுக்கப்படுவதில்லை என்பதைத் தான் உலககெங்குமுள்ள குற்றவியல் ஆய்வு வல்லுநர்களின் புள்ளி விவரங்கள் கூறுகின்றன. தென்னாப்பிரிக்க நீதி மன்றத்தில் அரசாங்கத் தலைமை வழக்குரைஞர் கூறியது போல, ‘தடுக்கப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை யாருக்கும் தெரியாது; தடுக்கப்படாதவர்களின் எண்ணிக்கையை மட்டுமே நாமறிவோம்.’

மேற்சொன்ன வாதுரையின் முதல் கூறும் கோவிந்தசாமியால் பொய்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் கொலை செய்ததற்கான நேரடி சாட்சியங்கள் இல்லை. சந்தர்ப்ப தூழ்நிலைச் சாட்சியங்களும் கூட சரிவர மெய்ப்பிக்கப்படவில்லை என்று அவரை அமர்வு நீதிமன்றம் (Sessions Court) விடுதலை செய்தது. ஏழாண்டுகள் அவர் சுதந்திர மனிதனாக, நல்ல மனிதனாக, உழவுத் தொழில் புரிந்து வாழ்ந்து வந்தார். அமர்வு நீதிமன்றத் தீர்ப்பை எதிர்த்து அரசாங்கம் உயர்நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்தது. ஏழாண்டுகளுக்குப் பிறகு தீர்ப்பு வழங்கிய உயர்நீதிமன்றம் மரண தண்டனை விதித்தது; உச்சநீதிமன்றத்தாலும் உறுதி செய்யப்பட்ட அத்தண்டனையை எதிர்த்து கைதி அனுப்பிய கருணை மனு குடியரசுத் தலைவரால் ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நிராகரிக்கப்பட்டது. எனினும் புதிதாக எழுந்துள்ள ஒரு சட்டச் சிக்கல், மனித உரிமை அமைப்புகளின் தலையீடு, கைதி சார்பில் உயர் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ள ஒரு மனு ஆகியன தண்டனை நிறைவேற்றத்தைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைத்துள்ளன.

எந்தவொரு குற்றமும் நியாயமான சந்தேகங்கள் எவற்றுக்கும் உட்படாத வகையில் நிரூபிக்கப்பட வேண்டும் என்பது குற்றவியல் சட்டங்களின் அடிப்படை நெறி. ஆனால் கோவிந்தசாமி வழக்கினை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் அந்த நெறி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட முறை நீதிமன்றத்துக்கு நீதிமன்றம், நீதிபதிக்கு நீதிபதி மாறுபடுவதைப் பார்க்கலாம். சந்தர்ப்ப தூழ்நிலைச் சாட்சியங்களை மட்டுமே வைத்து ஒருவரது கொலைக் குற்றம் நிரூபிக்கப்படும்போது, மரண தண்டனை விதிக்காமல் ஆயுள் (சிறை) தண்டனை விதிப்பது மட்டுமே மரபாக இருந்து வருகிறது. எனினும் ‘மரண தண்டனை’ விதிப்பதற்குச் சட்டத்தில் தடை இல்லை. அது, அந்தந்த நீதிபதியின் விருப்ப அதிகாரம்.

நீதிபதிகள் தற்போக்காகச் செயல்படுவதற்கு எல்லாக் குற்றவியல் சட்டங்களுமே இடம் தருகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட குற்றத்திற்கு

Tulsan Kolleri

உயர்ந்த அளவு தண்டனை 10 ஆண்டுச் சிறைவாசம் என்றால், ஒரு நீதிபதி அக்குற்றத்தைச் செய்த ஒருவருக்கு அந்த உயர்ந்த அளவு தண்டனையைத் தரலாம்; மற்றொரு நீதிபதி அதே குற்றத்தை இழைத்த மற்றொரு நபருக்கு 5 ஆண்டுச் சிறை தண்டனை வழங்கலாம். எனினும் இங்கே நிகழும் தற்போக்குகளோ, தவறுகளோ சரிப்படுத்தப்படக் கூடியவை (குறைந்த அளவு கோட்பாடு வரையிலும்). தண்டிக்கப்பட்டவனும் தன் உயிரை இழப்பதில்லை.

ஆனால் மரண தண்டனை விஷயத்தில் தற்போக்கான முடிவுகள், தவறான தீர்ப்புகள் இழந்த உயிரை மீட்டுத் தரா.

குறைபாடுகளும் பலகிளைங்களும் உள்ள நிறுவனங்களிடமும் நீதிபதிகளிடமும் ஒருவரது உயிர் மீதான வானளாவிய அதிகாரத்தை ஒப்படைப்பது சரியானதா? ராஜீவ் கொலை வழக்கில் தடா சிறப்பு நீதிமன்றத்தால் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட 26 பேரில் 19 பேரை உச்சநீதி மன்றம் விடுதலை செய்தது. ஒருவேளை அந்த 19 பேருக்கு மேல்முறையீடு செய்ய வசதி, வாய்ப்பு இல்லாமல் போயிருந்தால் (‘தடா’ சட்டம், உயர்நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்யும் வாய்ப்பைப் பறித்தது என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டும்) இலவச சட்ட உதவி பெற்றிருக்கக்கூடும். அந்த ‘இலவச சட்ட உதவி’ என்பது ஏராளமான பணத்தைக் கொடுத்து அமர்த்தப்படும் திறமைமிக்க ‘கிரிமினல்’ வழக்கறிஞரின் வாத சாதாரணங்களுக்கு ஈடாகாது. எனவே உச்சநீதிமன்றமும் ‘தடா’ நீதி மன்றத்தின் தீர்ப்பையே ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால், நீதியின் பெயரால், வெகுஜனப் பெயரால் வெகுஜனப் படுகொலையே நிகழ்ந்திருக்கும்.

மற்றோர் புறம் அரசாங்கத் தரப்பாலேயே முதன்மைக் குற்றவாளிகள் என ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட சிவராசன் உள்ளிட்ட 12 பேர் ‘தற்கொலை’ செய்யாமலிருந்து, விசாரணைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தால், அவர்களுக்கு அதிகப்பட்டத் தண்டனையும் கொலை சதியில் துணைப்பாத்திரமே வகித்த

தாகச் சொல்லப்பட்டு ஆயுள் தண்டனை வழங்கப்பட்ட மூவருக்கும், மரண தண்டனை வழங்கப்பட்ட நால்வருக்கும் அதைவிடக் குறைவான தண்டனையும் தானே வழங்கப்பட்டிருக்கும்?

சதிக் குற்றம் தொடர்பான வழக்குகளில் நீதிபதிகளின் அகச்சார்பான ஊக்கங்களுக்கு ஏராளமான வாய்ப்புகள் உள்ளன. 'சதி' என்பதை எப்படி வேண்டுமானாலும் வரையறுக்கலாம். 'ஓத்த கருத்துடையவர்கள் ஓரிடத்தில் கூடிப் பேசினார்கள்' என்பதை வைத்துக்கொண்டே இருவரும் 'சதி' செய்யத்தான் பேசினார்கள் என்ற முடிவுக்கு ஒரு நீதிபதி வரலாம். 'மலம் கழிக்க இடம் எங்கே?' என்று இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்ததாக மற்றொரு நீதிபதி முடிவுக்கு வரலாம். கொலைபுரிந்தவர்களுக்கு உடந்தையாக இருந்தார்கள் என்ற சதிக் குற்றத்தை இவ்வாறு ஊக்கங்களின் மூலம் நிரூபிப்பதற்குச் சட்டம் இடம் தருகிறது. கொலை புரிபவனுக்கு பீடி, சிகரெட் வாங்கிக் கொடுக்கும் வேலையைச் செய்துவந்தவனைக் கூட 'சதிக் குற்றத்தில்' சிக்க வைத்து விடமுடியும். கொலைக் குற்றத்தைப் போலவே கொலைக்கான 'சதி' செய்தவருக்கும் அதிகப்படுத்த தண்டனையாக மரணதண்டனை வழங்க நீதிபதிக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

இந்திரா காந்தி கொலைவழக்கில் கேஹார் சிங் தூக்கி விடப்பட்டார். இந்திரா காந்தியைக் கொலை செய்த பேயந்த் சிங் என்பவரின் வீட்டிற்குச் சென்று காஃபி குடித்துவிட்டு அவருடன் மொட்டை மாடியில் பேசிக் கொண்டிருந்தார் என்பதைத் தவிர வேறு எந்த சாட்சியமும் இல்லை. மொட்டை மாடியில் என்ன பேசினார்கள் என்பது 'கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்' என்று நினைக்க வேண்டாம். சம்பந்தப்பட்ட நீதிபதிக்கும், 'அந்த இருவரும் இந்திராவை கொலை செய்வது குறித்துப் பேசினார்' என்ற 'வெளிச்சம்' கிடைத்ததால் கேஹார் சிங் தூக்கி விடப்பட்டார்.

கொலைகாரர்களுக்குப் பலியாகிறவர்கள் அரசியல் தலைவர்களாக இருந்து, அவரது மரணத்தைக் காட்டி அரசியல் ஆதாயம் பெறுகிறவர்கள் மனிதனின் மிகக் கீழ்மையான பழிவாங்கும் உணர்ச்சியை மேலும் மேலும் தூண்டிவிடும்போது, கொலையுண்டவரைத் தியாகியாக்குவதற்கு இன்னும் சில மூலப்பொருட்கள் தேவைப்படும் போது, தூக்கிவிடப்படுகிறவர்களின் எண்ணிக்கையும் கூடுகிறது.

சட்டப் புத்தகங்களில் எழுதப்பட்டுள்ள வாசகங்கள், உயர்/உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்புகளில் தரப்படும் விளக்கங்களின் மூலமே நாடு முழுவதற்குமான நடைமுறைப் படுத்தப்படும் சட்டங்களாகின்றன. இந்திய அரசியல் சட்டம் 141ஆம் பிரிவின்படி இவ்வாறு சட்ட விளக்கங்கள் தருவதற்கும், தான் முன்பு வழங்கிய தீர்ப்புகளை இரத்து செய்யவும், மாற்றம் செய்யவும் உச்சநீதி மன்ற நீதிபதிகளுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆனால் முந்தைய சட்ட விளக்கங்கள், தீர்ப்புகள் ஆகியவற்றைப் பின்னாளில் இரத்து செய்யவோ, மாற்றவோ செய்யும்போது அவை வெளிப்படையாகவே பாரபட்சமாகச் செய்யப்படுவது போன்ற எண்ணமே யாருக்கும் தோன்றக் கூடாது. பொதுவாக, ஒரு குறிப்பிட்ட சட்ட விளக்கமும் தீர்ப்பும் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கப்படுவதால் இயற்கை நீதி காப்பாற்றப்படுகிறது இல்லையா என்பதை அனுபவத்தின் வாயிலாகக் கண்டறிந்த பிறகே, அது பின்னாளில் இரத்து செய்யப்படுகிறது. மாற்றப்படுகிறது. ஆனால் ராஜீவ் வழக்கில் முந்தைய சட்ட விளக்கங்கள் குறுகிய கால இடைவெளிக்குப் பின்னரே மாற்றப்பட்டுள்ளன. கொலையுண்டவர் ராஜீவ் காந்தி என்பதாலும், கொலையாளிகளை உயிரோடு பிடித்து வருவதற்கு அரசாங்கத்திற்குத் திறமை இல்லாமல் போய்விட்டதாலும், ஒரு பெரிய தலை

வரின் கொலைக்குப் பரிகாரமாக யாரையேனும் சிலரைத் தூக்கில் போடுவதற்காக நீதி மன்ற லாட்டரிச் சீட்டுக்குலுக்கலாக வெளிவந்துள்ள தீர்ப்பு, அதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன் வழங்கப்பட்ட வேறு இரண்டு தீர்ப்புகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த சட்ட விளக்கங்களை நிராகரித்து புதிய விளக்கங்களை (இவற்றை எதிர்த்து வழக்காட சட்ட வாய்ப்புகள் ஏதும் இல்லாத நிலையில்) உருவாக்கியதன் மூலமே சாத்தியமாயிற்று.

முன்னாள் அமைச்சர் கல்பனாத் ராயை 'தடா' குற்றச் சாட்டிலிருந்து விடுவிக்க உதவிய ஒரு சட்ட விளக்கம் ஒரு சில மாதங்களில் மாற்றப்பட்டு, ராஜீவ் கொலை வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களைத் தண்டிப்பதற்கான புதிய விளக்கமாக உருவெடுத்தது. குற்ற ஒப்புதல் வாக்குமூலங்களை வலுக்கட்டாயமாகப் பெறக் கூடாது என்ற சர்வதேச நியதியைப் புறக்கணித்து, 'கறக்கப்பட்ட' வாக்குமூலங்களின் மூலமாகவே மரண தண்டனை வழங்கப்பட்டுள்ளது.

நீதிபதிகளின் மனச்சாய்வுகளின் அதித எல்லைகள், டால்ஸ்டாயின் 'புத்துயிர்ப்பில்' மாஸ்லவா என்று பெண் மணிமீது நடத்தப்படும் விசாரணைக் காட்சிகளில் புலப்படவில்லையா?

'பழிக்குப் பழி', 'வஞ்சம் தீர்த்தல்' என்ற சராசரிக்கும் கீழான மனித உணர்வுகளிலிருந்து விடுபடாதவையே மரண தண்டனைச் சட்டங்கள். உலகளாவிய மனித உரிமைகளில் மிக அடிப்படையான உரிமையான, மனிதரில் உள்ளார்ந்த, யாராலும் கொடையாகத் தரப்படாத உயிர் வாழும் உரிமையைப் பறித்தெடுக்க ஒரு அரசுக்கு அதிகாரம் தரப்படுமேயானால், 'சமூகத் தேவை' என்ற பெயரால் மரணதண்டனைக்குரிய குற்றங்களின் எண்ணிக்கையை அது தன் விருப்பம்போல அதிகரித்துக்கொண்டே வரும். குற்றங்களின் அரசியல் சமூக, பொருளாதார, கலாச்சார, உளவியல் முதலான பிரச்சினைகளில் அக்கறை காட்டுவதற்குப் பதிலாக மணிலாக் கயிறுகளை முறுக்கிக் காட்டுவதே சர்வரோக நிவாரணியாக்கப்பட்டு விடும். பெண்ணின் உடலையும் ஆன்மாவையும் மீட்டுத் தரமுடியாத வகையில் கொடூரத்துக்குள்ளாக்கும் பாலியல் வன்முறைக்கான தண்டனை மரண தண்டனையாகத் தான் இருக்க முடியும் என்று தம்மை அறவியலாளர்களாகக் காட்டிக்கொள்ளும் அரசியல்வாதிகள் இருப்பதும், மனிதர்களின் நுண்ணுணர்வையும் தார்மீக உணர்வையும் சட்டென்று ஆழமாகப் பாதிக்கும் பாலியல் வன்முறை 'பழிக்குப் பழி' உணர்வைத் தூண்டிவிடுவதற்கு அபாரமான ஆற்றலைப் பெற்றிருப்பதும், அத்தகைய குற்றங்கள் நிகழ்வதைத் தடுக்கவோ, அவற்றைப் புரிந்தோரை விரைவாக விசாரணை செய்து தண்டிக்கவோ பயன்படா. மாறாக, இது போன்ற குற்றங்களுக்குப் படிப்படியாக மரண தண்டனையை விரிவுபடுத்துவது மனிதர்களின் கழுத்துகளை நெறிப்பதற்கு அரசின் கொலைக் கரங்கள் நீதிமன்றத்தின் ஒப்புதலோடு நீள்வதற்குத்தான் துணைபுரியும். இதிலிருந்து ஓரடி தாண்டினால் பாசிசம்.

ஒரு மனிதப் பிறவிக்கு எதிராக அரசு செலுத்தக்கூடிய அதிகாரத்துக்கு எல்லைகளே இல்லை என்பதை (இதனை aquarium look என்ற உருவகத்தின் மூலம் மனத்தில் தைத்து விடுகிறார் பிரைமோலெவி) நாஜி ஜெர்மனி உலகத்திற்கு முழுமையாக உணர்த்தியிருந்ததைக் கருத்தில் கொண்டு, அந்தக் கொலை பயங்கரத்துடன் கணக்குத் தீர்க்க உறுதிபூண்ட ஒரு தலைமுறையின் உணர்வுக்கு உருக்கொடுத்த அருமையானதோர் ஆவணமான 'உலகளாவிய மனித உரிமைப் பிரகடனத்துடனும் அதன் ஒளியில் பிறந்த சர்வதேச மனித உரிமை ஒப்பந்தங்களடனும் கணக்குத் தீர்த்துக் கொள்வதுதான் மரண தண்டனையின் நீட்டிப்பு.

சேரன்

மரண தண்டனையும்
சமூகப் பொறுப்பும்

Old Sparky என்று அமெரிக்க நீதித்துறையாலும் பத்திரிகையாளர்களாலும் செல்லமாக அழைக்கப்படும் அந்த மின்சார நாற்காலி மீது நூற்றொழுபது கிலோ எடையான அந்த மனிதரை இருத்துவதற்கு அதிகாரிகள் சிரமப்பட வேண்டி இருந்தது. மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டோருக்கான சிறைக் கூண்டுகளுள் பதினேழு வருடங்களாக உழன்றவர். இதயநோய், நீரிழிவு, கண்பார்வை அழிந்து போதல் என ஏராளமான நோய்கள் அவருக்கு. அவருடைய இறுதி மேன்முறையீட்டையும் ஆளுநர் நிராகரித்த பிற்பாடு, ஒரு அதிகாலை மின்சார நாற்காலி மீது கொல்லப்படுவதே அவரின் முடிவாயிற்று. கொலை செய்கிறபோதும் 'மனிதாபிமான' முறையில் வலி தெரியாமல் கொல்வது எனும் நீதித்துறையின் பரிமாணங்களுக்கு இணங்கவே தூக்கிலிடும் வழக்கம் ஒழிக்கப்பட்டு நச்சு ஊசிகளும் மின்சார நாற்காலியும் வழக்கில் இருந்து வருகின்றன.

அவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி மனிதர் நொடிப்பொழுதில் இறந்து போகவில்லை. முதல் தடவை பாய்ந்த மின்சாரம்

மனிதரின் தலை தொய்ந்து சரிகிறது. இந்தக் கோரக்காட்சியை நீங்கள் இணைவலையில் பார்க்க முடியும்.

தெஹ்ரானில் மக்கள் அதிகளவில் கூடுகிற ஒரு சந்தையின் புறமாக இருக்கிற மைதானத்திற்கு மூன்று காவல்துறை வாகனங்கள் வந்து சேருகின்றன. வெண்ணிறத்துணியால் தலைமுழுவதும் மூடப்பட்டுக் கைகள் பின் புறமாக இறுக்கக் கட்டப்பட்ட நிலையில் வாகனத்திலிருந்து ஒருவரை இறக்குகிறார்கள். ஏற்கெனவே வெட்டப்பட்டிருந்த ஒரு குழிக்குள் செங்குத்தாக அவரை இறக்கி மார்குவரை முடுகிறார்கள். ஈரானிய மதவாத அரசை எதிர்த்துப் போராடி வரும் மார்க்ஸிய இயக்கமொன்றின் உறுப்பினர் அவர். மற்றைய வாகனத்திலிருந்து கைக்கு அடக்கமான ஏராளமான கற்கள் இறக்கப்படுகின்றன. இப்போது மக்கள் அதிக அளவில் குழுமுகிறார்கள். காவல் துறையின் அனுமதி கிடைத்ததும் எல்லோரும் மாறி மாறியும் ஒரே நேரத்திலுமாகக் கற்களை வீசி அவருடைய தலையைச் சிதற அடிக்கிறார்கள். ஐந்தே நிமிடங்களில் எல்லாம் முடிந்து விடுகிறது. ஒரு வெள்ளிக்கிழமை இந்த மரண தண்டனை ஈரானியத் தொலைக்காட்சியில் நேரடியாக ஒளிபரப்புச் செய்யப்படுகிறது.

அறுபத்திரண்டு வயதான விவசாயி ஒருவர் மனநோய்காரணமாக ஆரம்பத்தில் தெல்லிப்பனை மருத்துவ சாலையிலும் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் பெரிய மருத்துவ சாலையிலும் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். தலையில் ஏற

பட்ட காயத்தினாலேயே அவரது மனநிலை பெருமளவுக்கு பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. மருத்துவமனையை விட்டு வெளியேறி ஓடுவதும் பிறகு அவரை அலுவலர்கள் சென்று பிடித்து வருவதும் இடையிடை நடந்தவை. எக்ஸ் - கதிர் பிரிவுக்கு ஒரு தடவை அழைத்துச் செல்லப்படுகையில் அவர் தப்பி ஓடிவிட்டார். அடுத்தநாள் காலை, யாழ்ப்பாணம் அரசு செயலகத்துக்கு முன்பாக இருந்த மின் கம்பத்தில் சுடப்பட்ட நிலையில் அவருடைய உடல் தொங்கியது. அவருடைய கழுத்தில் மாட்டப்பட்டுக் கிடந்த அட்டையில் 'சமூக விரோதி' என்று எழுதப்பட்டுக் கிடந்தது.

ஆயிரக்கணக்கான மரண தண்டனைகளுள் இந்த மூன்றை மட்டுமே எடுத்துக்காட்டாகத் தருவதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. முதலாவது தண்டனை ஜனநாயகமும் சுதந்திரமும் பொலிந்து விளங்குகிற அமெரிக்க நாட்டில் இடம் பெற்றது. நீதிமன்ற முறைமை, மேன்முறையீடு, கருணை மனுக்கள் போன்ற பல படிகளுக்கு அப்பால் சென்று நிறைவேற்றப்பட்டது. இரண்டாவது தண்டனை மதத் தீவிரவாதம் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற ஒரு தழுவில் உரிய முறையில் விசாரணை, நீதி முறைமை அற்று வழங்கப்பட்டது. மூன்றாவது ஈழப்போராட்டத்தழுவில், ஒழுங்கான, 'சாவகாசமான', பகிரங்கமான நீதி முறைமைக்கான நேரம், சந்தர்ப்பம், தேவை, அவசியம் இல்லை என்பதால் வழங்கப்பட்ட அதிரடித் தீர்ப்பு.

இந்த மூன்று சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமல்ல வேறு எந்தச் தழுவிலுமே மரணதண்டனை அல்லது சா ஒறுப்பு வழங்கப்படுவதை நான் முற்றாகவே எதிர்க்கிறேன். எங்களுடைய அறிவையும் சிந்தனையையும் நியாயப்பாட்டையும் நிந்தனை செய்கிற அதே நேரம் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு உச்சக் கட்ட வதையையும் இறுதியில் சாவையும் தருகிறது அது. கொல்லப்படுவோமோ இல்லையோ என்ற அச்சத்தில் பதினேழு அல்லது இருபது வருடங்கள் 'வாழ்வது என்பதைவிடக் கொடுமையான வதை ஜனநாயகத்தில் எங்குமே கிடையாது!

மரண தண்டனை வழங்கப்படுவதும், அத்தண்டனை வழக்கமாக இருப்பதும் உலகில் தொண்ணூற்று நாடுகளுக்குப் பொதுவாக உள்ளது. சென்ற வருடம் 1625 பேர் மரண தண்டனை மூலம் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். மரண தண்டனையை ஆதரிப்பவர்களும் ஆதரிக்கும் அரசுகளும் தருகிற நியாயங்களுள் ஒன்று, அது குற்றங்களின் மற்றும் கொலைகளின் அளவைக் குறைக்கிறது என்பதாகும். ஆனால் இந்த வாதத்துக்கு எத்தகைய விஞ்ஞான ரீதியான, ஆய்வு ரீதியான ஆதாரங்களும் இல்லை என்பதை 1988இலும் பிற்பாடு 1996இலும் ஐக்கிய நாடுகள் அவையினர் செய்த ஆய்வு ஒன்று கூறுகிறது. மிகப் பெருமளவுக்கு மரண தண்டனை என்பது ஒரு வகை 'பழிக்குப் பழி' வாங்குதலாகவே நடைமுறையில் உள்ளது. ஜனநாயக, நீதிமன்ற முறைமைகளுக்கூடாக மரணதண்டனை விதிக்கப்படுவதிலும் அடிப்படையான பிரச்சினைகள் உள்ளன. தண்டனையைச் சட்டங்களுடாகக் கொண்டு வருபவர்கள் அரசியல்வாதிகள்தான். குற்றமற்றவர்களையே தூக்கில்போட்ட அல்லது நச்சு ஊசி ஏற்றிக் கொலை செய்த நிகழ்வுகள் கடந்த முப்பது வருடங்களில் 23 தடவைகள் உலகம் முழுவதிலுமாக இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அந்த வகையில் எவ்வகையான 'உன்னதமான' ஜனநாயக நீதிமன்ற முறைமையும் வழக்குகளுக்கு அப்பாற்பட்டன அன்று.

குரல்களாய்ப் பரிணமிப்போம்

பெருமாள் முருகன்

பெருமளவுக்கு மரண தண்டனைக்கு ஆளாவோர்கள் வறியவர்களும் பாமரர்களும், வட அமெரிக்கச் சூழலில் கறுப்பு மக்களும் தான். ஒரு திட்டவட்டமான வர்க்க, நிறப் பாகுபாடுகள் அமெரிக்கக் குற்றவியல் நீதித்துறையில் ஆட்சி செலுத்தி வருகின்றன. சனத்தொகையின் பதினைந்து வீதமாக கறுப்பு மக்கள் இருந்தபோதும் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்களுள் ஐம்பது வீதத்துக்கும் அதிகமானவர்களாக அவர்கள் உள்ளனர். குற்றவியல் நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரை வர்க்கம், சாதி, இனம் என்பவற்றுக்கு அப்பாலானதாக அதனைக் கருத முடியாது. மரண தண்டனையை நான் அடிப்படையிலேயே நிராகரிப்பதற்கு இன்னுமொரு முக்கியமான காரணம், அது மனிதர்களது சிந்தனை, செயல்பாடுகள் என்பவற்றில் மாற்றம் ஏற்படமுடியும் என்பதை நிராகரிக்கிறது. மனிதத்தை மறுக்கிறது. எவ்வளவு பாரதூரமான கொலைக் குற்றமாயினும் பதிலுக்குப் பதிலாக இன்னொரு கொலையைச் செய்து விட முடியாது. ஒரு சிலருக்கு மரண தண்டனை விதித்து விட்டு, ஓட்டு மொத்தமாகவே சமூகம் பொறுப்பிலிருந்து தப்பி ஓடிவிட முடியாது. குற்றங்கள் அந்தரத்தில் நம்பவையன்று. அவை குறித்த சந்தர்ப்பம் தூழலிலேயே நிகழ்கின்றன. அந்தவகையில் குற்றங்களுக்கும் சமூகங்களுக்கும் ஒரு பெரிய, தூழல் ரீதியான இணைப்பு இருக்கிறது. இப்படி இருக்கிறபோது தண்டனையை மட்டும் நாம் ஒரு சில தனிநபர்களுக்கு வழங்கிவிட முடியாது. சமூகத்தினுடைய கூட்டுப்பொறுப்பு என்ன? சமூகத்தினுடைய கூட்டு மனோபாவம் என்ன என்பது போன்ற கேள்விகள் முக்கியமானவை அல்லவா?

மத ரீதியாக, அரசியல் கருத்து ரீதியாக அனுமதிக்கப்படுகிற, தரப்படுகிற மரண தண்டனைகள் குறித்து இன்னும் உரத்துக் குரலெழுப்ப வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். ராஜீவ் காந்தி கொலை தொடர்பாக மரண தண்டனை பெற்றிருக்கும் நால்வரை முன்வைத்து மரண தண்டனைக்கு எதிராக மேலமுந்து வரும் ஒரு பரந்த இயக்கம் நம்மிக்கைத் தருவதாகும். இது மிகுந்த வரவேற்புக்கு உரியது. ஜனநாயக முறைக்குள் மட்டுமல்ல எல்லா சூழல்களிலுமே மரண தண்டனையை எதிர்ப்பதாக இந்த இயக்கம் வலுவும் ஆழமும் பெற வேண்டும். அரசுகள் புரியும் கொலைகளை மட்டுமே நாம் கவனத்திலேடுக்க முடியாது. அப்படிச் செய்வோமானால் மரண தண்டனை குறித்து எமக்கு இரண்டக நிலைப்பாடே இருக்கிறது என்று ஆகும். ஈழப்போராட்டச் சூழலில் இது மிகவும் முக்கியமான ஒரு தேர்வியாகும். ஆடு களவெடுத்தவர்களுக்கு, கோழி பிடித்தவர்களுக்கும், சிறு குற்றவாளிகளுக்கும் மாற்றுக் கருத்துள்ளவர்களுக்கும் மரண தண்டனை கொடுத்து வந்த/வருகிற பாரம்பரியம் எமக்கு உள்ளது. அவற்றைத் 'தனியே' பார்க்க முடியாது.

"தமிழ் ஈழத்தில் மரண தண்டனை இருக்கவே இருக்காது" என்று பலதடவைகள் புலித்தலைவர் பிரபாகரன் நண்பர்களிடம் கூறிவந்திருக்கிறார். எனினும் "தமிழீழத்தில் இழைக்கப்படும் குற்றங்களை வெளிப்படுத்தவும் அவற்றிற்கான ஒழுப்புக்களைத் தீர்மானிப்பதற்குமான" தமிழீழ ஒழுப்புச் சட்டம் (Penal Code of Tamil Elam) சா ஒழுப்பை (மரண தண்டனை) கொண்டிருக்கிறது. "தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் திரு. வே. பிரபாகரன் அவர்களின் ஒப்புதலுடன்" சட்டமாக்கப்பட்டுள்ள "1994ஆம் ஆண்டின் 04ஆம் எண் சட்டம்", 1994ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் முதல் தேதியிலிருந்து அவர்கள் ஆட்சிப் புலத்தில் நடைமுறையில் இருக்கிறது. எனவே ஓட்டுமொத்தமாகச் சா ஒழுப்பை ஒழிப்பது பற்றியே நாம் பேச வேண்டும். சா ஒழுப்பை ஒழிப்பது என்பதைத் 'தற்காலிகமாக' அல்லது நமது உடனடி அரசியல் தேவைகள் கருதி முன் வைக்க முடியாது. சா ஒழுப்பு என்பது அறம் அற்றது. அதனை எந்த வடிவிலும் எந்தச் சூழலிலும் நாம் எதிர்த்தே ஆக வேண்டும்.

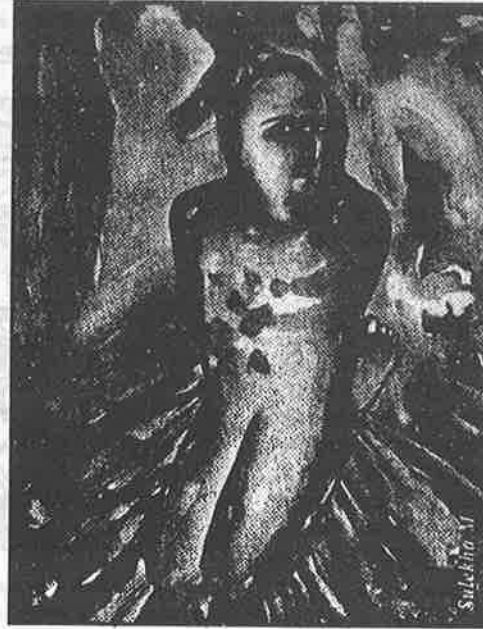
ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கில் மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்ட நால்வரது உருவங்களையும் அட்டையில் தாங்கிய 'நந்தன்' இதழ் என் மேஜை மேல் கிடந்தது. அதை எடுத்துப் பார்த்த நண்பர் ஒருவர் ஆசிரிவதிப்பதுபோல ஒரு கையை உயர்த்தி, 'சீக்கிரம் போய்ச் சேருங்க' என்றார். அவருடைய செயல் கொடுத்த அதிர்ச்சி, இது பற்றிப் பலருடன் பேசியபின் மிகுந்தது. நம் சமூகத்தின் பொதுப்புத்தி இந்த வழக்கில் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருப்பதைச் சரியானதாகவும் நியாயமானதாகவும் கருதுகிறது. அன்பு, கருணை பற்றி யெல்லாம் அபரிமிதமான போதனைகளைச் செய்யும் மதங்களையும் இலக்கியங்களையும் கொண்ட நாட்டின் மக்கள் இத்தனை வன்மம் கொண்டவர்களாக இருப்பதன் காரணம் என்ன?

சாதி வேறுபாடுகள் நொதித்துக் கிடக்கும் மரபில், இடமறுப்பு, காலமறுப்பு ஆகியவை இயல்பானதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் ஆதிக்க சாதியினரின் இடங்களில் நுழைதல், வசித்தல், தொடுதல் முதலியன மறுக்கப்படுகின்றன. வழிபாட்டுத் தலங்கள்கூடச் சாதியால் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதேபோல், 'பகலில் வெளியே வரக்கூடாது' என்று விதிக்கப்பட்டு கால மறுப்புக்குள்ளான சாதியினரும் இங்குள்ளனர். காலமும் சாதியால் களங்கப்பட்டிருக்கிறது. பெண்ணுக்கும் இத்தகைய இட, கால மறுப்புகள் நடைமுறையாக இருக்கின்றன. இந்த எழுதா விதிகளை மீறும், மீற முயலும் மனித உயிர்களை 'வெளி'(space)யிலிருந்தே அகற்றும் கொடுமைகள் அனேகம் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இத்தகைய வழக்கங்களுக்குப் பழக்கப் பட்ட மனம், மனித உயிருக்கு விதிக்கப்படும் மரண தண்டனையால் அதிர்ச்சிக்கு ஆளாவதில்லை.

மரண தண்டனை என்பது உலகில் வாழ்வதற்கான அடிப்படை உரிமையைப் பறித்து 'வெளி'யில் இருந்தே உயிரை அகற்றிவிடும் கொடு தண்டனையாகும். மனித இருப்பையே மறுக்கும் இந்தத் தண்டனை மனித சமூகத்திற்கே எதிரானது. எத்தகைய குற்றங்களைப் புரிந்திருந்தாலும், அவை நிரூபணமாக இருந்தாலும் ஒரு உயிரின் வாழ்வுரிமையைப் பறிக்க, 'வெளி'யிலிருந்தே அகற்ற எந்த அதிகார, ஆதிக்க சக்திக்கும் உரிமை கிடையாது. குற்றங்கள் என வகைப்படுத்துவதும் அவற்றைப் புரியத் தூண்டுவதும் அவற்றை நோக்கித் தள்ளுவதும் இந்த அதிகார, ஆதிக்க சக்திகளே. அப்படியிருக்கும் போது தண்டனை கொடுப்பதற்கு இந்தச் சக்திகளுக்கு என்ன தார்பீக உரிமை இருக்கிறது?

எனில், கொலை செய்தல் ஓர் உயிரை 'வெளி'யிலிருந்து அகற்றும் குற்றமாகாதா என்பதும் அக்குற்றத்தைச் செய்தவருக்கும் அதேவிதமான மரணதண்டனை தவறாகுமா என்பதும் பரவலாக முன்வைக்கப்படும் கேள்விகள். கொலை செய்தல் குற்றம்தான். ஆனால், தண்டனை கொடுப்பது குற்றச் சூழல் சார்ந்தது. குற்றச்சூழலை ஆராயும்போது தண்டனைப் பற்றிய தயக்கங்கள் இயல்பாகத் தோன்றும். மேலும் பழிக்குப் பழி நோக்கில் கொடுக்கப்படும் மிருகத்தனமான தண்டனைகள் தவறு என்பதைவிட மனிதகுல விரோதம் என்று சொல்வதுதான் பொருத்தம். அத்தோடு, ஒரு அரசாங்கத்தால் குற்றவாளி எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்கள், வேறொரு அரசாங்கம் வந்தவுடன் தியாகிகளாகக் கருதப்பட்டுப் போற்றப்படுதல் வரலாறு காட்டும் நிதர்சனம். ஒரு செயலைப் பற்றிய மதிப்பீடுகள் மாறிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. மாறிய சூழலில் மரண தண்டனைக்கு ஆளாக்கப்பட்ட உயிரை மீட்டுத் தர முடியுமா?

அது மட்டுமல்ல, அரசு தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்காகப் பல்விதமான ஒடுக்குமுறைகளைக் கையாள் கிறது. வெளிப்படையான வன்முறைகளையும், நுட்பமாகப் பார்த்தால் மட்டுமே வன்முறை உள்ளடங்கி இருக்கிறது என்று கண்டு கொள்ளக்கூடிய வழிமுறைகளையும் அரசு உருவாக்கி வைத்திருக்கிறது. இந்த அரசு பயங்கரவாதத் திற்குப் பல முள்முக்கங்கள். சமூக ஒழுங்கு குறித்தானது போலத் தோன்றினாலும் சட்டமும் நீதி அமைப்புகளும் அரசு பயங்கரவாதத்தை அரங்கேற்ற உருவானவையே. பொது அமைதி, பொது வாழ்க்கை ஒழுங்கு இவற்றைப் பராமரிக்க என்று கூறுவதன் மூலம் மக்களின் அங்கீகாரத் தோடு தண்டனைகளை நிறைவேற்றிவிட இயல்கிறது. அரசுக்கு எதிராக மக்கள் செயல்படாமல் இருப்பதற்கான அச்சத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு குற்றமும் தண்டனையும் புனையப்பட்டிருக்கின்றன. மிகக் குறைந்தபட்சத் தண்டனையில் இருந்து அதிகபட்சத் தண்டனை வரை அனைத்தும் அச்சத்தின் வீரிய விதைகளைக் கொண்டவையே. இன்னும் தெளிவாகச் சொன்னால், அரசு பயங்கரவாதத்தின் சாத்வீக முகமே நீதி அமைப்பு. இந்த நீதி அமைப்புத் தன்னை உச்சபட்சமாக வெளிப்படுத்திக்கொள்வது மரண தண்டனை என்பதன் மூலமாக. மரண தண்டனை விதிக்கப்படும் வழக்குகளில் ஏதோ ஒரு வகையில் அரசியல் குறுக்கீடு இருக்கவே செய்கிறது. ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கில் மரண தண்டனை பெற்றவர்கள் நேரடியாகக் கொலையில் தொடர்புடையவர்கள் அல்ல. அவ்வாறு தொடர்புடையவர்களாகக் கருதப்படுபவர்கள் இன்று உயிருடன் இல்லை. ஆனால், அரசுக்கு 'அரசு இவ்வளவு கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது' என்று மக்களுக்குக் காட்டித் தன் மீதான நம்பிக்கையையும் அச்சத்தையும் தக்கவைத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. மற்றபடி, ஒரு உயிரைப் பறிக்கும் தண்டனை தரக்கூடிய அளவுக்கு இந்த நீதி அமைப்பு நம்பிக்கைக்குரியதாய் இல்லை. நடுவணரசின் சட்டம், நீதித்துறை அமைச்சர் ராம் ஜேட்மலானி,

போலீசார், வழக்கறிஞர்கள், சாட்சிகள் மற்றும் நீதி பதிகள் ஆகிய பல தரப்பினர் இடையேயும் ஊழல் மற்றும் தகுதியின்மை என்ற மோசமான கூட்டுறவு பரவிக் கிடக்கிறது. இதுதான் நீதித்துறையின் சீரழிவுக்குக் காரணம்.

(தினமணி, கோவைப் பதிப்பு, 12.11.99, ப.4)

என்று கூறுகிறார். புகழ்பெற்ற வழக்கறிஞரான அவர், வழக்கு ஜோடிக்கப்படும் விதம் பற்றியும் பேசுகிறார்.

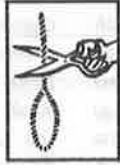
பல வழக்குகளை முதலில் பார்க்கும்போது எல்லாம் தெளிவாக, எதிரிகள் தப்பவே முடியாதபடி ஆதாரங்களுடன் தாக்கல் செய்யப்பட்டுவிட்டதாகத் தோன்றும். வழக்கைப் படித்தவுடனேயே எதிரிகளுக்குத் தண்டனை தந்துவிடலாம் என்பதுபோல இருக்கும். விசாரணையின் போதுதான், அந்த வழக்கு ஜோடிக்கப்பட்டது என்பது அம்பலமாகும். ஆதாரங்களைச் செயற்கையாக உருவாக்கலாம். எப்படி சாட்சி கூற வேண்டும் என்று உருப்போட வைத்துச் சொல்ல வைக்கலாம். தீவிர விசாரணையில் உண்மை வெளிவந்துவிடும்.

(தினமணி, மேற்படி, ப.7)

ஜோடிக்கப்பட்டது அம்பலமாகும் என்றும் தீவிர விசாரணையில் உண்மை வெளிவந்துவிடும் என்றும் அவர் கூறுவது இந்த அமைப்பின் மீதான நம்பிக்கையை ஊட்டுவதற்காகத் தான். எந்தத் தீவிர விசாரணையிலும் அம்பலமாக முடியாதபடி வழக்கை ஜோடிக்க முடியும் என்பதையும், தேங்கிக் கிடக்கும் வழக்குக் குவியலின் முன் தீவிர விசாரணை என்பதெல்லாம் பம்மாத்து என்பதையும் நடைமுறை நமக்கு அறிவிக்கிறது. மேலும், ஊழல் மலிந்து சீரழிந்து கிடக்கும் இந்தத் துறையில் தீர்ப்பு வழங்கக் கூடியவர்கள் எவரும் கடவுள் அல்லர். தற்சார்புக்கும் சமூக விழுமியங்களுக்கும் ஆட்பட்ட மனம் கொண்டவர்கள்தாம். அதனால் தான் ஒருவர் வழங்கும் தீர்ப்பை இன்னொருவர் முற்றிலுமாக மாற்றி எழுதவும் முடிகிறது. இருபத்தாறு பேர்களுக்கும் மரண தண்டனை வழங்கினார் ஒருவர். அத்தீர்ப்பை மாற்றி இருபத்திரண்டு பேர்களை இன்னும் சிலர் விடுவிக்கின்றனர். இவ்வளவு குளறுபடிகள் கொண்ட இந்த நீதி அமைப்புக்கு உயிரைப் பறிக்கும் மரண தண்டனை தருவதற்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?

அதேபோல், போராளிக் குழுக்கள். போராளிக் குழுக்களின் நோக்கத்தை மட்டுமல்ல, வழிமுறைகளையும் கூட ஆதரிக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் செய்யும் கொலைகளை ஆதரிக்க முடியுமா? பொதுவாகப் 'போராளிகள் செய்யும் கொலைகள்' என்று பார்ப்பதைவிட, குறிப்பான தன்மைகளை வேறுபடுத்திப் பார்க்க வேண்டியது அவசியம். போர் என்னும் கொடூரம் இன்னும் தவிர்க்கப்படாத உலகத்தில், போர்க்களத்தில் நிகழ்கின்ற கொலைகளைப் போர் நியதிகளைக் கொண்டுதான் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இணையாகச் செயல்படும் இயக்கம் சார்ந்தவர்களை, விமர்சனக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்துபவர்களைத் துரோகக் குற்றம் சாட்டி மரண தண்டனை கொடுப்பதைக் கண்டனம் செய்தே ஆக வேண்டும். எவ்வளவு உயர்ந்த நோக்கம் கொண்ட போராளிக் குழுவாயினும் ஒற்றைக் கருத்து மட்டுமே நிலவ வேண்டும் என்னும் அதன் எதேச்சாதிகாரத்தை எதிர்த்தே தீர வேண்டும். எந்நோக்கில் என்றாலும் மரண தண்டனை மனித உரிமைகளுக்கு எதிரானதுதான்.

இன்று, பொதுநலனில் அக்கறை கொண்ட ஜனநாயக, சமூக சக்திகள் மட்டுமல்லாமல், அதிகாரத்தில் பங்கு பெற்றிருக்கும் கட்சித் தலைவர்கள், அமைச்சர்கள், முதல்வர்கள், நீதிபதிகள், சிந்தனையாளர்கள் முதலானோரும் மரண தண்டனைக்கு எதிராகத் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றனர். இது வரவேற்கத்தக்கச் சூழல். இச்சூழலில் சமூகத்தில் முக்கிய கருத்துருவாக்க சக்தியாக இருக்கின்ற படைப்பாளர்கள் மரணதண்டனைக்கு எதிராகத் தங்கள் கருத்தை வலியுறுத்தி உரத்த குரல் எழுப்ப வேண்டும். நால்வருக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள மரண தண்டனையை ரத்து செய்யும் நோக்கத்துடன் மட்டுமல்ல; அரசியல் சட்டத்திலிருந்தே உலகின் பல நாடுகளைப் போல நம் நாட்டிலும் மரண தண்டனையை நீக்கி விடக் கோரும் நோக்கமே பிரதானமானது. மரண தண்டனைக்கு எதிரான குரல் என்பது வெளி மறுப்பை எதிர்க்கும் குரல். அரசு பயங்கரவாதத்தை எதிர்க்கும் குரல். மனித உரிமையைப் பாதுகாக்கும் குரல். குரல்களாய்ப் பரிணமிப்போம்.

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

தண்டனையும்
கௌரவித்தலும்

மரண தண்டனை குறித்த விவாதங்கள் உலகமெங்கும் கடந்த நூற்றாண்டுகளில் பல்வேறு சமயங்களில், பல் வேறு மையங்களில் தொடர்ந்து விவாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இந்த விவாதம் உருவாக்கப்படும் போதெல்லாம் தேசத்தின் நியாய முறைகளும், அதிகார வரம்புகளும் பரிசீலிக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு முறையும் இந்த விவாதத்தின் முட்டுசந்தாக அரசியல் தலையீடு அமைந்துவிடுகின்றது. அதனால் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும் விவாதத்தின் முன் சமன் கொள்வதேயில்லை. ஆயினும் இந்த விவாதங்கள் குற்றங்கள் குறித்த நம் சுயபார்வையை விழிப்படையச் செய்கின்றன.

ஒரு சமூகம் எந்த விஷயங்களைக் கௌரவப்படுத்துகிறது (reward), எதைத் தண்டிக்கிறது (punishment) என்பதே அதன் சமூக, கலாச்சார அடையாளமாக இருந்து வருகிறது. குற்றத்திற்கும் தண்டனைக்குமான உறவைவிட கௌரவித்தலுக்கும் தண்டனைக்குமான உறவே என்னளவில் முதன்மையாகப்படுகிறது. குறிப்பிட்ட ஒரு குற்ற நிகழ்வு தண்டனைக்குரியதாகக் கருதப்பட்டு ஒரு பிரிவால் தண்டிக்கப்படுகிறது. அதுவே சமூகத்தின் இன்னொரு பிரிவால் கௌரவத்துக்குரிய வீரச் செயலாக அங்கீகரிக்கப்படுவது கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகவுள்ளது. எந்தெந்த காரணிகள் இத்தகைய குற்றத்தையும் கௌரவத்தையும் தீர்மானிக்கின்றன என்பதன் வரையறை தெளிவானதாக யில்லை.

அன்றாட குற்றங்களான களவு, சிறு திருட்டு சார்ந்த நிகழ்வுகளும் தண்டனைகளும் தினசரி பரப்பில் ததும்பிச் சென்றுவிடுகின்றன. ஆனால் அரசியல், சமூக குற்றங்கள், மனிதக் கொலைகள், அழித்தொழித்தல் போன்றவற்றை நாம் எப்படி எதிர்கொள்வது? இவை குற்றங்களின் வரிசையில் தன்னைப் பொருத்திக் கொள்ளாது, சரித்திர நிர்ப்பந்தம், வெளிப்படாத நியாயம் என தனக்குரியதான சில நியாயக் குரல்களை முன்வைக்கும்போது நடைபெற்ற நிகழ்வில் எந்தச் சார்பை கொள்ளமுடியும்?

என்னளவில் நான் தண்டனையின் உச்ச எல்லையைப் பற்றிய முடிவுகளை நோக்கிப் போகும் முன்பாக குற்றத்தின் விதையைப் பற்றிய அகப்பார்வையை முதன்மையாகக் கருதுகிறேன். குற்றவாளி என்பவன் தனிநபரல்ல, அவனைத் தனிநபராக நாம் கருதுவதால்தான் தண்டனை வழியே குற்றத்தடுப்பு நடந்துவிடும் என நினைக்கிறோம். சில்லறைக் குற்றங்கள் தவிர்த்து மிகு குற்றங்களில் ஈடுபடுபவர்கள் எவரும் தங்களது சுயகாரணங்களுக்காக இதனை மேற்கொள்வதில்லை. இதில் குற்றவாளி ஒரு அம்பு. எய்தவன் தொலைவில் புலப்படாமலேயிருக்கிறான்.

தஸ்தாயெவ்ஸ்கியின் 'இடியட்' நாவலில் மிஷ்கின் எனும் கதாபாத்திரம் தான் பாரீசில் பார்த்த கில்லெட்டின் தண்டனையை விவரிப்பான். வேடிக்கை காணும் மக்கள் திரளின் முன்பாக பழுப்பேறிய கண்களுடன், வெளிநிய முகத்தோடு ஒரு குற்றவாளி தன் தலை துண்டிக்கப்படுவதற்கான தண்டனை முன் வந்து நிற்பான். அவன் கண்கள் வேடிக்கையிடும் முகங்களில் கலைந்து திரும்பும். அவன் தலை பீடத்தில் வைக்கப்படும். தலையைத் துண்டிக்கும் கில்லெட்டின் பிளேடுகள் மேலிருந்து கீழ் இறங்கும் ஓசையை இமை மூடியவனாக கேட்டுப் கொண்டிருப்பான். பின்பு அவன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சப்தம் இரண்டு துண்டாக்கப்பட்டுவிடும். நீண்ட நிசப்தம். மரணம் உலகியல் ஓசையை துண்டித்துவிடுகிறது. கருணையற்ற படு

கொலை காட்சி, தண்டனை என்ற பெயரில் ஐனத்திரளின் முன்பாக வேடிக்கை நிகழ்வு போல நடத்திய நிகழ்வுகள் கடந்து போயுள்ளன.

நாம் நாகரீகத்தின் அதிவளர்ச்சியுற்ற காலத்தில் வாழ்வதாகச் சொல்லிக் கொள்கிறோம். கண்டுபிடிப்புகளும், விஞ்ஞான சாதனைகளும் மனிதனைப் பிரபஞ்சத்தின் உயரிய ஜீவியாகக் கொண்டாடுகின்றன. ஆனால் மனதளவில் நம்மிடையே இன்னமும் கற்கால, குகை மனிதனின் வேட்கைகளும், உதிர ருசியும், பதுங்கிப் பாயும் மூர்க்கமும், வன்மம் துடிக்கும் நாவும் தொடர்ந்து பீறிட்டுக்கொண்டே வருகின்றன. இன்றைய மனிதன் எந்த யுகத்தில் வாழ்கிறான் என முடிவு செய்ய முடியவில்லை.

புதிய நூற்றாண்டின் வரவிந்காகக் காத்திருக்கும் யாவரும் சரித்திரத்தின் கண்ணாடியில் படிந்துள்ள மனிதவதையின், உயிரோ சையின் குரலைக் கேட்கவேயில்லை.

மனித உயிரின் மதிப்பு செல்லாத நாணயத்தின் மதிப்பைப் போலான சமூகச் சூழலில் தனி மனிதனின் துயரங்களும், வேதனைகளும் எவ்வித சலனமும் இன்றி புறக் கணிக்கப்பட வேண்டிய விஷயமாகி விட்டது. சமூக மனிதனாக மட்டுமே நடமாடக்கூடிய சாலைகள் திறந்திருக்கின்றன. கலாச்சாரத்தின் கண்காணிப்பு வீட்டு படுக்கையறை வரை விபாபகம் கொள்கிறது. புதைக்கப்

பட்ட ஆசைகள், களவுகள், மனக் குரலை வெளிப்படுத்த முடியாதபடியாக புறச்சூழல் விரிந்த உலகில், தனிமை பலருக்கும் தாங்க முடியாமல் உள்ளது.

சில நிமிஷத் துளிகள் கூட எவரும் தனிமையில் இருக்க விரும்புவதேயில்லை. தனிமையின் அகண்டகாரம் நம்மைச் சுற்றி பரவத் துவங்கியதும் நாம் காரணமற்ற அச்சம், விலகல் கொண்டு ஊடகங்களின் காட்சி, சப்த அலைகளில் மிதக்கத் துவங்கிவிடுகிறோம். சக மனிதனோடு உரையாடுவதற்குக் கூட பலருக்கும் பாதி மயக்கமான மதுநிலை தேவைப்படுகிறது. தன் இருப்பு குறித்த சேதிகளை, நிராசைகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத அலைக்கழிப்பு நீண்டு கொண்டிருக்கும் சமூகத்தில் குற்றங்கள் உருவாவது ஒருவிதமான பகிர்தலைப் போல நடந்தேறுகின்றது.

எனது பள்ளி நாட்களில் அருகாமை கிராமத்தில் இருக்கும் திருடர்களைக் கண்டிருக்கிறேன். இவர்கள் பெண்களின் தாலியைத் திருடுபவர்கள். திருடப் போன இடத்தில் பெண்ணிடம் தாலி அறுக்கும் முன்பாக அவள் காலில் விழுந்து தனது தவறுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டு பிறகு அறுத்துவிடுவார்கள்.

திருட்டு பொருளாசை எனும்போது எதற்காக இந்தக் கலாச்சாரச் செயல்? குற்றச் செயல் விசித்திர மனநிலையின் பீறிடல் போல வெளிப்படுகிறது. வீடு புகுந்து திருடும்

சில குற்றவாளிகள் சமையலறையில் இருக்கும் உணவை சாப்பிடுவதும், குளிப்பதன் பெட்டியில் இருக்கும் குழந்தைகளுக்கான சாக்லேட், பிஸ்கட், குளிர் பானங்களை குடித்துக் கொண்டிருவதும் குற்றம் அடீத நிகழ்வல்ல என்பதையே வெளிக்காட்டுகிறது. ஊடகங்களால் குற்றங்கள் சாகசத்திற்கு இணையாகக் காட்டப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

உயிர்கொலை புரிபவர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் சொந்தக் காரணங்களுக்காக உயிர்க்கொலை செய்வதில்லை. பாலியல் தொடர்பான கொலைகள் மட்டுமே அந்தரங்கக் காரணங்களால் நடைபெறுகின்றன. மற்றவை உருவாக்கப்படுகின்றன. இந்த உருவாக்கத்தில், அரசியல், அதிகார பிரதானிகள் ஓளிந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். குற்றங்கள் தடுக்கப்படுவதும், குற்றவாளியின் மனம் திருந்துதலும் இவர்களுக்கு உகந்தவையல்ல. குற்றத்தின் விளைச்சல் இவர்களால் அதிகரித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றது.

நம் நியாய வரம்பில் தண்டனை உடலை மையப் படுத்தியது. உடலின் இறுக்கத்தைக் குலைத்து பலவீனம் கொள்ளச் செய்வதும், உடல் வலி, வேதனையை உருவாக்குவது தண்டனைக்கான முன்மொழிவாகிறது. உடல் உழைப்பு மட்டுமே கால அடிப்படையில் தண்டனையாக வழங்கப்படுகிறது. உடல் வடிவம் குற்றத்தின் வெளித்தோற்றமாக அடையாளம் காணப்பட்டு வருகிறது. இதன் உச்சநிலையே உடல் இயக்கத்தின் மூலாதாரமான உயிரைப் பறிப்பது.

குற்றவாளியைக் கல்லெறிந்து கொல்லும் புராதன தண்டனை வடிவங்கள் இன்னமும் முற்றாக ஒழிக்கப்படவில்லை. மரண தண்டனை அரசர்களின் பரியத்துக் குரிய தண்டனையாக உலகமெங்கும் பரவியிருந்தது. இவை குற்றம் சார்ந்ததாக அன்றி ராஜவிகவாச மின்மை, எதிர்ப்புக்குரல், அந்தரங்க ஊடுருவல் போன்ற காரணங்களுக்காக அதிகம் நிறைவேற்றப்பட்டன. அரசு முறை ஆட்சி ஒழிக்கப்பட்ட பிறகும், அரசு முறையின் ஆசைகள், தண்டனைகள், எதிர்ப்புக்குரலை அழித்தொழித்தல், எல்லையற்ற அதிகாரவேட்டை எதுவும் மறைந்து விடவில்லை. எந்த வகையான குற்றமாயினும் அதற்கான தீர்வு உயிர்பறிப்பாக இருக்க முடியாது. மனித உயிர், இருப்பு, எவரது கையிலும் ஊசலாடிக் கொண்டிருப்பதை அனுமதிக்க இயலாது.

கருணை, நேசித்தல் போன்றவை பரிகரிக்கப்படும் தழல் உருவாகியிருப்பதும், குற்றத்தின் அகக்காரணங்கள் திறந்த உரையாடலுக்கு உள்ளாகாமல் தனி நிகழ்வாகப் பிரித்து தண்டனையளிப்பது தொடர்வதும் என நீடிக்கும் நான்வரை தனிநபரின் குரல் உதிரும் இலையைப்போல நிசபத்தில் சேகரமாவதன்றி வேறு என்ன நடந்துவிடமுடியும்?

விடுவிப்பு

பெ. அய்யனார் எழுதிய கவிதைகள், படைப்பாளிகளுடனான உறவு குறித்த பதிவுகள், நகுலன், நீல. பத்மநாபன், சாலமன் பாப்பையா, அபி, பிரம்மராஜன், ஜெயமோகன், கந்தர்வன் ஆகியோருடன் நிகழ்த்திய நேர்காணல்கள் அடங்கிய தொகுப்பு. கல்யாணஜியின் முன்னுரையுடன்.

பக்கம் 131

விலை ரூ.45

வெளியீடு :

வல்லு பதிப்பகம்

சிவசக்தி மழலையர் பள்ளி, தெற்குத்தெரு - 625 122.
மேலூர் வட்டம். மதுரை மாவட்டம்

தண்டனைகள் குற்றங்களைக் குறைத்து விடுவதில்லை

அ. ராமசாமி

‘மரண தண்டனை இந்தியாவில் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்’ என்று குரல்கள் எழும்பியுள்ளன. எழுத்தாளர்களும் புத்தி ஜீவிகளும் கலைஞர்களும் எனப் பலரது குரல்கள் ஒருமித்து ஒலிக்கின்றன. வரவேற்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. ஆனால் மரண தண்டனையை எதிர்க்கும் மனம்கூட சார்பின்றிச் சிந்திக்கவில்லை என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

சில குழுக்களின் நலன் சார்ந்து உருவாக்கப்பட்ட தனி மனித ஒழுக்கம், சமூக ஒழுக்கம் டீறப்பட்டதற்காக அடையாளம் தெரியாத மனிதர்கள் தூக்கில் இடப்பட்டபொழுதெல்லாம் குரல்கள் கூட்டாக எழுப்பப்படவில்லை என்பதைக் குற்ற உணர்வுடன் நாம் நினைத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அரசியல் அல்லது சமூகம் சார்ந்த - தியாகமாகி விடும் - மரண தண்டனைகள் மட்டுமே நம்முடைய கவனத்தைக் கவர்ப்புகின்றன. வழங்கப்படும் தண்டனை மரணம் எனில் - காரணங்கள் எதுவானாலும் - எழுத்தாளர்களின் குரல்கள் ஒங்கி ஒலித்திருக்க வேண்டும். வாழ்வை மறுதலிக்க யாருக்கும் உரிமையில்லை. தனிமனிதனுக்கும் அரசுக்கும் கூடத்தான். மனிதன் வாழப்பிறந்தவன்; குற்றங்களோடும் தண்டனைகளோடும்.

‘மரண தண்டனை ஒழிக்கப்படவேண்டும்’ என்ற வாசகம், இந்திய ஜனத்திரளுக்கு அர்த்தம் புரியாத வாசகம் என்பதையும் ஒத்துக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். அனைவரும் சமமாக உணரப்படும் சமூகத்தில் மட்டுமே இவ்வாசகம் அதற்கான அர்த்தத்தில் உணரப்படும்.

தனக்குமேல் - தனக்குக்கீழ் என ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சாதி அடையாளம் தந்து, தானே அடிமையாகவும், தானே ஆண்டையாகவும் மனிதர்களை நிறுத்தும் இந்தியச் சமூகம் பழிவாங்குதலை உடன்கொண்டு வாழும் ஒரு சமூகம், வன்முறை சார்ந்த கட்டுமானங்கள் கொண்ட சமூகப் பிரிவுகள் நிரம்பிய தேசத்தில் ‘மரண தண்டனை தவிர்க்கப்பட வேண்டியது’ என்ற வாசகம் அர்த்தங்கள் தராத வாசகம் தான். ஒருவேளை இச் சமூகங்களை நிர்வகிக்கிற அரசு தன்னை, ‘காருண்யங்கள் நிரம்பிய அமைப்பு’ எனக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டி மரண தண்டனையைத் தனது விதிகளி லிருந்து நீக்கிக்கொள்ளலாம். ஆனால் இந்தியச் சமூகங்கள் தங்களுக்குள் தந்துகொண்டிருக்கும் கொலைத்தண்டனைகளை நிறுத்திக்கொள்ளப் போவதில்லை. இங்கு நடைபெறும் கொலைகளில் ‘கணத்தில் நிகழும் விபத்துக்கள்’ மிகக்குறைவு; அதற்கு மாறாக, நன்கு திட்டமிட்டு பிரக்ஞை பூர்வமாக வழங்கப்படுகிற தண்டனைகளே அதிகம். இப்படி வழங்கப்படும் தண்டனைகள் தனிமனிதனோ ஒரு சமூகக் குழுவோ வழங்கும்பொழுது பழிக்குப்பழியாக அல்லது சட்டமீறலாக கணிக்கப்படுகின்றன. அரசு வழங்கினால் சட்டப்படியான தண்டனை நிறைவேற்றமாகிறது. வேறுபாடுகள் தரப்படும் விளக்கங்களில்தான் தங்கியுள்ளனவோ...?

எது எப்படியானாலும் மரணங்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவைதான். அதுவும் திட்டமிடப்பட்ட மரணங்கள் கண்டிக்கப்பட வேண்டியவை. கண்டிக்கும் குரல்களோடு ஒன்றிணையலாம், நான் மக்களாட்சிக்குத் தயாராகும் தருணங்களில் வாழ்கிறேன் என்ற நம்பிக்கையுடன். இந்நம்பிக்கை சிதைக்கப்படும்பொழுது மனிதனுக்குள் கொலைவெறி - பழி வாங்குதலாகவோ; தண்டனை வழங்குதலாகவோ - புகுந்து கொள்ளவும் செய்யும்.

மரண தண்டனை முற்றாக ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கு தார்மீக அடிப்படையிலான சில நியாயங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. நடப்பிலுள்ள சட்டம் எதுவும் கையை வெட்டிய ஒருவனை பதிலுக்கு அவன் கையையும் வெட்ட வேண்டுமென்றோ, வீட்டைக் கொளுத்திய ஒருவனுக்கு அவன் வீட்டையும் கொளுத்த வேண்டும் என்றோ, ஒரு பெண்ணை பாலுறவு வன்முறைக்கு உள்ளாக்கிய ஒரு வனுக்கு அந்தக் குடும்பத்தில் உள்ள எவரையும் அதே போல பாலுறவு வன்முறைக்கு உள்ளாக்க வேண்டுமென்றோ சொல்லவில்லை. சட்டங்கள் இப்படியெல்லாம் இல்லாமலிருப்பதற்குக் காரணம், நாகரிக சமூகத்தில் தண்டனையின் நோக்கம், குற்றச் செயல் புரிந்தவர்களை மனம் வருந்தித் திருந்தி வாழச் செய்வதாக இருக்க வேண்டுமெயல்லாது பழி வாங்கும் நோக்கமுடையதாக, அவர்களை முற்றாக அழித்தொழித்து தீர்த்துக் கட்டும் வன்மம் கொண்டதாக இருக்கக்கூடாது என்பதுதான். பிற குற்றச் செயல்களுக்கு இப்படி ஒரு நியாயம் இருக்கும் போது கொலைச் செயல் புரிந்தவர்களுக்கு மட்டும் 'உயிருக்கு உயிர்' என்கிற அடிப்படையில் பதிலுக்கு உயிரை போக்கும் வகையில் மரண தண்டனை விதிப்பது என்ன நியாயம் என வினவப்படுகிறது. தவிர, கொலைச் செயல் புரிந்தவர்களை மரண தண்டனைக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் அவர் தண்டனையை அனுபவிக்காமலேயே இறந்து விடுகிறார். மாறாக தண்டனையை அனுபவிப்பது அவர் குடும்பத்தினரே. அவர்களே அவரை இழந்து பல வகையிலும் இன்னல்களுக்குள்ளாகி தண்டனையை அனுபவிக்கின்றனர். கொலைச் செயல் புரிந்தவர்கள் மிகப் பெரும்பாலோர் பல்வேறு சந்தர்ப்ப தழ்நிலைகள் காரணமாக அதைச் செய்தவர்களே தவிர, கொலை வெறியையே நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள் அல்ல. அவர்கள் திருந்தி வாழவே விரும்புகின்றனர். மரண தண்டனை அந்த வாய்ப்பை மறுக்கிறது.

வழங்கப்படும் தீர்ப்புக்கள் அனைத்தும் குற்றச் செயல்கள் மெய்ப்பிக்கப்படுவதன் தகுதி அடிப்படையிலேயே தான் வழங்கப்படுகின்றன என்றும் உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. அதில் தீர்ப்பு எழுதுகிறவர்களின் மன நிலையும் முக்கிய பங்கு ஆற்றுகிறது. ஒரே மாதிரியான குற்றச் செயல்களுக்கு வெவ்வேறு நீதிபதிகள் வெவ்வேறு வகையான தீர்ப்புக்கள் எழுதியதற்கும், அல்லது ஒரே தன்மை கொண்ட குற்றச் செயல்களுக்கு ஒரே நீதிபதி வெவ்வேறு வகையான தீர்ப்புக்கள் எழுதியதற்கும் சான்றுகள் உள்ளன. ஆயுள் தண்டனையில் இப்படிப்பட்ட குறைபாடுகள் நிவர்த்திக்கப்பட வாய்ப்புண்டு. மரண தண்டனையில் வாழ்வே முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்படுவதால் இக்குறைபாடு நிவர்த்திக்கப்படவே வாய்ப்பின்றி குறிப்பிட்ட அந்நபருக்கு அநீதி இழைக்கப்பட்டு விடுகிறது. ராஜீவ் கொலை வழக்கில் தடா நீதி மன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பே இதற்குச் சிறந்ததொரு எடுத்துக்காட்டு. தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட அந்த 26 பேர் வழக்கும் மேல் முறையீட்டிற்குச் செல்லவே வாய்ப்பற்றுப் போயிருந்தால் அவர்கள் கதி என்னவாகியிருக்கும்? அந்த 26 பேரையும் தூக்கிலே போட்ட பிறகு அவர்கள் குற்றமற்றவர்கள் என மெய்ப்பிக்கப்பட்டால் அதனால் என்ன பயன்? நம்மால் ஒரு

உயிரை உருவாக்க முடியாது. படைக்க முடியாது. அப்படி இருக்க ஒரு உயிரை அழிப்பதற்கு மட்டும் நமக்கு என்ன உரிமையிருக்கிறது? சட்டத்தின் பெயராலோ நீதியின் பெயராலோ கூட அரசு அந்த உரிமையை எடுத்துக்கொள்வதற்கு என்ன நியாயம் இருக்கிறது?

இப்படியெல்லாம் கேள்விகள் உலகம் முழுக்க எழுந்த தனால்தான் எப்படிப்பட்ட கொடிய குற்றத்திற்கும் வழங்கப்படும் உச்ச பட்சத் தண்டனை ஆயுள் தண்டனையாக மட்டுமே இருக்க வேண்டுமெயல்லாது, அது மரண தண்டனையாக இருக்கக் கூடாது என்கிற கருத்து வலுப்பெற்று, இன்று உலகில் 57 நாடுகள் மரண தண்டனையை முற்றாக ஒழித்துள்ளன. 15 நாடுகளில் போர்க் குற்றங்கள் போன்றவைகளுக்கு மட்டுமே மரண தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. 26 நாடுகள் தங்கள் சட்டப் புத்தகங்களிலே மரண தண்டனையைக் கொண்டிருந்தாலும் நடைமுறையில் அதை நிறைவேற்றுவதில்லை. வேறு பல நாடுகள் மரண தண்டனை நீடிப்பதே அவமானம் என்று கருதி அச்சட்டத்திற்கே விடை கொடுத்து வருகின்றன.

இங்கே ஒரு கேள்வி எழலாம்.

இப்படி மரண தண்டனையை முற்றாக ஒழித்துவிட்டால் சமூகத்தில் கொலைக் குற்றங்கள் பெருகி விடாது? தண்டனைகள் கடுமையாக இருப்பதுதானே சமூகத்தில் கொடுங்குற்றங்கள் பெருகாமல் தடுக்க வாய்ப்பாக அமையும், அது குறைந்தபட்சம் ஒரு அச்சுறுத்தலாகவேனும் (Deterant) பயன்படும். . .

இக் கூற்று வெறும் நல்லெண்ணத்தின்பாற்பட்டது தானே தவிர, இதற்கு எந்தவித ஆதாரமும் இல்லை. காரணம், மரண தண்டனை ஒழிக்கப்பட்ட நாடுகளில் கொலைக் குற்றங்கள் மலிந்துவிட்டன என்றோ, மரண தண்டனை கெடுபிடியாக உள்ள நாடுகளில் கொலைக் குற்றங்கள் குறைந்துவிட்டன என்றோ சான்றுகள் மெய்ப்பிக்கவில்லை. இப்பிரச்சனை குறித்து ஆய்வு செய்த சமூகவியலாளர்கள் இன்னொன்றும் சொல்கின்றனர். இவர்களது நோக்குப்படி சமூகத்தில் நிகழும் கொலைச் செயல்கள் பொதுவில் மூவகைத்தன்மை கொண்டதாக நிலவுகின்றன. 1. ஆத்திரத்தில் உணர்ச்சிவயப்பட்டு நிதானம் இழந்த நிலையில் செய்யப்படும் குற்றங்கள். 2. சட்டத்தின் பிடியில் சிக்கவே மாட்டோம் என்கிற முழு நம்பிக்கையுடன் எந்தத் தடைய முமே கிடைக்காத வகையில் மிக நேர்த்தியாகத் திட்டமிட்டுச் செய்யப்படும் குற்றங்கள். 3. தான் ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கைகளுக்காக, அதன் லட்சியங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக எதைப்பற்றியுமே கவலைப்படாமல் தியாக உணர்வுடன், அர்ப்பணிப்புடன் செய்யப்படும் குற்றங்கள். இம் மூவகைப்பட்டு நடைபெறும் எந்தக் கொலைச் செயலையும் எப்படிப்பட்ட கடுமையான சட்டத்தாலும் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது என்பதை இவர்கள் பல்வேறு சான்றுகளோடு மெய்ப்பிக்கின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, மகாத்மா காந்தி கொலையில் வழங்கப்பட்ட மரண தண்டனை இந்திரா காந்தி கொலையைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. இந்திரா காந்தி கொலை வழக்கில் வழங்கப்பட்ட மரண தண்டனை ராஜீவ் கொலையைத் தடுத்து நிறுத்தவில்லை. எனவே, மரண தண்டனை கொலைச் செயல்களுக்கு ஒரு அச்சுறுத்தலாக அமையும், பயன்படும் என்பது ஒரு போலி நம்பிக்கையே தவிர வேறல்ல என்பது இவர்கள் கூற்று. எனவே குற்றச் செயல்களை வெறும் 'குற்றம்', 'சட்டம்', 'தண்டனை' என்பவைகளோடு மட்டும் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்காமல் இவை

களை சமூக அமைப்பு சார்ந்து வேறு நோக்கிலும் அணுக வேண்டியிருக்கிறது.

எந்தச் சமூகத்திலும் “குற்றச் செயல்கள்” எனப்படு பவைகளும், அதற்கான “தண்டனைகளும்” அந்தந்த சமூக அமைப்பு சார்ந்தும் அதன் நாகரிக வளர்ச்சி சார்ந்த மே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. தொடக்கக் காலத்தில் குலக் குழு வாழ்க்கையின்போது குழுத் தலைவர்களால் தீர்மானிக்கப்பட்ட இவை, காலப் போக்கில் அரசுகள் தோன்றி நிலைபெற்ற பிறகு, அவ்வக்கால அரசுகளால் தீர்மானிக்கப்பட்டன. குலக்குழு வாழ்க்கையில் குழுவுக்கு, அதன் ஒழுங்கமைவுக்கு எதிராகச் செயல்படுவது குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. குழுக்கள் வளர்ச்சியடைந்து சமூகப் பரிணமிப்பின் போக்கில் அரசுகள் தோன்றிய பிறகு அதற்கான நீதிகள், நியாயங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. சமூக ஒழுங்கு என்பது அரசு சார்ந்து அதன் ஆதிக்க நலன் சார்ந்து கட்டமைக்கப்பட்டது. அதை மீறுவதும் சரி, அதை கேள்விக்குள்ளாக்குவதும் சரி, “குற்றச் செயல்”களாகக் கருதப்பட்டன. இதில், எந்த ஒரு அரசும் பொதுவான சமூக ஒழுங்கமைவுக்கு எதிரான குற்றங்களைவிடவும் தனக்கு எதிரான குற்றங்களையே மிகவும் சீரியதாக எடுத்துக் கொள்கிறது. அதற்கு எதிராகவே தீவிர நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுகிறது. கடுமையான சட்டங்களைப் போட்டு அவற்றை ஒடுக்குகிறது. எந்த ஒரு நாட்டின் வரலாற்றிலும் அவ்வப்போது கொண்டு வரப்பட்ட சட்டங்களையும் அதையொட்டி நடந்த அடக்கு முறைகளையும் நோக்க இந்த உண்மை புரியும்.

இந்தியாவில் தற்போது நடப்பிலுள்ள தண்டனைச் சட்டம் இந்தியா சுதந்திரம் பெறுவதற்கு 87 ஆண்டுகளுக்கு முன் வெள்ளை எதேச்சாதிகார ஆட்சியால் 1860ல் கொண்டு வரப்பட்ட சட்டமாகும். இச்சட்டம் கொண்டு வரப்படுவதற்கு முன்னும் பின்னும் தூக்கிலிடப்பட்டவர்கள்தான் தமிழ் நாட்டில் பூலித் தேவன், கட்டபொம்மன், மருது சகோதரர்கள், தீரன் சின்னமலை; பஞ்சாபில் பகத்சிங், ராஜ்குரு, சுகதேவ்; வங்கத்தில் குதிராம் போஸ் முதலானோர். வெள்ளை ஆட்சியை எதிர்த்தார்கள், அதற்கு அடிபணிய மறுத்தார்கள் என்பதைத் தவிர இவர்கள் செய்த குற்றமென்ன? ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் எதிரிகளைத் தீர்த்துக் கட்டுவதற்காகவும், அவர்களை இல்லாமல் ஆக்கி விடுவதற்காகவும் இப்படிப்பட்ட கொடிய தண்டனைகளை வைத்திருக்கிறார்கள். அரசை எதிர்ப்பவர்களே பெரும்பாலும் இப்படிப்பட்ட தண்டனைகளுக்குப் பவியாகிறார்கள். உலக வரலாற்றில் இதற்கு நிறைய எடுத்துக்காட்டுகளைச் சொல்லலாம். இன்றும் குர்திஷி இன மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடிய ஒரே காரணத்திற்காக சிறைப்படுத்தப்பட்டு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ள அப்துல்லா ஓசலான் இதற்கொரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

ஒரு காலனி ஆதிக்க ஆட்சி தன் ஆதிக்க நலனுக்காகக் கொண்டு வந்த ஒரு சட்டம் சுதந்திர இந்தியாவுக்கும் அப்படியே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அச் சட்டத்தின் கீழ் வெள்ளை ஆட்சியால் “குற்றவாளிகள்”, “அரசு துரோகிகள்” என்று சித்தரிக்கப்பட்டவர்கள் இன்று “நாட்டுப் பற்றாளர்கள்”, “தியாகிகள்” என்று போற்றப்படுகின்றனர். ஆனால், இவர்களைக் குற்றம் சாட்டிய சட்டம் மட்டும் அப்படியே இருக்கிறது. காரணம் அது தில்லி அரசுக்கு, அதன் ஆதிக்க சக்திகளுக்குத் தேவைப்படுகிறது. தன் ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பவர்களை ஒழித்துக் கட்ட வெள்ளை அரசு அச்சட்டத்தை எப்படி ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தியதோ அதே போல தில்லி ஆதிக்க சக்திகளும் தம் ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பவர்களை ஒடுக்க, பழிவாங்க, தீர்த்துக் கட்ட இச்சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி வருகின்றன.

இப்படி ‘சட்டம்’, ‘குற்றச் செயல்கள்’, ‘தண்டனை’ என்பதை அதிகாரம் சார்ந்தும் நோக்க வேண்டியிருக்கிறது. வரலாற்றில் அவ்வக் காலத்திலும் ஆதிக்கம் செலுத்திய

அரசுகள் அனைத்தும் அதன் குடிமக்களது சிந்தனைகள் மீதும், உடல்கள் மீதும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ வன்முறையையே பிரயோகித்து வந்துள்ளன. அவை தங்கள் ஆதிக்க நலனுக்குகந்த வகையிலேயே இயங்க வேண்டும், அப்படியில்லாதபோது அவற்றை இல்லாமலாக்கிவிட வேண்டும் – இதுவே ஆட்சியாளர்களது நோக்கமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இதுவே இன்றைய நாகரிக அரசுகள், சனநாயக அரசுகள் என அழைக்கப்படுகின்ற பல நாடுகளிலும் தொடர்ந்து வருகிறது.

இந்தியா ஒரு தேசமல்ல, அது ஒரு பல்தேசிய இன நாடு, ஒரு துணைக் கண்டம் என்பதும், இந்தியா தேசிய இனங்களின் சிறைக் கூடமாக இருந்து வருகிறது என்பதும், பெரும்பாலான வரலாற்றாசிரியர்கள் சமூக ஆய்வாளர்களது முடிவு. இங்கு தேசிய இன ஒடுக்கு முறையோடு, வருண சாதி ஒடுக்குமுறை, வர்க்க ஒடுக்குமுறை ஆகிய ஒடுக்கு முறைகளும் நிலவுகின்றன. எனவே இம் மூவகை ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிரான போராட்டங்கள் இங்கு தவிர்க்க முடியாததே. இப்படிப்பட்ட போராட்டக்காரர்களை எதிர்கொள்ளவும், ஒடுக்கவும், அவர்களை இல்லாமலாக்கி விடவும் இந்திய அரசுக்கு இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் தேவைப்படுகின்றன.

எதிரிகள் விலங்காயினும் சரி, மனிதனாயினும் சரி கொன்றொழிப்பதொன்றே விதியாயிருந்த காலம் ஒன்று உண்டு. அது மனிதன் உணவு சேகரிப்பதொன்றே குறியாயிருந்து வாழ்ந்த காட்டுமிராண்டிக் காலம். பிறகு மனிதன் உணவை உற்பத்தி செய்யத் தொடங்கி, உழைப்பின் பயன் அறியப்பட்டபிறகு மனித மதிப்பு உணரப்பட்டது. எதிரிகளைக் கொன்றொழிப்பது என்பது மாறி அவர்களை அடிமைப்படுத்தும் போக்கு உருவாயிற்று. இந்த அடிமைகளைக் கட்டுப்படுத்தவும், வேலை வாங்கவும், ஒடுக்கவும், தேவைப்பட்ட கருவியும் அது சார்ந்த பொறியமைவுகளும் அரசு அமைப்பாக உருவெடுத்தது. இதுவே காலப் போக்கில் ஒட்டு மொத்த சமூகத்தையும் கட்டுப்படுத்தி “குற்றச் செயல்கள்”, “சட்டங்கள்” என்பனவற்றை வரையறை செய்து அதற்கான தண்டனைகளையும் உருவாக்கியது.

ஐரோப்பாவின் மத்தியகாலப் பகுதி வரையிலும் சரி, தமிழகத்தில் பேரரசுகள் ஆட்சிக் காலம் வரையிலும் சரி, இப்படிப்பட்ட தண்டனைகள் மிகக் கடுமையாகவே இருந்திருக்கின்றன. உடல் சார்ந்த தண்டனைகள் எனப்படும் நாவுறுத்தல், காதறுத்தல், கண்ணைத் தோண்டல், கைகால்களை எடுத்தல், மாறு கால் மாறு கை வாங்குதல் போன்ற தண்டனை முறைகள் நீடித்து வந்திருக்கின்றன. மன்னராட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்த முதலாளிய சனநாயக அரசுகள் இத்தண்டனை முறையில் பெருந்த மாறுதல்களைக் கொண்டு வந்ததோடு தண்டனை குறித்த கருத்தாக்கங்களிலும் பெருந்த மாறுதல்களைக் கொண்டு வந்துள்ளன.

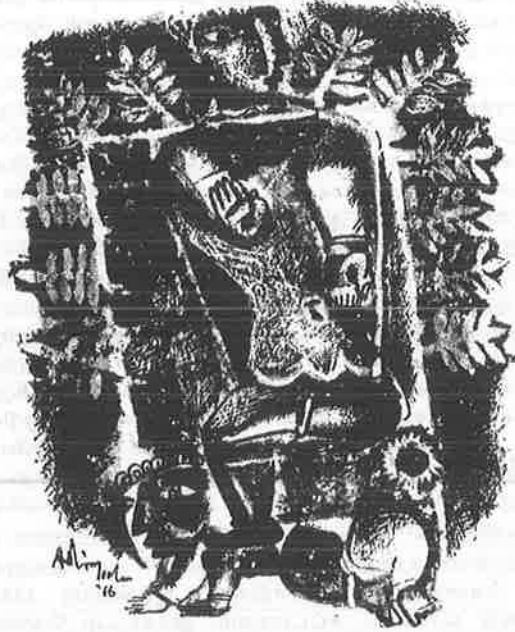
இது சனநாயக உரிமைகள் குறித்தும், மனித உரிமைகள் குறித்தும் மேலும் மேலும் புதிய சிந்தனைகளும் விழிப்புணர்வும் முகிழ்த்து வரும் காலம். குற்றச் செயல், சட்டம், தண்டனை, சமூக அமைப்புகள் இவைகளுக்கிடையேயான உறவுகள் குறித்தும், புதிய கருத்தோட்டங்களை உருவாக்கி வரும் காலம். இப்படிப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதே நாகரிக சனநாயக அரசுகளின் தலையாய கடமையாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டு முடிவுற்று, இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டு தொடங்க இருக்கும் இத்தருணத்திலாவது இந்தியாவில் மரண தண்டனையை ஒழிப்போம், மனிதனின் உயிர் வாழும் உரிமையைக் காப்போம் என்பதே சனநாயக எண்ணம் கொண்டோர் அனைவரதும் வேண்டு கோள். இது மனித நேயப் பற்றாளர்களின் தார்மிகக் குரல் மட்டுமல்ல; ஒடுக்கப்பட்டோரின் உரிமைக் குரலும் கூட.

மரண தண்டனையை நிறுத்தி வைப்பதற்காகவும், முற்றாக அதை ஒழிப்பதற்காகவும் ஐ.நா. சபையில் கொண்டு வரப்பட்ட தீர்மானம் தற்போது திரும்பப் பெறப்பட்டுள்ளது. எழுபத்து நான்கு நாடுகள் கூட்டாகச் சேர்ந்து இத்தீர்மானத்தை கொண்டுவந்திருந்தன. அந்தத் தீர்மானத்தின் மீது 13 திருத்தங்களை எண்பத்து மூன்று நாடுகள் கொண்டுவந்தன. ஆப்பிரிக்கா, ஆசியா மற்றும் மேற்காசியாவைச் சேர்ந்த நாடுகள் கொண்டுவந்த திருத்தங்களை அமெரிக்காவும் ஆதரித்ததால் தீர்மானம் திரும்பப் பெறப்பட்டது.

இந்தத் தீர்மானம் ஐ.நா. சபையில் கொண்டுவரப்படுவதற்கு முன்னர் அமெரிக்காவில் இதற்காகப் பெரும் பிரச்சார இயக்கம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. சுமார் 625 குழுக்களும் ஆயிரக்கணக்கான தனிநபர்களும் இதில் பங்கெடுத்தனர். நோம் சாம்ஸ்கி, நடிகர் டிம் ராபின்சன், நடிகை சூசன் சரடோன் முதலியவர்களும், உலகளவில் தென்னாப்பிரிக்காவின் புகழ்பெற்ற பாதிரியார் டெஸ்மாண்டு, தலாய் லாமா உள்ளிட்ட பலரும் இந்தப் பிரச்சார இயக்கத்தில் ஈடுபட்டனர். அமெரிக்காவில் இந்தப் பிரச்சார இயக்கம் தீவிரமடைய காரணமாக அமைந்தது அந்தோனி போர்ட்டர் என்பவரின் வழக்காகும். அவர் 23.9.98ல் தூக்கிலிடப்பட்டிருந்தார். அவர் கொல்லப்படுவதற்கு 48 மணி நேரத்துக்குமுன் இல்லினாய்ஸ் உச்சநீதிமன்றம் அவரது தண்டனையை நிறுத்திவைத்து உத்தரவிட்டது. அவர் தனக்கு நேர்வது இன்னதுதானென்று உணரக்கூடிய தெளிவான மனநிலையில் இல்லை எனவும், எனவே அவரைத் தூக்கிலிடக்கூடாது எனவும் வாதிடப்பட்டது. மாணவர்கள் நான்குபேர் இது பற்றிப் புலனாய்வு செய்து அந்தோனி போர்ட்டருக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனை போதுமான சாட்சியங்களின் அடிப்படையில் வழங்கப்படவில்லை எனக் கண்டறிந்தனர். இதனிடையில் வேறு ஒரு நபர் அந்தக் கொலைக் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டதால் இறுதியில் 1999 பிப்ரவரியில் அந்தோனி போர்ட்டர் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

இப்படி அப்பாவிக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படும் ஆபத்து அதிகமுள்ளது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி மரண தண்டனைக்கு எதிரான பிரச்சாரம் அமெரிக்காவில் தீவிரப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 1973 முதல் இப்படி மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட 82 பேர் பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டுள்ளனர். 1999ல் மட்டும் ஆறுபேர் இப்படி விடுதலை செய்யப்பட்டுள்ளனர். தண்டனை விதிக்கப்பட்ட தற்கும் அதை நிறைவேற்றுவதற்குமிடையிலான கால அளவைக் குறைக்கவேண்டுமென அமெரிக்க நீதிபதிகள் கூறிவருவது அப்பாவினைக் காப்பாற்றும் வாய்ப்பைக் குறைத்துவிடுமென மனித உரிமை ஆர்வலர்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கின்றனர். உலக அளவில் அதிகம் மரண தண்டனை விதிக்கும் நாடுகளில் ஒன்றாக அமெரிக்க உள்ளது என்பதையும், மரண தண்டனைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் அமெரிக்க மனித உரிமை அமைப்புகள் முன்னணி பாத் திரம் வகிப்பதையும் இங்கே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஐ.நா. தீர்மானத்தில் திருத்தம் கொண்டுவந்த நாடுகள் "ஐரோப்பிய நாடுகள் தமது சமூக மதிப்பீடுகளை எங்கள் மீது திணிப்பதை அனுமதிக்கமுடியாது" என்று தெரிவித்தன. இப்படி கலாச்சாரத்தின் பெயரால் ஆட்சியாளர்கள் பேசுவதை நாம் ஏற்கமுடியுமா? மரண தண்டனையை எதிர்க்க உலகளாவிய தீர்மானகரமான மதிப்பீடுகளை நாம் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளோமா?

ஆதிமுலம்

என்பது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. அதுபோல் இன்னும் சில கேள்விகளும் உள்ளன.

ராஜீவ் கொலைவழக்கில் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ள குற்றவாளிகளுக்கு கருணை காட்டலாமென இப்போது சோனியா கூறியுள்ளார். கொலையுண்டவரின் குடும்பத்தினர் மன்னித்துவிட்டால் கொலையாளிகளுக்கு கருணை காட்டலாம் என இஸ்லாமிய நாடுகள் பலவற்றிலும் சட்டம் இருப்பதை உதாரணமாகக் காட்டி இங்கும் அப்படி செய்யலாம் எனப் பலர் வாதிடுகின்றனர். இன்னொருபுறம், ஒருவரது உயிரைப் பறிக்கும் அதிகாரத்தை அரசு வைத்திருக்கலாமா என்ற கேள்வியும் எழுகிறது. இது, நீதிவழங்கும் அதிகாரம் யாருக்கு? என்ற கேள்விக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

மாவோயிஸ்டுகளுடன் ஃபூக்கோ நிகழ்த்திய உரையாடலை இங்கு நினைவுகூர்வது பொருத்தமானதாயிருக்கும். நீதிமன்றத்தின் கட்டுமான அமைப்பிலேயே ஒரு கருத்தியல் உள்ளதென்பதை ஃபூக்கோ எடுத்துக்காட்டுகிறார். வாதி, பிரதிவாதி இருவருக்கும் சமதாரத்தில் விலகி போடப்பட்டிருக்கும் நீதிபதியின் மேஜை. இது அவர் நடுநிலை வகிப்பவரென உணர்த்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது. ஒரு வழக்கில் வாதி பிரதிவாதிக்கு அப்பால் நடுநிலை வகிக்கக்கூடிய ஒருவர் இருக்க முடியுமென்றும், அவர் நியாயம் அநியாயம் பற்றிய தீர்மானமான கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் நீதி வழங்க முடியுமென்றும் கூறிக்கொள்கிற தற்போதைய நீதி அமைப்பை ஃபூக்கோ விமர்சிக்கிறார்.

இதற்கு மாறாக, பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கே (victims) தண்டனை வழங்கும் அதிகாரம் உள்ளது எனக்குறிப்பிடும் ஃபூக்கோ அப்படித் தண்டனை வழங்கப்படும் இடங்களில் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள், அவர்களது எதிரிகள் என இரு தரப்பினர் மட்டுமே இருப்பார்களெனவும் அவர்களுக்கு அப்பால் நீதிவழங்கும் அதிகாரம் கொண்ட மூன்றாவது தரப்பு இருக்காதென்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அது

இது ஒரு தண்டனை உலகம்

மட்டுமின்றி, அங்கே வழங்கப்படும் தண்டனையானது தீர்மானமான எந்தவொரு கோட்பாட்டையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதில்லை. அங்கே பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தமக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளின் அடிப்படையில் அனுபவங்களின் அடிப்படையில் மட்டுமே செயல்படுகின்றனர் என்பதையும் ஒப்புக்கோ எடுத்துக் கூறுகிறார்.

அடுத்து நாம் கவனம் கொள்ள வேண்டியது மரணத்தின் பரிவர்த்தனை குறித்த விஷயமாகும். மரண தண்டனை என்பது அரசு நிகழ்த்தும் கொலை. அது கொண்டுள்ள குறியீட்டு மதிப்பின் காரணமாய் அது பரிவர்த்தனைக்குள் எளிதாக உள்வாங்கப்படுகிறது. இத்தகைய மரணங்கள் தியாகிகளை/வீரர்களை உருவாக்குகின்றன. மதிப்பே இல்லாத மரணம் எது? ஒரு தலித்தின் கொலை? அதற்கு பரிவர்த்தனைக்குள் இடமில்லை. அப்படியொன்று நடக்கவே இல்லையென்பது போல் சமூகம் அதைக் கடந்து செல்கிறது. வெண்மணி, விழுப்புரம், குறிஞ்சா குளம், திருநெல்வேலி... இவை பற்றி இந்தச் சமூகம் குற்ற உணர்வு கொள்வதில்லை. தலித்தின் கொலையை நியாயப்படுத்த வேண்டிய தேவைகூட எழுவதில்லை. இந்தச் சமூகத்தின் அங்கமாக அவர்கள் அங்கீகரிக்கப்படாத நிலையில் அந்த சாவுக்கு ஒரு மதிப்பும் இருப்பதில்லை. ஒரு நாயின் மரணம் கூட துர்நாற்றத்தால் தழுவலைப் பாதிக்கிறது. ஆனால் ஒரு தலித்தின் மரணம் அதைக்கூட செய்வதில்லை. இதை எவ்வாறு புரிந்து கொள்வது?

இன்று மரண தண்டனை எதிர்ப்பு என்பது அரசு உட்பட மையநீரோட்ட சக்திகளின் அங்கீகரிப்பைப் பெற்று விட்டது. மரண தண்டனையை எதிர்ப்பதன் மூலம் ஒருவர் தன்னை சமூக அக்கறைகொண்டவராக எளிதில் வெளிக்காட்டிக்கொள்ள முடியும் என்ற நிலை தமிழ்ச் சூழலில் ஏற்பட்டுள்ளது. மரண தண்டனைக்கெதிரான போராட்டம் என்பது மற்ற வடிவிலான தண்டனை முறைகளை தங்கு தடையின்றி அரசு கைக்கொள்வதற்கு அனுமதியளிப்பதாக மாறிவிடக்கூடாது என்பதை நாம் நினைவில் கொள்வது அவசியம். அது மட்டுமின்றி இந்தப் போராட்டத்தை நீதிமன்ற அமைப்பு வடிவத்துக்கு எதிரான ஒரு விமர்சனமாக விஸ்தரிக்க நாம் முன்வரவேண்டும். அது வெகுஜன நீதி வழங்கும் முறைகளைக் கண்டறிய நம்மைத் தூண்டுவதாக அமையும். அப்போது, பாதிக்கப்பட்டவரின் (victim) ஒருமைத் தன்மையை (singularity) நாம் விளக்கிக் கொள்வது சாத்தியப்படும். பெண்கள், தலித்துகள் போன்றவர்களின் நியாயங்களும் நமக்குப் புலப்படும்.

க. கலாமோகன்

ஜோன் ஜோனே தனது "ரோஜாவின் அதிசயம்" நாவலிலே தூக்கு மேடையை நோக்கிச் செல்பவனை அத்ததுணிச்சல் கொண்டவனாகத் தரிசிக்கின்றார். இந்தப் பார்வை மீதான மொழிபெயர்ப்பு இதுதான்: தண்டிப்பவர்கள் கோழைகள். சிறைச்சாலை அனுபவங்களை நிறையவே பெற்ற ஜோனேயினது வாசிப்பிற்கு அருகில் நிற்கும் என்னிடம் மரண தண்டனை தொடர்பாகப் பல அபிப்பிராயங்கள் இல்லை. ஒன்றே ஒன்று மட்டும்தான் உள்ளது. படைப்பாளி என்ற வகையிலும், மனிதன் என்ற வகையிலும் இந்தத் தண்டனையை மனிதன் மீது திணிக்கப்பட்ட சாபக்கேடாகவே பார்க்கின்றேன். தண்டிப்பவர்கள் தமது தண்டனைகளை நியாயப்படுத்த ஆவணங்களைக் காட்டலாம், சட்டங்களைத் துணைக்கு இழுக்கலாம், சமூகங்களது ஒழுக்கங்கள், ஒழுங்குகள் மீது அபிப்பிராயங்களை மூட்டைகளாகக் கட்டிக் காட்டலாம், ஆனால் இவைகளில் எதுவுமே ஓர் உயிரைத் தற்காலிகமாவது பாதுகாப்பதின் அவசியம் பற்றிக் கவனம் எடுப்பதில்லை. தண்டித்தல் என்பது நீதியாகவும் விதியாகவும் உருமாற்றம் செய்யப்படும்போது - அதன் பின்னே நியாயங்கள் பல உருவங்களிலும் பல நிறங்களிலும் வரும். மரண தண்டனையின் முகம் நீதியல்ல, கொலை என்பதே எனது அபிப்பிராயம். அரசியல் கோட்பாடுகளை வலியுறுத்தும் அரசுகள் பக்கத்திலிருந்தோ, அல்லது அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் நினைவோடு இயங்குகின்ற இயக்கங்கள் பக்கத்திலிருந்தோ இந்தத் தண்டனை அவசியம் எனக் கருதப்படின இவற்றின் அரசியல் சிந்தனை கறை படிந்ததாக இருக்குமென்றே நான் கருதுகின்றேன்.

மனித குலத்தின் வரலாறு இரத்தத்தாலும் போர்களாலும் இன்றுவரை எழுதப்பட்டு வருகின்றதெனில், இனிமேலும் இப்படியே எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது ஓர் அவசியமா? வரலாற்றின் மிருதுவான அமிசங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் மோசமான அமிசங்களுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்து அரசியல் நடத்தப்படுமெனில் இது சில சமூகங்களினது அரசியல் இயக்கத்தின் மீது எங்களைச் சந்தேகம் கொள்ள வைக்கின்றது. தவறுகள் நடக்கின்றன, நடக்கும் என்பதை நாம் ஒருபோதுமே மறுதலிக்க முடியாது. ஆனால் தண்டனை - அதுவும் உயிரைப் பறிக்கும் தண்டனை - இதற்குப் பரிசாரமாக இருக்க முடியாது. இந்தத் தண்டனையை நியாயிப்பவர்கள் குறுகிய சிந்தனை கொண்டவர்களாகவும், சமூக அக்கறை அற்றவர்களாகவும், வக்கிரமனம் கொண்டவர்களாகவும், மீண்டும் மீண்டும் தவறுகளையும் குற்றங்களையும் ஊக்குவிப்பவர்களாகவுமே இருக்க முடியும்.

இன்று இந்தத் தண்டனை மீதான விவாதங்கள் உலகப் பந்தின் பல பக்கங்களில் இடம்பெற்று வருகின்றன. இந்த விவாதங்களைத் தொட்டு ஓர் நீள் கட்டுரை எழுதுவதற்கான அவகாசம் இல்லை என்பதால், எனது மறுப்பை இங்கே சில வரிகளில் தந்து, சில கவிதை வரிகளோடு முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

உங்களது கைகளில் நீதி உள்ளது
நீங்கள் எனக்கு நீதி தருகின்றீர்கள்
நான் இறக்கின்றேன்
நான் கொல்லப்படுகின்றேன்
நீங்கள் மீண்டும் நீதி வழங்குவீர்கள்
எவர்களுக்கு அது வழங்கப்படுகின்றதோ
அவர்களும் இறப்பார்கள், கொல்லப்படுவார்கள்.
ஆம், என்னைப்போல...

மாதந்தோறும்...

கதை கவிதை கட்டுரை

நேர்சாணல் இன்னும்...

தமிழ் அழித்தம்

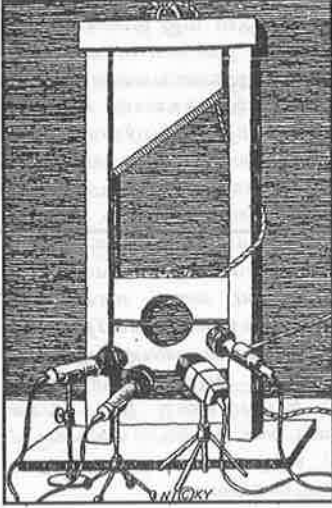
தனியிதழ்: 3 உரூபா. 3 ஆண்டுக்கு: 100 உரூபா

தொடர்புக்கு
அழித்தம்
58 சன்னதித் தெரு
திருவண்ணாமலை 606 601

ADVT

மரண தண்டனை ஒழிப்பு

தமிழக எழுத்தாளர் மாநாடு

குரல்கள்
ரவிக்குமார்
வி. ஆர். கிருஷ்ணய்யர்
இன்குலாப்
அ. மார்க்ஸ்
பா. செயப்பிரகாசம்
கி. ராஜநாராயணன்
ந. முத்துசாமி
தமிழண்ணல்
ராஜம் கிருஷ்ணன்
இந்திரா பார்த்தசாரதி
கோவை ஞானி
சிற்பி
சுந்தர ராமசாமி
பொன்னீலன்
மு. மேத்தா

மரண தண்டனை குறித்த விவாதங்கள் தீவிரம் பெற்றுள்ள ஒரு சூழ்நிலையில் நீதிபதி வி. ஆர். கிருஷ்ணய்யர் தலைமையிலான மரண தண்டனை எதிர்ப்பு இயக்கம் சார்பில் மரண தண்டனைக்கு எதிரான தமிழக எழுத்தாளர் மாநாடு 27.11.99 அன்று காலை சென்னையில் தேவநேயப் பாவாணர் நூலகக் கட்டிடத்தில் நடைபெற்றது. சுமார் 500 பேர் கலந்துகொண்ட இந்த மாநாட்டில் தமிழகத்தின் பல்வேறு எழுத்துப் போக்குகளையும் சிந்தனைப் போக்குகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் படைப்பாளிகள் உரையாற்றினர். இந்த மாநாடு பலவகைகளிலும் தமிழக சமூக, சிந்தனை வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வாகும். கூட்டத்தில் பேசியவர்களில் பலரும் ஒரு பொது நோக்கத்திற்காகத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் கூடியிருப்பது பற்றிய மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினர். மேலும் எழுத்தாளர்கள் எழுதுவது, புத்தகம் போடுவதற்கு மேலாக இதுபோன்ற காரியங்களில் ஈடுபடுவது பற்றி 'பாராட்டுரை' யும் வழங்கப்பட்டது. எழுத்தாளர்களிடம் நிகழ்ந்திருக்கும் இந்த 'நல்மாற்றத்தை' வியக்கும் அதே சமயத்தில், எழுத்தாளர்களுக்கும் சமூக அரசியல் இயக்கங்களுக்கும் இடையே நிலவிவந்திருக்கும் உறவினையும் நாம் புரிந்துகொள்ள முயலவேண்டும். சமூக, அரசியல் இயக்கங்கள் தங்கள் இயக்கம் சார்ந்த படைப்பாளிகளைத் தாண்டி பிறரை எந்த அளவுக்கு பொருட்படுத்தி இருக்கின்றன? கலையும் அரசியலும் பல சந்தர்ப்பங்களில் நேர் எதிரான நிலைகளை மேற்கொண்டதற்கான பொறுப்பு படைப்பாளிகளுக்கு மட்டும்தானா? மேலும் சமூகப் பிரச்சினைகளில் படைப்பாளிகளின் குரல்களைக் கேட்பதற்கான பொது அரங்குகள் தமிழ்ச் சூழலில் இதற்கு முன் உருவாக்கப்பட்டு இருக்கின்றனவா? அதற்கானச் சூழலும், மதிப்பும், ஆதரவும் இருந்திருக்கிறதா? கூட்டம் நடத்துவது, துண்டு பிரசுரம் வெளியிடுவது அல்லது களப்பணியில் ஈடுபடுவதைவிட கவிதை எழுதுவதும் அவற்றைப் புத்தகமாக வெளியிடுவதும் எந்த விதத்தில் தாழ்ந்தது, பயனற்றது? ஒரு களப்பணியாளரின் செயல்பாட்டை முழுமையானதாகவும், ஒரு எழுத்தாளனின் செயல்பாட்டை குறைபாடு உடையதாகவும் காணும் ஒரு அணுகு முறை தொடர்ந்து இயக்கவாதி களிடம் இருந்து வருகிறது.

ஒரு பொதுவான சமூக, அறிவியல் பிரச்சனையில் பல்வேறு தளங்களைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகள் ஒன்று சேர்வது சாத்தியம் என்பதை இந்த மாநாடு நிரூபித்திருக்கிறது. இதை நிகழ்த்திக் காட்டிய எஸ். வி. ராஜதுரை மற்றும் ரவிக்குமாரும் அவர்களது நண்பர்களும் மரண தண்டனைக்கு எதிரான இயக்கத்தை மட்டுமல்ல, தமிழ்ச் சமூகத்தில் படைப்பாளிகளின் செயல்தளத்தையும் விரிவுபடுத்தி வலுவாக்கியிருக்கிறார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை ஒட்டி இம்மாநாடு தொடர்பாக இரண்டு விமர்சனக் குறிப்புகளையும் இங்கே வைக்க வேண்டியிருக்கிறது. இம்மாநாட்டில் பேச அழைக்கப்பட்டிருந்த பல தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் இந்த இயக்கத்தின் நோக்கத்திற்கு வலு சேர்க்கும் வகையில் தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொண்டு வரவில்லை. பலரிடம் மிகுந்த உணர்ச்சியைப்படை ஒரு எதிர்வினையே இருந்தது. மிகவும் சிக்கலான இப்பிரச்சினையை ஆவேசங்களால் மட்டும் எதிர்கொள்வதில் எந்தப் பயனும் இல்லை. இரண்டாவதாக கூட்டத்தின் முடிவில் ஒரு இளைஞர் மூத்த படைப்பாளிகள் இருவர் மீது குடிபோதையில் வன்முறையான வாக்கியங்களைப் பிரயோகித்தார். பின்னர் சிலரால் அவர் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டார். வன்முறைக்கு எதிரான ஆயிரக்கணக்கான வாக்கியங்கள் பேசப்பட்ட இந்த மாநாட்டின் முடிவில் நிகழ்ந்த இந்தச் சம்பவம் மிகுந்த அபத்த நிலையை வெளிப்படுத்துவதாக இருந்தது.

கூட்டங்களில் உரையாடலுக்காக உருவாக்கப்படும் வெளிகளைத் தங்கள் 'கலக்' நடவடிக்கையால் தொடர்ந்து சீர்குலைத்து வந்திருப்பவர்களின் செயல் மூலம் விவாத அரங்குகள் உடல் சார்ந்த வன்முறைக்கான களங்களாகவும் மாறி வருகின்றன. இதுபோன்ற ஒரு சம்பவம் நெல்லையில் த.மு.எ.ச. கூட்டமொன்றிலும் சமீபத்தில் நிகழ்ந்தது. நெல்லை உரைகல் அரங்கில் கொலை மிரட்டல்களும், அரங்கில் இருந்த பெண்கள் வெளியே எழுந்து ஓடும் அளவுக்கு கேவலமான வசைகளும் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டன. தங்களது அந்தரங்கமான பகைமைகளையும் பதட்டங்களையும் பொது களங்களில் ஒரு நாடகமாக மாற்றுகிறவர்கள் எந்த ஒரு அறிவார்ந்த சமூக, கலை, இலக்கியச் செயல்பாட்டிலும் நம்பிக்கைக் கொண்டவர்கள் அல்ல. குடிப்பது பற்றிய ஒழுக்கவியல் அணுகுமுறை நமக்கு தேவையில்லை. இருப்பினும் ஒரு அரங்க விவாதத்தில் கடும் குடிபோதையில் பங்கேற்பது என்பது கையில் துப்பாக்கியுடன் விவாதத்திற்கு வருவதை ஒத்ததாகும். அன்றாட வாழ்க்கையின் சகல பகல் நேரச் சவால்களையும் போதையின் உதவியின்றி எதிர்கொள்கிறவர்கள் விவாத அரங்கில் தன்னாடியபடி நுழைவது, அது தரும் அதிகாரம் பற்றிய பிரக்ஞைபூர்வமான திட்டம் அவர்களுக்கு உள்ளது என்பதையே காட்டுகிறது. ஒரு பொது அவையின் தார்மிக நெறிகள் என்பவை கலாச்சார விழுமியங்கள் சார்ந்தவை. அவற்றில் நம்பிக்கையில்லாதவர்கள் மொழி ரீதியாகவோ, உடல் ரீதியாகவோ தங்கள் சக பயணிகள் மேல் செலுத்திவரும் அத்துமீறல்கள் பற்றி ஒரு விழிப்பு அனைவருக்கும் அவசியமாகிறது.

கூட்டம் பற்றிய ஒரு சுருக்கமான தொகுப்பை இங்கே அளிக்கிறோம்.

ரவிக்குமார் (வரவேற்புரை)

முக்கியமான தமிழ் எழுத்தாளர் பலர் இந்த இயக்கத்திற்குக் காட்டிய ஆர்வம் இக்கூட்டத்தை ஒரு மாநாடாக நடத்த எங்களைத் தூண்டியது. இங்கு கூடியிருப்பவர்கள் மட்டுமல்ல, தமிழகமெங்கும் இருந்து ஏராளமான படைப்பாளிகள் இந்த இயக்கத்திற்கு ஆதரவளித்து, கையொப்பமிட்டு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். கனவுகள் கூட்டாக பகிர்ந்து கொள்ளப்படும் போது அதன் வலிமை பல்கிப் பெருகிறது. இந்த நிகழ்வு மரண தண்டனைக்குக் காத்திருக்கும் நால்வர் மற்றும் கோவிந்தசாமியோடு இந்தியா முழுவதும் தூக்கிலிடப்படவிருக்கும் ஏராளமானோரை காப்பாற்றும் என்று நம்புகிறோம். இதில் கலந்து கொள்பவர்கள் தங்கள் சொந்தச் செலவில் இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். இந்த கூட்டம் சில எழுத்தாளர் நண்பர்களின் பண உதவியுடன் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டின் மனசாட்சிகளாக இங்கே கூடியுள்ள எழுத்தாளர்களின் குரல் இந்தியாவையும் தாண்டி மனித மாண்புகளை மீட்பதற்காக உலக அரங்கில் ஒலிக்க வேண்டும்.

நீதிபதி கிருஷ்ணய்யர் (வாசிக்கப்பட்ட வாழ்த்துச் செய்தி)

மரண தண்டனைக்கு எதிரான இயக்கத்தை நான் வாழ்த்துகிறேன். மரண தண்டனை எதிர்ப்பை குவிமையப் படுத்த தமிழக எழுத்தாளர்கள் மாநாட்டிற்கு வேண்டுகோள் விடுக்கிறேன். மரண தண்டனை காட்டுமிராண்டித் தனமானது என்று புத்தரும் காந்தியும் பிறந்த இந்த நாட்டில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. உலகில் பாதிக்கும் மேற்பட்ட நாடுகள் மரண தண்டனையை ஒழித்துவிட்டன. மிக அண்மையில் தென் ஆப்பிரிக்கா அதனை ஒழித்துள்ளது. சர்வதேச குடியியல் அரசியல் உரிமைகள் ஒப்பந்தத்திற்கு ஐக்கிய நாடுகள் சபை 1999ல் நிறைவேற்றியுள்ள விருப்ப உடன்படிக்கை மரண தண்டனையை முற்றாக ஒழிக்கும்படி உறுப்பு நாடுகளைக் கேட்டுக் கொண்டுள்ளது. எனவே ராஜீவ் காந்தி வழக்கில் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு தண்டனையை குறைத்து ஆயுள் தண்டனையாக மாற்றுவது நீதியும் நியாயமும் ஆகும். ராஜீவ் படுகொலை என் கண்டனத்திற்குரியது. ஆனால் இந்தியாவும் அதன் குடியரசு தலைவரும் நமது பண்பாட்டு மரபுக்கும் முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் உருவாக்கிய மரபுக்கும் உண்மையானவர்களாக இருப்பது, அதாவது கொலைகாரனையும் கூட அரசு கொல்லக்கூடாது என்பதை கடைப்பிடிப்பது சரியானது என்று நான் நம்புகிறேன். கருணை காட்டுவது என்பது இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் கட்டளை என்று இந்தியாவை நிறுவும் அந்த சாசனத்திற்கு பொருள் கூறுகிறேன். அறிவொளி படைத்த இந்திய மானுட குலத்தின் மனச்சாட்சியை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் நுண் உணர்வுடைய எழுத்தாளர்கள், ஆன்மீகத் தலைவர்களின் குரலுக்கு செவிமடுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஒரு மானுட ஜீவி தூக்கிலிடப்படும் ஒவ்வொரு விடியல் பொழுதிலும் மானுட குலத்தின் கொடி அரைக்கம்பத்தில் தான் பறக்கும்.

எஸ். வி. ராஜதுரை (தலைமை உரை)

எழுத்தாளர்கள் படைப்பாளிகள் ஆவர். ஆக்கத்துடனும் படைப்பாற்றலுடனும் சம்பந்தப்பட்டவர்கள். அழிவிட்டுவிடுகூட அவர்களால் ஆக்கங்களை உருவாக்க முடியும். ரஷியாவில் நெப்போலியனின் படையெடுப்புகள் விட்டுச் சென்ற அழிவுகள் போரும் அமைதியும் என்ற மகத்தான படைப்பிற்கு உந்துதலாக அமைந்தன. நாஜிகளின் பயங்கரம் அடர்னோ கூறியதுபோல கவிதைகளைச் சாத்தியமற்றதாகச் செய்யவில்லை. மாறாக பிரைமோலிவிவிருந்து குந்தர் கிரால் வரை அந்த பயங்கரத்துடன் கணக்குத் தீர்த்துக் கொள்ளும் படைப்புகளை உருவாக்கினர். மாண்டல் ஸ்ட்ராம், விக்டர் யாரா, கென்சரவோவா என்ப

பலரும் கொடுங்கோலர்களின் அடிமைச் செயலுக்கு பலியாகும் நேரத்திலும் கூட படைப்புச் செயலைப் படைப்பாளிகள் கைவிடவில்லை. வாழ்க்கை என்பது வெறுமையும் அவலமும் அன்னியமாதலும் விரக்தியும் அர்த்தமின்மையுமே என்று கருதிய காஃப்காவும் டெமோவும் கூட தங்கள் படைப்புகள் மூலம் தங்கள் வெறுமையைக் கடந்து மானுடத்தை உறுதிப்படுத்தியவர்களாகவே நமக்குத் தோன்றுகிறது. சில எழுத்தாளர்கள் உணர்வு பூர்வமாகவோ அல்லது வேறு வகையிலோ அழிவுக்குத் துணைபோய் இருக்கின்றனர். எனினும் தொடர்ந்து மானுட குலத்தின் மீது தாக்கம் ஏற்படுத்தியவர்கள் அழிவுக்கு எதிராக, கருணைக்காக, அன்பும் சமாதானமும் நிலவுவதற்காக, சமூக மாற்றத்திற்கு ஆதரவாக மனிதரைச் சிறுமைப்படுத்தும் விழுமியங்களுக்கு எதிராக குரல் எழுப்பிய எழுத்தாளர்கள்தான். ஆகவேதான் வாழ்வின் விழுமியங்களை உயர்த்திப் பிடிக்கும் எழுத்தாளர்கள் மரண தண்டனைக்கு எதிராகப் பேசுவது இந்த இயக்கத்திற்கு வலுச் சேர்க்கிறது. அதற்குப் புதிய மதிப்பை வழங்குகிறது. இங்கே கூடியுள்ள எழுத்தாளர்களிடையே கருத்து முரண்கள் உண்டு. அவை தொடர்ந்து நீடிக்கவும் செய்யும். அப்படி நீடிப்பது ஆரோக்கியமானதும் கூட. சமூகப் பிரச்சனைகளும், சமூக விழுமியங்களும், மானுட இலட்சியங்களும் எதிரும் புதிருமான கண்ணோட்டத்தில் இருந்து எழுத்தாளர்களால் அணுகப்படும்போதுதான் புதிய உண்மைகள் பார்வையில் பிரகாசமாகப் புலப்படுகின்றன. ஒரு synthesis உருவாகிறது. இன்று நமக்கு கிடைத்துள்ள வாய்ப்பு அறிவார்ந்த அறவியல் நிலைப்பாடுகளை உருவாக்க உதவும். எழுத்தாளர்களின் சமூகப் பொறுப்பு எல்லாவித அதிகாரங்களுக்கும் எதிராக உண்மைகளைப் பேசுவதுதான். போரும் வன்முறையும் சமூகப் பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வாகாது என்று நம்புகிறவர்கள் நாம். வீர சாகசங்களைக் கொண்டாடி மகிழும் நோக்கம் நமக்கில்லை. மனித உரிமைகளும் மானுட உரிமைகளும் உலகு தழுவியவை, பிரிக்க முடியாதவை என்று கருதுகிற நாம் அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று கருதுகிற மட்டுமே வலியுறுத்திவிட்டு, வேறு சிலர் அவற்றைத் துச்சமாகக் கருதி காலில் போட்டு மிதிப்பதை கண்டும் காணாமல் இருக்க முடியாது. நமது அரசியல் சாசனத்தையும் சட்டங்களையும் மதிக்கிற அதே சமயத்தில் அவை சரியாக நடைமுறைப்படுத்தபடுகின்றனவா என்பதை கண்காணிப்பதில் பிற குடிமக்களைப் போலவே நமக்கும் உரிமையுண்டு. எழுத்தாளர் என்ற வகையில் நாம் வேறு எந்த சிறப்புரிமையும் கொண்டாடவில்லை. மரண தண்டனை என்ற மிக உயர்ந்த அளவுத் தண்டனையைக் குறைத்து காரணயத்துடன் செயல்படும்படி அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களிடம் மன்றாடுவது நம் தார்மீகக் கடமை. ஏதோ ஒரு அரசியல் இயக்கம் அல்லது போராளி குழுக்களின் நோக்கங்களுக்கும் மன விருப்பங்களுக்கும் நாங்கள் பணிபுரிய மாட்டோம். அதேசமயம் யாருடைய அவதூறும் அச்சுறுத்தலும் எங்களை மௌனத்தில் ஆழ்த்தி விடாது. இங்கு நாம் தூக்குமேடையின் மரண நிழலால் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகித் தவிக்கும் அனைத்து மனிதர்களுக்கும் கருணை காட்டுமாறு அதிகாரம் படைத்தோரிடம் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ள குழுவியிருக்கிறோம். வேலூர் சிறையிலே ஆறு பேர், கோவைச் சிறையில் ஒருவர், பாளைச் சிறையில் மூவர் என நமக்கு தெரிந்த அளவில் 10 பேருக்காகவும், பிற மாநிலங்களில் மரண தண்டனைக்குக் காத்திருக்கும் பலருக்காகவும், அப்துல்லா ஓசலானுக்காகவும், நவாஸ் ஷெரிப்பிற்காகவும், அவரது கூட்டாளிகளுக்காகவும் நாங்கள் மன்றாடுகிறோம்.

இன்குலாப்

பக்தசிங், ராஜகுரு, சுகதேவ் ஆகியோருக்கு மரண தண்டனை நிறைவேற்றியபோது அதற்கு எதிரான

பேரெழுச்சிகள் இருந்தன. தமிழகத்தில் தந்தை பெரியார் அதற்கு எதிராக ஒரு பேரியக்கத்தை நடத்தினார். எனினும் அந்த தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆயினும் அச்சமயம் அண்ணல் காந்தியடிகளார் அமைதி காத்தார். மலையா கணபதி மலேஷியாவில் தூக்கிலிடப்பட்டபோது திராவிட இயக்கத்தின் சார்பில் இன்றைய முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் அதை எதிர்த்துப் பிரச்சாரம் செய்தார். இன்று அவர் மரண தண்டனைக்கு எதிராக முன்வந்து இருப்பதையும் அம்மரபின் தொடர்ச்சியாகவே பார்க்கிறேன். நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட வன்முறை கட்டவிழ்த்துவிடப்படும் ஒரு துழுவில் உரிமைகளுக்காக நிற்கக்கூடிய இயக்கங்கள் அவ்வன்முறையை எதிர்கொள்ள வேண்டிய ஒரு கட்டாயம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. அந்த எதிர்கொள்ளல் சாத்வீகப்பட்டதாகவும் இருக்கிறது, வன்முறை சார்ந்ததாகவும் இருக்கிறது. ஒரு இயக்கம் சாத்வீக தன்மை கொண்டதாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதில் மனித நேயம் கொண்ட யாருக்கும் மாற்று கருத்து இருக்க முடியாது. ஆனால் சாத்வீக தன்மையின் ஆணிவேரையே அலைக்கக் கூடிய அளவுக்கு நிறுவனப்படுத்தப்பட்ட அரசின் வன்முறை தொடருமேயானால் அந்த இயக்கங்கள் வேறு வகையான பண்புகளைக் கொள்ள வேண்டிய துழல் ஏற்பட்டு விடுகிறது. மரண தண்டனைக்கு எதிரான இந்த இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அதை முன்னெடுத்துச் செல்லும் நோக்கில் 'வீரசாகசம்' எனச் சுட்டிக்காட்டினாலும் கூட இத்தகையப் போராட்டங்கள் தவிர்க்கமுடியாதவை. அரசு வன்முறையின் ஈனத்தனமான வடிவமாகிய கொலைக்குற்றத்திற்கு எதிராக இங்கு நாம் கூடியிருக்கிறோம். நிறுவனப்படுத்தப்பட்ட வன்முறைகள் தடுக்கப்பட்டால்தான் அதற்கு எதிரான இயக்கங்கள் சாத்வீக தளத்தில் இயங்கும். நிறுவன வன்முறையை நாம் ஒட்டு மொத்தமாக எதிர்க்க வேண்டும்.

அ. மார்க்ஸ்

தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஒரு நியாயத்திற்காகக் கூடிக்கூரல் கொடுப்பது மிகுப்ச்சி அளிக்கிறது. இதுவரை அத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் நிகழ்ந்ததில்லை. தமிழகத்தைப் பாதிக்கக் கூடிய பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் நடந்த போதும் நாம் எல்லோரும் மெளனமாக இருந்திருக்கிறோம். கேரளா விலோ, வங்காளத்திலோ ஒரு எழுத்தாளர் இறந்து போனால் அங்கு உள்ள பத்திரிகையின் முதல் பக்கத்தில் செய்தி போடுகிறார்கள் என்று நாம் அடிக்கடி சொல்வது வழக்கம். அப்படிச் செய்தி போடும் அளவுக்கு இங்கு உள்ள எழுத்தாளர்கள் எழுதுவது தவிர, அவற்றை புத்தகமாக போடுவதை தவிர மற்றபடி பொதுப்பிரச்சனைகளில் என்ன அக்கறை கொண்டிருந்திருக்கிறோம் என்ற கேள்வியை எழுப்பிக் கொள்ள வேண்டும். சமீபத்தில் போப் ஆண்டவர் வருகைக்கு எதிராக ஆர். எஸ். எஸ். பத்திரிகைகளில் வெளியிட்ட கடிதத்தில் கையெழுத்திட்டவர்களில் தமிழகத்தின் முக்கிய எழுத்தாளர் ஒருவரும் இருக்கிறார். அதே போல சமீபத்தில் நடந்த கொடூரமான சிறைச்சாலை சம்பவத்தில் இறந்துபோன இந்த கைதிகளுக்கு - கிரிமினல்களுக்கு - ஒன்றரை லட்சம் தேவையா என்று இந்த வார பிரபல இதழ் ஒன்றில் அதன் ஆசிரியர் எழுதியிருக்கிறார்.

இன்று அரசுக்கும் சிவில் சமூகத்திற்கும் இடையிலான பொது வெளி ஒன்றினை உருவாக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. இந்தியச் சூழலில், தமிழ்ச் சூழலில் இன்னும் அத்தகைய ஒரு வெளி உருவாக்கப்படவில்லை. நமது ஜனநாயகத்தை பிரிட்டிஷ் மாதல் ஜனநாயகம் என்று சொல்வது வழக்கம். ஆனால் அதுவே இன்னும் சந்தேகத்திற்குரியதாக இருக்கிறது. ஏனெனில் அங்கே பதினேழு, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் அரசாட்சி தூக்கி எறியப்பட்டு அந்த இடத்தில் பாராளுமன்றத்தின் இறையாண்மை

நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அது மக்களின் அதிகாரமாக உருவாகாமல் அரசின் அதிகாரங்கள் அனைத்தும் பாராளுமன்றத்தின் வழியே குவிக்கப்பட்ட அவலம்தான் நிகழ்ந்தது. இந்தச் சூழலில் அரசுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் இடையே ஒரு பொது வெளியில் பொதுமக்கள் இறையாண்மையை உருவாக்குவதில் எழுத்தாளனுக்கு மிகப்பெரிய பங்கு இருக்கிறது. நீதி என்பது நீதிமன்றங்களின் வழியே அடையக் கூடியதா என்பது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. 26 பேருக்கு தூக்கு தண்டனை விதித்து நீதிபதி நவநீத கிருஷ்ணன் தீர்ப்பளித்தபோது அதை விசாரித்த அதிகாரி கார்த்திகேயன் இரண்டு விஷயங்களைப் பத்திரிகையாளர்களிடம் தெரிவித்தார். ஒன்று 'உண்மை நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டது.' இரண்டாவதாக 'சட்டத்தின் ஆட்சியை நாங்கள் நிறைவேற்றி இருக்கிறோம்.' உண்மை என்பது எந்த அளவு சாத்தியம் என்பதை தத்துவ ஆசிரியர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஒரு காலத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையை ஒரு கதையாடலாக எப்படி வேண்டுமானாலும் உருவாக்கலாம் என்ற துழ்நிலையில் அதை நிலைநாட்டுதல் என்பதன் பொருள் என்ன? Indian Penal Code என்கிற பெருங்கதையாடலின் வழியே தண்டனையை எவ்வாறு அளவிடுவது? இந்த தண்டனை சட்டத்தின் கீழ், ஒரு நீதிபதி 26 பேரைத் தூக்கில் போடவேண்டும் என்பதும், இன்னொரு நீதிபதி இன்னொரு களத்தில் நான்கு பேரைத் தூக்கில் போட்டால் போதும் என்று சொல்வதும் என்ன அர்த்தம் கொண்டது? அப்படியானால் முதலில் 26 பேரை தூக்கிலிட வேண்டும் என்ற சொன்ன நீதிபதிக்கு என்னத் தண்டனை கொடுப்பது? 22 அப்பாவிகளைத் தூக்கிலிட முயற்சி செய்தார் என்று அவர் மீது வழக்கு தொடர முடியுமா? அவர் சொல்கிறார் 'இதில் எனக்குப் பொறுப்பில்லை, நான் Indian Penal Code சார்பில் இதைச் சொல்கிறேன்.' எனவே இந்த பெருங் கதையாடலை நம்பும் போது இடம் சார்ந்து நீதி மாறுபடும் என்ற நிலையில் ஒரு பொதுவான நீதியை வழங்கக் கூடியவர் அதற்கான பொறுப்பிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்கிறார். எனவேதான் மகாத்மா காந்தி மரண தண்டனை மட்டுமல்ல, சிறைத் தண்டனையும் கூடாது என்றார். Indian Penal Code 325 இரண்டாம் பிரிவின் கீழ் மரண தண்டனை அளிக்கப்படும் போது தண்டனைக்குள்ளாகுபவர் இழைத்த குற்றத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் கருத்தையும் தண்டனைக்குள்ளாகுபவரின், கருத்தையும், அறிந்து அதனடிப்படையில் தண்டனையை நிர்ணயிக்கலாம் என்று எல்லாம் இருக்கிறது. ஆனால், அவை எல்லாம் ஒரு சடங்காக மட்டுமே நிறைவேற்றப்படுகின்றன. மிகக் கொடூரமானது என்று கருதப்படும் இஸ்லாமிய நீதியில் கூட தண்டனையின் போது பாதிக்கப்பட்டவரின் அபிப்பிராயம் கணக்கிலெடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. அதாவது பாதிக்கப்பட்டவர்கள் விரும்பினால் குற்றம் செய்தவர்களுக்கு மன்னிப்பு வழங்கலாம். இத்தகைய உதாரணம் ஒன்று சமீபத்தில் பத்திரிகைகளில் செய்தியாக வந்தது. கேரளத்தில் இருந்து சென்ற ஒருவர் ஒரு அரசு நாட்டில் கொல்லப்பட்ட வழக்கில் அங்கு இருவருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட உறவினர்கள் கேரளாவிற்கு வந்து கொல்லப்பட்டவரின் மனைவியை வேண்டிக்கொண்டதின் பேரில் அப்பெண்மணி அவ்விருவரையும் மரண தண்டனையில் இருந்து விடுவிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அவ்வாறே அவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர். சோனியா காந்தி அவர்கள் நளினியின் மரண தண்டனையை குறைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டதுடன் மற்றவர்களைத் தூக்கிலிடுவதில் தனக்கோ தனது பிள்ளைகளுக்கோ விருப்பம் இல்லை என கூறியிருப்பது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. அதேசமயம் சில தினங்களுக்கு முன்பு வாழ்ப்பாடி ராமமூர்த்தி இத்தண்டனைக்கு ஆதரவாகப் பேசியிருப்பது மிகவும் கண்டிக்கத்தக்கது.

பா. செயப்பிரகாசம்

கர்நாடகம் போன்ற இடங்களில் உள்ளது போல இங்கும் எழுத்தாளர்கள் கருத்தறிவிப்பாளர்களாக செயல்பட வேண்டிய ஒரு தூழல் உருவாகியுள்ளது. கொலைக்குக் கொலை, பழிக்குப் பழி என்பதெல்லாம் பழைய அடிமை சமுதாயத்தின் விதிகள். அச்சமுதாயத்தில் வென்ற குலங்கள் தோற்ற குலங்களைக் கொல்வது என்பது அன்றைய சமூகத்தின் தவிர்க்க முடியாத விதியாக இருந்திருக்கலாம். அந்த அடிமை சாம்ராஜ்ய விதிகள் நமக்குத் தேவையில்லை.

கி. ராஜ நாராயணன்

மரண தண்டனை என்பது கொலையை விட மிகக் கொடூரமான குற்றம் என்று தோன்றுகிறது. சி. ஏ. பாலன், தியாகு போன்றவர்கள் தூக்குமேடையிலிருந்து மீண்டு வந்து பல அற்புதமான காரியங்கள் செய்தார்கள். தூக்கி விடப்படும்போது ஒரு மனிதனின் ஏராளமான விஷயங்கள் தூக்கிவிடப்படுகின்றன. படைப்பாளிகளாகிய நாங்கள் தூக்குத் தண்டனையை முழுமையாக எதிர்க்கிறோம்.

ந. முத்துசாமி

நியாயம் என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது. ஏனென்றால் சமூகத்தில் அப்படி ஒன்று இல்லை. உண்மை என்றால் என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது. ஏன் என்றால் வாத்தின் மூலம் பொய்யையும் உண்மையென சொல்ல முடியும். உண்மையையும் பொய்யாக்கி விட முடியும். ரொம்ப அபத்தமான விஷயங்கள் நிரம்பியது இந்தச் சமூகம். இதை ஒரு நல்ல சமூகமாக மாற்றுவதற்கான முயற்சியில்தான் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். துன்பப்படுவதற்காக அல்ல, சந்தோஷத்திற்காகத்தான் நீங்கள் படைக்கிறீர்கள். நீதிமன்றங்களை விமர்சிக்கும் உரிமை ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் உண்டு. உணர்ச்சிவயப்பட்டு செய்யும் காரியங்கள் வேறு. நிதானமாக நீதியின் பெயரால் ஒரு உயிரை பறிக்கும் உரிமை யாருக்கும் இல்லை.

தமிழண்ணல்

நான் இந்தக் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்வதாக கேள்விப்பட்டதும் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர் கூப்பிட்டுக் கேட்டார், நீங்கள் 'புலிகள் ஆதரவாளராக மாறிவிட்டீர்களா' என்று. ஒரு பெண் 'தான் கற்புடையவன்' என்று வலியுறுத்துகிற மாதிரி 'நான் புலிகள் ஆதரவாளன் இல்லை' என்று சொல்ல வேண்டிய நிலை. தூக்கு மேடையில் இருக்கிற நால்வரும் தமிழர்கள் என்பதால் மரண தண்டனை ஒழிப்பைப் பேச வந்திருக்கிறேன் என்றே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். கொலைத் தண்டனை என்பது எழுத்தில் கூட இடம் பெறக்கூடாது என்று நம்புகிறவன் நான்.

ராஜம் கிருஷ்ணன்

சி. ஏ. பாலனை நான் சந்தித்திருக்கிறேன். தூக்கு மேடையில் இருந்து தப்பி வந்த பின்னர் பேசும்போது அவர் கண்ணில் அற்புதமான ஓளி வரும். இந்த வாழ்க்கை நமக்குக் கிடைத்த கொடை என்பதை அவரது ஒவ்வொரு பேச்சிலும் பார்க்கலாம். 1962ல் வினோபா அடிகள் சம்பல் கொள்ளைகாரர்கள் சரணடைந்தால் அவர்களை மன்னித்து மறுவாழ்வு அளிப்பது பற்றிப் பேசினார். 1972ல் ஜெயபிரகாஷ் நாராயணன் அம்முயற்சியைத் தொடர்ந்தார். இதைத் தொடர்ந்து மன்னிக்கப்பட்டு மறுவாழ்வு பெற்ற அந்தக் கொள்ளைக்காரர்களை நான் போய் சந்தித்து, உரையாடி, அதை வைத்து ஒரு நாவல் எழுதினேன். பழிக்குப் பழி உணர்வே அவர்களை கொள்ளைக்காரர்களாக மாற்றியது. மன்னிக்கப்பட்ட அவர்கள் சிறையில் இருந்து மீண்ட பிறகு நல்ல மனிதர்களாக மாறினார்கள்.

இந்திரா பார்த்தசாரதி

ஒரு மனித உயிரை பறிப்பதற்கு ஒரு தனிநபருக்கோ, அல்லது அரசாங்கத்திற்கோ, நிறுவனத்திற்கோ எந்த உரிமையும் கிடையாது என்பது உலகம் முழுவதும் நாகரி

கமான நாடுகளிலே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட விஷயம். வாழுதல் என்பது ஒரு ஆதார உரிமை. ராஜீவ் காந்தி அரசியல் காரணங்களுக்காகக் கொலை செய்யப்பட்டார். அரசியல் காரணங்களுக்காகக் கொலை செய்பவர்களை எல்லாம் பதிலுக்குக் கொலை செய்யவேண்டும் என்பதை ஒரு அடிப்படையாகக்கொண்டால் இன்றைக்கு உலகிலுள்ள எல்லா அரசியல்வாதிகளையும் தூக்கிவிட வேண்டியது வரும்.

கோவை ஞானி

தமிழன் என்ற முறையில் சொல்கிறேன். இந்திய குற்ற வியல் தண்டனைச் சட்டம் மற்றும் தடாச் சட்டத்தின் கீழ் இந்த நால்வருக்கும் விதிக்கப்பட்டுள்ள மரண தண்டனைக்கு எந்த ஆதாரமும் கிடையாது. உண்மையில் அந்தக் கொலை சதியில் ஈடுபட்டவர்கள் வெளியில் இருக்கிறார்கள். கார்த்திகேயன் என்ற அதிகாரியிடம் செயல்பட்ட அரசியல் உணர்வு காரணமாக இவர்கள் குற்றவாளி ஆக்கப்பட்டார்கள். இதில் சம்பந்தப்பட்ட சுப்பிரமணிய சுவாமி, சந்திரா சாமி, ரா என்னும் உளவு அமைப்பு சர்வதேசிய ரீதியில் இவர்களோடு தொடர்பு உடையவர்கள் எல்லாம் ஒரு காலத்தில் எங்களுடைய நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்படுவார்கள். அப்போது உங்களுக்கு கருணை வேண்டும் என்று சொன்னால் இப்போது இவர்களுக்குக் கருணை காட்டுங்கள். தமிழர்களுக்கு என்று ஒரு தனி நாடு அமைந்தால்தான் எங்கள் குரல் எடுபடும்.

சிப்பி

எழுத்து என்றால் கருணை, எழுத்து என்றால் அழகியல், எழுத்து என்றால் கொடுமைகளுக்கு எதிரான போர் குரல். ஆகவேதான் மரண தண்டனைக்கு எதிரான கூட்டத்தில் எழுத்தாளர்கள் ஒன்று சேர்ந்து இருக்கிறார்கள். அரசியல் காரணங்களுக்காகக் கொலைகாரர்களை வளர்ப்பவர்களே அரசியல்வாதிகளும் நிறுவனங்களும் தான். மெசபட்டோமியா நாகரிகம் வளர்ந்த காலத்தில் ஹிமுராபி என்பவன்தான் பழிக்குப் பழி, கொலைக்குக் கொலை, கண்ணுக்குக் கண் என்ற தண்டனை முறையை உருவாக்கினான். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்திய, மனித குலத்திற்கு எதிரான இந்த தண்டனை முறையை அகற்றும் தூழல் இன்று உருவாகியுள்ளது.

சுந்தர ராமசாமி

இதை மிக முக்கியமான கூட்டம் எனக் கருதுகிறேன். வரலாற்றில் இடம் பெறக்கூடிய கூட்டமாகக் கூட மாறி விடலாம். மரண தண்டனைக்கு எதிரான சிந்தனைகள் உலகெங்கும் பரவி வரும் காலம் இது. இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்தே ஜெரோப்பிய அறிஞர்கள் மரண தண்டனைக்கு எதிரான சிந்தனைகளை வளர்க்க முயன்றிருக்கின்றனர். இவர்களில் ஆர்தர் கொய்ஸ்லர் என்ற ஹங்கேரிய தேசத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் மிக முக்கியமானவர். நாஜிகளின் சர்வாதிகாரத்தின் கீழ் சிறைக் கொடுமையை அனுபவித்தவர். ஸ்பானிஷ் உள்நாட்டு கலவரத்தின் போது மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட கைதியாக சிறைவாசம் புரிந்தவர். எதேச்சாதிகாரத்தின் சகல கொடுமைகளையும் தன் வாழ்நாளில் அனுபவித்தவர். நண்பகலில் இருட்டு என்ற ஒரு நாவல் மூலம் உலகெங்கும் ஸ்டாலினிய அதிகாரத்திற்கு எதிரான விமர்சனத்தை உருவாக்கினார். அவர்தான் உலக, இந்திய எழுத்தாளர்களின் மனங்களில் மரண தண்டனைக்கு எதிரான சிந்தனையின் விதைகளை முதலில் ஆழமாக விதைத்தார். இந்திய எழுத்தாளர்களின் மனங்களில் மரண தண்டனைக்கு எதிரான பார்வையை உருவாக்கியவர்களில் மகாத்மா காந்தியையும், ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணனையும் முக்கியமானவர்களாகச் சொல்லலாம். இந்திய எழுத்தாளர்களும், தமிழ் எழுத்தாளர்களும் மரண தண்டனைக்கு எதிரான சிந்தனையை வெளிப்படுத்த வரலாற்றில் ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த நெருக்கடியை முழுமையாக

பயன்படுத்திக்கொண்டால் மரண தண்டனையை முற்றாக ஒழித்துக் கட்டிவிடமுடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கின் காரணமாக நளினி, முருகன், சாந்தன், பேரறிவாளன் என்ற நான்கு பேர் தூக்குக் கயிற்றில் தொங்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இவர்களின் மரண தண்டனையை ஆயுள் தண்டனையாகக் குறைப்பதற்கான எல்லாக் காரணங்களும் உள்ளன. ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கில் மத்திய குற்ற புலன் ஆய்வுத் துறை 41 பேரை குற்றவாளிகளாகப் பதிவு செய்தது. இவர்களில் தீவிரமான குற்றவாளிகள் என்று கருதப்பட்ட 12 பேர் விசாரணைக்கு வருவதற்கு முன்னரே இறந்துவிட்டனர். இவர்களில் இருவர் வெடிகுண்டு வெடித்தபோது மாண்டவர்கள். மீதம் 10 பேரும் காவல்துறையினரின் சித்திரவதைக்குப் பயந்து, அதில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காகத் தற்கொலை புரிந்துகொண்டவர்கள். மூன்று பேர் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட குற்றவாளிகள். இவர்களை கைது செய்ய முடியவில்லை. மீதம் 26 பேரும் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு விசாரணைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். இந்த 26 பேருக்கும் சிறப்பு நீதிமன்றம் மரண தண்டனை வழங்கிற்று. உச்சநீதிமன்றம் இந்த 26 பேரில் 19 பேரை விடுதலை செய்தது. மீதி 7 பேரில் 3 பேருக்கு மரண தண்டனையை ஆயுள் தண்டனையாக மாற்றிற்று. மீதம் 4 பேருக்கு மரண தண்டனையை உறுதி செய்தது. இந்த நான்கு பேரும் கொலைக்குற்ற வழக்கில் முக்கியமான பங்கு வகித்தவர் அல்ல. இவர்கள் மிகச் சிறிய பங்கையே தாங்கி இருக்கிறார்கள். ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்குக் குற்றப்பத்திரிகையின் படியே பார்த்தோம் என்றாலும் கூட இவர்கள் துணைப் பாத்திரங்களாகதான் செயல்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் குற்றவாளிகள் அல்ல என்றோ, தண்டனையை வழங்கக் கூடாது என்றோ சொல்லவில்லை. இவர்கள் எந்த அளவிற்கு குற்றம் இழைத்தார்களோ அந்த அளவிற்கே தண்டனை வழங்கப்படவேண்டும். முதன்மையான குற்றவாளிகள் அகப்பட்டிருந்தால் இவர்கள் இந்த கொடுமையான தண்டனைக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டு இருப்பார்களா என்ற கேள்வியும் எழுகிறது.

பொன்னீலன்

மனித குலத்தின் மீதான கறையெனக் கருதக்கூடிய மரண தண்டனைக்கு எதிராக எழுத்தாளர்கள் ஒரு புள்ளியில் கூடி இருப்பது மிகப்பெரிய காரியம் என்று நினைக்கிறேன். ராஜீவ் காந்தி கொலை மிகப்பெரிய காட்டுமிராண்டித்தனம். அதேசமயம் அதற்கான தண்டனையும் காட்டுமிராண்டித்தனமாகவே இருக்கிறது. சமூகச் சூழல்களே தவறு செய்யும் மனிதர்களை தோற்றுவிக்கின்றன. எனவே அவர்களை நெறிப்படுத்துகிற பொறுப்பும் கடமையும் சமூகத்திற்கும் உண்டு. சிறை பிரபுத்துவ கால நரகம் என்ற கருத்தாக்கத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது. நவீன சமூகத்தில் சிறை மனிதனுக்கு வாழக் கற்பிக்கும் பள்ளியாக இருக்க வேண்டும். மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட நால்வர் மீது நடத்தப்பட்ட விசாரணையின் தன்மை ஜனநாயக நெறிமுறைகளுக்கு முற்றிலும் ஒவ்வாதது.

மு. மேத்தா

மனிதர்கள் இந்த மேடையில் பேசுவதை இந்த மேடையில் பார்த்து இருக்கிறேன். மனசாட்சிகள் பேசுவதை இப்பொழுது தான் பார்க்கிறேன். இரண்டு நிமிடங்களுக்கு முன்பு எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமி 'ஒரு கவிதை சொல்லுங்களேன், யாருடீம் கவிதை சொல்லவில்லை' என்று கேட்டுக் கொண்டார். அவசரமாக உடனே நாலைந்து வரிகளைக் கிறுக்கினேன். அந்த வரிகள்:

இனிமேல் / எந்தக் கூட்டம் நடத்தினாலும் / நான்கு நாற்காலிகளை / காலியாகவே வைத்து இருங்கள் / நானானால் என்ன / நால்வரும் வந்து / நம்முடன் அமர்வார்கள்.

எஸ்.வி. ராஜதுரை (நிறைவுரை)

இந்தப் பிரச்சினையில் எங்களைப் போன்ற மனித உரிமை இயக்கத்தினரின் கருத்துக்கள் பத்திரிகைகளால் விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படவேயில்லை. நாங்கள் கொலைக்காரர்கள், குற்றவாளிகளின் ஆதரவாளர்கள் என்ற அபிப்பிராயமே அவர்களுக்கு இருந்தது. மரணதண்டனை வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதைப் பேசுவதற்கான ஒரு பொதுவான களம்கூட இல்லாமல் இருந்தது. ஆனால் கடந்த ஐந்துமாத கால முயற்சியின் காரணமாக அத்தகைய ஒரு களம் உருவாகியுள்ளது. இத்தனை எழுத்தாளர்கள் வந்து, இவ்வளவு துணிச்சலாக, ஆழமாகப் பேசுவார்கள் என்று நாங்களே எதிர்பார்க்கவில்லை.

மரணதண்டனைக்கு எதிரான இயக்கத்தை பல அரசியல்வாதிகள் தொடர்ந்து அவதூறு செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பதில் சொல்வது நம்மைப் போன்ற அறிவுடையவர்களுக்கு அழகுமல்ல, தகுதியுமல்ல என்பதால் அதைப் பற்றி இங்கு நான் பேச விரும்பவில்லை. ஆனால் இப்படிப்பட்ட தீர்ப்பு, இந்தியாவெங்கும் தடா சட்டத்தின் கீழ் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு தீர்ப்புக்காக காத்திருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான கைதிகளுக்கு பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்ற காரணத்தாலேயே, அவர்களையும் தூக்கு மேடையில் இருந்து காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற காரணத்தாலேயே வி. ஆர். கிருஷ்ணய்யர் தலைமையிலான மரண தண்டனைக்கு எதிரான இந்த இயக்கம் நான்கு பேரின் மரண தண்டனையின் பால் தனது கவனத்தைக் குவிக்கிறது என்பதல்லாமல் ஏதோ இது அரசியல் காரணங்களுக்குரியது அல்ல. எனது உணர்வுகள் வேறு. அதை இந்த மேடையில் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. தமிழர்கள் என்பதற்காகவோ, தெலுங்கர்கள் என்பதற்காகவோ அல்ல; அவர்கள் நவாஸ் ஷெரீபாக, நளினியாக, கோவிந்தசாமியாக, பானையங் கோட்டை சிறையிலே தூக்குக்காக காத்திருக்கும் மூன்று மனிதர்களாக, வேலூர் சிறையில் கோபி, மோகனரங்கன் என்ற தூக்குக்கு காத்திருக்கும் இரண்டு தலித் இளைஞர்களாக யாராக இருந்தாலும் சரி, யாரும் தூக்கிலிடப்படக் கூடாது என்பதுதான் நமது அடிப்படையான கோரிக்கை. மரண தண்டனையை வரும் 21-ஆம் நூற்றாண்டில் நாம் ஒழித்துக் கட்டுவோம்.

வெளிவந்து விட்டன பின் தொடரும் நிழலின் குரல்

ஜெயமோகன்

சோவியத் ரஷ்யாவின் வீழ்ச்சியின் பின்புலத்தில், அக்கனவின் அர்த்தங்களைத் தேடும் ஜெயமோகனின் புதிய நாவல்

பக்கம் 723

விலை ரூ.290

புயலிலே ஒரு தோணி/ கடலுக்கு அப்பால்

ப. சிங்காரம்

நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின் ஒரே தொகுதியாக வெளிவந்திருக்கும் ப. சிங்காரத்தின் இரண்டு நாவல்கள்

பக்கம் 416

விலை ரூ.180

வெளியீடு :

தமிழினி

342, டி.டி.கே. சாலை, ராயப்பேட்டை

சென்னை - 600 014

நாகரிகத்தை பீன்ஸ் காப்பாற்றிய விதம்

உம்பர்த்தோ ஈகோ

1918இல் என்னுடைய அம்மா வழி தாத்தா தன்னுடைய நாற்பதாவது வயதில் ஸ்பானிஷ் காய்ச்சல் என்று பரவலாக அழைக்கப்பட்ட ஒருவகை நச்சுக் காய்ச்சலால் பீடிக்கப்பட்டார். ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதியை அந்நேயம் அப்போது கொன்றழித்துக் கொண்டிருந்தது. மூன்று மருத்துவர்களின் மிகச்சிறந்த சிகிச்சையையும் மீறி அவர் ஒரு வாரத்திற்குள் இறந்துவிட்டார். 1972ல் என்னுடைய நாற்பதாவது வயதில் ஸ்பானிஷ் காய்ச்சலுக்கு ஒப்பானதாகத் தோன்றிய ஒரு வகை நோயால் நான் பீடிக்கப்பட்டேன். பெனிசிலின் காரணமாக ஒரே வாரத்தில் நான் எழுந்து நடமாட ஆரம்பித்துவிட்டேன். அனுசக்தி, விண்வெளிப் பயணம், மற்றும் கம்ப்யூட்டர் ஆகிய வற்றை மறந்துவிட்டு, நம் நூற்றாண்டின் மிக முக்கிய கண்டுபிடிப்பாக பெனிசிலினை நான் ஏன் விடாப்பிடியாகக் கருதுகிறேன் என்பதை இதனால் எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். (மேலும், கடந்த காலத்தில் ஐம்பது அல்லது அறுபது வயதில் இறந்து போயிருக்கக்கூடிய மனிதர்களை இன்று எண்பது வயதை அடைய வைக்கக்கூடிய ஸ்லா மருந்துகளையும் இதில் நான் பொதுவாகச் சேர்த்துக்கொள்கிறேன்.)

ஒரு நூற்றாண்டின் மிக முக்கியமான தொழில்நுட்ப கண்டுபிடிப்பையோ அல்லது விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பையோ தீர்மானிப்பது மிகக்கடினம்; ஒரு குறிப்பிட்ட கண்டுபிடிப்பின் தேதியைக் குறித்த நம்முடைய கருத்துக்கள் தெளிவாக இல்லாமையே இதற்குக் காரணம். இந்த நூற்றாண்டின் அதிசுவாரஸ்யமான கண்டுபிடிப்புக்களாக பல பொருட்களை வாசகர்கள் பட்டியலிடக்கூடும்; ஆனால் உண்மையில் அவை நம்முடையதுக்கும் முந்தைய நூற்றாண்டிலிருந்து தொடங்குபவை. உதாரணமாக, தாளியங்கி, விண்முட்டும் கட்டடம், சுரங்க நடைபாதை, டைனமோ டர்பைன் போன்றவை. தட்டச்சுப்பொறி, கிராமோபோன், ஒலிப்பதிவுப் பொறி, தையல் எந்திரம், குளிர்பதனப் பெட்டி ஆகியவற்றோடு டப்பாக்களில் அடைக்கப்பட்ட உணவுப் பொருள்கள், சுத்தீகரிக்கப்பட்ட பால், சிகரெட் லைட்டர் (சிகரெட்டையும் சேர்த்து), நகரும் படிக்கட்டு, சலவை எந்திரம், அழிப்பான், மையொற்றும் தான், மின்விசிறி, பாதுகாப்பான சவரக்கத்தி, மர்ஃபி கட்டில்,¹ முடிதிருத்துபவரின் நாற்காலி, பாதுகாப்பான தீக்குச்சி, மழை அங்கி, சேஃப்டி பின், காற்றூட்டப்பட்ட பானங்கள், காற்றடைத்த டயர்கள் மற்றும் கியர்கள் கொண்ட சைக்கிள்கள், மின்சார டிராம், செயற்கை நூலிழைகள், இவையெல்லாவற்றையும் விற்கும் பல்பொருள் அங்காடி - இன்னும் பட்டியலை நான் தொடர வேண்டுமானால் பின் வருவனவற்றையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் - மின்விளக்கு, தொலைபேசி, தந்தி, ரேடியோ, புகைப்படக் கலை மற்றும் சலனப்படங்கள், மேலும், ஒரு நிமிடத்தில் எண்ணற்ற கூட்டல்களைப் போடும் திறமை வாய்ந்ததும், கம்ப்யூட்டருக்கு இட்டுச் சென்ற பாதையில் நம்மை இருத்தியதுமான ஒரு கணக்குப்போடும் எந்திரத்தை பேபேஜ் கண்டுபிடித்தார்.

பல நூறு ஆண்டுகளைக் கையாள வேண்டிய நிலையில் நாம் இருக்கும்போது கணக்கிடுதல் மேலும் கடினமாகிறது. வெடிமருந்து மற்றும் திசைகாட்டும் கருவி ஆகியவற்றின் தோற்றத்தைக் கணக்கிட கட்டுக்கதையையே நாம் நம்ப வேண்டியுள்ளது. உதாரணமாக, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு ஓவியம் ஒன்றில் ஒரு கருவி சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தால் அது அந்நூற்றாண்டில் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று நாம் உறுதி

யாக நம்பமுடிந்தாலும் கூட, அதற்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னால் அக்கருவி இருந்திருக்கவில்லை என்று நம்மால் உறுதியாகச் சொல்லமுடியாது. இந்தப் பிரச்சினைகளை நான் எழுப்புவதற்குக் காரணம், நம்முடைய இந்த ஆயிரம் ஆண்டுகாலத்தின் (millennium) துவக்கத்தில் தோன்றிய சில கண்டுபிடிப்புக்களைக் குறித்து நான் பிரஸ்தாபிக்க விரும்புவது தான். அக்கண்டுபிடிப்புக்களில் சில யாருடைய கவனிப்பையும் பெறாமலேயே முந்தைய ஆயிரம் ஆண்டுக் காலத்தின் கடைசி இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் தயக்கத்துடன் தோன்றியிருப்பதற்கும் வாய்ப்புண்டு. எப்படி இருந்தாலும், கடந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளை மாற்றியவை இந்தக் கண்டுபிடிப்புக்கள்தான்.

ஆயிரமாவது ஆண்டிற்குப் பிறகு வந்த முதல் நூற்றாண்டுகளில் சந்தேகத்திற்கே இடமில்லாத வகையில் உண்டான கண்டுபிடிப்புகளைப் பற்றி நான் பேசவேண்டியிருந்தால் கப்பல் அல்லது படகின் பின்புறம் பொருத்தப்படும் சக்கானைக் குறிப்பிடுவது என்னுடைய உடனடி ஆர்வமாக இருக்கும். Mathilde என்ற அரசியின் கதை அல்லது Bayeux Tapestry² (Bayeux என்ற நகரத்தில் அதன் பிரதி பாதுகாக்கப்பட்டதால்) என்று அழைக்கப்படும் வரலாற்றின் அதி பிரபலமான சித்திரக்கதையைப் பாருங்கள். ஹெஸ்டிங்ஸ் என்ற இடத்தில் நடந்த யுத்தம் உள்ளிட்டு நாள்மானியர்கள்³ இங்கிலாந்தில் வந்திறங்கியதைத் தல்லியமாக இக்கதை விவரிக்கிறது. இங்கிலாந்தை வென்றவனான நார் மண்டியின் வில்லியம் என்பவரின் துருப்புக்கள், ஸ்காண்டிநேவிய கடற் கொள்ளைக்காரர்கள் பயன்படுத்திய படகுவகையில் இங்கிலாந்தில் வந்திறங்கியதையும், அவற்றில் சக்கானுக்குப் பதிலாக படகுகளில் பின்புறப் பக்கவாட்டில் பொருத்தப்பட்ட ஒரு துருப்பையும் அந்த சித்திரக்கதைகளில் நீங்கள்

உம்பர்த்தோ ஈகோ

பார்க்கலாம். (உண்மையில், இக்கப்பல்கள் பக்கத்துக்கு ஒன்றாக இரண்டு துருப்புக்கள் கொண்டவை.) 1066 வரை நாவாய்கள் இப்படித்தான் இயக்கப்பட்டன. ஆனால் இந்த பக்கவாட்டு சக்கான்களைக் கொண்டு காற்றின் வலிமைக்கு ஈடுகொடுத்து கப்பலைச் செலுத்துவது சிரம சாத்தியமாக இருந்தது. கடல் கொந்தளிப்பின்போது அது மேலும் கடினமாக இருந்திருக்கும்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதின்முன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையில் நவீன சக்கான் மேம்படுத்தப்பட்டது. ஒரு கதவைப்போல கீல் மூலம் கப்பலின் பின்புறத்தில் பொருத்தப்பட்டு தண்ணீர்ப் பரப்புக்கு சற்று கீழே நகரும் அதை, கப்பல் தளத்தின் மேலுள்ள ஒரு தனி ஆள் ஒரு கைப்பிடி மூலம் இயக்கிவிட முடிந்தது. வழக்கம் போலவே இங்கும் தேதிகள் தெளிவாக இல்லை; ஆனால் கீல் மூலம் பொருத்தப்பட்ட சக்கானுக்கும், கப்பலின் பின்புறத்தில் பொருத்தப்பட்ட துருப்புக்கும் இடையிலான ஒன்று வின்செஸ்டர் தலைமைத் திருக்கோயிலில் உள்ள ஒரு புடைப்போவியத்தில் காணப்படுகிறது; Bayeux Tapestryக்குப் பின் வெறும் நூறு ஆண்டுகள் கழித்து 1180ல் அது தொடங்குகிறது.

ஏன் இந்த சக்கானுக்கு இத்தனை முக்கியத்துவம்? இந்தக் கண்டுபிடிப்பு நடந்திருக்காவிட்டால் கொலம்பஸ் அமெரிக்காவுக்குப் பயணம் செய்திருக்க முடியாது; இந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளின் மீதி வரலாறும் வேறு மாதிரியாக ஆகியிருக்கலாம். இந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு தனித் தன்மை அளித்தவை என்ற அளவில் அல்லாது இக்காலப்

பிரிவின் முடிவை நாம் கொண்டாட உதவி புரிந்தது என்ற முறையில் ஒரு கண்டுபிடிப்புத் தொடரைப்பற்றி நான் விவாதிக்க விரும்புகிறேன். இக்கண்டுபிடிப்புகள் இல்லாவிட்டால் ஒருவேளை நாம் பிறந்திருக்கவே மாட்டோம்.

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நாம் சரியாக வரலாற்றின் இடைநிலைக்காலத்தில் (Middle Ages) இருந்தோம். 'இடைநிலைக்காலம்' என்ற பதச்சேர்க்கையே ஒரு கல்வி சார் நடைமுறைதான். உதாரணமாக, சில நாடுகளில் - இத்தாலியை உள்ளிட்டு - தாந்தே மற்றும் பெட்ரார்ச் ஆகியோரின் காலத்தைக் குறிப்பிடும்போது கூட 'இடைநிலைக் காலம்' என்ற சொற்றொடரை ஒரு எழுத்தாளர் பயன்படுத்துகிறார். பிற நாடுகளில் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இக்காலத்தை மறு மலர்ச்சிக்காலம் என்று குறிப்பிட்டுப் பேசுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தை இன்னும் கொஞ்சம் தெளிவாக்க குறைந்தது இரண்டு 'இடைநிலைக்காலங்கள்' இருப்பதாக நாம் சொல்லலாம்: ரோமப் பேரரசின் வீழ்ச்சி(கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு) யில் தொடங்கி கி.பி. 999 வரை ஒன்று; கி.பி. 1000ல் தொடங்கி குறைந்தது 15ஆம் நூற்றாண்டு வரை தொடர்ந்தது மற்றொன்று.

கி.பி. ஆயிரமாவது வருடத்துக்கு முந்தைய இடைநிலைக் காலத்தை இருண்ட காலம் என்று பொருத்தமாக அழைக்கலாம்; இப்பதம், ஐந்திலிருந்து பதினான்கு வரையிலான எல்லா நூற்றாண்டுகளையும் குறிப்பதற்காகக் கவனமின்றிப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. 'பொருத்தமாக' என்று நான் சொல்வது அந்தக் காலத்தில் நிகழ்ந்த பல மனித எரியூட்டல்களினால் அல்ல; ஏனென்றால் அதி நாகரிகமான 17 மற்றும் 18ஆம் நூற்றாண்டுகளிலும் எரிதழல்களும், சிதைகளும் இருந்தன (The Scarlet Letter ஐ நாம் மறந்துவிடக் கூடாது); அந்தக் காலத்தில் மூடநம்பிக்கைகள் பரவலாக இருந்த காரணத்தினாலும் அல்ல; ஏனென்றால், மூட நம்பிக்கைகளைப் பொருத்தவரை - வேறுகாரணங்களுக்காக அவை இருந்தாலும் - நம்முடைய புதுயுகம் எந்தக் காலத்துக்கும் சளைத்ததல்ல.

ஐரோப்பாவை பல நூற்றாண்டுகளாக முற்றுகையிட்டு தாக்கி, ரோம நாகரிகத்தைப் படிப்படியாக அழித்த காட்டு மிராண்டுகளின் ஊடுருவல்கள் இக்காலகட்டத்தில் நடந்ததால் அதை இருண்டகாலம் என்று பொருத்தமாக அழைக்கலாம். சீர்குலைந்த நகரங்களைவிட்டு மக்கள் வெளியேறினார்கள்; பெரும் நெடுஞ்சாலைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டு, களைமண்டி மறைந்து போயின; சுரங்கம் தோண்டதில் மற்றும் கல்வெட்டி யெடுத்தல் உள்ளிட்ட அடிப்படை தொழில் நுணுக்கங்கள் மறக்கப்பட்டன; பயிர் செய்வது கைவிடப்பட்டது; ஷார்ல் மெயினிள் (Charlemagne) நிலமானிய சீர்திருத்தம் வரும்வரை முழு விவசாயப்பகுதிகளும் மீண்டும் வளங்களாயின.

இந்த அர்த்தத்தில் கி.பி.1000க்கு முந்தைய இடைநிலைக் காலம் வறுமை, பசி, பாதுகாப்பின்மை ஆகியவற்றின் காலமாக இருந்தது. இடைநிலைக்காலத்தின் அன்றாட வாழ்க்கை விவரங்களை நுணுக்கமாகப் பதிவுசெய்த Jacques Le Goff என்பவர் தன்னுடைய 'இடைநிலைக்கால மேற்கின் (ஐரோப்பாவின்) நாகரிகம்' என்ற புத்தகத்தில் மிகப் பிரபலமான கதைகள் மூலம் அக்காலம் எந்த அளவு வறுமையுற்றிருந்தது என்பதை விவரிக்கிறார். அப்படிப்பட்ட கதை ஒன்றில், ஒரு விவசாயி தவறுதலாகக் கிணற்றுக்குள் போட்டுவிட்ட அரிவாள் ஒன்றை மீட்டெடுக்க ஒரு ஞானி மாயமாகத் தோன்றுகிறார். இரும்பு அரிதாகிவிட்ட சகாப்தத்தில் ஓர் அரிவாளின் இழப்பு பயங்கரமானதாக இருந்திருக்கும்; விவசாயியால் அறுவடையைத் தொடர்ந்திருக்க முடியாது; அரிவாளின் சூர்ப்பகுதி ஈடுசெய்யப்பட முடியாத ஒன்று.

மக்கள் தொகை குறைந்து உடல் ரீதியாக வலிமை குன்றிய போது, நிலப்பகுதி தொடர்பாக வரும் நோய்களாலும் (காசநோய், தொழுநோய், சீழ்ப்புண்கள், தோல்படை, கழலை), பிளேக் போன்ற பயங்கர கொள்ளை நோய்களாலும் மக்கள் அழிந்தனர். கடந்துபோன நூற்றாண்டுகளின் மக்கள் தொகை புள்ளிவிவரங்களில் ஈடுபடுவது எப்போதும் அபாயம்

நிரம்பியது; ஆனாலும், சில ஆய்வாளர்களின் கருத்துப்படி, ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் வசித்தவர்களின் எண்ணிக்கை தோராயமாக 1 கோடியே 40 லட்சத்திற்குக் குறைந்து போனது; வேறு சிலர் எட்டாம் நூற்றாண்டில் 1 கோடியே 70 லட்சம் மக்கள் இருந்தார்கள் என்று யூகிக்கிறார்கள். அருகிப்போன விவசாயம், குறைவான மக்கள்தொகையோடு சேர்ந்து அநேகமாக எல்லாரையும் ஊட்டச்சத்து குறைந்தவர்களாக ஆக்கியது.

இரண்டாவது ஆயிரம் ஆண்டு தொடங்கியபோது எண்கள் மாறின, மக்கள் தொகை பெருகியது. 950ல் இரண்டு கோடியே இருபது லட்சம் ஐரோப்பியர்கள் இருந்ததாக சில நிபுணர்கள் கணக்கிடுகிறார்கள்; வேறு சிலர் 1000ல் நான்கு கோடியே இருபது லட்சம் என்று சொல்கிறார்கள். 14ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவின் மக்கள் தொகை 6 கோடிக்கும் 7 கோடிக்கும் இடையில் ஊடாடியது. எண்ணிக்கைகள் மாறிலாலும் ஒரு விஷயத்தில் ஒப்புமை தெரிகிறது: ஆயிரமாவது வருடத்துக்குப்பின் வந்த ஐந்து நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவின் மக்கள்தொகை இரண்டு மடங்காகியுள்ளது, ஒருவேளை மூன்று மடங்காகவும் ஆகியிருக்கலாம்.

ஐரோப்பாவின் திடீர் உயர்வுக்கான காரணங்கள் இவை என்று குறிப்பாகச் சொல்வது கடினம்; பதினோராம் நூற்றாண்டுக்கும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையில் அரசியல் வாழ்க்கை, கலை, பொருளாதாரம், நாம் இனி பார்க்கப்போகும் தொழில்நுட்பம் ஆகியவற்றில் புரட்சிகர மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. உடல் சக்தி மற்றும் கருத்துக்களில் உண்டான புது எழுச்சியை அக்கால கட்டத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். முதல் ஆயிரம் ஆண்டின் கடைசி வருடங்களில் பிறந்த துறவியான Radulphus Glaher என்பவர் தன்னுடைய பிரபலமான Historiarum (வரலாறுகளின் ஐந்து புத்தகங்கள்) என்று ஆங்கிலத்தில் அறியப்படுவது) என்ற நூலை ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு எழுதத் துவங்கினார். வாழ்க்கையைப் பற்றி அவர் ஒன்றும் குறிப்பிடத்தக்க மகிழ்ச்சியான பார்வையைக் கொண்டிருக்கவில்லை; 1033ல் உண்டான பஞ்சத்தைப்பற்றிச் சொல்கையில், மிகவறிய உழவர்கள் மத்தியில் நிலவிய கொடிய நரமாயிசம் உண்ணும் பழக்கங்களை விவரிக்கிறார். ஆனால் ஆயிரமாவது ஆண்டு முதல் ஒரு புது வீரியம் கிளர்ந்தெழுவதையும், அதுவரை மோசமாக இருந்த நடப்புகள் ஆக்கபூர்வமான திருப்பத்தை அடைவதையும் அவர் எப்படியோ உணர்ந்துவிட்டார்.

இடைநிலைக்காலத்தின் வரலாற்றுப்பதிவுகளில் இன்றும் தனித்துத் தெரியும் கவிதைமயமான ஒரு பத்தியில், முதல் ஆயிரம் ஆண்டின் முடிவில் வசந்தகாலப் புல்வெளியைப் போல யூமி திடீரென மலர்ந்து தழைத்ததை அவர் உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் விவரிக்கிறார்: 'ஆயிரமாவது ஆண்டு முடிந்து மூன்று ஆண்டுகள் கடந்திருந்தன; உலகம் முழுதும், குறிப்பாக இத்தாலியிலும் Gaul' நாட்டின் பகுதிகளிலும், ரோமானிய பாணியிலான சர்ச்சுக்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன... ஒவ்வொரு கிறிஸ்துவ நாடும் அதி உன்னத அழகை அடைய பாடுபட்டன. விழித்தெழுந்து பழைய காலத்தை உதறியெறிய முயன்ற இந்த யூமியே சர்ச்சுகளின் வெள்ளை நிற மேலங்கியை ஆடையாக அணிந்து கொண்டதைப்போல தோன்றியது.'

ரோமானிய பாணியிலான கலை (இதைப்பற்றித்தான் Radulphus பேசிக்கொண்டிருந்தார்) திடீரென்று 1003ல் முகிழ்த்துவிடவில்லை; Radulphus ஒரு சரித்திர ஆசிரியரைப் போலல்லாமல் அதிகம் ஒரு கவிஞரைப்போல எழுதிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால், பல்வேறு நகர அரசுகளுக்கிடையே நிலவிய அதிகாரம் மற்றும் கௌரவம் தொடர்பான பகைமையைப்பற்றி அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்; புதிய கட்டடக்கலை நுணுக்கங்களைப் பற்றியும், ஒரு புதிய புத்தெழுச்சியைப்பற்றியும் - பொருளாதார வளம் இல்லாமல் அத்தகைய சர்ச்சுக்களைக் கட்டியிருக்க முடியாது - பேசிக்கொண்டிருந்தார்; பழைய சர்ச்சுக்களை விடவும் அளவில் பெரிய, வளரும் மக்கள் தொகைக்கு இடவசதி அளிக்கும் விதத்தில் கட்டப்பட்ட சர்ச்சுகளைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

ஷார்லமெயினின் சீர்திருத்தங்கள், ஜெர்மானியப் பேரரசின் ஸ்தாபிதம், பொலிவு பெற்ற நகரங்கள், கம்ப்யூன்களின் தோற்றம் ஆகியவை காரணமாக பொருளாதாரச் சூழலும் மேம்பட்டது என்று தயங்காமல் சொல்லலாம். இதற்கு எதிர்மறையான ஒன்றையும் - அதாவது, ஏதோ ஒன்றால் அன்றாட வாழ்க்கை மற்றும் பணியூதிய ஏதுவான சூழல்கள் ஆகியவை மேம்பட்டதால் அரசியல் சூழல் மலர்ந்தது, நகரங்கள் வளம் கொழிந்தன என்று சொல்வது சாத்தியம்தானே?

ஆயிரமாவது ஆண்டுக்கு முந்தைய நூற்றாண்டுகளில் மூன்று வருடத்துக்கு ஒருமுறை மாறும் பயிர் சுழற்சி முறை மெதுவாக மேற்கொள்ளப்பட ஆரம்பித்தது; இதன்மூலம் நிலத்தின் வளம் அதிகரித்தது. ஆனால் விவசாயத்திற்கு உபகரணங்களும், பணியாற்றும் விலங்குகளும் தேவைப்படுகின்றன; இந்தத் தளத்திலும் புதிய கண்டுபிடிப்புகள் தோன்றின. ஆயிரமாவது ஆண்டுக்கு சற்று முந்தினால் குதிரைகளுக்கு இரும்பு லாடங்களும் (அதுவரை குதிரைகளின் குளம்புகள் துணியால் கட்டப்பட்டிருந்தன), குதிரையைச் செலுத்துபவர்கள் பாதுகாணை வைத்துக் கொள்ளும் தாங்கிகளும் பொருத்தப்பட்டன. இந்தத் தாங்கிகள் போர்வீரர்களுக்கே அதிகம் பயன்பட்டன; உழவர்களுக்கு அவற்றால் பயன் குறைவுதான். குதிரைகள், எருதுகள் மற்றும் பாரம் சமக்கும் விலங்குகளுக்கென்று ஒரு புது வகையான கழுத்துப் பட்டை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது; அது ஒரு புரட்சிகரமான நிகழ்வு என்பது நிரூபணமானது. பழைய வகை கழுத்துப்பட்டைகள் எல்லா பளுவையும் விலங்கின் கழுத்துத் தசைநார்கள் மீதே சுமத்தி அதன் மூச்சுக்குழாயை அபாயத்துக்குள்ளாக்கின. புதுக் கழுத்துப்பட்டை மார்புத்தசை நாரகளை சேர்த்திணைப்பதால் விலங்கின் திறன் மூன்றில் இரண்டு மடங்கு அதிகரித்தது; சில பணிகளில் எருதுகளுக்குப் பதிலாகக் குதிரைகளை ஈடுபடுத்துவதும் இதனால் சாத்தியமாபிற்று (பழையவகை கழுத்துப்பட்டைகள் எருதுகளுக்கு அதிகம் பொருந்தின; ஆனால் அவை குதிரைகளைவிடவும் குறைவான வேகத்தில்தான் வேலை செய்தன). மேலும், கடந்த காலத்தில் கிடைமட்ட கோட்டில் நுகர்த்தடி பூட்டப்பட்ட குதிரைகள் தற்போது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக செல்லும்படி இணைக்கப்பட்டு முடிந்ததால் அவற்றின் இழப்புவிசையும் கணிசமாக அதிகரித்தது. இதே காலகட்டத்தில் உழும்முறைகளும் மாறின. கலப்பைக்கு இரண்டு வெட்டுவாய்கள் இருந்தன - ஒன்று நிலத்தை பிளப்பதற்கும், மற்றொன்று மண்ணைப் புரட்டிப் போடவும். இந்த 'எந்திரம்' நார்டிக் மக்களுக்கு (ஸ்காண்டிநேவியர்கள்) கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே தெரிந்திருந்தும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை அது ஐரோப்பா முழுக்க பரவவில்லை.

ஆனால் உண்மையில் நான் பேச விரும்புவது பீன்ஸ் பற்றித்தான்; பீன்ஸ் மட்டுமல்ல, பயறு மற்றும் அவரையைப் பற்றியும் தான். இப்பூமியின் எல்லா பழங்களிலும் தாவர புரோட்டீன் மிக அதிகம் உள்ளது என்பது குறைவாக இறைச்சி சாப்பிடும் எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும்; அவரை அல்லது உடைத்த பயறு பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு சிறந்த உணவு வகை, திண்மையான, சுவையான ஒரு இறைச்சிக் கண்டத்துக்கு இணையான சத்து உடையது என்று ஊட்டச் சத்து வல்லுநர் வலியுறுத்திச் சொல்வார். நெடுங்காலத்துக்கு முந்திய அந்த இடைநிலைக் காலங்களில் ஏழைகள் அவர்களே கோழிகளை வளர்த்தாலொழிய - அல்லது திருட்டுத்தனமாக விலங்குகளை வேட்டையாடினாலொழிய - இறைச்சி சாப்பிட முடியாது (காடுகளில் வேட்டையாடுதல் பிரபுக்களின் தனி உரிமையாக இருந்தது). நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோல, இந்த சத்துக் குறைவான உணவு, ஊட்டமில்லாத, மெலிந்த, சோகை படிந்த, குள்ளமான, வயல்களைப் பராமரிக்க இயலாத ஒரு மக்கள் திரளை உண்டாக்கியது. எனவே பத்தாம் நூற்றாண்டில் பயறுவகைகளின் சாகுபடி பரவத் தொடங்கியபோது ஐரோப்பாவின்மீது அது மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. உழைக்கும் மக்களால் அதிக புரோட்டீனை உண்ணமுடிந்தது; அதன் விளைவாக அவர்கள் அதிக உடலுரம் பெற்று, நீண்டநாட்கள் வாழ்ந்து, அதிகக் குழந்தைகளைப் பெற்று;

ஒரு கண்டத்தின் மக்கள் தொகையை மறுபெருக்கம் செய்தார்கள்.

நம் வாழ்க்கையை மாற்றியமைத்த கண்டுபிடிப்புகள் சிக்கலான எந்திரங்களைச் சார்ந்துள்ளன என்று நாம் நம்புகிறோம். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால் நாம் - அதாவது ஐரோப்பியர்களாகிய நாம், அமெரிக்காவில் குடியேறிய ஆங்கிலேய மதகுருக்களின் வழித்தோன்றல்கள், மற்றும் ஸ்பானிய வெற்றியாளர்கள் - இன்னும் இங்கிருப்பதற்குக் காரணம் பீன்ஸ்தான். அவை இல்லாவிட்டால் ஐரோப்பிய மக்கள்தொகை சில நூற்றாண்டுகளுக்களாகவே இரண்டு மடங்கு ஆகியிருக்காது; பல லட்சக்கணக்கானவர்களாக எண்ணிக்கையில் இன்று நாம் இருக்க மாட்டோம்; நம்மில் சிலர், இந்தக் கட்டுரையை வாசிப்பவர்களையும் உள்ளிட்டு, வாழ்ந்திருக்க மாட்டோம். சில தத்துவவாதிகள் மக்கள் தொகை பெருகாமலிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று சொல்கிறார்கள்; ஆனால் எல்லாரும் இதை ஏற்றுக்கொள்வார்களா என்று என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியவில்லை.

ஐரோப்பியர் அல்லாதவர்களைப்பற்றி என்ன சொல்வது? மற்ற கண்டங்களின் பீன்ஸ் வரலாறு எனக்கு பரிச்சயமில்லை. சீனப்பட்டும், இந்திய வாசனைத் திரவியங்களும் இல்லாமலிருந்திருந்தால் ஐரோப்பாவின் வணிக வரலாறு வேறுமாதிரி ஆகியிருக்கும் என்பதைப்போல மற்ற கண்டங்களின் வரலாறும் ஐரோப்பிய பீன்ஸ் இல்லாமலிருந்திருந்தால் மாறியிருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இந்த பீன்ஸின் கதை நமக்கு முக்கியத்துவமுடையது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. முதலாவதாக, சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினைகளில் நாம் தீவிர கவனம் கொள்ள வேண்டும் என்று அது சொல்கிறது. இரண்டாவதாக, மேற்கத்திய மக்கள் அரைக்காத அரிசியை உமியோடு சேர்த்து (சுவையானது) சாப்பிடப் பழகியிருந்தால் நாம் குறைவான அதே சமயம் நல்ல உணவை சாப்பிடுவோம் என்பது நமக்கு நீண்டகாலமாகவே தெரிந்திருக்கிறது.

ஆனால் இந்த மாதிரி விஷயங்களைப்பற்றி யார் சிந்திக்கிறார்கள்? எல்லாரும் இந்த ஆயிரம் ஆண்டின் மிகப்பெரிய கண்டுபிடிப்பு என்று தொலைக்காட்சியையோ அல்லது மைக்ரோ சில்லுவையோதான் சொல்வார்கள். ஆனால் இருண்ட காலத்திலிருந்தும் கூட சிலவற்றை நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம் என்று தெரிந்து கொண்டிருந்தால் நன்றாக இருக்கும்.

தமிழில் : ஆர். சிவகுமார்

- மொழிபெயர்ப்பாளர் குறிப்புகள்:
1. மர்ஃபி என்ற அமெரிக்கரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பயன்பாட்டில் இல்லாதபோது செங்குத்தாக சுவரோடு பொருத்திக் கொள்ளலாம்; அல்லது சிறு தனி அறையாக அல்லது இழுப்பணைப் பெட்டியாக உபயோகித்துக் கொள்ளலாம்.
 2. Tapestry : சம்பவக் கோவை
 3. ஸ்காண்டிநேவிய மற்றும் ஃபிரெஞ்ச் கலப்பின மக்களான நார்மானியர்கள் கி.பி. 1066ல் இங்கிலாந்தை வெற்றிக் கொண்டார்கள்.
 4. தாந்தே, பெட்ராராக் 14ஆம் நூற்றாண்டு இத்தாலியக் கவிஞர்கள்
 5. The Scarlet Letter அமெரிக்க எழுத்தாளரான நதானியல் ஹாதானின் (1804-1864) நாவல். பாவத்தை விடவும் குற்ற உணர்விற்கு அதிக வலிமை உண்டு என்று சொல்லும் இந்த நூல் கூடா ஒழுக்கம் காரணமாக வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் உணர்வுகளை ஆன்மீக தளத்தில் ஆராய்கிறது.
 6. Charlemagne (742? - 814) புனித ரோமப் பேரரசின் சக்கரவர்த்தி. கி.பி.476ல் வீழ்ச்சியுற்ற பழைய ரோமப் பேரரசின் சிறந்த அம்சங்களான கலை, கல்வி, சட்டம் போன்றவைகளை மீட்டடுத்து புத்துயிருட்டியவர். நிலமானிய சீர்திருத்தங்கள் மூலம் புதுவகை ஆட்சிக்கு இடைநிலைக்காலத்தில் வித்திட்டவர். இவருடைய பெயருக்கு 'மகா சார்லஸ்' என்று பொருள்.
 7. Gaul : பழைய ஃபிரெஞ்ச் தேசம்.
 8. 16ஆம் நூற்றாண்டில் மெக்ஸிகோவையும் பெருவையும் வெற்றிகண்ட ஸ்பானியர்கள்.

நன்றி : தி நியூயார்க் டைம்ஸ், ஆகஸ்ட் 1999

கணித்தமிழ் அரங்கம்

கணித்தமிழுக்கு ஒரு வினித் சைதன்யா

அ விபாபா கதையில், குகை முன் நின்று 'திறந்திடு சீசேம்' என்றால், செல்வம் கொட்டிக் கிடக்கும் அந்தக் குகை திறந்து கொள்ளுமாம். நவீன யுகத்தின் கணிப்பொறி முன் இருந்து 'திறந்திடு கோப்பு' என்றால் கோப்பைத் திறந்து வைக்கிறது கணிப்பொறி. சேமிக்கச் சொன்னால் சேமிக்கிறது. சொன்ன சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டுச் செயலாற்று கிறது. இதற்காகத் திரையில் தோன்றும் நிரல்பட்டியில் வழக்கமாகச் செய்வது போல் மவுஸை நகர்த்திக் கிளிக் செய்யவோ, விசைப்பலகையில் டைப் செய்யவோ தேவையில்லை. சொன்னால் போதும் செய்து முடிக்கும் தொழில் நுட்பம் கைகூடிவிட்டது. சொன்னால் செய்வதை மட்டும் அல்ல, சொல்வதை எழுதவும், இருப்பதை அல்லது எழுதுவதைச் சொல்லவும் செய்கிறது. சொல்வதை எழுதவும் எழுதுவதைச் சொல்வதுமான Speech engine எனப்படும் இத்தகைய மென் பொருள்கள் புழக்கத்துக்கு வந்துவிட்டன. மைக்ரோ சாஃப்ட்., போன்ஸி (Bonzi), ட்ராகன் சிஸ்டம்ஸ் (Dragon Systems) போன்ற நிறுவனங்கள் இவற்றைத் தயாரித்து வெளியிட்டிருக்கின்றன. (மைக்ரோ சாஃப்ட்., இதற்கென 45 மில்லியன் டாலர் பணத்தைச் செலவிட்டிருக்கிறது.)

இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் படியில் நின்று கொண்டிருக்கும் நாம் அடுத்த படிக்குத் தாவுவதற்கு முன் இன்னும் எத்தனை விந்தைகளோ! சரி, இந்த விந்தைகளைக் கொண்டு தமிழைப் பலபடிகள் நகர்த்திச் சென்றுவிடலாமே! அதுதான் சிக்கல். இந்த விந்தைகளின் நிகழ்களம் ஆங்கிலத்திலும் மற்றும் சில மேற்கத்திய, தெற்காசிய மொழிகளிலும் மட்டுமே. தமிழுக்கு இது வாய்க்க வேண்டுமென்றால் எத்தனை காலம் தவம் இருக்க வேண்டும் என்று தெரியவில்லை.

அதிவேகமாகக் 'காட்டுத் தீயாய்' பரவிவரும் இந்தத் தொழில் நுட்பத்தின் அற்புதங்களைத் தத்தம் மொழிகளுக்குச் செழுமையூட்டும் சாதனமாய்ச் செய்துகொண்டு வருகின்றனர் பிற நாட்டார். ஏன் பிற நாட்டார்? இந்திய மண்ணில் பிற மொழியினரும் கூட. தமிழ் நாட்டில் இந்தத் தொழில் நுட்பம், பணம் வாரிக்குவிக்கும் எந்திரமாக மட்டுமே இனம் காணப்பட்டு, அதற்கேற்பச் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இதைக் கொண்டு நேர்மையாகவும் நேர்மையற்ற வழிகளிலும் பணம் பண்ணிக்கொள்ளலாம். தனியார் நிறுவனங்களும், பயிற்சி-நிலையங்களும் ஒன்று மில்லாததற்கெல்லாம் 10,000, 20,000 என்று பயிற்சிக் கட்டணம் வசூலித்துக் கொள்கின்றன. இவை விளம்பரப் படுத்தப்பட்டே செய்து கொண்டிருக்கின்ற வியாபாரம். அதிகார பீடங்களில் அமர்ந்திருப்போர், சத்தமில்லாமல் லட்ச லட்சமாய் 'தரகுப் பணம்' - நாம் இதைப் புரிந்து கொள்வது 'லஞ்சம்' என்று - குவித்துக் கொள்வதற்கும் இதில் வாய்ப்புகள் அதிகம். உதாரணமாக, தமிழகத்துக் கலவி நிறுவனத்தின் தலைமைப் பீடத்தில் உள்ள ஒருவர் நினைத்தால், தன் நிறுவனத்து மாணவர்களின் கணிப்பொறித் தேவையை முன்வைத்து வணிக நிறுவனங்களோடு செய்து கொள்ளும் பேரம் மூலம் கோடியாய்ச் சம்பாதித்துவிட முடியும். தவறாது வரிப்பணம் செலுத்தும்

கி. நாராயணன்

மக்களின் கவனத்திற்கோ, தவறாது வரிவசூல் செய்துவிடும் ஆட்சியாளர்களின் கவனத்திற்கு வந்தோ வராமலேயோ காரியங்கள் நடந்துவிடும். காரணம், இந்தத் தொழில் நுட்பம் பற்றிய நேர்முறைச் சாத்தியங்கள் குறித்தும், மேற்குறித்த முறைகேட்டுச் சாத்தியங்கள் குறித்தும் தமிழகத்தில் பரவலாக அறியப்படாமல் இருப்பதே. அறிந்தவர்களும் இதன் சாதக அம்சங்களைத் தமிழக மொழி, தொழில், முன்னேற்றம் கருதிய காரியங்களாக மடைமாற்றம் செய்ய மனமற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

தகவல் தொழில் நுட்பத்தின் சகல பரிமாணங்களையும் தாங்கள் சார்ந்திருக்கிற பிரதேசங்களின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சிக்கான உதவு பொருள்களாக மாற்றியமைத்துக் கொள்வதில் நிறுவனங்களும் சரி, தனி நபர்களும் சரி குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் செயலாற்றி வெற்றி பெற்று வருவதை, தமிழகம் நீங்கிய பிற பகுதிகளில் காணமுடிகிறது. உதாரணத்திற்கு ஒன்று: கான்பூர் ஐ.ஐ.ட்டியில் உள்ள கணிப்பொறி மையம், இந்தத் தொழில் நுட்பத்தைக் கொண்டு மொழி சார்ந்த பல சாதனைகளை நிகழ்த்தி வருகிறது. ஆங்கிலத்தில் சாத்தியமாக இருக்கும் பலவற்றையும் இந்தியில் சாத்தியமாக்கும் முயற்சிகள் நடந்து வருகின்றன. பாணினி வகுத்த பண்டைய இலக்கணத்தை இன்றையத் தேவைக்கேற்ப நவீனப்படுத்தவும், அதன்மூலமாக இந்தியா முழுமைக்கும் ஒரே சீரான மொழி இலக்கணம் கொண்டு வரவும், மொழிகளுக்கு கிடையேயான பரிமாற்றம் துரித கதியில் நிகழவும், அதற்கேற்பப் பொறிவழி மொழிபெயர்ப்பை (Machine Translation) கொண்டு

வரவும், நாடு முழுக்க உள்ள, கற்றவர் மத்தியில் இவை குறித்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவும் (NLP - Natural Language Processing என்ற தலைப்பில் பயிலரங்கு தொடர்ந்து நடந்து வருகிறது) ஆன பல ஏற்பாடுகளைக் கான்பூர் ஐ.ஐ.ட்டி. செய்து வருகிறது. இதில் உள்ள கணிப்பொறி மையத்தில், ஆசிரியர் பட்டியலில் இல்லாத ஒரு தனிநபர், மேற்குறித்த முயற்சிகளில் தன்னை முழுமையாகக் கரைத்துக் கொண்டவர் என்பதை அறிய வியப்பாக இருக்கிறது. வினித் சைதன்யா என்னும் இவர், கணிப்பொறி பயிலாத வேறு புலப்பொறியியல் பட்டதாரி. தகவல் தொழில் நுட்பத்தை முழு வீச்சில் பயன்படுத்தி இந்தி மொழியை நவீனப்படுத்துவதற்கென்றே தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்தவர். திருமணம் செய்து கொள்ளாத பிரம்மச் சாரியான இவர், தான் வேறு, மொழி வேறாகப் பார்க்கத் தெரியாத விந்தை மனிதர் - நம் அலங்காரச் சொல்லடுக்கில் சொல்ல வேண்டுமானால் 'தியாகி'. இவரைப் போன்ற தன்னல முனைப்பற்றவர் தமிழுக்கு வாய்க்க வேண்டுமானால் தமிழ்ச் சூழல் ஒழுங்குபட வேண்டும். அவிபாபா வின் அண்ணாமார்கள், குகை முன் நின்றுகொண்டு நிகழ்த்த நிலைக்கும் முறைகேடுகளை இனங்கண்டு முடிவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். ஆள்பவரும் ஆள்படுவோரும் உடனடியாகக் கவனம் செலுத்த வேண்டிய பிரச்சினை இது.

நல்ல நிலம்

ஆசிரியர் : பாலைசந்திரன் ; வெளியீடு :
உமா பதிப்பகம், 58, ஐயப்ப செட்டித்தெரு,
மண்ணடி, சென்னை 600 001; பக்கம் :
VII + 689; விலை : ரூ. 175 (1998)

நாஞ்சில் நாடின்

ஆசிரியர் பெயர் அறிவிக்கப்படாமல் பல இதழ்கள் வரை, 'புதிய பாடலையில்' நல்ல நிலம்' தொடர்கதையாக வந்து கொண்டிருந்தது. கொத்தமங்கலம் சுப்பு பாணி நாவல் வாசிக்கும் உணர்வு ஏற்பட்டது. மொழியும், ஓவியங்களும், சம்பவங்களும், தூழலும் சமகாலச் சமூக வாழ்வை உதைத்துப் பின்னோக்கிப் போனது போல. ஏறத்தாழ நூறாண்டுகளுக்கு முன்பான கீழ்த்தஞ்சை மாவட்டத்தின் வாழ்க்கை, சமூகப் பின்னல்கள் எனப் பிரம்மானடமானதோர் நாவலுக்கான முன்னேற்பாடுகள் இருந்தன.

முதல் தாரத்தைப் பிரசவத்தின் போது தவற விட்ட சுப்புணி, இரண்டாந்தாரமாகக் கைப்பிடித்த காழுவை, எந்த வலுவான காரணமும் வெளிப்படையாகவோ தூட்சுமமாகவோ பேசாமல், பிரிந்து போனபின், பதினைந்து ஆண்டுகள் காழு குடும்பம் கொண்டு செல்ல பட்டபாடு, சுப்புணி திரும்பி வந்த பின்பும் அவன் மீது அவன் தொடர்ந்து காட்டும் தீக்காய்ச்சல் - இவை தான் நாவல்.

காழுவின் கோபத்தின் நியாயம் தகிப்பதாய் இருக்கிறது. அழகிக் கொண்டிருந்தாலும் கணவனைக் கூடையில் வைத்துச் சமந்து தாசி வீட்டுக்குப் போ எனக் கற்றுத் தந்த புராணகாலப் பெண்களின் பின்னணியில் இதைப் பார்க்க வேண்டும். எந்த நியாயமும் இன்றிக் கைவிட்டுப்போன கணவன் பல்லாண்டுகள் சென்று திரும்பி வரும்போது கண்ணீரால் அவன் கால்களைக் கழுவி, தாலியை எடுத்துக் கண்களில் ஓற்றிக் கொள்ளும் தொடர்கதைப் பெண்கள்தாம் இதுவரை நமக்குக் காட்டப்பட்ட வர்கள். ஆனால் அவற்றுக்கெதிரான காழுவின் கோபம், காழ்ப்பு இந்த நாவலின் பிரதான அம்சம்.

எழுநூறு பக்க நாவல் முடியும்போதுகூட எதற்கு சுப்புணி ஓடிப்போனான் என்று நமக்குத் தெளிவாவதில்லை. ஓடிப்போவ தன் பொருட்டே ஓடிப் போனானோ என்னவோ? இது ஒருவித மாய் கல்கி முதலான பேர் வாசகனைத் தன் கைப்பிடியில் வைத் திருக்கச் செய்யும் தந்திரம்; நாவல் உத்தி அல்ல. ஒருவேளை இரண்டாம் பாகம் எழுதும்போது விடுவிக்க என துத்திரக் கயிற்றைச் தூட்சுமமாய் முடிந்து வைத்திருப்பார் போலும், ஆசிரி யர் பாலை சந்திரன்!

நூறாண்டுகளுக்கு முன்பு நாவல் துவங்கினாலும் சாதிக் கட்டுமானங்கள் பற்றி எந்தத் தகவலும் வாசகனுக்கு நேரடி யாகத் தரப்படுவதில்லை. எல்லாம் நல்லபடியாக இருந்தன என்று எண்ணம் ஏற்படும் வகையில் விடப்பட்ட துசகங்களே அதிகம். சிலதெல்லாம் வாசகர் ஊகம் சார்ந்து விடப்பட்டுள்ளதாகக் கொள்ளலாம் என்றாலும் இன்றைய சமூகப் பிரச்சனைகள் குறித்த அச்சம் காரணமாக, ஆசிரியர் நேற்றைய சமூகங்களைச் சித்திரிப்பதில் கவனமாக இருந்திருக்கிறார் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஆண்டைகள் யார் அடிமைகள் யார் என்பதைப் பற்றிய எந்த போதமும் இன்றி, நூறாண்டுகளுக்கு முந்திய சமூக அடுக்கு களையும், அவை எவ்விதம் தகாந்தன என்றும் எப்படிப் புரிந்து கொள்வதென்று தெரியவில்லை. இந்தப் புரிதல் இல்லாமல், சுப்பு ணிக்கே ஆனாலும் முறையின்றிப் பிறந்த செம்படவச் சி மகளை, சுப்புணியின் நேரடி மகனின் மாற்று மாப்பிள்ளையாக எப்படி ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என எதிர்பார்த்து காழு கடைசி அத்தியாயத்தில் பேசுகிறான் என்பது தொடர்கதை வாசிப்பவனுக்கு தேவை யற்றதாக இருக்கலாம், ஆனால் நாவல் வாசகனுக்கு அல்ல.

கிராமப்புறங்களில் பசித்து வந்தவர்களுக்கு எல்லாம் சோறு போட்டார்கள், தாசித்து வந்தவருக்கு எல்லாம் நீர்மோர் கொடுத்

தார்கள் எனும் தகவல்கள் மட்டும் போதாது ஒரு நாவல் மூலம் நேற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்கு. பழையன எல்லாமே பொன்மய மானவை எனும் மூட நம்பிக்கைக்கு வாசகனை இட்டுச் செல்ல முயலக்கூடாது ஒரு நாவலாசிரியன்.

பாலைசந்திரன் நாவல் மூலம் நிறையத் தகவல்கள் கிடைக் கின்றன. அட்டவணை வைத்துக் கொண்டு வீசும் நாகப்பட்டி னத்துப் புயல்கள், உப்புத் தண்ணீரை நஞ்சை நிலங்களில் பாய்ச்சி, மண் களராகப் போவதும் மறுபடியும் விளைச்சலுக்குத் தோதாக அந்த நிலங்களைத் திருத்தி எடுக்கப்படும் பாடும் விவ ரிக்கப்பட்டுள்ளன. விவசாயம் பற்றித் தெரிந்தவர்களுக்கு அந்தப் பாடு புரியும்.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மட்டுமே குலைக் கும் 'கற்பூர வாழை' என்றொரு தகவல் மிகுந்த வியப்பளிப்பதாக இருக்கிறது. இதுவரை 'குறிஞ்சி மலர்' பற்றி மட்டுமே கேள்விப் பட்டு வந்துள்ளோம்.

நாவலின் ஊடாக சுதந்திரப் போராட்டக் களன்கள் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. நாகப்பட்டினத்து இரயில் தொழிற் கூடத்தை திருச்சிக்கு மாற்றுவது, அது தொடர்பான போராட்டங் கள், உப்பு சத்தியாக்கிரகம், ஆங்கில ஆட்சியின் - இன்றைய ஆட்சிகளுக்குச் சற்றும் குறைவில்லாத - அடக்குமுறைகள் எல் லாம் தெளிவாக வார்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அதுபோல, சிங்கப்பூரிலிருந்து போட்டது போட்டபடி வெறுங் கையுடன் திரும்பிவரும் இந்தியர், இரண்டாம் உலகப்போர் விளைவுகள் என நிறையத் தகவல்கள்.

மிகவும் தூட்சுமமாக ஒரு செய்தி உணர்த்தப்படுகிறது. பர்மா காடுகளின் ஊடே பயணம் செய்து வரும் கூட்டத்தில் ஒரு சிறு மியைக் கரடியொன்று தூக்கிக்கொண்டு போயிற்று எனவும், பாலி யல் பலாத்காரத்துக்கு அந்தச் சிறுமி கரடியால் ஆட்படுத்தப்பட் டாள் எனவும், கால் தவறினால் பாதாளம் எனவும், மலைப் பாம்பை மரத்தின் வேர் என்று கருதித் தலைவைத்துப் படுத்து உறங்கினார்கள் எனவும், காலரா, மலேரியா மரணங்கள் என்றும், புலிகள் தின்னக் கொண்டு போயின எனவும், அகதிகளாய்த் திரும்பியவா் சொன்ன செய்திகள் கேட்டிருந்தாலும், பாலை சந்திரன் குறிப்பாய் உணர்த்துவது அதிர்ச்சியூட்டக்கூடியதாய் இருக்கிறது.

ஏகப்பட்ட பாத்திரங்கள், அவற்றின் தன்மைகள், நயங்களும், சம்பவங்கள், பரவலான பண்பாட்டுக் குறிப்புகளும் இருந்தாலும் நாவலை நகர்த்திச் செல்வது பெண்பால் பாத்திரங்களே. சிறிய பெண் பால் பாத்திரங்கள் கூட கவனமாகவும் திறமையாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

நாவல் பூராவும் காழுவின் நியாயவுணர்வும் துணிச்சலும் நன் றாக வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. தன்னைவிட்டுக் கணவன் ஓடிப் போனபின், வயிற்றிலிருந்த இளம் கரு கணவனும் அறியாத தூழ லில் அவன் எதிர்கொள்ளும் இடர்கள்... பின்பு குடும்ப நெருக் கடியில், பாட்டியின் சாவ அச்சுறுத்தும்போது, அந்தச் சிறுமியின் திருமணத்தை நடத்த, திரும்பி வந்த கணவனின் சம்மதம் கேட்கக்கூட அவசியமில்லை என்று காழு எடுக்கும் முடிவின் துணிச்சல் அசாத்தியமானதாக இருக்கிறது.

ஞாபகக் கிடங்கின் சேமிப்பில் இருந்து பெயர்க்கப்பட்ட குடும்பக்கதை, பத்திரிகைத் துறை சார்ந்த உத்திகளுடன் வெகு வாக வளர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி யில் வந்துள்ள இந்த நாவலின் தளத்தை உயர்ந்த இடத்துக்கு எடுத்துச் செல்ல பாலை சந்திரன் முயற்சி செய்துள்ள போதும் இதழியில் துறை சார்ந்த உத்திகள்தாம் செழிப்பாகத் தென்படு கின்றன. இரண்டாம் பாகம் எழுதத் தோதான இடத்தில் நாவல் நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. என்றாலும் தமிழ் வார மாத இதழ்கள் தொடர்ந்து செத்த பிணங்களை அலங்கரித்தும், சாம்பிணங்களை இரத்தத்தில் வைத்து இழுத்தும் சிரிப்பாணி காட்டிக்கொண்டிருக் கும் போது, பாலை சந்திரன் முயற்சி பாராட்டுதற்கு உரியது.

பாலைசந்திரன் சிறந்த இதுமாளர் என்பதை நானறிவேன். அவர் எதற்கு இந்த ஐம்பதாண்டுப் பழசான நாவல் பாணியைத் தேர்ந்தெடுத்தார் என்று தெரியவில்லை. அதுவும் தமிழ் நாவல் ஒவ்வொரு கூடாக எரித்து உதிர்த்துவிட்டு மேலேறும் வினைகலம் போலப் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும் இந்த வேகையில் ?

அன்னம் பஹு குர்வீத

உணவைப் பெருக்கிப் பகிர்ந்துண்ணும்
பாரதீய சனாதன தருமம்

ஆசிரியர்கள் : ஜிதேந்திர பஜாஜ், மண்டயம் தொட்டமனெ ஸ்ரீநிவாஸ்; தமிழாக்கம் : விஜயலட்சுமி ஸ்ரீநிவாஸ்; வெளியீடு : ஸெண்டர் பர் பாலிஸி ஸ்டூடென்ட்ஸ், 27. ராஜசேகரன் தெரு, மைலாப்பூர், சென்னை 600 004; பக்கம் : lviii + 340; விலை : ரூ. 400 (1998)

தொ. பரமசிவன்

உணவைப் பெருக்கிப் பகிர்ந்துண்ணும் பாரதீய சனாதன தர்மத்தின் விளக்க நூலாக 'அன்னம் பஹு குர்வீத' என்ற பெயரில் தமிழ் நூல் ஒன்று வெளிவந்துள்ளது. நூலாசிரியர்கள் ஜிதேந்திர பஜாஜ், மண்டயம் தொட்டமனெ ஸ்ரீநிவாஸ் ஆகிய இருவரும் ஆவர். நூலின் துணையாசிரியர் பெயரிலிருந்து அவர் 'திராவிட வேதப் பிரகாசகர்களின்' வாரிசு எனத் தெரிகிறது. வடக்கும் தெற்கும் இணைந்து எழுதிய இந்த நூலுக்கு இரண்டு சங்கராச்சாரியர்கள், முன்று ஜீயர்கள், பெஜாவர் மடாதிபதி ஆகியோர் ஆசி உரை வழங்கி இருக்கிறார்கள். விஜயலட்சுமி ஸ்ரீநிவாஸ் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார்.

பாரதத்தின் கடந்த கால உணவுக் கோட்பாடுகளையும், நிகழ்கால நிலைமைகளையும், வருங்காலத்துக்குத் தேவையான சீர்தனைகளையும் தன் பார்வையில் நூல் முன் வைக்கிறது.

இந்தியாவின் உணவுத் தேவை குறித்த கவலை அனைத்து இந்திய மக்களுக்கும் பொதுவானதுதான். சிந்திக்க முற்படுகிற சிவன் மட்டும் இந்தியாவின் உணவு உற்பத்தி முறைகளையும், சந்தைகளையும், பங்கீடும் முறைகள் பற்றியும் கவலைப்படுகிறார்கள். ஆசிரியரை வழங்கிய பெரியவர்களுக்கு இந்தியாவின் 'சேசன்' கடைகளைப் பற்றியோ அங்கே வழங்கப்படும் பொருள்களின் தரம், முறை பற்றியோ அனுபவம் இருக்க நியாயமில்லை. ஆனால் செயற்கை உரங்களால் கிழடு தட்டிப்போன இந்திய நிலங்களுக்கு இயற்கை உரங்களை இடச்சொல்லி ஓயாமல் கதறுகின்ற தொலைக்காட்சியில், மறுபுறத்தில் செயற்கை விஞ்ஞானிகள். எஸ். சுவாமிநாதனுக்கு பாராட்டுவிழாச் செய்திகளும் ஒருசேர வந்துகொண்டு இருப்பதைத்தான் நம்மைப் போன்றவர்களால் செரித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

மனிதகுல நாகரிக வளர்ச்சிக்கான அடிப்படைக் காரணிகளில் ஒன்று, ஒவ்வொரு மக்கள் திரளும் தனக்கென்று தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட உணவு உற்பத்தி முறையும், தொழில் நுட்பங்களும், உற்பத்திக் கருவிகளின் வளர்ச்சியும், உணவு குறித்த பண்பாட்டு வெளிப்பாடுகளும் தாம். இந்தியக் கலாச்சாரத்தைப் போலவே இந்திய உணவு வகைகளும், உற்பத்தி முறைகளும் பன்முகத் தன்மை கொண்டவைகளே. (இதை எழுதும்போது 13 நாள் ஆட்சியின் வாக்கெடுப்புக் கூட்டத்தில் ஜி. ஜி. சுவெல், வடகிழக்கு மாநிலங்களில் மாட்டிறைச்சி எப்படி அடிப்படை உணவாக விளங்குகிறது என்பதை விளக்கிப்பேசியது நினைவுக்கு வந்து தொலைக்கிறது.)

'அன்னம்' என்ற சொல் அரிசியைக் குறிக்கவில்லை; சமைக்கப்பட்ட அரிசியைக் குறிக்கிறது. அன்னத்தைப் பகிர்ந்து உண்ணுதல் என்பது பிராமணர்களைத் தவிர ஏனையோர்க்கு விதிக்கப்பட்ட தர்மமாகத்தான் இருக்க முடியும். ஏனென்றால் பிராமணர்கள் (துறவிகள் உட்பட) மற்றவர்கள் கையால் 'அன்னத்தைப்' பெற்றுக் கொள்வதில்லை; 'அரிசியின்' மட்டுமே பெற்றுக் கொள்வார்கள். அத்தனை ஏன், பிற சாதியினர் கையால் புழுக்கப்பட்ட (அவிக்கப்பட்ட) அரிசியினை உண்பது பாவமென்று கருதி பச்சரிசி உணவினைத் தேர்ந்து கொண்டவர்கள் அவர்கள்.

சமயத் தலைமை அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தவர்களின் உணவு நெறி பாரதத்தில் இதுவாகத்தான் இருந்தது.

அன்னம் என்பது முழுமையான உணவினைக் குறிக்கும் சொல்லாகாது. இலை, தழைகள், கீரைகள், காய்கறிகள், பயறு வகைகள், நிலத்திற்கு கீழே வளரும் கிழங்கு வகைகள், இறைச்சி, மீன் - இவை எல்லாம் கலந்ததே உணவு வகையாகும். சங்க இலக்கியத்திற்குப் பின்வந்த தமிழிலக்கியத்தை - இருபதாம் நூற்றாண்டுவரை - படிக்கிற யாருக்கும், 'தமிழர்கள் எல்லோரும் புலால் உண்ணாதவர்கள்' என்ற மயக்கம் வந்துவிடும். அப்படித்தான் இந்த நூலைப் படிப்பவர்களுக்கும், 'பாரதம் புலால் உண்ணாத நாடு' என்ற மயக்கம் ஏற்படும்.

உணவும், உணவு வகைகளும் உணவு குறித்த வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும் கூட ஒரு மக்கள் திரளின் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. சமூக, அரசியல் ஆதிக்கங்கள் இவற்றின் குறுக்கு வெட்டாகப் பாய்ந்து தங்கள் அதிகாரத்தை ஒழுங்குபடுத்தித் தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ளன என்பதும் வரலாற்று உண்மைதான். 'மாடு தின்னும் புலையா உனக்கு மார்கித்த திருநாளா?' என்ற கேள்வியோடு மட்டும் இது நிற்கவில்லை. ரோட்டிச் செந்நாய் தின்று எஞ்சிய இறைச்சியினை உண்ணும் மலைச்சாதி மக்கள், நரிக்குறவர், எலிக்கறி தின்னும் புலையர், ஈசல் பிடித்து தின்னும் உடலுழைப்புச் சாதியினர், பன்றியைப் பலி கொடுத்து உண்ணும் மக்கள் என்று உண்ணும் உணவே மக்களை அடையாளம் காட்டி, பாரதத்தில் அதிகாரத்தை ஒழுங்கு செய்திருந்தது. தமிழிலக்கியத்திலிருந்து ஏராளமான மேற்கோள் தரும் இந்த நூலில் 'கொழுப்பு ஆ தின்ற கூர்ம் படை மழவர்', 'ஆ உரித்துத் தின்று உழலும் புலையர்' பற்றிய குறிப்புகள் காணப்பெறவில்லை. ஆற்றுப்படை நூல்கள் காட்டும் இனக்குழு வாழ்க்கை உணவு முறைகள் பேசப்படவில்லை. மன்னர்கள் 'குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கி' நெல் உற்பத்தியைப் பெருக்கினார்கள் என்றால் காடுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் தீயிட்டு, நிலந்திருத்திப் புஞ்சை நிலங்களில் தானியங்களைப் பயிரிட்டனர். ஆனாலும் கூட இந்தியாவில் அதிகார வரிசைமுறையினை உருவாக்கிய சனாதன தர்மம், உணவு நுகர்விலையும் கூட அதை நிலைநிறுத்தி வைத்தது. பிராமணர்கள் புழங்கல் அரிசியை உடம்புமல்ல, பூமிக்குக் கீழே விளையும் கிழங்குவகைகளையும் உண்ணமாட்டார்கள். காரணம் பூமிக்குக் கீழே விளைவன விலங்குகளாலும் தூதிரர்களாலும் உண்ணப்பட வேண்டிய உணவுகளாகும். உருளைக் கிழங்கையும் புலாலையும் பிராமணர்களை உண்ணவைத்த 'நவீனம்' கூட அவர்களைப் பணங்கிழங்கை உண்ண வைக்க முடியவில்லை. உலைச் சோற்றிலேயே உப்பை இட்டுச் சமைக்கும் வழக்கம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுடையதாக இருந்தது. பயறு வகைகள் 'கீழ் மக்களோடும்', இறப்புச் சடங்குகளோடும் தொடர்புபடுத்தப்பட்டன. இன்னும் தெளிவாகச் சொன்னால், பெருவாரியான மக்களின், பெருவாரியான உணவு வகைகள் திருக்கோயிலுக்குள் முழுமையாக தடை செய்யப்பட்டிருந்தன. இன்னும் கூட அப்படிக்கம் நடைமுறையில் உள்ளது. மிளகாய் வற்றலும், தட்டைப் பயறும், வெங்காயமும், உருளைக்கிழங்கும், தக்காளியும் கூட 'வசதி படைத்த' திருக்கோயில்களின் கருவறைக்குள் இன்றுவரை நுழைய முடியவில்லை, அவற்றை உற்பத்தி செய்யும் மக்களைப் போலவே. மாறாக 'துடியான' கிராமத்துத் தேவதைகள் அரபியர்களின் புகையிலைச் சருட்டையும் 'பலி' யாக ஏற்றுக்கொள்கின்றன.

மனிதமிருகம் வளர்ச்சி பெற்று மனிதக்கூட்டமாக, இனக் குழுவாக உருமாற்றம் பெற்றதனைக் காட்டி நிற்கும் சான்றுகளில் ஒன்று கூடிப்பகிர்ந்து உண்ணும் வழக்கமாகும். உற்பத்தி முறையில் பின்தங்கியவர்களாகவும், நகர நாகரீக வாசனைபடாமலும் காடுகளுக்குள் வாழும் பழங்குடி மக்களிடம் திருமணச் சடங்கிலும், இறப்புச் சடங்கிலும் கூடிப்பகிர்ந்துண்ணும் வழக்கம் இருக்கின்றது. நகர நாகரீகத்தில் போல வெறும் வழக்கமாக இல்லாமல், சடங்குத்தன்மையோடு கூடியதாக இது இருக்கிறது. கூடி உணவு தேடி கூடிப் பகிர்ந்துண்ணும் வழக்கம் இன்றும் கூட ஒரு தொல்லெச்சமாக தமிழகத்தின் மலையடிவரக் கிராமங்களில் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். தைப் பொங்கலை அடுத்த மறுநாள் (கரிநாள்) என்பது மக்கள் வழக்கு, 'கனு' என்பது மேலோர் மரபு! ஊரிலுள்ள மக்கள் சாதி மத வேறுபாடின்றி காட்டுப் பகுதியில் வேட்டைக்குச்சென்று முயல், உடும்பு, காட்டுக்கோழி, கவுதாரி போன்றவற்றை வேட்டையாடி ஊருக்குள் கொண்டு

வந்து ஊர் நடுவில் இறைச்சியைப் பகிர்ந்து எடுத்துக் கொள் கிறார்கள். ஊர் மந்தை 'மன்றம்' ஆக மாற்றம் பெற்று வளர்ந்த கதையின் ஒரு பகுதி இது. உலகின் தொடக்க காலத் தெய்வங் களில் இந்தச் சமமான பங்கீட்டு முறையினை ஒழுங்குபடுத்திய தெய்வம் ஒன்றும் உண்டு. இத்தெய்வம் பற்றி தொன்மையான தமிழிலக்கியத்தில் சில அருகிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இத்தெய்வத்தைப் 'பால்' என்றும் உரையாசிரியர்கள் 'பால்வரை தெய்வம்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். (பால் - வகுத்தல், பிரித்தல்) சமத்துவம் பேணிய இத்தெய்வத்துக்கு வேதமரபில் 'ரித' என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது. (இத்தெய்வங்களைப்பற்றி தமிழில் க. கைலாசபதியும், பேரா. எஸ். ராமகிருஷ்ணனும் எழுதியுள்ளனர். ஆங்கிலத்தில் நரேந்திரநாத் பட்டாசாரியா எழுதியுள்ளார். கிரேக்க படிமரபில் இத்தெய்வத்துக்கு 'மீர்' Morea என்று பெயர்.)

பகிர்ந்துண்ணும் கலாசாரம் இந்நாட்டுத் தொல்பொருள் மக்களிடம் அரும்பிய வெளிப்பாடாகும். மேலோர் மரபு பேசும் சனாதான தரும் மக்கள் கூடியும் கலந்தும் உண்ணும் வழக்கத்தைத் தடை செய்தது என்பதே வரலாற்றுண்மையாகும்.

பிராமண 'யதி' (துறவி) அரிசியை மட்டுமே பிச்சை ஏற்றான். சமணத் துறவியோ சமைத்த உணவையே கையினால் பிச்சை ஏற்றான். உணவாக்கத்திலும், உண்ணுவதிலும் சாதியத்தைத் தாண்டிய மதம் சமணமாகும்; வைதீகமல்ல. சமணரும் உண்ணும் மரபில் 'மேலோர்' மரபு பேணிய இடம் ஒன்று உண்டு. உண்ணும்போது பேசுவதைச் சமணம் தடை செய்தது. இந்த வழக்கமே "உண்ணும்போது உரையாடாதார்" என்று அப்பர் தேவாரத்தில் வசையாகவும் மாறியது.

"அனைத்துயிர்களும் அன்னத்திலிருந்து உற்பத்தியானவை; அன்னம் மழையால் உற்பத்தியாகிறது; மழை யக்குத்தால் சம்பவிக்கிறது; யக்குமாவது கருமத்தால், நற்காவியத்தில் உண்டாகிறது" (பக்.8) என்பதே இந்த நூலின் முதற்பகுதியின் அடிப் படையாகும்.

நூலின் ஆறாம் அத்தியாயம் மனுநீதியின்படி இல்லறத்தான் செய்ய வேண்டிய ஐந்து வகையான 'யக்குங்களை'ப் பற்றிப் பேசுகிறது. அத்தியாயம் - பிரம்மயக்ஞம், தர்ப்பணம் - பித்ருயக்ஞம், ஹோமம் - தேவயக்ஞம், பலி இடுதல் - பூதயக்ஞம், அதிதி பூஜை - மனுஷ்ய யக்ஞம் ஆகியவையே மனு குறிப்பிடும் ஐந்து யக்குங்களாகும் (பக்.118). இந்த ஐந்து பிரிவுக்கும் பிரிவினார்க்கும் இல்லறத்தான் உணவளிக்க வேண்டும். ஆனால் தென்னகத்தில் வள்ளுவர் இல்லறத்தானுக்கு விதித்த 'ஐவாக்கு அளித்தல்' வேறு பட்ட பட்டியலாக அமைகிறது. தென்புலத்தார் (முன்னோர்), தெய்வம், விருந்தினர், உறவினர், தான் என்ற வள்ளுவநீதி ஐந்து பேரைக் குறிப்பிடுகிறது. இரண்டுக்குமுள்ள வேறுபாடு கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது. அடையாளச் சிக்கல் இத்தோடு அமையவில்லை. உயிர் செலுத்து உண்ணும் வேள்விக்கு (ஹோமம்) உணவளிப்பதில் வள்ளுவர்க்கு உடன்பாடில்லை. மனுவின் கோட்பாட்டை விளக்கும் இடத்தில் நூலாசிரியர்கள் ஒரு சிக்கலை எதிர்கொள்கின்றனர். மனு குறிப்பிட்ட 'அதிதி' என்ற சொற்பொருளில் பிராமணர் அல்லாதவர் சேரமாட்டார்கள் என்ற சனாதனக் கொள்கையினை மறுக்க முற்பட்டிருக்கின்றார்கள். மனுஸ் மிருதியின் 'அதிதி' பற்றிய வரிசைக்கிரமத்தை (பிராமண, கைத்திரிய, வைசிய, துத்திர) ஒப்புக் கொள்ளும் நூலாசிரியர்கள் (பக். 130) சிறிது நேரம் கழித்து 'பிராமணரல்லாதவர்கள் அதிதி அல்ல என்னும் மனுவின் மொழி ஒரு இலக்கணக் குறிப்பாகவே தோன்றுகிறது' (பக்.136) என்று சமாளிக்க முற்படுகின்றனர். 'பின்னும் மிருதிகள் செய்தார்-அவை பேணும் மனிதர் அலகினில் இல்லை மன்னும் இயல்பின அல்ல அவை மாறிப்பயிலும் இயல் பனவாகும்' என்று 'ஸ்மிருதி நூல்களும் காலஓட்டத்தில் பின் தங்கிப் போய்விடுகின்றன', என்ற பாரதியின் கருத்து நூலாசிரியர்களுக்கு எட்டவில்லை போலும்.

தேசிய இயக்கத்தில் காந்தியடிகளின் வருகைக்கு முன்னர் கலந்துண்ணும் வழக்கமே கிடையாது என்பது உண்மையல்லவா? "கௌட சரஸ்வதி பிராமணர்கள் தவிர மற்றவர்கள் கையால் அவர் தண்ணீர்கூட அருந்தமாட்டார்" என்று, காங்கிரஸ் தலைவரும் இந்த மகாசபையின் பிதாமகரும் ஆன பண்டித மதன்மோகன் மாளவியாவைப்பற்றி ராஜகுமாரி அமிருதகொள் எழுதியதனை அவ்வளவு எளிதில் மறந்துவிட முடியுமா?

'கல்லைப் போட்டாலும் செரித்துக்கொள்ளுகிற வயிறு' என்று சொல்வார்கள் : அதன் பெயர் இங்கே 'இந்து மதம்' என்பதுதான். எந்தக் கருத்தைச் சொன்னாலும் எதிர்நிற்காமல் 'அதைத்தானே நானும் சொன்னேன்' என்று தன்மயமாக்கிக் கொள்ளும் கொடுமையான உத்தி இது. அதனால்தான் வைதீகத்தில் விரட்டப்பட்ட ஆபத்திரன் கதையை மீண்டும் வைதீகம் தன்னதாக்கிக் கொள்ள முடிகிறது. இந்த நூலின் அருபந்தத்தில் தமிழிலக்கியத்தின் பகுதி கள் கருத்து, தூழல் என எந்தப் பொருத்தமும் இன்றி மேற்கோள் காட்டப்பட்டிருப்பதைத் தமிழிலக்கியம் அறிந்தவர்கள் பார்வையிலே புரிந்துகொள்ள முடியும். அதனால்தான் "பால் பல ஓறுக பகடு பல சிறக்க", "நெல்பல பொலிக பொன்பெரிது சிறக்க" என்ற உற்பத்திப் பண்பாடு சார்ந்த ஐங்குறு நூற்றுப் பாடல் இவர்களது கண்களுக்குத் தப்பியிருக்கிறது. 'கோயில் பிச்சை'யும் அன்னதானங்களும் மட்டுமே கண்ணில் பட்டிருக்கின்றன. சின்னவயதில் ஆடிமாத இரவுப்பொழுதுகளில் நாங்களெல்லாம் தாய்மடியில் அஞ்சி ஒளிந்து கொள்ளும்படி ஓங்கி ஓலித்த இராப் பாடியின் (புரத வண்ணான்) குரல் எனக்கு நினைவுக்கு வருகின்றது. "பட்டி பெருக, பால்பாணைப்பொங்க, எட்டு லெச்சுமியும் ஏறிவிளைய கீழ்விட்டு அம்மா படிபோடுங்கம மேல வீட்டு அம்மா படிபோடுங்க." உற்பத்திக் கலாசாரத்தையும், பகிர்ந்துண்ணும் பண்பாட்டினையும் எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்தவன் அவன் தான். இந்த நூலாசிரியர்கள் அவனை அறியமாட்டார்கள்.

பீகார் அருங்காட்சியகத்திலுள்ள தீதர்கஞ்ச யட்சி என்னும் சமண சிற்பத்தை நினைவு படுத்துவதுபோல அட்டைப்படச் சிற்பம் அமைந்துள்ளது. அதிலொன்றும் வியப்பில்லை. பௌத்த மரபின் 'சிந்தாதேவியும்' சமணர்களின் அன்னதானக் கோட்பாடும்தானே வைதீக மரபின் அன்னபூரணித் தெய்வத்தை உருவாக்கின.

"தன் பிறந்த வீட்டுக்கு வருகை தந்திருக்கும் சுவாஸினிகள் குமாரிகள், வியாதியஸ்தர்கள், காப்பினிப் பெண்கள் முதலானோருக்கு"

என்பதாக 'சனாதனம் தவறாத நடையில்' நூல் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கிறது.

"இம்மாபெரும் புண்ணிய பூமியின் ஊடே மாபெரும் அன்னதானம் மீண்டும் தழைக்குமாக" (பக்.306) என்ற மாபெரிய வாழ்த்துடன் இந்த நூல் முடிந்திருக்கிறது. 'மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்கம்' மாய இந்த வாழ்த்துகள் போது மானவையல்ல; வழித்துறையுமல்ல.

மதுரையில் புதிய புத்தக நிலையம்

பாரதி புக் ஹவுஸ்

D-28, மாநகராட்சி ஷாப்பிங் காம்பிளெக்ஸ்
பஸ் ஸ்டான்ட் (உட்புறம்)
பெரியார் பஸ் நிலையம்

மதுரை - 1
தொலைபேசி : 736416

காலச்சுவடு, காவ்யா, அன்னம் - அகரம், வைகை வெளியீடுகள், விஜயா, விடியல், என்.சி.பி.எச், கிரணம், தாமரைச் செல்வி, அலைகள் வெளியீட்டகம் மற்றும் இலக்கியம், சமூகவியல் சார்ந்த அனைத்து நூல்களும் அனைத்து சிற்றிதழ்களும் கிடைக்கும்.

நேநோ

ஆசிரியர் : சாரு நிவேதிதா ; வெளியீடு : கிரணம், 63-01, திரு. வி. க. தெரு, போஸ்டல் ஆடிட் காலனி, சின்மயா நகர், சாலிகிராமம், சென்னை 600 093; பக்கம் : 212; விலை : ரூ. 100 (1999)

லக்ஷ்மி மணிவண்ணன்

சாரு நிவேதிதா பற்றி தமிழில் பல்வேறுபட்ட புனைவுகள் உள்ளன. கலகக்காரன், எதிர் கலாச்சாரவாதி, வன்முறைக்கு எதிரான தந்தை என்றும், ஆபாசமான எழுத்தாளன், கலை இலக்கியம் என்கிற பெயரில் ஆபாசமான பாலியல் கதைகள் எழுதக்கூடியவர் என்றும் அவரைப் பற்றிய பிம்பங்கள் வளர்கின்றன. பொதுவாகவே தமிழில் எழுத்தாளர்கள் பற்றி வளரும் புனைவுகளுக்கும், அவர்களது எழுத்துகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு பலகீனமானது. தெளிவற்றது. பிம்பங்கள் பெரும்பாலும் குடும்ப அரசியல் மொழியின் உதவியுடன் மிருகத்தைப்போல வளர்க்கப்படுகின்றன. வெகுஜன குடும்ப அரசியல் மொழி தனது வசதிக் கேற்றபடி எழுத்தாளர்களிடமான தனது புனைவுகளைக் கட்டமைத்து வருகிறது. இத்தகைய புனைவுகளுக்குள்ளிருந்து எழுத்தாளன் தொடர்ந்து தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டியது அவனது செயல்பாட்டில் முக்கியமானது என்று நினைக்கிறேன். தொடர்ந்து மனதை விழிப்புடன் வைத்துக்கொள்வதன் மூலம் அவன் தன்னைப் பற்றிய புனைவுகளைத் தாண்டிச் செல்ல முடியும். தமிழில் கலைஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் குடும்ப அரசியல் மொழி உருவாக்கும் புனைவுகளுக்குள் சருங்கி விடுகிறார்கள். சாருவைப் பொருத்த வரையில் தன்னைப் பற்றிய புனைவுகளை செல்லப் பிராணிகளைப் போல வளர்க்க பிரியப்படுகிறார் என்பது சிறு பத்திரிகைகளில் அவர் எழுதியுள்ள கதைகளைப் படிக்கிற போது தெரிகிறது என்றாலும் அக்கதைகளைச் சற்று கவனமாகப் படிக்கிற வாசகன் சாருவைப் பற்றிய புனைவுகளுக்கும், அவரது கதைகளுக்கும் தொடர்பில்லை என்பதை மிக எளிதாகவே உணர முடியும்.

நேநோ என்ற சாருவின் இந்த சிறுகதைத் தொகுப்பில் மொத்தம் 25 கதைகள் உள்ளன. இவற்றை வாசகன் தனது வசதிக்கு ஏற்றபடி சாருவின் மீட்சி வகைக் கதைகள், கணையாழி வகைக் கதைகள், தினமலர் வகைக் கதைகள் என்று பொதுவாகப் பிரித்துக்கொள்ளலாம். இந்தப் பிரிவினை கதைகளின் தோற்றம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம்தானே தவிர, கதைகளின் உலகம் சம்பந்தப்பட்டது அல்ல. இந்தத் தொகுப்பில் 12 என்கிற கணையாழி வகைக் கதை ஒன்று மீட்சியில் வெளியாகியுள்ளது. அதுபோல நட்சத்திரங்களிடமிருந்து செய்தி கொண்டுவந்தவர்களும் பிணந்தின்னிகளும் என்கிற மீட்சி வகை கதை முன்றலில் வெளிவந்துள்ளது. என் முதல் ஆங்கிலக் கடிதம் என்கிற கணையாழி ரக கதை சில காரணங்களை முன்னிட்டு தினமலரில் வெளியாகியுள்ளது. இதுபோல கண்ணிநுண் சிறுத் தாம்பு என்ற தினமலர் ரக கதை கணையாழியில் வெளிவந்துள்ளது. தொகுப்பில் இந்த வகைகளுக்குள் சிக்காமல் தனித்துவிடப்பட்ட கதைகளாக இரண்டு கதைகளைச் சொல்லலாம். சுயாங்கொளியில் வெளியாகியுள்ள மணிந்தினத்தின் சமீபத்திய திரைப் படங்களை நினைவபடுத்தும் பிளாக் நம்பர் : 27 திரிலோக்புரி என்கிற கதை ஒன்று. அதுபோல தினமணி கதிரில் வெளியாகியுள்ள நாகமணி என்கிற கதை மற்றொன்று. சாருவின் கதை களை முன்னிட்டுப் பத்திரிகைகளைப் பார்க்கிறபோது அவை ஒன்றை ஒன்று சில புள்ளிகளில் அணுகித்துக்கொள்ளும் தன்மைகள் கொண்டிருப்பதையும் அல்லது ஒன்றாகவே இயங்கக் கூடிய உறவுகள் கொண்ட வகை மாதிரிகள் என்பதையும் உணர முடிகிறது.

பதையும் அல்லது ஒன்றாகவே இயங்கக் கூடிய உறவுகள் கொண்ட வகை மாதிரிகள் என்பதையும் உணர முடிகிறது.

சாருவின் கதைகள் பல வகை மாதிரிகளுக்குள் வரும்போது கூட அவை அனைத்தையும் ஒரே வகையானவை என்றே சொல்லவேண்டும். தீவிர எழுத்தில் அவரது சமகால எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிடும்போது சாருவின் பங்களிப்பு மிகவும் சாதாரணமானது என்பது என் எண்ணம். மொழியில் சாரு அடைந்துள்ள தோல்வியைத்தான் இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் தெரியப்படுத்துகின்றன. அ-நேர்கோட்டுத் தன்மை கொண்ட கதைகளைப் போல் வெளித்தோற்றத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய இந்தக் கதைகளின் உள்பரப்பு நேர்கோட்டுத் தன்மை கொண்டதாக உள்ளது. உள்பரப்பிற்குத் தொடர்பற்ற வெளித்தோற்றத்தின் மூலம் மொழியில் தோல்வியடையும் கதைகளாக சாருவின் கதைகளை உணர்கிறேன். சாருவின் மனம் வைதீகமான பெருநகரத்து அன்னியனால் நிரம்பியது என்பதை இவரது எழுத்தைப் படிக்கும் வாசகன் உணர்ந்துகொள்ளமுடியும். இந்த வைதீகமான பெருநகரத்து அன்னியனை சாருவின் எழுத்தில் சகல பகுதிகளிலும் உணர முடியும். தன்னுடன் மானசீக உறவு உள்ளவர்களாக பார்பரா, அதை, நடுகை கஷ்டமா போன்ற பெண்களை குழந்தைகளைப் போன்ற பாவிக் கும் இந்த அன்னியனுக்கு நேர்க்கீள், யோனி, மாதவிற்று மற்றும் பல்வேறு வகையான பாலியல் பழக்கவழக்கங்களும் பெரும் அதிர்ச்சியைத் தருகின்றன. ஒவ்வொருவரின் வீட்டின் கொல்லைப்புறத்திலும் உள்ள ரகசியக் கதவு காற்றில் அசைந்தபடியே உள்ளது. இத்தகைய ஒரு பாலியல் தூழலில் சாருவின் கதை வாசகர்களுக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதாக பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. எனது வாசிப்பில் இந்த வைதீகமான பெருநகரத்து அன்னியனுக்கு வாழ்வின் ஒரு பகுதி பெரும் அதிர்ச்சியூட்டுகிறது என்றே தோன்றுகிறது. இத்தருக்க காரணம் சாருவின் மனதில் செயல்படக்கூடிய இரட்டைத்தன்மை; ஒரு பக்கத்தில் குழந்தை, தெய்வம் - மறுபுறம் பிசாசும், அருவருப்பும். இவை இரண்டும் ஒன்றிணையாமல் தனித்தனியாக ஒருங்கிணையும் ஒரு உலகமாகவே சாருவின் உலகம் செயல்படுகிறது. இது ஜி.நாகராஜன் எழுத்துக்கு முற்றிலும் எதிரான ஒரு உலகம். ஜி.நாகராஜன் தெய்வங்களும் பிசாசுகளும் அற்ற உலகத்துக்குள் அல்லது தெய்வத்தையும் பிசாசையும் ஒன்றாக்கும் உலகத்துக்குள் முடிக்க கிடக்கும் இரகசியங்களைத் தன் மொழியை நகர்த்திச் செல்கிறார். ஆனால் சாருவின் கதைகளில் காண்பது வெளிச்சத்தில் நின்றபடி பிசாசுகளையும் அருவருப்பையும் நினைத்து கோபத்திலும் பயத்திலும் சோர்ந்து அலறும் வைதீகமான பெருநகரத்து அன்னியனை.

சாருவின் நாவல் ஒன்றில் இவரைப் பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள குறிப்பு "இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் முற்றிலுமாக சிதறண்டுபோன தமிழ் மனம் சாருநிவேதிதாவினுடையது" என்று பேசுகிறது. இந்தச் சிறுகதைகளை வாசித்துப் பார்க்கிற போது இந்த வாக்கியம் சாருவை முன்னிட்டு முற்றிலும் பிழையான ஒரு வாக்கியம் என்றே தோன்றுகிறது. தமிழில் நகுலனுக்கு இந்த வாக்கியம் ஒருவேளை பொருந்தக்கூடும். முற்றிலுமாக தார்க்கங்கள் சிதறண்டு போன நிலையில் நகுலனின் மனவெளி திசை சிதைந்து நெருப்பு நாயாக மொழியில் அலைகிறது. நகுலனால் அந்த வெளியை படைப்புரீதியிலான விழிப்பு நிலையாக உருவாக்க இயலவில்லை என்றாலும் சிதறண்ட மனத்தின் வெளியை படைத்தது மட்டுமே அவரது பங்களிப்பாக உள்ளது. தமிழில் நகுலன் உருவாக்கியிருக்கும் வெளி மிக முக்கியமான கலைஞனுக்கு அதிகப்பட்ச சாத்தியப்பாடுகளை வழங்கக்கூடும். சாருவில் நகுலனைப் போன்ற அ-நேர்கோட்டுத் தன்மை தோற்றமாக மட்டுமே தெரிகிறது.

சாரு நிவேதிதாவின் இந்தச் சிறுகதைகளை கோபி கிருஷ்ணனின் சிறுகதைகளோடு ஒரளவுக்கு மேலோட்டமாக தொடர்புபடுத்திப் பேசமுடியும். அதற்குக் காரணம் வைதீகமான பெருநகரத்து அன்னியனின் கதைகள் என்று சாருவின் கதைகளை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளும்போது, கோபியின் கதைகளை காலத்தில் பின்தங்கிப்போன, கிராமத்தின் மனசாட்சியை இறுகப் பற்றியபடி தோற்றுக்கொண்டிருக்கும் அன்னியனின் கதைகள்

என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. மனச்சாட்சியை பெருமித்தோடு கட்டித் தருவியபடி தோற்றுக்கொண்டிருக்கும் கோபியின் கோலம் மனதில் வருத்தத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியது. அது கோபியுடன் உறவையும் ஏற்படுத்துகிறது. ஒருவிதத்தில் யோசித்துப் பார்க்கிறபோது கோபியின் மனச்சாட்சி எனது தாத்தாவினுடையது. எனக்கு தாத்தாவோடு உள்ள முரண்பட்ட உறவு ஒன்று கோபியுடனும் சாத்தியப்பட்டிருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. அதே சமயத்தில் சாருவுடன் எனக்கு இத்தகைய உறவு சாத்தியப்படவில்லை. அவரது கதைகளில் எனக்கு வருத்தமோ துன்பமோ இல்லை. தேவையில்லாமல் துன்பப்படுகிற ஒரு ஆன்மா என்கிற எரிச்சல் மட்டுமே உள்ளது. இதற்குக் காரணம் சாரு எனது காலத்தின் சக பயணியாக செயல்படுகிறார் என்பதாகும். நானும் அவரும் வெவ்வேறு விதமான விழிப்பு நிலைகளோடு ஒரே ரயிலில் பயணம் செய்பவர்களாக இருக்கிறோம். ஒரே பெட்டி, பக்கத்து இருக்கை. சக பயணி மூல தோயாளிகளை மட்டுமே பார்த்துக்கொண்டு வருபவனாக இருக்கிறான். அருவருப்படைகிறான். கோபப்படுகிறான். தோள்களை அழுத்தித் தொட்டு அதை எனக்குக் காட்டித் தருபவனாக இருக்கிறான். வெதுவெதுப்பான ஈரமாய் வேட்டிகளில் விரியும் ரத்தக் கறையைப் பார்த்து அவன் அடைந்த மன உணர்வை நானும் அடைய வேண்டும் என்று விரும்புகிறான். குசக் களின் சத்தம் அவனது விழிப்பில் பேரொலியாகக் கேட்கிறது. உண்மையிலேயே அவனது விழிப்பில் பேரொலியாகக் கேட்கிறதா அல்லது பெட்டியில் தனது கவனத்தைப் பதிய வைக்க முயற்சிக்கிறானா என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது. நான்கைந்து ஸ்டேஷன்கள் கடந்தபிறகு "குசச் சத்தம் கேட்டால் என்னய்யா" என்று கேட்கவேண்டி வருகிறது.

இன்றைய வாழ்வில் தத்துவங்களுக்கும், எழுத்தானதுக்கும், கலைக்கும் ஏற்பட்டுள்ள மிகப்பெரிய சவாலில் ஒன்று, முந்தைய காலகட்டங்களில் பெரும் புகழோடும் விலை மதிப்போடும் இருந்த மாய எதிரி அரூபமாகிவிட்டான் என்பதும், எளிய எண்ணங்களால் நமது சுட்டுவிரல் காட்டக்கூடிய எந்தத் திசையிலும் அவன் இல்லை என்பதும் ஆகும். பழக்கத்தின் காரணங்களால் மட்டுமே சுட்டுவிரல்கள் மன பிறழ்வடைந்து திசைகளை வெறித்துக் காட்டுகின்றன. எதிரிகள் அற்றவர்களாக வாழ வேண்டியவர்களாக இன்றைய மனிதர்களின் அர்த்தம் சிக்கலாகிவிட்டது. கடவுளும் மாய எதிரியும் இணைந்து ஒருவராகி அரூப ரகசியங்களின் புதிர்களில் வேகமாகச் சென்று ஒளிந்து கொள்கிறார்கள். மனிதனுக்குக் கலை, தத்துவம், விஞ்ஞானம், மதம் என்று எல்லா தர்க்கங்களின் வாசல் களும் அடைக்கப்பட்டன. இந்நிலையில் எழுத்தானது அல்லது கலைஞன் தனது நுட்பமான மொழியைவிட மூலம் ரகசியங்களை நோக்கிப் பயணிக்க வேண்டி இருக்கிறது. எதிரி அற்ற வெளியில் ஆவேசங்களும், கோபங்களும் செயல்களை இழந்துவிடுகின்றன. ஆனால் சாருவின் மொழி தவணையைப் போன்று ஒரு புள்ளியிலிருந்து இன்னொரு புள்ளிக்கு ஆவேசத்தோடும் கோபத்தோடும் துள்ளிக் கடக்கிறது. அதன் துள்ளலில் அது கடந்துவிடுவது ரகசியங்களையும், நுட்பங்களையும், கடவுளின் இருத்தலையும் ஆகும். உள்ளடுக்கின் சாரங்களைக் காணும் வெளியைக் கவனமற்று கடந்துசெல்லும் மொழியால் நாகமணி உட்பட அனைத்துக் கதைகளும் இந்தத் தொகுப்பில் தட்டையாகவும், விறைப்புத் தன்மையோடும் உள்ளன. இத்தகைய மொழியின் மூலம் சாருவால் ஒரே கதையை மட்டுமே எழுத முடிகிறது. சாருவின் மீட்சி ரகக் கதைகளில் தன்னைப்பற்றிய புனைவை நிகழ்த்திக் காட்டுவதில் ஆர்வமாக உள்ளார். பார்பரா, சுஷ்மா, அத்தை இவையெல்லாம் ஒரே கதைகள். அதிலும் பார்பரா வரும் கதை சாருவின் மனம் பெண்களின் உடலை முன்னிட்டு எத்தகைய வரிசையில் கட்டப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தெரியப்படுத்துகிறது. மொத்தத்தில் இந்தத் தொகுப்பை முன்வைத்து சாருவுக்கு என்ன முக்கியத்துவம் என்பதை யோசித்துப் பார்க்கிற போது அதிர்ச்சியோடும், பயத்தோடும் நடுங்கிக்கொண்டே உட்கார்ந்து இருக்கும் சாருவின் கதைகள் எடுத்துக்கொள்ளும் சுதந்திரமே அது என்று மட்டுமே சொல்லத் தோன்றுகிறது. இது தமிழில் புதியதில்லை. சாருவின் கதைகளின் சுதந்திரம் நிகழ்த்தி முடித்த நாடகம் போன்று செயலற்றுக் கிடக்கின்றது. இந்த சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சாரு என்ன செய்திருக்கிறார் என்பதற்குப் பதிலேதும் இல்லை. ஆனால் சாருவின் இயக்கம் மூலம் நிகழ்ந்திருப்பது இன்னொரு எழுத்தாளன் தனக்கு சாதகமாக எடுத்துக் கொள்வதற்கான சுதந்திரம் மட்டுமே.

சென்னை புக் பாயின்ட் அரங்கில் 3.7.99 அன்று நடைபெற்ற நேநோ சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியீட்டு விழாவில் படிக்கப்பட்ட கட்டுரை.

வ.உ.சி.யின் சிவஞான போத உரை

பதிப்பாசிரியர்: ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி; வெளியீடு: வ.உ.சி. சமூக அறிவியல் நிறுவனம், தாத்துக்குடி; பக்கம்: 96; விலை: ரூ. 30 (1999)

தெ. வேலப்பன்

“கண்ணைக் கெடுப்பார் கவிராயர், அக்கண்ணை உரைகாரர் ஈவாரே” என்பார் கவிமணி. இந்த ஈகையில், இயல்பாகவே, உரைகாரரின் எண்ணம் - கருத்தியல் போக்கு - முதன்மை பெற்றுவிடுகிறது; ஒரே பிரம்ம தந்திரத்துக்கு உரை கண்டுதான், சங்கரரும், இராமானுசரும், மதவரும் தத்தம் வேதாந்த சமயங்களை வெவ்வேறாக நிறுவிக்கொண்டனர். (மதவருக்குச் சற்று முன்பின்னாகத் தோன்றிய) மெய்கண்டாரின் சிவஞான போதம் ஒரு 13ஆம் நூற்றாண்டளவாக நூல்; 12 நூற்பாக் களுக்கு நூலாசிரியரே ஒரு வார்த்திகப் பொழிப்புரையுடன், மேற்கோள், ஏது, எடுத்துக்காட்டு என்பவற்றையும் சேர்த்துத் தந்துள்ளார். ஆசிரியரின் சமகாலத்தவரும் மாணவருமாகிய அருணாந்திரசிவம், தம் குருநாதர் நூலுக்கு மிக விரிவாக விளக்கவுரை யொன்றை 'சிவஞான சித்தியார்' என்றத் தனியொரு நூலாக யாத்து, அதன் 'பரபக்கம்' பகுதியில் வேதாந்தத்தின் பிரமாண நூலாகிய பகவத்கேதையை 'கொல்லச் செப்பும் வார்த்தை நூல்' என்று விமர்சித்துமுள்ளார். தொடர்ந்து ஒரு சில உரைகள் தோன்றிய போதிலும், 18-ஆம் நூற்றாண்டில் மாதவச் சிவஞான முனிவர் எழுதிய சிற்றரையும் பேரூரையும் 'மூலத்தையும் விஞ்சிய' உரைகளாகச் சொல்லப் பெற்று வருகின்றன. இந்த உரைகளின் வீச்சு, 'தனக் கென்று ஓர் அடிப்படையும், தத்துவக்கோர்வையும், சடங்குவகைகளும் கொண்ட ஒரு சமயமாகக்' - குறிப்பாக வேதாந்த சமயத்திலிருந்து வேறுபட்டதாகச் சித்தாந்த சைவத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. இந்த அறிமுகம் சமுதாயவாதிகளுக்கும், அரசியல்வாதிகளுக்கும், பார்ப்பனர் - பார்ப்பனரல்லாதார், ஆரியர் - திராவிடர், வடக்கு - தெற்கு முழக்கங்களுக்கு வாய்மெல்லக் கிடைத்த அவல் ஆயிற்று. இது இந்திய தேசியவாதத்திற்கு ஒரு சவாலாக முதிர்ந்த நிலையில் 'சித்தாந்தமும் வேதாந்தமும் ஒன்றே' என்பதை நிலைநாட்டவேண்டிய ஒரு வரலாற்றுக் கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் 1934 - 35இல் தோன்றியது தான் வ.உ.சி.யின் சிவஞான போத உரை.

மூலநூலின் 12 நூற்பாக்களுக்கும் பொருள், அகலம், கருத்து - உரைகள் தரப்பட்டுள்ளன. நூற்பாக்கள் மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளனவேயொழிய, மேற்கோள், ஏது, எடுத்துக்காட்டு ஆகியவை உரைகாணப் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால், மூல நூலில் மாயாவாத (வேதாந்த) மறுப்புரையாகவுள்ள சில கருத்துக்கள் பரிசீலிக்கப்படாது போய் விட்டன.

உரையைவிட, அந்த உரையின் பின்னணிதான் உய்த்துணர வேண்டிய ஒன்று என்ற நிலையில், வ.உ.சி. இந்த உரை எழுதிய தூழல், அவர் எதிர்கொண்ட எதிர்ப்புகள், அவற்றை அவர் எதிர்கொண்ட திறன் ஆகியவையும், வ.உ.சி. அன்றையே ஏழு கட்டுரைகள் வழியாகப் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நூலை அறிமுகப்படுத்தும் பதிப்பாசிரியர் உரையும், சித்தாந்தப் பேரறிஞர் சி.சு.மணியின் அணிந்துரையும் மிகுமையத் தரவுகளாகக் கட்டுரைகள். சமயவாதிகளுடன் சமுதாயச் சிந்தனையாளர்களும், அரசியல் ஆய்வாளர்களுக்கூடத் படித்தறிய வேண்டிய ஓர் அரிய தொகுப்பைத் தந்துள்ள தூத்துக்குடி வ.உ.சி. சமூக அறிவியல் நிறுவனம் பாராட்டுக்குரியது.

இதுவரை . . .

ஆசிரியர் : சி.மணி ; வெளியீடு : கர்யா, 12, 4வது குறுக்குத்தெரு, கற்பகம் காட் டன்ஸ், அடையாள், சென்னை 600 020; பக்கம் : 192; விலை : ரூ.100 (1996)

லதா ராமகிருஷ்ணன்

கவிதை புரிபடும் வயதோடு அறுபதுகள், எழுபதுகளுக்குள் திரும்பிப் போக முடியுமா என்ற ஆதங்கம் சி.மணியின் 'இது வரை...' கவிதைத் தொகுப்பைப் படித்தபோது எழுந்தது. ஏனெனில் அந்தக் காலகட்டத்தில் அவை ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடிய தாக்கம் அல்லது எதிர்வினை இன்னதென்று இப்போது அறிய வழியில்லை. அவருடைய முதிர்ச்சி பெற்ற கவிதைகள், 90களில் ஆரம்பநிலைக் கவிஞர்களிடமிருந்து சகஜமாகக் கிடைக்கப் பெறும் இன்றைய துழலில், அந்தக் காலகட்டத்தில் அவற்றில் பிடிபட்டிருக்கக்கூடிய கவித்துவ தனித்துவங்கள் இன்று காலத்தால் காணாமல் அடிக்கப்பட்டிருக்க வழியுண்டு. காலக்கிரமமாகத் தரப்பட்ட ஒரு முழுத்தொகுப்பு இவ்வாறு சிந்திக்கத் தூண்டினாலும் எந்தவொரு கவிதைத்தொகுப்பும் தரக்கூடிய வாசிப்புனுபவமே ஒரு வாசகனுக்குப் பிரதானம் என்ற அளவில் இந்தத் தொகுப்பு மதிப்பீடு செய்யப்படுகிறது. (எந்தவொரு மதிப்புரையும் ஒருவகையில் மனச்சாய்வீன்பாற்ற பட்டதே.)

ஒரு கவிஞரின் அனைத்துக் கவிதைகளும் காலக்கிரமமாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டுத் தரப்படுவது அவருடைய கவியலகப் படிப்படியான வளர்ச்சிகளை (அல்லது வீழ்ச்சிகளை) அவ்வக் காலத் தாக்கங்களை வெல்லாம (இலக்கியப் போக்குகள், சமூகப் போக்குகள் என்பதாய்) அறிந்துகொள்ள உதவுகிறது. அதேசமயம் கவியின் சுமாரான கவிதைகளும், வறண்ட கவிதைகளும் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுவிடுகின்றன. அப்படி இடம் பெறுவது தான் முறை எனவும், ஒரு கவியின் வறண்ட கவிதைகளையும் படித்தோயாக வேண்டிய நிர்வாகத்தைய வாசகனுக்கு இத்தகைய முழுத் தொகுப்பாக்கங்கள் ஏற்படுத்துவது சரியல்ல என்றும் இரு வகையான கருத்துகள் நிலவி வருகின்றன.

சி.மணியின் தொகுப்பில் நல்ல கவிதைகளும் உண்டு; சுமாரான கவிதைகளும் உண்டு. உள்ளடக்கம் நல்லதாக, எளிது, நடை சுமாராக உள்ளனவும், உள்ளடக்கம் சுமாராக, எளிது, நடை நயங்கூடி அமைந்தனவும் உண்டு. சில கவிதைகளில் முழுக் கவிதையில் சில கவித்துவ வரிகள் அல்லது பொறிகள் மட்டுமே கொண்டு அமைவதும் உண்டு. ஒரு கவிதையின் உள்ளடக்கம் பற்றி, நடை பற்றி வாசகன் கொண்டிருக்கும் தனிப்பட்ட விருப்பத்தோடு சார்ந்ததாகவே மேற்படி அளவீடுகள் பெரும்பாலும் அமையும் என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

தொகுப்பில், 59, 60களில் எழுதப்பட்ட கவிதைகளில் பல சாதாரணமானவையாக, கவித்துவப் பொறிகளை மட்டுமே கொண்டதாக அமைந்திருக்கின்றன. கொலைகாரர்கள், நிலவுப் பெண், இரண்டு முகம், முக்கோணம், முறையீடு என பல உதாரணங்களைக் காட்டலாம். 'சிற்றின்பம், பேரின்பம்' என முடியும் 'குகை' கவிதையின் ஆரம்ப வரிகள் பல redundant ஆகப்பட்டன. 'புல்லிதழ் மேலிரு காலின் நடப்பு' என்ற வரியிலிருந்துதான் கவிதையின் 'கவிதை' தொடங்குகிறது. அதிலிருந்து இறுதி வரை ஒரே சீரான கவித்துவம் உணர்ந்து அனுபவிக்கக் கிடைக்கிறது. இறுதி இரண்டு வரிகள்-திரும்பவும் அனாவசியமாகப்படுகிறது.

68ல் எழுதப்பட்ட 'கோடை' கவிதையில் 'கன்னி உடல் பனித்த வோவைமணம் / காற்றில் இனக்கவர்ச்சி ஊட்டிவரும்' - என்பதாய் சில கவித்துவ வரிகள் உண்டு. 60களில் ஆக்கப்பட்ட கவிதைகளில் - குண்டு விதைத்தேன் / முளைக்கவில்லை / குண்டு விதையல்ல / விதைத்ததும் முளைப்பதற்கு / குண்டு விதையானால் / விதைத்ததும் முளைத்துவிடும்' - என்று போகும் 'இரு தொழில்' கவிதை thought provoking. 60களிலான 'கவிதாநகம்' கவிதை தனி பாணியில்மைந்த, குறிப்பிடத்தக்க கவிதை.

இந்தக் காலகட்டத்தில் ஆக்கப்பட்ட நீள்கவிதைகள் ஐந்தாறு உள்ளன. 'வரும் போகும்' (1965), 'நாகம்', 'நான்', 'கொக வலை', 'பச்சையம்', 'முடிவு' முதலான கவிதைகளில் முடிவு, பச்சையம், நாகம், கொகவலை குறிப்பிடத்தக்கவை. பாலியலைக் கருப்

பொருளாக்குவதைப் பழிப்போரை இடித்துக் காட்டுவது 'பச்சையம்', 'வரும் போகும்' - நகர வாழ்க்கை பற்றிய நல்ல நையாண்டி. அதில் 'ஆசை' என்று ஆரம்பிக்கும் பத்தி நல்ல பாலியல் கவிதை.

அறுபதுகளிலான கவிதைகளோடு ஒப்பிட 69இலும், எழுபதுகளிலும் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் செறிவும், இறுக்கமும் கூடிக் காண்கின்றன. 'ஏதோ / என்னால் முடிந்தது நான் மயிர் வளர்க்கிறேன் / உன்னால் முடிந்தது நீ உயிர் வளர்க்கிறாய்' (2.6.74) என்று முடியும் 'முடிந்தது' கவிதை, 'நீ கவிதை எழுதுவதும் / அவன் மலம் எடுப்பதும் / மதிப்பீட்டில் வேறானாலும் / வுகையில் ஒன்றுதான்' எனும் 'கோணம்' கவிதை, எதற்கெடுத்தாலும் ஜப்பானை உவமை காட்டும் போக்கை நையாண்டி செய்யும் 'கூடிய மட்டும்' கவிதை, நிர்வான நடனம் பற்றிய 'ரகசியம் தெரியுமா?' கவிதை, 'நாட்டியக்களை' என நிறைய கவிதைகளை நல்ல கவிதைகளாக இனங்காண முடிகிறது. இந்தக் காலகட்டக் கவிதைகளில் நையாண்டித்தொனியில் மனித மேம்பூச்சகளை, போலித்தனங்களைக் கேலி செய்யும் கவிதைகளே அதிகம் காணக் கிடைக்கின்றன.

ஒவ்வொரு கவிஞரின் படைப்பாக்கப் பரப்பிலும் சில அடிச்சரடுகள் தொடர்ந்து வரும். அப்படி இந்தக் கவிஞரின் படைப்புலகில் ஊடுமபாவமாய் அமைந்திருக்கும் பிரதானக் கருப்பொருட்கள் நகரவாழ்வின் அலைங்கள், மரபு vs நவீனம், இனக்கவர்ச்சி. இவருடையது Poetry of Interiority என்ற வகையைச் சேர்ந்த தாகையால் வெளிப்படையான சமூகக் கவிதைகள் காணக்கிடைக்கவில்லை. (இதை ஒரு இழப்பாகச் சொல்லவில்லை.) ஆனால் வறுமை, நகரப்பூச்சு, நெரிசல், தனி மனித இறுக்கங்கள் எல்லாம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மரபு vs நவீனம் என்ற கருப்பொருளை எடுத்துக் கொண்டால் 'யாப்புடைத்த கவிதை / அணையுடைத்த காவிரி / யாப்பற்ற கவிதை / இயற்கை யெழில் இருக்க / செயற்கையணி எதற்கென்று / உடையுடன் ஒப்பணையும் / நீக்கிவிட்ட கன்னி' - என்று நவீன கவிதையியக் கத்திற்கு 60களில் குரல் கொடுப்பவர் 'புத்தர் கைகொடுக்கிறார்' (1975) கவிதையில் 'வெறுமையும் உருவமும் / வேறுபடவில்லை / வெறுமைதான் உருவம் / உருவந்தான் வெறுமை / என்று புத்தர் சொல்லிப் / புண்ணியம் கட்டிக்கொண்டார் / நல்ல வேளை / இல்லைமென்றால் / இன்றைய இலக்கியத்தில் உருவம் / இருக்கிற தென்பதை நிறுவும் வழியேது?' என்று பேசியிருப்பது முரணாக உறுத்துகிறது.

முன்றலாவது அடிச்சரடாக பெண், இனக்கவர்ச்சி - அவை சார்ந்தவை. பெண்ணின் physicality மட்டுமே (நடை, கோடை முதலான கவிதைகள்) இவர கவிதையில் பல நேரங்களில் ஆணை அலைக்கழிக்கும் மேம்பூச்சுத்தனமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பெண்மையின் ஆணை வழி பெறக்கிடைக்கும் psychological support என்று எதுவும் பேசப்படவில்லை. ஓரிண்டு கவிதைகளில் தனிநபர் என்ற அளவில் மட்டுமே பெண்வழியான உளவியல் ரீதியான துணை, தோழமை பேசப்பட்டுள்ளது. புணரியல், அணைப்பு, தலைவன் கூற்று முதலானவை நிறைவான பாலியல் கவிதைகள். 'நாகம்' நீள்கவிதையில் சமூகப்பிராணி என்ற அளவிலான ஆணின் 'கற்பு நிலையும்' அதன் காரணமாக அவன் பெறும் முச்சுத்தினறல்களும் இறுதிப்பத்தியில் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

'கேட்டோ / முதுமையே அறிவாம்!' என்று தொடங்கும் 'முதுமை' (1963) என்ற கவிதை முதுமைப் பருவத்தை ஒரு தலைப்பட்சமாக ஆய்வு செய்து முலையில் கடாசி விடுகிறது. இது அத்த நையாண்டியாகப் பட்டது. 90களில் அவர் கவிதைகளில் சொல்ல எதுவுமில்லை.

என்னளவில், கவிஞன் என்னும் மனிதன் அல்லது கவிஞனின் மனிதன் தன்னுடைய அனைத்துவகையான முகமுடிகளையும், கவசகுண்டலங்களையும் இழந்து, hopelessly abandoned and vulnerable என்று சொல்லும்படியாக நிராதரவாய் நிற்கும் இரு கவிதைகள் - புலம்பலாகாதவை - 'மறுப்பு' மற்றும் 'பிரிவு' இத்தொகுப்பின் ஆகச் சிறந்த கவிதைகளாகப் பிடிபடுகின்றன. (முறையை 1960ஐஸலையிலும், டிசம்பரிலும் 'எழுத்து'வில் வெளியானவை.)

கவிஞனுக்குக் கௌரவம் சேர்க்கும்படியான அச்சமைப்பு; நூலாக்கம். கவிஞனைப் பற்றிய தேவையான, சுருக்கமாகத் தரப்பட்டிருக்கும் தகவல்களோடு, அச்சுப்பிழைகள் அரிதான அளவில், ஆதிமுலத்தின் அற்புதமான மேலட்டை ஒவியத்தோடு க்ரியா வெளியீட்டிருக்கும் கவிதைத் தொகுப்பு 'இதுவரை...' 'ஒரு தகவல்' என்று தரப்பட்டிருக்கும் பகுதி தேவையில்லை என்று தோன்றுகிறது.

உருமாற்றம்

சல்மா

ஆசிரியர் : ஃப்ரான்ஸ் காஃப்கர் ;
தமிழில் : ஆர். சிவகுமார் ; வெளியீடு :
ஸ்டேகா, 348, டி.டி.கே. சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை 600 014;
பக்கம் : 92; விலை : ரூ. 40 (1998)

ஒரு விற்பனை நிறுவனத்தின் பிரதிநிதியான க்ரகர் சேம்சா ஒருநாள் அதிகாலை வழக்கமான தனது படுக்கையிலிருந்து தூங்கி எழும்பொழுது இயல்பான தனது மனித உருவத்திலிருந்து உருமாறி ஒரு பூச்சியாகிப்போயதை அதிர்ச்சியுடன் உணர் கிறான். அவ்வருமாற்றத்தின் காரணமாக அவன் அடையாளமும் புறக்கணிப்புகளும், அவமானங்களும் அவனுக்கு பெரும் நம்பிக்கை இழப்பையும் துக்கத்தையும் தருகின்றன. இந்த வாழ்வைப் பற்றியிருக்கும் அபாயங்களை, பீதியுண்டாக்கும் அதன் வழிகளை, புறக்கணிக்க இயலாத சமூக மதிப்பீடுகளை தனது உருமாற்றத்திற்குப் பிறகு தொடர்ந்து எதிர்கொள்கிறான் க்ரகர். அருவருப்பூட்டும், அச்சுறுத்தும் தனது தோற்றத்தினால் வீட்டில் குலையும் அமைதியை அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவனது இருப்பு குறுகிக்கொண்டிருப்பதையும் காண்கிறான். தான் இழக்க விரும்பாத தனது இடத்தை மீட்பதற்கான வழி ஏதும் அற்ற நிலையில், அவனது மிகச்சிறிய அளவிலான எதிர்ப்புணர்வும் பெரும் போராட்டமாகி விடுகிறது. அவனது உரு மாற்றத்திற்கு முந்தைய அன்பின் தொடர்ச்சியாக அவனது தங்கை செய்து வந்த பணிவிடைகளும் கூட காலத்தின் நீட்சியில் தேய்ந்து போய் அலட்சியமாக மாறுகின்றன. புறக்கணிப்பின் கணம் தாங்காத க்ரகர் தனது அனாவசியமான இருப்பிலிருந்து நீங்கும்போது, அவனது குடும்பத்தினருக்கு அவனது மரணத்தின் வழியே கிடைக்கும் விடுதலை பெரும் நிம்மதியைத் தருகிறது. அவர்களைக் கட்டுப் படுத்தியிருந்த துயரத்திலிருந்து விடுபட்டு தங்களது எதிர்காலத்தைத் திட்டமிடத் தயாராகிறார்கள்.

பூச்சியாக மாறியது க்ரகரின் தேர்வு அல்ல என்றாலும் அவன் தனது சமூக பங்களிப்பிலிருந்து நிரந்தரமாக விலக்கப்படுவதும், அதன் வழியே அவன் அடையாளமும் மனச்சிதைவின்மையுமும், தனிமனிதத் தேர்வின் பேரில் சமூகம் தரக்கூடிய மன அழுத்தங்களையும் நம் பூகங்களுக்கு விட்டு விடுகிறார்.

இப்படைப்பு சமூக விலங்கான மனிதனை வேட்டையாடும் படும் விலங்காகச் சித்தரிக்கிறது. அதன் சாராம்சத்தைத் தமிழில் சிறப்பாகவே சிவகுமார் கொண்டு வந்திருக்கிறார். காஃப்காவின் வாழ்க்கைக்கும் அவரின் படைப்புக்கும் இடையேயான ஒற்றுமையையும், அவரது மனஉலகோடு அவரது பாத்திரங்களுக்குள்ள உறவையும் மிக விரிவாக பிரம்மராஜனின் அறிமுகம் சொல்கிறது. உருமாற்றம் சமூகம் தனிமனிதன் மீது செலுத்தும் அதிகாரத்தின் வழியே அவன் தனது இருத்தலின் அதிக பட்ச நெருக்கடிக்குள் வந்து சேர்ந்து விட்டிருப்பதையும், வாழ்வின் அத்தே வேட்கையோடும் இருத்தலின் நிச்சயமின்மையோடும் பிணைக்கப்பட்டுவிட்ட இந்த வாழ்வின் தனிமையை அறிய வைப்பதன் மூலமும் அதிர்ச்சியையும் சங்கடத்தையும் ஏற்படுத்து கிறது. அதோடு இந்த சமூக அமைப்பியல் தனிமனிதன் கொள்ளும் உருமாற்றத்திற்கான எதிர்வினைவகை என்னவாக இருக்கக்கூடும் என்பதையும் சித்தரிக்கிறது.

காஃப்கா முற்றிலும் நிறுவனமயமாக்கப்பட்டுவிட்ட சமூகம், குடும்ப அமைப்பு ஆகியவற்றோடு இணைந்த மனித வாழ்வின் சகலத்திலும் ஊடுருவிருக்கும் அாத்தமின்மைகளைச் சொல்லி நமக்கிருக்கும் மெலிதான நம்பிக்கைகளின் இழையில் கை வைக்கிறார்.

அமைதியைக் குலைக்கும் மேதையென அடையாளம் காட்டப்படும் காஃப்காவின் படைப்புகளில் வெளிப்படும் வாழ்வியல் பார்வை நம்பிக்கை இழப்பும் தனிமையும் கொண்டது. அவரது அக உலகம் அத்தே ஏக்கம் மற்றும் இருத்தலின் அாத்த

மின்மையாலானது. கடும் வன்முறைக்குள்ளாக்கப்பட்டு சிதை வற்ற மனித ஆன்மாவின் பேரில் மிகுந்த அக்கறையை வெளிப் படுத்துகின்றன அவரின் படைப்புகள். இன்றையச் சூழலில் நில வும் அபாயங்களின் அருபநிலைகளை வெளிப்படையாக்கும் அவர் பிறரை அனுமதிக்கவியலாத நமது அந்தரங்கவெளிகள் பெரும் ஆக்கிரமிப்புக்குள்ளாகியிருப்பதை தெளிவாக்குகிறார். வெற்று மதிப்பீடுகளின் ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளாகும் உடல், உருமாற்றத் தின் பின் சரியும் மதிப்பீடுகள், ஆகியவற்றினூடாக காஃப்கா உறவுகளைப் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்துகிறார். அதோடு க்ரகர் போலவே இந்த வாழ்வையே மறுக்கக்கூடிய நிலைக்குச் செல் கிறார். மனித நம்பிக்கைகளுக்கும் யதார்த்த உண்மைகளுக்கும் நடுவில் இணைக்கவியலாத இடைவெளியில் வாசகனைத் தவிக்க வைக்கிறார். காஃப்காவின் பாத்திரங்கள் வாழமுடியாத தன் துக்கத்தைப் பிரதிபலிக்கும் பற்றற்ற மனவெறுமைக்குள்ளான வர்கள், தமது வாழ்வை மிகுந்த குழப்பத்தோடு பிரதிபலிப்பவர் கள் என்பதே சரியாக இருக்கும்.

காஃப்காவின் படைப்புகள் நம்மிடமுள்ள எளிய நம்பிக்கை களைக் குறிவைத்து சிதைக்க கூடியவை. இன்றைய மாலைக் குள் நமது இருத்தலின் தனிமையை அழிக்கும் விதத்தில் ஒரு கடிதம் வரக்கூடுமென்கிற நமது எளிய எதிர்பார்ப்பிலிருந்து முற்றாக விலகிச் செல்பவை. அவரது அக உலகில் வேரூன்றியிருந்த, அவரைத் துன்புறுத்திய தனிமையைத் தனது படைப்புகளின் வழியே மனித சமூகம் அனைத்துக்கும் பொதுவானதாக மாற்றி விடுகிறார். அதன் வீச்சு இனிவரும் எல்லாக் காலங்களுக்கும் தன்னைப் புதுப்பித்து கவனம்பெறக் கூடியது. இந்த நூற்றாண்டின் மகத்தான கலைஞராகிய காஃப்கா, 'நமக்கு அவசியமான புத்தகங்கள் நம்மீது ஒரு தூதிரிஷ்டத்தைப் போலவோ, நம்மை விட நாம் அதிகம் நேசிக்கும் ஒருவரின் மரணத்தைப் போலவோ, தற்கொலையின் விளிம்பில் நாம் இருப்பதைப் போலவோ, மனித சஞ்சாரமேயில்லாத ஒரு தூரத்துக்காட்டில் இருப்பதைப் போலவோ, நம்மீது இயங்க வேண்டும்' என்று சொல்கிறார். அவரது கூற்றிற்கு ஏற்பவே இந்தப் படைப்பு நம் மீது இயங்குகிறது.

வெளிவந்து விட்டது

ஆரண்யம்

கலை இலக்கிய காலாண்டிதழ்

ஆசிரியர்கள் : சுதேசமித்திரன், ஸ்ரீபதி பத்மநாபா

முதல் இதழில் : லா.ச.ரா., பசுவய்யா, மா. அரங்க நாதன், இரா. முருகன், கோபி கிருஷ்ணன், பாவண் ணன், நாஞ்சில் நாடன், பொன்னீலன், விக்ரமாதித்யன், தேவதேவன், ராஜமார்த்தாண்டன், யூமா வாஸுகி, அமலன் ஸ்டேன்லி, குந்தர் கிரஸ், பாலச்சந்திரன் கள்ளிக்காடு, சாருநிவேதிதா, சுப்பிரமணியபாரதி, தி. நா. நமசிவாயம், உலகநாதன், கணேசன், ஷங்கர், பாலை நிலவன், பத்மராஜன்...

பக்கம் 84

விலை ரூ. 25

ஆண்டுச் சந்தா ரூ.100

ஆரண்யம்

தரு வெளியீடு

370 ராமச்சந்திரா லே அவுட்

சிங்கப்பூர் பிளாசா அருகில்

ராம்நகர்

கோயம்புத்தூர் 641 009

E-mail : aaranyam@hotmail.com

tharu@satyamonline.com

மார்க்சியம் - பெண்ணியம் உறவும் முரணும்

தொகுப்பும் மொழியாக்கமும்: வே. கோவிந்தசாயி, நடராஜ்; வெளியீடு: விடியல் பதிப்பகம், 3 மாசியம்மன் கோவில் வீதி, உப்பிலிபாளையம், கோவை 641 015; பக்கம்: 240; விலை: ரூ. 100 (1998)

மாலதி

உலகளாவிய சரித்திரம் நெடுகிலும் மொழி, இன, மத, சாதிய கட்டமைப்பிற்குள் பெண்ணின் இருத்தல் எல்லைக்குள், காலத்துக்குள், குறுகிய உடல்வெளிக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கிறது. பெண்ணின் உடல் - மன இயக்கங்கள் சமூக இலக்கண வரையறைகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. இச்சமூகக் கட்டமைப்பிற்காக அதிகப்படியான ஆற்றலை இழந்து ஏதுமற்று நிற்கிறார்கள். இயற்கை இன்பங்கள் அனைத்தும் மறுதலிக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இங்கு பெண்ணுக்கான வாழ்வியல் என்பது குடும்பத்தால், கலாச்சாரத்தால், மொழியால், சமயத்தால், சாதியால், அரசியலால், விஞ்ஞானத்தால் வரையறை செய்யப்பட்டும் கண்காணிப்பிற்கு உட்பட்டும் ஆண் மேலாண்மை சமூகத்தால் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட மனித விலங்காக மாற்றப்பட்டு 'தான்' என்ற பிரக்ஞையோ தனி அடையாளமோ இல்லாமல் அழிக்கப்பட்டுள்ளது.

பெண் தன் குடும்பத்திலிருந்து அல்லது சமூகத்துடன் முரண்பட்டு வெளியேறிய அடுத்த கணமே உயிர் வாழ்தல் சாத்தியமில்லை. அதனால் திரும்பத் திரும்ப குடும்பத்திற்குள்ளும் சமூகத்திற்குள்ளும் சரணடைய, கீழ்ப்பணிய வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு உட்பட்டு அதற்குள் தங்களை இணைத்துக்கொண்டு, பிறகு அவர்களே அவற்றை செயல்படுத்தும் கருவிகளாக்கப்படுகிறார்கள். பெண்களுக்கான பொருளாதார விடுதலை பெண்களுக்கான தனி அடையாளத்தை அளிக்கும் என்றாலும் அது ஒரு எல்லைவரைதான். எல்லாம் ஆண் அறிவால், ஆண் ஆதிக்கத்தால் கட்டமைக்கப்பட்ட சமூகத்தில் எங்கு சென்றாலும் அதற்குள் தான் இயங்கவேண்டி இருக்கிறது. ஆணாதிக்க மேலாண்மையை மையம் கொண்டு சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவுகளும் இயங்கும் துழலில், அதற்கு எதிரான, மாற்றான பெண் இயங்கு தளம் இன்று வரை இல்லை. புரட்சிகர சமூகங்கள் மாபெரும் தோல்வியை அடைந்ததன் காரணம் பெண் மீதான சுரண்டலில் ஏற்படுத்திய அமைப்பின் ஏற்றத் தாழ்வான நிலைதான் முக்கிய காரணமாக இருக்கிறது. இந்த ஏற்றத்தாழ்வின் வெளிப்பாடு ஆதிக்க மனப்பான்மையையும் போட்டியையும் போரையுமே உருவாக்குகிறது.

இச்சூழலில், பொருளாதார அடிப்படையிலான வர்க்கமுரண்பாட்டுக்குள்ளாகவே பெண்விடுதலைக்கான தீர்வுகளையும் கண்டடையலாம் என்று மார்க்ஸியர்கள் நம்பி வருகிறார்கள். இதன் அடிப்படையிலேயே மார்க்சிய கோட்பாட்டின் ஒரு பகுதியாக பெண்ணியத்தை நிலைநிறுத்த முனைந்துள்ளனர். இந்நூலில் அதற்கான முயற்சியாக கெய்டி கார்ட்மனின் கட்டுரை உள்ளது. 'வளர்ச்சியற்ற பெண்ணிய கோட்பாட்டை விட, வளர்ச்சியற்ற மார்க்சிய கோட்பாடு உயர்ந்தது' எனக் கூறுகிறார். 'பெண்ணியம் பெண்களுக்கு எதிராகச் செயல்படுகிறது' என்ற வாத்தையும் முன்வைக்கிறார். மேலும் 'எல்லாவித அதிகார படிநிலை அமைப்பிற்கும் ஆணாதிக்க முறைமைதான் அடிப்படை என்ற ஆய்வு விளக்கத்தோடு உடன்பட நான் தயாராக இல்லை. தீவிரப் பெண்ணியப் பாடமுறையில் இந்த வாதம் ஆணின் அதிகாரத்துக்கான உந்துதலை முதற்கோளாக வைக்கிறது. நிகழ்காலக் குழந்தை வளர்ப்பு முறைகள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஆண்

களாக இருக்கக்கூடிய நாட்களை உருவாக்குகிறது என்று உளவியல் ஆய்வுமுறை கருதுகிறது. இந்த பார்வையின்படி ஆணாதிக்க முறைமை என்பது தர்க்க ரீதியாக முதலாளியத்திற்கு ஒரு முன் நிபந்தனையாகும் (அல்ஹிர்பரி) அல்லது குறைந்தபட்சம் ஆணாதிக்க முறைமையும் முதலாளியமும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகளாகும் (ஹாரிடிங்). இந்த வாதங்களாலும் நான் நிறைவடைய முடியாமல் இருக்கிறேன். ஏனென்றால் உலகளாவிய அளவில் அதிகாரத்திற்கான ஆணின் உந்துதல்களுக்கு ஒரு கருத்தியல் அடிப்படையை என்னால் காணமுடியவில்லை. நன்விலிமனம் என்பது மானுட ஆளுமையின் வலிமையான அடிப்படை என்பதை நான் ஏற்றுக்கொண்ட போதிலும் குழந்தை வளர்ப்பு முறைகள் ஆளுமை மீது ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள் இவ்வளவு காலம் நீடித்து இருக்கும் என்பது குறித்து நான் அய்யப்படுகிறேன். ஏனெனில் அதிகாரப் படிநிலை அமைப்பிற்கான அடித்தளங்களாக இனவாதம் போன்ற ஏனைய அடித்தளங்களும் இருந்து வருகின்றன. என் பார்வையில் இவையும் கூட ஆணாதிக்க முறைமையிலிருந்து தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்கிற அவசியமில்லை' என்ற இவருடைய ஆய்வுப்படி விளக்கினால் முதலாளி x தொழிலாளி போராட்டத்தை தனி அமைப்பாகவும், ஆணாதிக்கம் x பெண்விடுதலை தனி அமைப்பாகவும், ஆதிக்கம் x அடிமை அமைப்பைத் தனித்தனி நிறுவன செயல்பாடாகவும், அதனதற்கான எல்லைக்குள்ளான போராட்டங்கள் மூலம் அவை அழிக்கப்பட்டுவிடும் என நம்புகிறார்.

இந்நூலில் மார்க்சியப் பெண்ணியம், முன்றாம் உலகப் பெண்ணியம், கறுப்பினப் பெண்ணியம், தீவிரவாத 'லெஸ்பியன்' பெண்ணியம், அராஜகவாதப் பெண்ணியம் என பெண்களின் பல்வேறு வகையான அரசியல் இருப்பிற்கு எதிரான ஆண் மேலாண்மை சமூகம் ஆய்வு செய்யப்படுவதுடன் தங்களுக்கும் பிற பெண்ணிய உரையாடல்களுக்கும் இடையிலான உறவையும் முரணையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

மார்க்சியப் பெண்ணியம் பற்றி கெய்டி கார்ட்மன் கட்டுரைக்கு எதிர்வினையாக இந்நூலின் பிற கட்டுரைகள் அமைகின்றன. இங்கு கார்ட்மனுடன் விவாதிப்பவர்களாக அனிலா அல் - ஹிர்பரி, குளோரியா ஜோசப், கிரிஸ்டின் ரிடியர், கரோல் எர்லிச், சேந்திரா ஹார்டிங் ஆகியோர் பெண்ணியச் சிந்தனையின் வெவ்வேறு கோட்பாட்டுத் தளங்களிலிருந்து பங்கெடுக்கின்றனர். இந்த அனைவரின் எதிர்வினைகளையும் கணக்கிலெடுத்து அனைத்தையும் தொகுத்து, அதற்கு மறுப்புச் சிந்தனைகளை முன்வைக்கிறார் கார்ட்மன்.

முன்றாம் உலகப் பெண்ணியம்

கெரிலாப் போராளியான அனிலா அல் - ஹிர்பரியின் கட்டுரை வரலாற்றை கருத்து ரீதியாகவும் உளவியல், உடலியல் ரீதியாகவும் ஆராய்ந்து மிக ஆழமான ஆய்வுக்கு அழைத்துச் செல்கிறது. சமூகக் கருவறையான குடும்பத்திலிருந்து தொடங்கி பெண் மீதான ஆண் மேலாதிக்க உறவியக்கத்தை மதம், வரலாறு, தத்துவம், புனைவுகள் எவ்வாறு வளர்த்தெடுக்கிறது என்பதையும், இவைகள் ஒட்டுமொத்த சமூக மனதை பெண்களுக்கு எதிரான சக்தியாக உருவாக்குவதையும் உதாரணங்களுடன் விளக்குகிறார்.

"பெண்ணின் உடல் வடிவம் மாறும் போதெல்லாம் அது ஒரு சிறிய மனித உயிரியை உற்பத்தி செய்கிறது."

"ஆணுடல் மாறுவதில்லை. அது மறு உற்பத்தி செய்வதில்லை."

"வாழ்க்கை மாறுதல் போக்கில் ஆணுடல் மலடாகவும் சலிப்பூட்டுவதாகவும் இருந்திருக்கக் கூடும். ஆணுடலோடு ஒப்பிடும் போது பெண்ணுடல் உட்செரிவும் வளமும் கொண்டிருக்கிறது."

"அவனுடைய உடல் எப்பொழுதும் மாறாதது அவன் எதையும் அறியமாட்டான் என்கிறார் அபிசீனியப் பெண்."

"இவ்வாறாக இறப்பற்ற வாழ்விற்கான திறவுகோல் பெண்ணிடம் இருந்தது. அதனால் ஆண் தன்னை விரைவில் அழியக் கூடியவனாக உணர காரணம் இருந்தது. ஆணின் அந்நியமாதலுக்கும் விரகத்திக்கும் பெண்மீதான குறைபாடு, பொறாமை, பகைமை ஆகிய உணர்வுகளை இவை உச்சநிலைக்குக் கொண்டு சென்றன. இதன் அடிப்படையிலேயே பிளாட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் போன்றோர் பின்வரும் கேள்விகளை முன்வைத்து ஆணுக்கான அர்த்தத்தை, முழுமையான வாழ்வை உரு

வாக்க முனைந்தனர். எனது முக்கியத்துவம் என்ன? என்னால் என்ன பயன்? வாழ்வில் எனது பங்கு என்ன? என் தலைவியிதான் என்ன? நான் எந்தவிதமான உயிர்வகையைச் சார்ந்தவன்? பெண்ணிடமிருந்து மறு உற்பத்தியை ஆண் தனதாக்கிக் கொண்டதற்கு தனிசொத்தோ இயற்கை விதிகளோ காரணமாக இல்லை. மாறாக இவ்வுலகில் தனக்கு மறுக்கப்பட்ட இறப்பற்ற வாழ்வை அடைவதற்கான வெட்கமற்ற ஆசையும் போராட்ட முடே இதற்குக் காரணமாகும்” என்கிறார்.

“முதலாவதாக தன்னை முழுமைப்படுத்தி இறப்பற்ற வாழ்வை அடைந்துகொண்ட ஆண் இரண்டாவது வழிமுறை தன்னைப் பயனுள்ளவனாக ஆக்கிக்கொள்வது. ஃப்ராய்டும் ஏனையோரும் விரைவில் கண்டறிய இருந்ததுபோல் ஒவ்வொரு கருவியின் மூலமும் மனிதன் தன் சொந்த உடலுறுப்புகளை நிறைவுடையதாக்கிக்கொண்டான். இது முதற்கொண்டு ஆண் ஆதரவற்றவனாகவும் இல்லை, அவன் தன்னுடைய மானுட்துற்றினையோடு கட்டுண்டவனாகவும் இல்லை. தொழில் நுட்பத்தின் மூலமாக தான் சொந்தமாக உருவாக்கிய செயற்கையான வழிமுறைகளைப் பயன்படுத்தி தன் நிலைமையை முன்னேற்றிக் கொள்ளமுடியும் என்பதைக் கண்டுகொண்டான். இந்தத் தொழில் நுட்பப் பெருமுயற்சி ஆணிடம் இருந்த அதிருப்தி அல்லது பகைமை உணர்ச்சிகளுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க அளவுப் பொருத்தமானதாக இருந்தது. பெண்ணிடம் அவன் உணர்ந்த தாழ்வுணர்ச்சியிலிருந்து விடுதலைப் பெறுவதற்கானச் சாத்தியத்தை இது வழங்கியது. அதுபோல (முதல் அணுகுமுறையில் கண்டது போன்ற) பெண்ணின் மீதான ஆதிக்கத்திற்குச் செயல்திறன்மிக்க அடித்தளத்தையும் இது வழங்கியது. வாரிக வேண்டும் என்கிற அதாவது இறப்பற்ற வாழ்வு வேண்டும் என்கிற தன் உந்துதலை இறுதியாக தூலமான வடிவத்தில் உற்பத்தியில் அவன் வெளிப்படுத்தினான். இது முக்கியமானது. தியோமிமாவும் மார்க்சும் ஏனையோரும் சொல்லியதைபோல் உற்பத்திப்பொருள் குழந்தையாக மாறிவிட்டது. உற்பத்தி என்பது மறு உற்பத்தியின் போலிச் செயல்பாடு ஆனது. உற்பத்திக்காக மறு உற்பத்தியின் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்த இந்தச் செயலானது தன் சொந்த முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்திய ஆணின் வழிமுறையாகவும் இருந்தது.”

ஆணை முழுமையாக்கும் நோக்கங்களை மையமாக வைத்து, பெண்களின்மீது வெறுப்பையும் அவர்களை இழி பிறவிகள் என உணரவைக்கவுமான புனைவுகளையும் மதங்ககளையும் தத்துவங்களையும் ஆண் உருவாக்கினான் என்கிறார். ஆணாதிக்க மேலாட்சி கருத்தின் விரிவாக்கப்பட்ட விளக்கத்தை அடித்தளமாகக்கொண்டு நிலப்பிரபுத்துவம், காலனியம், முதலாளியம் போன்ற கருத்தியல்கள் இயங்குவதாகவும், எசுமான் x அடிமை என்ற உறவுநிலையே இதன் எல்லா தளங்களுக்குமான எந்திரவியலாகவும் காண்கிறார்.

விடுதலைப் போரில் பங்கெடுக்கும் அரேபியப் பெண் மார்க்சிய இயக்கத்திற்குள்ளும் சமூகச் சூழலிலும் ஒடுக்கப்படுவதையும், தோழர்களுக்கு மத்தியில் நிலவும் சமமற்ற உறவையும் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார்.

கறுப்பினப் பெண்ணியம்

மார்க்சியமும் பெண்ணியமும் இனவாத கருத்தியலுக்கு உட்பட்டவையே எனக்கூறும் குளோரியா ஜோசப், மார்க்சியமும் பெண்ணியமும் கறுப்பின ஒடுக்குதலை ஆய்வுப்பூர்வமாக அணுகவில்லை என்கிறார். இவர் தான் பெண் என்பதைக் காட்டிலும் தனது கறுப்பின சமூக அடையாளக் குரலாகவே வெளிப்படுகிறார்.

தன் இனம் முழுமைக்குமான வன்முறைக்கு எதிரான போராட்டமே தனக்கு முதன்மையானதாகவும் கறுப்பின பெண் விடுதலை என்பதை அடுத்தக்கட்ட செயலாகவும் காண்கிறார். மேலாதிக்கச் சமூகத்துடன் சேர்ந்துகொண்டு வெள்ளையினப் பெண்களும் தங்கள் மீது வன்முறையைச் செலுத்துவதால் வெள்ளையினப் பெண்கள் பெண்ணியம் பற்றிப் பேசுவதில் ஆர்வம் இல்லை என்கிறார். வெள்ளையின ஆண்களுக்குப் பெண்களுக்கும் இடையே நிலவி வரும் ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் காட்டிலும் கறுப்பின ஆண் பெண்களிடையே நிலவிவரும் ஏற்றத் தாழ்வுகள் மிக வித்தியாசமானவை, வரலாற்று ரீதியாக கறுப்பின ஆண்கள் தங்கள் பெண்கள்மீது நிச்சயமாக மேலாதிக்கம் செலுத்தவில்லை என்கிறார் குளோரியா ஜோசப். இன்றைய வர

லாற்றில் கறுப்பின ஆண்கள் கறுப்பினப் பெண்கள்மீது ஆதிக்கத்தையும் ஒடுக்குமுறைகளையும் செலுத்த கற்றுக்கொண்டனர். ஆனால், இது எந்தவகையிலும் கறுப்பினப் பெண்ணை உண்மையில் ஒடுக்குவதாகவோ அவமதிப்பதாகவோ இல்லை எனக் கூறுகிறார். இனவாதத்தைக் கணக்கில் எடுக்காமல் மார்க்சியமும் பெண்ணியமும் முழுமைபெறாது என்பதே இவருடைய மையவாதமாக இருக்கிறது.

தீவிரவாதப் பெண்ணியம்

பெண்ணியவாதிகள் அனைவரும் ஓரினச்சேர்க்கையாளர்கள் என பரப்பப்படும் அவதூறை மறுக்கும் கிறிஸ்தீன் ரிடியாப் பெண் ஓரினச் சேர்க்கையாளர்களின் விடுதலைக் குறித்தான அம்சத்தை இணைத்துக் கொள்வதுதான் பெண்ணியம் பற்றிய நம் புரிதலை முழுமையாக்கும், பெண்ணியத்தின் இலட்சியம் பெண்கள் விடுதலையே, இதற்குள் அனைத்து மக்களின் பாலியல் தன்னுரிமையும், ஓரினச் சேர்க்கையாளர்களின் விடுதலையும், பெண் ஓரினச் சேர்க்கையாளர்களுக்குத் தனிநாடு என்பதுவரை ஒரு பரவலான செயல்பாட்டையும் போராட்டத்தையும் உள்ளடக்கியுள்ளது - தீவிரவாத பெண்ணியம் என்கிறார்.

குடும்ப அமைப்பையே இங்கு நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வான சமூக நிலையின் மைய நிறுவனமாகக் காண்கிறார். சிவில் சமூகத்தின் அடிப்படை அலகான குடும்பம் மத சீர்திருத்தக் கருத்தியலோடு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் கொண்டுள்ள உறவையும், முதலாளியத்தோடு கொண்டுள்ள உறவையும், பெண்கள் மற்றும் ஓரினச் சேர்க்கையாளர்கள் மீதான ஒடுக்குமுறை ஆகிய வற்றை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் பெண்ணியத்தையும் சோசலிசத்தையும் இணைக்க கிராமசியின் சிவில் சமூகம் குறித்தக் கருத்தாக்கத்தை பயன்படுத்த முடியும் எனக் கருதுகிறார்.

பால்வாதத்தை பிரச்சினைப்படுத்தாமல் மார்க்சியம் முழுமை பெறாது என்றும், சமூகத்தில் முதல் வர்க்க வேற்றுமை பெண்ணை ஆண் ஒடுக்குவதிலிருந்துதான் தோன்றுகிறது என்றும் கிறிஸ்தீன் ரிடியாப் தன் ஆய்வை முன்வைக்கிறார்.

அராஜகவாதப் பெண்ணியம்

கரோல் எர்லிச் என்பவர் தன்னை ஒரு அராஜகவாதப் பெண்ணியவாளராக அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறார். இவர், சோசலிச நாடுகளில் சமூகத்தின் அனைத்து நிலைகளிலும் பெண்களின் சம பங்களிப்பைக் குறித்தும் உரிமைகள் குறித்தும் பாலின வன்முறைகள் குறித்தும் பல கேள்விகளை முன்வைக்கிறார். அராஜகவாதப் பெண்ணியமானது சமூக அராஜகவாதம், தீவிரப் பெண்ணியம் ஆகிய இரண்டின் கூட்டிணைவு என்று விளக்குகிறார். பெண்கள் சமூகத்திலுள்ள அனைத்துத் தரப்பட்ட உறவுகளையும் தொடர்புகளையும் உடல், மனம், நிறுவனம்சார் கட்டுப்பாடுகள் என எல்லாவற்றிலிருந்தும் துண்டித்துக்கொள்வதையே சமூக அராஜகவாதம் என்கிறார். குறிப்பாக, பெண் ஒரு சமூக உயிரியாக இருப்பதை மறுதலிக்கிறார். மார்க்சியம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவது என்பதை விமர்சிக்கும் இவர்கள் பொருண்மையில் அல்லது உள்வியல் ஆகிய எந்த மட்டத்திலும் அதிகார உறவுகள் இல்லாத ஒரு புதிய சமூகத்தை உருவாக்கும் பணியில் மக்கள் இன்றிலிருந்தே ஈடுபடுவதை அராஜகவாதிகள் பெரிதும் நம்பியிருக்கின்றனர்.

சேந்திரா ஹார்டிங், மார்க்சியத்தின் பால்குருட்டுவாத அணுகுமுறையை விமர்சிக்கிறார். மார்க்சியத்தின் பொருண்மை அடிப்படையிலான கருத்தியலைக் கொண்டு பெண் விடுதலைக்கான வழிமுறைகளை வகுப்பது மேலும் மேலும் தவறான அணுகுமுறையாகவே அமையும் என்கிறார்.

உலக அளவில் பெண்ணியம் குறித்த கோட்பாடுகளும் விவாதங்களும் தொகுக்கப்பட்டுள்ள இந்நூல் பலவிதமான பெண்ணியப்போக்குகளை தமிழ்ச் சூழலுக்கு அடையாளம் காட்டுகிறது. இப்பல்வேறுபட்ட போக்குகளை முன்முடிவுகளுடனும் அவரவர் கயசார்பு சார்ந்தும் விமர்சித்து ஒதுக்குவதைவிட, இவற்றின் மீதான வாசிப்புகளை நாம் மேற்கொள்வதும், சிரத்தையுடன் பயில்வதும், இங்கேயுள்ள சாதியகட்டுமானத்திற்குள்ளான பெண்ணியலை மோதல்களையும் ஆணாதிக்க குவிமையங்களையும் பகுத்தறிய உதவும்.

தான்பிரீன் : தொடரும் பயணம்

ஆசிரியர் : ப. ராமஸ்வாமி ; வெளியீடு : விடியல் பதிப்பகம், 3, மாரியம்மன் கோவில் வீதி, உப்பிலிப்பாளையம், கோவை 641 015 ; பக்கம் : 152 ; விலை : ரூ. 50 (1999)

பாவண்ணன்

வரலாற்றாசிரியர்கள் அயர்லாந்தின் வரலாற்றை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கிறார்கள். கிறித்துவம் பரவுவதற்கு முற்பட்ட காலம் முதலாவது காலமாகும். கிறித்துவம் தீவிரமாகப் பரவிய 5 முதல் 9 வரை உள்ள நூற்றாண்டுகள் இரண்டாவது காலமாகும். இங்கிலாந்தின் நார்மன் மன்னர்கள் அயர்லாந்தின் மீது படையெடுத்துக் கைப்பற்றி ஆண்ட 12-14 நூற்றாண்டுகள் வரை உள்ள காலம் மூன்றாவது காலமாகும். மூன்றாவது காலகட்டத்தில் ஆங்கில நாட்டு நார்மன் வம்சத்தினர் அயர்லாந்தை வென்றார்களே ஒழிய அந்நியர்களாக விலகியிருந்து கசக்கிப் பிழியவில்லை. குடியேறிய நார்மன் மக்களும் ஐரிஷ் மக்களும் இரண்டறக் கலந்தே வாழ்ந்தார்கள். இங்கிலாந்தில் இருந்துகொண்டு நார்மன் மன்னர்களால் அயர்லாந்தைத் தொடர்ந்து கவனிக்கவும் இயலவில்லை. இதனால் அயர்லாந்து முழு அடிமை நாடாகவும் இல்லாமல் முழு சுதந்தர நாடாகவும் இல்லாமல் இருந்தது. நார்மன் மன்னர்களுக்குப் பின் வந்த டியூர் மன்னர் 1494-95ல் அயர்லாந்தை மறுபடியும் கைப்பற்றி டப்ளினில் ஒரு பொம்மைப் பாராளுமன்றம் அமைத்தார். பின்னர் எலிசபெத் மகாராணி அம்மையார் ஆட்சிக் காலத்தில் அயர்லாந்தை முழு அடிமை நாடாக ஆக்கும் வேலைகள் நடந்தன. அக்காலத்தில் ஜேம்ஸ் பிரிட்ஜ்மாரிஸ் என்பவர் முதன்முறையாக ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தார். அயர்லாந்து சுதந்திரப் போராட்டத்துக்கான முதல் குரல் ஜேம்ஸ் பிரிட்ஜ்மாரிசினுடையதுதான். இரண்டாவது முக்கியத் தலைவர் ஓநீல். தொடர்ந்து மூன்று நூற்றாண்டுகளாக இந்தப் போராட்டம் ஓயாது நடந்தது. வல்ப் டோன், பிட்ஜெராஸ்டு, டேனியல், ஓ கானல், தாமஸ் டேவீஸ், ஜான் மிச்செல், பான்ஸ், கிரிபெத், டிவேலாரா, காலின்ஸ், தான்பிரீன், டெரான்ஸ் ஆகியோர் அயர்லாந்து விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட முக்கியப் போராளிகள். வல்ப் டோன், பிட்ஜெராஸ்டு ஆகிய தீரர்கள் பிரான்ஸ் தேசத்தின் உதவி பெற்று அந்நாட்டுப் படைகளைக் கப்பலில் அழைத்து வந்து அரசாங்கத்தை எதிர்க்கச் செய்ய வேண்டும் என்று மூன்று முறை ஏறத்தாழ நம் நேதாஜி போலவே - முயற்சி செய்தார்கள். தூர திருஷ்டவசமாக அம்முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்தன. கடைசி முறையாக பிரான்ஸிலிருந்து திரும்பி ஐரிஷ் கடற்கரையில் ரகசியமாக வந்து இறங்கிய வல்ப் டோன் அரசாங்கத்தின் கையில் சிக்கிவிட்டார். அவருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் அரசின் தூக்குக் கயிற்றைத் தம் கழுத்தில் வாங்கிக்கொள்ளும் முன்னரேயே சிறு கத்தியால் தம் கழுத்தை அறுத்துக்கொண்டு உயிர் துறந்தார். அயர்லாந்து விடுதலைப் போராட்டம் பற்றிய ஒரு சுருக்கமான அறிமுகம் என்கிற தலைப்பில் உதயன் எழுதியிருக்கும் கட்டுரையில் இந்தத் தகவல்களையும் திரட்டித் தந்திருக்கலாம். விடுதலைக்காக ஆயுதம் ஏந்திய முன்னணிப் போராளியைப் பற்றிய குறிப்பு மிகவும் முக்கியம் அல்லவா? இந்த நெடும் போராட்டத்தில் தன்னையும் இணைத்துக்கொண்ட போராளியே தான்பிரீன். இவர் ஸ்தாபன அமைப்பிலும் சோசலிசச் சிந்தனையிலும் கவனம் குறைந்த வராக இருந்தார். எனினும் துணிச்சலான சில நடவடிக்கைகள் இவரை முக்கியமானவராக அடையாளம் காட்டுகின்றன.

இந்திய சுதந்திர எழுச்சி உச்சத்தில் இருந்த முப்பதுகளிலும் நாற்பதுகளிலும் நாடெங்கும் அறிவுத் தாகமும், இலக்கியப் பசியும் இருந்தன. மக்களின் விடுதலையணர்வைக் கூர்மைப் படுத்தவும்

அறிவு மேம்பாட்டுக்காகவும் எண்ணற்ற நூல்களைப் போரில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் உருவாக்க வேண்டியிருந்தது. உலக விடுதலைப் போராட்டங்கள், விடுதலைத் தலைவர்கள் பற்றியெல்லாம் நூல்கள் எழுதப்பட்டன. 1932-34ல் இந்திய சுதந்திரப்போரில் ஈடுபட்டு திருச்சிச் சிறையில் மூன்றாம் வகுப்புத் தகவல்களை இருந்த ப.ராமஸ்வாமி, தனக்குச் சிறையில் கிடைத்த நூல்களின் அடிப்படையில் அயர்லாந்து விடுதலைப் பற்றிய மூன்று முக்கிய அறிமுக நூல்களை எழுதி, சக கைதிகளுக்கு வாசித்துக் காட்டியிருக்கிறார். உண்மையில் சக கைதிகள் மனத்தில் சுதந்திர எழுச்சி அவிந்துவிடாமல் காப்பாற்றும் முயற்சியாகவே இது இருந்திருக்க வேண்டும். மைக்கேல் காலின்ஸ் சரித்திரம், டெரான்ஸ் மாக்ஸ்வினியின் சுதந்திரத் தத்துவங்கள், தான்பிரீன் சரித்திரம் ஆகியவை அந்நூல்களின் தலைப்புகள். இவற்றில் முன்னிரண்டு நூல்களும் 1938வாக்கில் முதல் பதிப்பாகவும் 47ல் மறுபதிப்பாகவும் வந்துள்ளன. தான்பிரீன் சரித்திரம் நூலை எழுத ஆதாரமாக இருந்த நூல் தான்பிரீனே எழுதிய அயர்லாந்து விடுதலைக்கான எனது போர் என்கிற நூல். இங்கிலாந்து அரசு தடை செய்த நூல் இது. இந்தியாவிலும் இத்தடை பொருந்தியிருந்ததால் இந்தியாவின் விடுதலைக்குப் பிறகு முதல்முறையாக வெளிவந்திருக்கிறது. அநேகமாக முதல் இரண்டு நூல்களை வெளியிட்ட தமிழ்ச்சுடர் நிலையமே இந்த நூலையும் வெளியிட்டிருக்கக் கூடும். தூரதிருஷ்டவசமாக இந்த நூல்பிரதியைக் கண்டு கொடுக்க முடியவில்லை என்றும், ஈழப் போராளி ஒருவர் அந்நூலைப் பார்த்து எழுதிவைத்திருந்த கையெழுத்துப் பிரதியையே ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்த மறு பதிப்பு வெளிவருகிறது என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. தான்பிரீனின் ஊக்கமும் துணிச்சலும் சாகசச் செயல்களும் ஈழப் போராளிகளுக்கு உதவக் கூடும் என்ற எண்ணமும் இதை வெளியிட முக்கியக் காரணமாகும்.

நேருக்கு நேர் ஆங்கிலேயப் படைகளுடன் துப்பாக்கி மோதலில் ஈடுபட்ட ஆஷ்டவன் போராட்டம், ஸோலோஹெட்பக் என்னும் ஊரில் வெடிமருந்து வண்டியைக் கடத்தும் நிகழ்ச்சி, போலீஸ்காரர்களின் கைகளில் அகப்பட்ட எண்ணெய்க்கணை விடுவிக்கும் பொருட்டு ரயில் வண்டியில் நடக்கும் போராட்டம் எனச் சில சம்பவங்கள் தான்பிரீனின் துணிச்சலுக்கு எடுத்துக்காட்டாகும். தன் தலைக்குப் பதினைந்தாயிரம் பவுண்டு விலை குறிப்பிட்டிருக்கிற துழலில் கூட துணிச்சலாக வெளியில் உலவ்வதும், போலீஸ்காரர்கள் நடுவிலேயே திரிந்து பேசிவிட்டு வருவதும், மாறுவேடம் பூண்டு அலைவதும், அவர்கள் உதவியுடனேயே தப்பிப்பதுமான பல தீரச் செயல்களில் தைரியமாக ஈடுபட்டவர் தான்பிரீன். 1913ஆம் ஆண்டு தொடங்கிய அயர்லாந்து தொண்டர் படையில் 1914ல் தன்னைத் தொண்டனாக இணைத்து கொண்டவர் அவர். 1922வரை ஆட்சியாளர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட முடியாத வீரனாக உலவி வந்தார். நேருக்கு நேர் நடந்த மோதலில் போலீஸ் குண்டடிக்கு ஆளான சமயத்திட்டைத் தந்திரமாய்த் தப்பித்து விட்டிருக்கிறார். தான்பிரீனின் துணிச்சலுக்கும் மக்களின் மீதான அன்புக்கும் எடுத்துக் காட்டாகச் சில சம்பவங்கள் இந்த நூலில் உள்ளன. வெடிமருந்து லாரியை மடக்கிக் கைப்பற்றச் செல்லும் ஒரு சம்பவத்தைப் பாருங்கள். இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் லாரியில் வருகிறார்கள். துப்பாக்கியைத் திருமெனக் காட்டி ஓடிப்போய்விடுங்கள் என்று சொல்லும் தான்பிரீனின் கூட்டத்தைக் கண்டு வண்டியோட்டியும் உதவியாளனும் ஓடிவிடுகின்றனர். ஆனால் போலீஸ்காரர்கள் ஓடவில்லை. அவர்களுக்கு மறுபடியும் எச்சரிக்கை விடுக்கிறார் தான்பிரீன். எச்சரிக்கைக்கு அடிபணியாமல் துப்பாக்கிகளை எடுக்க முனையும் போது தான்பிரீனின் துப்பாக்கியிலிருந்து குண்டுகள் பாய்ந்து போலீஸ்காரர்களை வீழ்த்துகின்றன. தான்பிரீனுக்கு இதில் எந்தத் தயக்கமும் இல்லை. இன்னொரு சம்பவத்தைப் பாருங்கள். ரயில் வண்டியில் கைதியாகக் கொண்டுவரப்படும் நண்பரை மீட்கத் திட்டமிடுகிறது தான்பிரீன் கூட்டம். துல்லியமாகத் திட்டமிட்டு ரயிலில் ஏறி போலீஸ்காரர்களை மடக்கிவிடுகிறார்கள். அவர்களை ஓடிப் போய்விடுமாறு தான்பிரீன்தான் முதலில் சொல்கிறார். கூடவே பிரயாணம் செய்யும் பொதுமக்களைப் பீதிக்குள்ளாக்கக்கூடாது என்று தயங்குகிறார். எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் பொதுமக்கள் மீது துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பாய்ந்து விடக்கூடாது என்பதில் மிகவும் கவனமாக இருக்கிறார். கட்டளைக்கு அடிபணிய மறுத்து தன் துப்பாக்கி முனையைத் தோழரின் நெற்றிப்பொட்டில் போலீஸ்காரன் வைத்ததும் தான் தான்பிரீனின் துப்பாக்கியிலிருந்து குண்டுகள் சீறுகின்றன. போலீஸ்காரன் சுருண்டு விழுகிறான். நண்பன் விடுதலை ஆகிறான்.

இதுபோல டிராம் வண்டிகளில், உணவு விடுதிகளில், நடைபாதைகளில் போலீஸ்காரர்கள் மடக்கும்போதெல்லாம் பொது அமைதி என்பதைப் பற்றியும், மக்கள் பீதி அடைந்துவிடக் கூடாது என்பதைப் பற்றியும், இலக்கு தவிர வேறு இரண்டாவது மனிதரைச் சுட்டுவிடக் கூடாது என்பதைப் பற்றியும் தான் பீரின் கொள்ளும் கவனமும் முன்னுரிமையும் கவனிக்கத் தக்கவையாகும்.

நூலின் 139ஆம் பக்கத்தில் ஒரு குறிப்பு வருகிறது. தான் பீரின்மீது ஸீன்ஹோகனும் லண்டனில் இருந்த இந்தியத் தலைவர்களைத் தம் குடியேற்றம் தொடர்பாகக் கலந்து பேசினார்கள் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அவர்கள் யாராக இருக்கக்கூடும்? விடை காண ஆவலாகத்தான் உள்ளது.

விடியல் கடந்த பத்தாண்டுகளாக பதிப்புத்துறையில் அழுத்தமான தடம் பதித்து வருகிறது. அவர்கள் தோந்தெடுத்து வெளியிடும் நூல்கள் தமிழ்ச்சிந்தனை வளர்ச்சிக்கு உதவி செய்பவை. இந்த நூலில் அட்டை அமைப்பில் செலுத்தப்பட்டிருக்கும் அளவுக்கு அச்ச அமைப்பில் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. ஒரு வரியின் இறுதியில் நீண்ட சொல் வந்தால் அதை மடக்கி அடுத்த வரிக்குக் கொண்டு வருவதில் சில நியதிகள் உள்ளன. இந்த நூலில் அவை எதுவுமே கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. எடுத்துக் காட்டாக 47ஆம் பக்கத்தில் பாருங்கள். உண்/ணாவிரதம், செய்/தான், இ/ருப்புப்பாதை, கா/வலுக்காக, மொத்/தம், போட்/டுச், என்/னும், வேண்டு/மென்று, பாகத்/தில், அபக/ரித்து, துப்/பாக்கிகள் என்பவை மடங்கியுள்ள சில சொற்

கள். இது ஒரு பக்க எடுத்துக்காட்டு. நூலின் 145 பக்கங்களிலும் இப்படித்தான் உள்ளது.

தான் பீரின் பற்றிய நூலில் தான் பீரின் ஓர் உருவப்படமாவது இருந்திருக்கலாம். அயர்லாந்து, இங்கிலாந்து ஆகிய இடங்களைக் காட்டும் தேசப்படம் கூட இருந்திருக்கலாம். அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட ஒரு நூலை மறுபிரசுரம் செய்த கையோடு தான் பீரின் எழுதிய நூலைத் தேடிப்பிடித்து மொழிபெயர்த்து வெளியிடலாம். தடை செய்யப்பட்ட காலத்தில் பிரிட்டிஷ் சிறைக்குள்ளேயே நுழைந்துவிட்ட புத்தகத்தை இன்று கண்டுபிடிப்பதில் சிரமமிருக்காது. இது இப்பணிக்கு இன்னும் கூடுதலான பெருமையைக் கொடுக்கும். மேலும் நூலாசிரியர் ப.ராமஸ்வாமியைப் பற்றிய தனிக் குறிப்பொன்றை அவசியம் எழுதி இணைத்திருக்க வேண்டும்.

ப.ராமஸ்வாமி கையாண்ட சொற்கள், வாக்கியங்கள் நடைமுறைப் பயன் கருதி மாற்றப்பட்டதாக அறியும்போது துக்கமாக உள்ளது. எவ்வளவுதான் உயர்ந்த பயன் கிட்டுவதாக இருப்பினும் ஒரு மூல நூலை மாற்றத்துக்குள்ளாக்காமல் கையாளும் மனம் நமக்கு வேண்டும். ஒரு அடிக்குறிப்பு மூலம் இதே பயனைப் பெற முடியும். எந்த இலங்கைப் படைப்பும் தமிழகத்துக்குள் வரும்போது மாற்றப்படுவதில்லை. ஆறுமுக நாவலர் காலத்திலிருந்து செ.யோ. வரை எல்லாரையும் அவரவர்கள் எழுத்திலேயே தான் படித்துக்கொண்டுள்ளோம். இன்று வரை நம் நூல்களையும் அவர்கள் இப்படித்தானே படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் புத்தகத்துக்கு மட்டும் இப்படி ஒரு விதிவிலக்கு ஏன் நேர்ந்தது என்று புரியவில்லை.

தாமரைச் செல்வி பதிப்பில் கிடைக்கும் நூற்கள்

கவிதைகள்

1. எனக்குள் பெய்யும் மழை (22 ஆசிய பெண் கவிஞர்களின் தொகுப்பு) மொழியாக்கம் - யமுனா ராஜேந்திரன் ரூ. 75
2. எப்போதாவது ஒரு நாள் நட்சத்திரன் செவ்விர்தியன் ரூ. 25
3. சீனக்கவிதைகள் - கல்பனா ரூ. 30
4. எப்படி இருக்கிறாய் - ராகப்பிரியை ரூ. 30
5. பூவரசு இலை ஊதல் (திருத்தணி கல்லூரி மாணவர்கள்) ஹைகூக்கள் ரூ. 20
6. செல்வி சிவரமணி கவிதைகள் ரூ. 15
7. சனங்களின் கதை - த. பழமலய ரூ. 30
8. பட்டாம்பூச்சி விற்பவன் - முத்துக்குமார் ரூ. 25
9. சந்திப்பின் கடைசி நொடியில் - மா. காளிதாஸ் ரூ. 20
10. கடைசி உயிலும் கடைசி வாக்கு மூலமும் (இலத்தினமெரிக்க கவிதைகள்) மொழியாக்கம் - யமுனா ராஜேந்திரன் ரூ. 30
11. வெட்கத்தைக் கேட்டால் என்ன தருவாய் - சங்கர் ரூ. 20
12. வெட்கம் தொலைத்தது - நா. விச்வநாதன் ரூ. 20

சிறுகதைகள்

13. பனை முனி - அபிமானி ரூ. 30

14. தாவரங்களின் உரையாடல் - எஸ். ராமகிருஷ்ணன் ரூ. 35
15. உயிர் தண்ணீர் - கண்மணி குணசேகரன் ரூ. 35
16. உதிர் இலைக்காலம் - நா. கண்ணன் ரூ. 35
17. தெலுங்கானா சொல்லும் கதைகள் (தொகுப்பு) மொழிப்பெயர்ப்பு - சாந்தாதத் ரூ. 45
18. காடன் மலை - மா. அரங்கநாதன் ரூ. 20

நாவல்

19. நிழல்களின் உரையாடல் - மார்த்தா திரபா தமிழாக்கம் - அமரந்தா ரூ. 50

படைப்புலகம்

20. ஜோர்ஜ் லூயி போர்ஹெ - எஸ். ராமகிருஷ்ணன் ரூ. 30

நுண்கலைகள்

21. மக்கள் பாடகன் : பாப் மார்லி-ரீட்டா ஃபாரஸ்ட் ரூ. 25
22. திராவிடக் கட்டடக் கலை - முவோ துப்ருயல் தமிழாக்கம் - முரளி அருபன் ரூ. 30
23. பைசைக்கிள் தீவல் - விட்டோரியா டிசீகா தமிழாக்கம் - அஜயன் பாலா ரூ. 30
24. மக்களுக்கான சினிமா - (தொகுப்பு) ரூ. 50
25. ஆப்ரிக்க சினிமா - யமுனா ராஜேந்திரன் ரூ. 35
26. அரசியல் சினிமா : பதினாறு இயக்குநர்கள் - யமுனா ராஜேந்திரன் ரூ. 75

தொடர்புக்கு :

தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம்

31/48 இராணி அண்ணாநகர்
கலைஞர் நகர், சென்னை 600 078

ஏழுகடல் தாண்டி

யுகம் மாறும்

தொகுப்பு: ஆர்.பத்மநாப ஐயர் ; வெளியீடு: தமிழர் நலன்புரிச் சங்கம் (நீடு ஹாம்) சிரித்தானியா (Tamil Welfare Association (Newham) UK, 33 A Station Road, Manor Park, London E12 5BP, U.K.); பக்கம் : 220 ; விலை : ரூ. 100 (1999)

சி. சிவசேகரம்

கடந்த முன்றாண்டுகட்கும் மேலாக பத்மநாப ஐயரால் தொகுக்கப்பட்டு லண்டனிலிருந்து வெளிவரும் வருடாந்தத் தொகுப்பு நூலின் நான்காவது இதழ் இது. முன்னைய இதழ்களை விடப் பொலிவுடனும் தரத்துடனும் வந்துள்ள இந்த இதழ் போன்று வேறுஞ் சிலவும் அண்மைக்காலங்களில் வந்துள்ளன. சிற்றேடுகளின் நலிவு ஏற்படுத்திய இடைவெளியை இவை முற்றாக நிரப்ப முடியாது. குறிப்பாகக் கலை, இலக்கியம், சமூகம், அரசியல் ஆகிய துறைகள் சார்ந்த விவாதங்கட்கு இவை ஏற்றன அல்ல. அதை விடவும் பல்கலைக்கழக மாணவர் சங்க மலர்கள் போன்று இவையும் சிதறலான பதிவுகளின் திரட்டாக அமைவதும் தவிர்க்க இயலாதது.

இருபது கட்டுரைகளில் ஆறு மொழி சார்ந்தன, இரண்டு வரலாறு சார்ந்தன. இவற்றிற் பெரும்பாலவற்றிற் தமிழரது சமூக வரலாற்றினதும் தமிழ் மொழியினதும் தொன்மையும் மேம்பாடுகளும் பற்றிய புனைவுகளின் ஆதிக்கம் அதிகம். குறிப்பாக 'எண் தமிழ்' என்ற கட்டுரை தமிழ் எண்களினின்றே அரபு எண்கள் வந்தன என்று (அச்சு வாகன ஏற்றத்திற்குப் பிற்பட்ட எழுத்து முறையின் அடிப்படையில்) வாதிக்கிறது. 'இலங்கையின் முத்த மொழி தமிழா?' என்ற கட்டுரை வரலாற்றுத் தகவல்களை மிகவும் அகச்சார்பாகக் கையாள்வதைக் காணலாம். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள 'சுமேரிய - தமிழ் இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுக் கூறுகள்' எனும் கட்டுரை சுமேரிய - தமிழ் மொழிகட்கும் பண்பாட்டுகட்கும் இடையே போட முனையும் முடிசுக தேவநேயப் பாவாணர், தாவித்கள் ஆகியோரையும் அண்மையில் யப்பானிய மொழியுடன் தமிழை இணைத்துக் காட்டிய முயற்சியையும் நினைவூட்டியது. இத்தகைய ஆய்வுகளாற் தமிழுக்கே தமிழருக்கோ என்ன நன்மையென்று நூலின் வெளியீட்டாளர்கள் சிந்திப்பது நல்லது. இந்தப் பின்னணியில் அ.ராமசாமியின் 'நகரும் நாட்டுப்புறங்கள்', தி.சு.நீராசனின் 'களைத்துப் போன கால்களும் நீண்டு போன இலக்கியப் பாதைகளும்' என்பன மன நிறைவு தரும் ஆக்கங்கள்.

தமிழ்ச் சூழல் பற்றிய மனுஷ்ய புத்திரனின் கட்டுரை மிக மேலோட்டமானதாயும் எல்லாரையும் எடுத்தெறிந்து யோசனையுடைய உள்ளது. அது கருத்தரங்கக் கட்டுரை என்பதுதான் காரணமோ தெரியவில்லை. மறுபுறம் சுந்தர ராமசாமியின் 'அன்னை இட்ட தீ' ஒரு உரையே எனினும் அவருடைய கருத்துக்களை ஏற்காமலே கூட மதித்து வாசிக்க உகந்த முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஆங்கில மொழிக் கவிஞர் தம்பி முத்து பற்றி சுரேஷ் கணகராஜா எழுதியவை பலருக்கும் பயனுள்ளவை. அவர் எழுப்பியுள்ள சில வினாக்களுக்குத் தம்பி முத்துப் பற்றிப் பாரிஸ்வாசியான விக்னேசன் எழுதியுள்ள ஆய்வுக்கட்டுரைகளில் விடைகள் இருக்கலாம். 'பிரைட் காஸோவின் கலை' என்ற கட்டுரை, அக்கலைஞர் பற்றிச் சில நூல்களினின்று திரட்டப்பட்ட தகவல்களின் குழறடிபடியான ஒரு தொகுப்பு. அது அவரது கலை பற்றிய ஒரு தெளிவான பார்வையை வழங்கத் தவறிவிட்டது. அயற் பேர்களைத் தமிழிற் தரும்போது சிறிது கூடிய கவனம் எடுக்கலாம். வ.உ.சி. பற்றி வேங்கடாசலபதியுடைய கட்டுரை வ.உ.சியின் அரசியல் பற்றி மேலும் தெளிவு பெறுவதற்கு மிகவும் உதவவது.

சங்க இலக்கியத் தமிழில் உவமான உவமையங்களும் உருவங்களும் பயன்பாட்டில் இறுக்கமான மொழியியல் அணுகு முறையின் செல்லாமை பற்றித் தமிழவன் அமைப்பியலின் துணையுடன் ஆய்கிறார். மொழியின் எந்தக் கூறும் அதனதன் சமுதாயச் சூழலின் அடிப்படையிலேயே விளங்கிக் கொள்ளப்பட முடியாமென்று அமைப்பியலின் உதவியின்றியே என்றோ நிறுவப்பட்டுள்ளது. இலக்கியம் மட்டுமன்றிச் சாதாரண மொழி வழக்

கிலும் உருவங்களின் பயன்பாடு பரவலாகவும் நீண்ட காலமாகவும் காணப்பட்டுள்ளது. அமைப்பியலைக் கொண்டு 'விஞ்ஞான ரீதியாக' இலக்கியத்தை ஆராய்வதைப் பரிந்துரைக்கும் தமிழவன், ஒரு சங்கப்பாடலில் தலைவனை விளித்து வரும் 'ஊர்' என்ற சொல்லில், 'தலைவர் மகிழ்ச்சியில் மிதக்கிறார்' என்ற கூற்றில் வரும் 'மிதக்கிறார்' என்ற சொல்லின் உருவகத் தன்மை உள்ளதாகக் கூறுகிறார். அவர் குறிப்பிடும் செய்யுளின் உருவகத் தன்மை செய்யுளின் முழுமை சார்ந்தது. அதில் எந்தச் சொல்லில் உருவகம் இருந்தாலும் 'ஊர்' என்ற சொல்லில் நிச்சயமாக உருவகம் இல்லை. 'மிதக்கிறார்' என்ற சொல்லின் உருவகத் தன்மை பற்றி நமக்கு ஐயத்துக்கு இடமில்லை. அகச்சார்பான பார்வை விஞ்ஞான ரீதியான வாசிப்புக்கு மிகவும் ஊறானது என்றே தோன்றுகிறது.

புதிய விமர்சனத்துக்கான தேவை பற்றிய கி.செ. துரையின் கட்டுரையில் ஏற்கனவே மறுக்கப்பட்ட பல உட்பட்ட பழைய குற்றச்சாட்டுக்களே உள்ளன. புதிய விமர்சனமென்று அவர் எதைக் கருதுகிறார் என்று அவரார் கூற இயலவில்லை. கட்டுரைத் தலைப்பு, கட்டுரை பற்றிய எதிர்பார்ப்புக்களை மிகுதியாக்கிவிட்டது என்றே சொல்லத் தாண்டுகிறது.

ஆங்கிலத்தில் உள்ள பிற இரண்டு கட்டுரைகளுள் ஏ.எஸ். பன்னீர்செல்வத்தின் 'ராமசாமி ராமசாமியைச் சந்திக்கிறார்' ஒரு புதுமையான சுவையான ஆக்கம். எனினும் அது F.வேராவின அரசியலையும் சமூக நோக்கையும் திரிப்படுத்துகிறது என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு இடமுண்டு. காந்தி பற்றிய விமர்சனத்தில் முக்கியமானது காந்தியத்தின் வர்க்க அடிப்படை. இது பன்னீர்செல்வத்தின் ஆக்கத்திலும் தவறவிடப்பட்டுள்ளது.

ஷயம் செல்லத்துரையின் ஆங்கில நாவல்கள் பற்றிச் செல்வாகணசாயகம் மேற்கொண்டுள்ள ஆய்வு மிகவும் பொறுப்பணர்வுடன் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இது தமிழில் வந்திருப்பின் இன்றைய தமிழ்த் திறனாய்வாளர்கட்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்டியாகவும் அமைந்திருக்கும்.

II

தொகுப்பில் உள்ள பதினெட்டுச் சிறுகதைகளில் பல்வேறு கதை சொல்லும் உத்திகள் பயன்பட்டுள்ளன. எனினும் நேரடியான தெளிவான மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள தோப்பில் முஹம்மது மீரானின் 'ஏணி' பிறவற்றினும் ஓங்கி நிற்கிறது. கமலா தாளின் கதை நேர்த்தியாகத் தமிழாக்கப்பட்டுள்ளது. ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் கதைகளில் போரின் தாக்கங்கள் நேரடியாகவே பதிவாகியுள்ளன. கணிசமானோர் அதிகள் அறிமுகமில்லாத எழுத்தாளர்கள். மலர்னணயின் 'கேள்விக்குறி' நெருக்கத் தொடுகிறது. ரவிவர்மனின் கதை முஸ்லிம்கள் பற்றிய தமிழ்த் தேசியவாத நோக்கைச் செம்மையான முறையில் நினைவூட்டுகிறது. பொதுவாகவே, ஈழத்தவரின் கதை கூறும் ஆற்றலில் ஒரு நல்ல வளர்ச்சி தெரிகிறது. அல் அஸீமத் போரை வேடிக்கை பார்க்கிற ஒரு பாத்திரத்தை நம்முன் வைக்கிறார். போரின் அவலத்தை அவர் சித்திரிக்கிற விதமும் அவருடைய பாத்திரத்தின் தன்மையிலேயே அமைந்திருப்பது போலவே தோன்றியது.

சாந்தனின் 'அத்தம்' ரசிக்கக்கூடியது. கரட்டைத் தூத்துகிற கழுத்தையாகப் படைப்பாளியை அவர் காண்கிறார். அது தமிழ்த் தேசியவாத அரசியலையும் குறிக்குமா என்ற கேள்வி தானாகவே என் மனதில் எழுந்தது.

தளவாய் சுந்தரத்தின் படைப்பு பல தமிழ்ப் புதிக்கவிதைகள் போல நடுத்தர வர்க்க ஆண்களது அச்சங்களையும் ஐயங்களையும் சார்ந்த உள்மனத் தேடலாகவே தெரிகிறது. வாசிக்கும் போது இருந்த வீறுவிறப்பின் இடத்தை வாசித்து முடித்த பின்பு ஒரு வாரான வெறுமை பற்றிக்கொண்டது.

முத்துவிங்கத்தின் கதை என்னதான் ஒரு ஆணைக் கிட்டல் செய்வதாக இருந்தாலும், அதன் முரடான ஆண் பாலாதிக்க நோக்குக் கதை நெடுகிலும் வெளிப்படுகிறது. இக்கதையின் நகைச்சுவை என் ரசனைக்குரிய ஒன்றல்ல.

சித்தார்த்த 'சே' குவோராவின் கதை முன்று தளங்களில் நகர்கிற ஒரு வித்தியாசமான ஆக்கம். அவர் கௌதம புத்தரை விடயசோதரையை உயர்த்திக்காட்டுவது எவ்வகையிலும் பெண்ணுறியை சார்ந்த நோக்கில்லை. அவருடைய இலக்கியப் பார்வையில் தனிமனிதப் பரிமாணம் மேலோங்கி நிற்கிறது என்பதற் தவறவிட இயலவில்லை. அதே வேளை, அவரது மொழி நடைபுயம் சொற்கள் மீதான ஆளுமையும் கவனத்தை ஈர்க்கத் தவறவில்லை.

தொகுப்பின் படுமோசமான கதை நா.கண்ணனுடையது. புஷ்பராஜனின் கதையும் என்னைக் கவரவில்லை, அது போக,

அறிவியல் நோக்கில் தமிழ்ப் பழமொழிகள்

ஆசிரியர் : தஞ்சை இரா.இந்து ; **வெளியீடு :** சன் பதிப்பகம், 3633 மராட்டியர் தெரு, கீழ வாசல், தஞ்சாவூர் ; **பக்கம் :** 167 ; **விலை :** ரூ. 45 (1998)

தமிழில் பழமொழிகளைப் பற்றிச் சேகரிக்கும் வழக்கம் 19ஆம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்திலே தொடங்கிவிட்டது. பழமொழிகளைக் குறித்த ஆராய்ச்சி நூற்களும் 12க்கு மேல் வெளி வந்துள்ளன. பழமொழிகளை வெறும் நாட்டார் வழக்காற்றியல் தொகுப்பாகச் செய்யாமல் சமூகத்தின் நிலையைப் புரியவைக்கும் வெளிப் பாடாகவும் கருதிய ஆய்வுகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

அறிவியல் நோக்கில் தமிழ்ப் பழமொழிகள் என்ற இந்த நூலில் ஆறு இயல்கள் உள்ளன. முதல் இயல் பழமொழிகள் ஒரு கண்ணோட்டம் என்பது. இது தமிழ்ப் பழமொழிகள் தொகுக்கப் பட்ட வரலாற்றையும், பகுப்பையும் விளங்குகிறது. இந்த இயல் முழுமையான ஆராய்ச்சியாக இல்லாமல் மேலோட்டமாக உள்ளது. இந்த இயலில் இதுவரை வெளிவந்த 33 பழமொழித் தொகுப்புப் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது.

இரண்டாம் இயலில் 681 அறிவியல் பழமொழிகளின் பட்டியல் அகர வரிசையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மூன்றாம் இயல் தமிழ்ப் பழமொழிகளை அறிவியல் பார்வையில் விளக்குகிறது. இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட 681 பழமொழிகளில் உள்ள பொதுவான தன்மையின் அடிப்படையில் இப்பழமொழிகளுக்கும் அறிவியல் துறைக்கும் உள்ள தொடர்பு நிலையில் அடிப்படையில் 11 வகைகளாகப் பகுக்கப்படுகிறது. இயற்கை, உணவுப் பொருட்கள், உலோகங்கள், நவரத்திரன்ங்கள், ஊர்வன, தாவரங்கள், பறவைகள், பூச்சிகள், மருத்துவம், மீன்கள், பொது என்னும் இத்துறைகளில் அடங்கும் பழமொழிகளுக்கும் சமூகத்துக்கும் உள்ள உறவு இதில் விளக்கப்படுகிறது. இந்த இயல் மட்டுமே இந்த நூலில் உருப்படியானது என்றும் கூற முடியும்.

இந்த இயலில் ஒவ்வொரு பழமொழியும் எந்த வகைப்பாட்டில் வருகிறது, அதன் பொருள் என்ன, அப்பழமொழியின் அறிவியல் கூறு என்ன என்பது பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. பழமொழி குறிப்பிடும் அறிவியல் தொடருக்கு உரிய சமகால அறிவியல் விளக்கமும் தரப்படுகிறது.

பிற மூன்று இயல்களும் பழமொழிகளின் வேறுவேறு வகை பட்டியலைத் தருகின்றன.

மாண்டொழி மரணதண்டனை

ஆசிரியர் : வீ. ஆர். கிருஷ்ணய்யர் ; **வெளியீடு :** கே. பால கோபால், மக்கள் அறிவியல் ஆய்வுக்கழகம், 87, கீழை அலங்கம், தஞ்சை ; **பக்கம் :** 72 ; **விலை :** ரூ. 10 (1998)

திருவனந்தபுரத்தில் 25.6.1998 அன்று, மரண தண்டனைக்கு எதிராக நடந்த தேசிய மாநாட்டில் பேசிய நீதிபதி வி. ஆர். கிருஷ்ணய்யர், கே. பாலகோபால் ஆகியோரின் ஆங்கிலப் பேச்சின் தமிழாக்கம் இந்த நூல்.

உலகில் 67 நாடுகளில் தூக்குத் தண்டனை இல்லை. தூக்குத் தண்டனை தொடர்பாக மெகாலே இயற்றிய சட்டம் 1860 - 1955 வரை நடைமுறையிலிருந்து மாறுதல் அடைந்திருக்கிறது. இந்த மாறுதல் படிப்படியாக மாறியிருக்கிறது.

திரு. கிருஷ்ணய்யர் மரணதண்டனைக்கு எதிராக குரல் கொடுத்த பழைய நிகழ்ச்சிகளை இதில் நினைவு கூர்கிறார். சி. எ. பாலன், எட்கா அன்னம்மா ஆகிய இருவரையும் தூக்கு மரத்திலிருந்து காப்பாற்றியதையும், மவுண்ட்பேட்டனைக் கொடூரமாகக் கொன்றவனைக்கூட ஆங்கில அரசு தூக்கில் போடாததையும் உதாரணமாகக் கூறி தன் நியாயத்தை கிருஷ்ணய்யர் முன் வைக்கிறார்.

மரண தண்டனை அறநெறிகளுக்கு எதிரானது; குற்றவாளிகளைத் திருத்துவது சட்டத்தின் நோக்கம். சட்ட மீறல்களை சமூகம் தண்டிப்பது ஏன் என்பதற்கு திருத்துவது (reformation), தண்டனை மூலம் திருந்தச் செய்வது, தயக்கப்படுத்துவது (deterrence) ஆகிய மூன்று கொள்கை காரணமாக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் 'திருத்துவது' என்பது மரபுவழிப் பண்பை விளக்குவது.

இந்தச் செய்திகள் இந்நூலில் கூறப்படுகின்றன.

அவர் பினோஷேயையும் பொல்பொட்டையும் அருகருகாக வைத்துப் பார்க்கிறார். ஈழத்தில் பிரபாகரனையும் பொல்பொட்டையும் சமன்படுத்துகிறார்கள். அரசியல் நிகழ்வுகளைத் தனிமனிதப் பரிமாணத்திலேயே நோக்கும்போது வரலாற்றுப் பார்வை எங்கேயோ நடுவி விடுகிறது.

'சூழிக்கூட்டின் மேலால் பறந்த ஒன்று' ஒரு சராசரியான கதை. தலைப்பு என்னவோ ஐக்க நிக்கல்ஸன் நடத்த படத்தின் பேரின் தமிழாக்கம். அதிற் Cuckoo (சூவில்) என்ற பதம் பைத்தியத்தைக் குறிப்பது. எனவே Cuckoo's என்பது மனநோய் மருத்துவமனையைக் குறிக்கிற விதமாக அந்தத் திரைப்படப்பேரில் வருகிறது. அதற்கும் இந்தக் கதைக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்றே புரியவில்லை.

கவிதைகளில் சில புதிய போக்குக்களை அடையாளங் காண முடிகிறது. நம் இலக்கிய மரபின் கதைகளைச் சுவில்வர்த்தினம் அண்மையில் பல வேறு விதங்களிற் சுவைபடக்கையாண்டு வருகிறார். 'நிலவின் எதிரொலி' இன்றைய சமூக அலகத்தினிடையே பாரி மகளிரின் 'புனர்வாழ்வு' பற்றிய ஒரு அழகான மறுவாசிப்பு. அவரது மொழிநடை கவிதையின் பின் பகுதியின் சிறிது இடறுவது ஒரு குறைபாடு. இளவால விஜயேந்திரன் கவிதையில் அவரது வழமையான நகைச்சுவை இழையோடாத தவறவில்லை. 'முகம் கொள்' கவிதைத் தொகுதியில் அறிந்த அறிந்தனை அவரது இரண்டு கவிதைகளிலும் காண முடியவில்லை. ரவியின் கவிதைப் பொருளுக்கு ஈடுகட்டக் கூடியதாக அவருடைய சொற்பிரயோகம் அமையவில்லை. இது ஈழத்துப் புதுக்கவிதைகள் பலவற்றின் பலவீனமுங் கூட.

சோலைக்கிளியின் கவித்துவத்தை உணர்த்திய அவரது படிமப் பிரயோகம் இன்று காடாக மண்டி அவருடைய கவித்துவத்தை முடிக்கட்டி விடுகிறது போலவே தெரிகிறது.

நட்சத்திரன் செவ்வந்தியனின் நல்ல கவிதை ஒன்றை மீண்டும் காணமுடிந்துள்ளது. இரமணியின் கவிதைகள் வித்தியாசமான வலுவான மொழிநடையை உடையன. ஒரு நாடோடிப் பாடகனின் இன்றைய நாட்குறிப்பில் கோழை என்ற சொல்லைக் கவிதையின் தொடக்கத்திலேயே தந்துவிட்டு, மறுபடியும் ஒரு பின்குறிப்பில் அதை வலியுறுத்தும் தேவை ஏதென விளங்கவில்லை.

புலப்பெயர்வு தொடர்பாக பாலகணேசன் எழுதியுள்ள மூன்று கவிதைகளின் குறைபாடு சொற்பிரயோகம் சார்ந்தது. கவிதையின் தொனியை அதைக் கூறும் சொற்களின் கவனயீனமான தெரிவு காரணமாக இழந்துவிடக்கூடும் என்பதை அவர் கவனத்திற் கொள்வாரென எதிர்பார்க்கிறேன்.

கருணாகரனின் கவிதையின் முதற்பகுதி சிறப்பாக உள்ளது. எவ்வாறோ அது இரண்டாம் பகுதியுடன் ஒட்டாமலே நிற்கிறது. ஆழியாள், உமா ஜிபாரன் கவிதைகள் வரவேற்க உகந்த தெளிவான ஆக்கங்கள்.

ஆங்கிலத்தில் வந்துள்ள இரண்டு கவிதைகளும் கவிதைகளாகத் தேறவில்லை. இளங்கோவன் தமிழில் எழுதியதை ஏன் ஆங்கிலத்திற்கு மொழிமாற்றம் செய்ய வேண்டும் என்றே புரியவில்லை.

நிழற்படங்கள் தரமாகவும் தொகுப்பின் பெருவாரிய ஆக்க இலக்கியப் படைப்புக்கள் சுட்டும் வாழ்வைப் பிரதிபலிப்பனாகவும் உள்ளன. குறிப்பாக, ஈழத்தின் வாழ்வின் மூன்று கோணங்களை அமரதாளின் கமெரா மிகத் துல்லியமாகப் பற்றியுள்ளது.

நவீன ஓவியம் பற்றி எனக்கு அறிவு குறைவு என்று சொல்வதும் மிகை. எனவே அவைபற்றிப் பேசாதிருப்பது நல்லது. முகப்பு ஓவியம் எடுப்பாக இருக்கிறது என்று மட்டும் தைரியமாகச் சொல்லலாம். கோட்டோவியங்கள் அளவாக நேர்த்தியாக உள்ளன மகிழ்ச்சிக்கூரியது.

தொகுப்பாளரின் முன்னுரையில் கணினி இன்றி எந்த மொழியின் எதிர்காலமும் இல்லை என்று பிரகடனம் செய்துள்ளார். கணினியால் பல மொழிகளின் எதிர்காலம் மட்டுமல்லாது கடந்த காலமும் இல்லாமலாக்கப்படுவதையும் நாம் மறுக்க முடியாது. தமிழ் விசைப்பலகை பற்றி அவரது உற்சாகத்தை என்னால் பகிர முடியவில்லை. (அது விரிவான ஒரு ஆய்வுக் கூட்டுரைக்குரிய விடயம்). இந்த நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலான வளர்ச்சிப் பாய்ச்சல் பற்றியும் எனக்கு மிகுந்த சந்தேகங்கள் உள்ளன. எனினும் தமிழ்ச் சஞ்சிகையாளரின் விமர்சனப் பார்வை பற்றி அவரது கவலைகளை நானும் அவருடன் பகிக்கிறேன்.

அடுத்த மலர் மேலுக்கு சிறப்பாக வரும் என்று நம்புவதற்கு இந்த முன்னாண்டுக் கால வளர்ச்சி ஆதாரமாக உள்ளது.

ஒரு மறக்கப்பட்ட வரலாறு

(தென் திருவாங்கூர் மிஷனரி இயக்கம் மற்றும் மக்களின் விடுதலை சரித்திரம்)

ஆசிரியர்: ஜாய் ஞானதாசன்; தமிழில்: டொன். கிருஷ்ணசாமி, வெளியீடு: இந்தியக் கல்விக் கழகம், சிம்மக்கல், மதுரை 625 001; பக்கம்: 214; விலை: ரூ. 45 (1998)

ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்

'மிஷன்' (mission) என்ற ஆங்கிலச் சொல் ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தைப் பரப்பும் பணியில் ஈடுபடும் ஒரு தனிமனிதனையோ அல்லது அப்பணியில் ஈடுபடும் குழுவையோ குறிப்பிடும். சமயப் பணிக்கான கட்டடங்கள் உள்ள பகுதியும் மிஷன் என்றே அழைக்கப்படும். ஒரு மிஷனில் பணிபுரிபவர்கள் மிசினரிகள் (missionaries) என்றழைக்கப்படுவர்.

மிஷன் என்பதை மறைத்தளம் என்றும், மிஷனரிகளை மறைப் பணியாளர்கள் என்றும் குறிப்பிடலாம். சமயத்தைப் பரப்பும் மறைப் பணியாளர்கள் ஒரு நாட்டின், ஒரு பகுதியில் மறைத்தளத்தை நிறுவி அதன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் பல்வேறு பகுதிகளில் மறைப்பணியாற்றுவர். இவ்வாறு அவர்கள் உருவாக்கும் அமைப்பும் மிஷன் என்றே அழைக்கப்படும். ஒரு மறைத்தளமானது அது செயல்படும் ஊர் அல்லது வட்டாரத்தின் பெயரால் அல்லது நாட்டின் பெயரால் அழைக்கப்படுவதுமுண்டு. தமிழ்நாட்டை எடுத்துக்கொண்டால் 16-ஆம் நூற்றாண்டில் கத்தோலிக்கம் முதன்முறையாகத் தென்மாவட்டங்களின் கடற்கரையோரப் பகுதிகளில் கால் கொண்டபோது கோவாவை இருப்பிடமாகக் கொண்ட மறைத்தளத்தின் மேற்பார்வையிலிருந்தது. இம் மறைத்தளம் கோவா மறைத்தளமென்றும் அதில் பணியாற்றுபவர்கள் கோவாக் குருக்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். உள் நாட்டுப் பகுதியில் கத்தோலிக்கம் பரவியபோது மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டு செயல்பட்ட மறைத்தளம் 'மதுரை மிஷன்' எனப்பெயர் பெற்றது. இதேபோல் 18-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் பரவிய சீர்திருத்தக் கிறிஸ்தவ சபை, 'தரங்கப்பாடி மிஷன், நாசரேத் மிஷன், ஆற்காடு மிஷன்' எனப் பல்வேறு மறைத்தளங்களைக் கொண்டிருந்தது.

இத்தகைய மறைத்தளங்களின் பணிகளை சமயப்பணி, சமூகப்பணி என இரண்டாகப் பகுக்கலாம். மதமாற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இயங்கிய சமயப் பணியின் ஓர் அங்கமாகவே சமூகப் பணி அமைந்தது. கல்விக்கூடங்கள், மருத்துவமனை, முதியோர் இல்லம், ஆதரவற்றோர் இல்லம் போன்றவை நிறுவி சமூகப் பணியாற்றினர். சாதிய ஓடுக்கு முறையும், தீண்டாமைக் கொடுமையும் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த தமிழ்நாட்டில் இக்கொடுமைகளுக்கு ஆளாகி, அல்லலடைந்து வந்த அடித்தள மக்களை குறிப்பிடத்தக்க வகையில் கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவினர். நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் செயல்பட்டு வந்த கிறிஸ்தவ மறைத்தளங்கள் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஏற்ற முறையில் செயல்பட்டன. எனவே ஒரு மறைத்தளத்தின் வரலாறு என்பது மதமாற்றம் மற்றும் அறப்பணிகள் தொடர்பான வரலாறாக மட்டுமின்றி அடிப்பணிகள் நிகழ்ந்த குறிப்பிட்ட காலத்திய சமூக வரலாறுமாகும். அக்க காரணமான ஆன்மீகத்தை விடப் புறக் காரணங்களான ஏழமை, பாலியல் ஓடுக்குமுறை, பஞ்சம், கொள்ளை நோய் போன்றவைகளும் மதமாற்றத்திற்கான முக்கியத் தூண்டுதலாக விளங்கின. எனவே ஒரு குறிப்பிட்ட மறைத்தளத்தின் வரலாறு என்பது அக்குறிப்பிட்ட பகுதியில் வாழ்ந்த அடித்தள மக்களின் வரலாறாகவும் அமைகின்றது. இதன் காரணமாக தமிழ்நாட்டின் சமூக வரலாற்றை எழுதுவதற்கான முக்கிய ஆவணங்களாக மறைத்தள வரலாறுகள் அமைகின்றன. ஆனால் பெரும்பாலான நமது மரபு வழி வரலாற்றறிஞர்கள் மறைத்தள வரலாறுகளைக் கண்டு கொள்வதில்லை. மதம் தொடர்பானதாக மட்டுமே மறைத்தள வரலாற்றைக் கருதுவதே இதற்குக் காரணமாகும். ஆய்வாளர்களையும், கிறித்தவக் குருமாணவர்களையும் தவிர மற்றவர்கள் மறைத்தள வரலாறுகளைப் படிப்பதில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. தொடக்ககால மறைத்தளங்களின் வரலாற்றை எழுதிய ஐரோப்பிய மறைப் பணியாளர்களின் இன மையவாத அடிப்படையிலான அணுகுமுறையும் இதற்கு ஓரளவு காரணமாகும். புறச் சமயிகள் (Pagan) உருவ வழிபாட்டுக்காரர்கள் (Idolators), பேய் வழிபாட்டாளர்கள் (devil worshippers) என்ற சொற்களை அவர்கள் பயன்படுத்தினார்கள்.

தமிழ்நாட்டின் பாரம்பரியப் பண்பாடனைத்தும் அநாகரிகமான தென்றும், ஐரோப்பியர்களின் கிறிஸ்தவப் பண்பாடே உயர்ந்த தென்றும் அவர்கள் கருதியமை, அவர்கள் எழுதிய நூல்களில் வெளிப்பட்டது. நாடு விடுதலை பெற்ற பின்னருங்கூட சாதியக் கண்ணோட்டத்தில் மறைத்தள வரலாறுகளை எழுதும் பணி தமிழ்நாட்டில் நிகழவில்லை.

பாக்கஸ், டிட்டானி டிதஸா ஆகியோரின் நூல்களைப் போன்று காலனி ஆதிக்கக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து விடுபட்ட, மறைத்தள வரலாற்று நூல்கள் தமிழில் இனிமேல்தான் உருவாக வேண்டும். ஐரோப்பியர்களின் நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள செய்திகளை மட்டுமே நம்பி எழுதப்படும் மறைத்தள வரலாறுகளில் பல அரிய வட்டாரச் செய்திகள் விடுபட்டுப் போகும் வாய்ப்பு அதிகம்.

இத்தகையச் சூழ்நிலையில் தென் திருவிதாங்கூர் என்றழைக்கப்பட்ட இன்றைய கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் சீர்திருத்தக் கிறிஸ்தவம் பரவிய வரலாற்றை A Forgotten History என்ற பெயரில் அம்மாவட்டத்தைச் சார்ந்த ஜாய் ஞானதாசன் ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார். 18, 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தென் திருவிதாங்கூர் பகுதியில் சீர்திருத்தக் கிறிஸ்தவம் கால் கொண்டது தழைத்த வரலாற்றை ஆகூர், மீட், கிளாடனன் ஆகியோர் ஆங்கிலத்தில் ஏற்கனவே விரிவாக எழுதியுள்ளனர். தற்போது ஜாய் ஞானதாசனின் ஆங்கில நூல் 'ஒரு மறக்கப்பட்ட வரலாறு' என்ற பெயரில் தமிழில் வெளிவந்துள்ளது.

திருவாங்கூர் உருவானது தொடர்பான புரணக் கதையில் தொடங்கி அதன் சமூகப் பொருளாதார நிலை - சாதிகளுக்கு கிடைக்காத நிலை உறவுநிலை - அங்கு வாழ்ந்த ஓடுக்கப்பட்ட மக்கள் மீது சுமத்தப்பட்டிருந்த ஊழியங்கள் எனப்படும் கட்டாய வேலை முறை - அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கொடிய வரிகள் - அங்கு நிலவிய அடிமை முறைகள் என அன்றைய குமரி மாவட்டத்தின் சமூக நிலையைக் கூறிவிட்டு 20ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் நிகழ்ந்த சமூக மாறுதலோடு இந்நூல் முடிவடைகிறது.

தாழாக்குடி ஊரைச் சேர்ந்த மாடத்தி என்ற நிறைமாதக் காப்பினிப் பெண்ணைக் கலப்பையில் எருமை மாட்டுக்கு இணையாகப் பூட்டி உழுது அவள் இறந்து போனது - பிராமணர்களுக்கு உணவு வழங்குவதற்கு நிறுவப்பட்ட ஊட்டுப்புறை, குடைபிடிக்க, காலனி அணிய, இடுப்பில் குடமெடுத்துச் செல்ல, பசுக்களில் பால் கறக்க, வீட்டுக்கு ஓடு வேய், ஓடுக்கப்பட்ட சாதியர்களுக்கு உரிமை இல்லாத நிலை - தலைப்பாகை அணியவும், மீசை வளர்க்கவும், வரி செலுத்தி அனுமதி வாங்கிய நிலை - முடிவரி, முலைவரி, தலைவரி என விசித்திரமான வரி விதிப்புகள் - இவற்றைச் செலுத்த முடியாத மக்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கொடூரமான தண்டனைகள் - தன்னை 'அடியான்' என்றும் தன் குழந்தைகளைக் குரங்குகள், கன்றுக் குட்டிகள் என்றும் அழைக்க வேண்டிய நிலை - நீர்நிலையின் கரை உடைந்து போனால் தெய்வத்தின் கோபமென்று கருதி அதைப் போக்கும் வழிமுறையாக உடைப்பு ஏற்பட்ட இடத்தில் அடிமை ஒருவனைத் தள்ளி மண்ணைப் போட்டு மூடிப் பலிகொடுக்கும் கொடூரம் எனப் பல்வேறு சமூகக் கொடுமைகளை இந்நூல் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

இத்தகைய சமூகக் கொடுமைகள் மிகுந்த இப்பகுதியில் வேதமாணிக்கம் என்ற ஆதிதிராவிடர் கிறித்தவ சமயத்தைத் தழுவி சீர்திருத்தக் கிறித்தவம் இப்பகுதியில் பரவ வித்திகிறார். அவரது சொந்த ஊரான மயிலாடியில் தென் திருவிதாங்கூர்ப் பகுதியின் முதல் தேவாலயம் உருவாகியது. நாடார் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் கிறித்தவ சமயத்தைக் கூட்டம் கூட்டமாகத் தழுவி, தென் திருவிதாங்கூர் பகுதியானது குறிப்பிடத்தக்க அளவில் சீர்திருத்தக் கிறித்தவர்கள் வாழும் பகுதியாக மாற்றமடைகிறது. மறைப் பணியாளர்களின் முயற்சியால் அடிமை முறை ஒழிந்தமை - அச்சாக்க முயற்சி - மருத்துவப் பணி போன்ற செய்திகளும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. சீர்திருத்தக் கிறிஸ்தவத்தின் தாக்கத்தினால், பண்பாட்டு அடையாளப் போராட்டங்களும் இப்பகுதியில் உருவாயின. வீடுகளுக்கு ஓடு வேயும் உரிமையற்றிருந்த நாடார்கள் ஓடு வேயத் தொடங்குகிறார்கள். நாகர்கோவில் புளியந்தோப்புப் பகுதியில் வாழ்ந்த பாக்கியம் என்ற பெண் தன் வீட்டிற்கு ஓடு வேய்ந்தது பெரிய பரபரப்பை ஏற்படுத்துகிறது. வீட்டுக்கு ஓடு போட்ட பாக்கியம் என்ற பொருளில் 'ஓட்டைத் தூக்கு பாக்கியம்' என்ற பெயர் பெறுகிறார். பண்ணையாளாக இருந்த நாடார் சாதியைச் சேர்ந்த பூத்தான் குட்டியும் அவன் மனைவி இசக்கியும் கிறிஸ்தவ சமயத்தைத்

தழுவி சுத்தமான ஆடை அணிந்து, தன் முன்னாள் எஜமான ரான மாடன்பிள்ளையைக் காண வருகின்றனர். தன் பண்ணை யாளின் நடை, உடை, பாவனையில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றத்தைச் சகிக்க முடியாத மாடன்பிள்ளை அவர்களை அடித்துத் தூரத்தூகிறான்.

அரை நிர்வாணமாகப் பெண்கள் இருக்கும்படி விதிக்கப்பட்டிருந்த இழிவான பண்பாட்டு ஓடுக்கு முறைக்கு எதிராக நிகழ்ந்த 'தோள்சீலைப் போராட்டம்' இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள முக்கியமான சமூக வரலாற்றுச் செய்தியாகும். 'குப்பாயம்' அணியும் உரிமையை மதம் மாறிய கிறிஸ்தவப் பெண்களுக்குத் திருவாங்கூர் அரசு வழங்கியவுடன் அதற்கடுத்த கட்டமாகத் தோள்சீலை அணியும் உரிமையை வலியுறுத்திப் போராடியவர்கள் மக்களே. மறைப் பணியாளர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்துடன் நின்றுவிட, மக்கள்தான் அதை முன்னெடுத்துச் சென்று வெற்றி பெற்றுள்ளனர்.

இவ்வாறு 213 பக்கங்களைக் கொண்டுள்ள இந்நூலில் தென் திருவிதாங்கூரின் கொடூரமான கடந்த கால வரலாறு சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் பதிவாகியுள்ளது. குமரி மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவர் என்ற முறையில் பல வாய்மொழி வழக்காறுகளைச் சேகரித்து வெளியிடும் வாய்ப்பை இந்நூலாசிரியர் பெற்றிருந்தும் என்ன காரணத்தாலோ அதை அவர் தவிர்த்துள்ளார். அப்படிச் செய்திருந்தால் ஆகூர், மீட் போன்றவர்கள் எழுதிய ஆங்கில நூல்களின் துருவலாக அன்றி ஒரு முதல் நூலாக இது அமைந்திருக்கும்.

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையில் பணியாற்றும் ஞா. ஸ்டீபன் குமரி மாவட்டத்துச் சீர் திருத்தக் கிறிஸ்தவர்களிடையே வழக்கத்திலிருந்த கழியலடிப் பாடல்களையும் பஹுனைப் பாடல்களையும் சேகரித்துக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். கேரளப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சார்ந்த ஐ. அருமைநாயகம் இதே மாவட்டத்து சீர்திருத்தக் கிறிஸ்தவர்களிடையே வழங்கிய வேதாகமக் கதைப் பாடல்களை சேகரித்து ஆய்வு செய்துள்ளார். ஆரவ்வாய்மொழி அறிஞர் அண்ணா கல்லூரியின் தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த முனைவர் அ. கா. பெருமாளும் இத்தகையப் பாடல்கள் பலவற்றைச் சேகரித்துள்ளார். மறைத்தளம் மற்றும் இறையியல் கல்லூரிகளில் உள்ள ஆவணங்களும் பழமையான நூல்களும் எந்த அளவுக்கு முக்கியமானவையோ அந்த அளவுக்கு நம் மண்ணில் வழங்கும் இத்தகைய வாய்மொழி வழக்காறுகளும் முக்கியமானவை. ஐரோப்பிய மறைப் பணியாளர்களின் செயல்பாடுகளின் தாக்கத்தை ஆவணங்களில் மட்டும் பார்த்துக்கொள்ளாமல் மக்களிடமும் தேடவேண்டும். சான்றாக, நகோமி என்ற மறைப்பணியாளர் குமரி மாவட்டத்தில் எழுத்தறிவை கற்றுத் தந்தது, கிறித்தவர் அல்லாதவரையும் எப்படிப் பாதித்தது என்பதைக் 'கவலை' என்ற நூலின் ஆசிரியர் அழகியநாயகி அம்மாளின் பின் வரும் கூற்று எடுத்துரைக்கிறது :

மேலும் கிறிஸ்தவச் சபையைச் சேர்ந்த ஒரு அம்மையாருக்கு சபையிலிருந்து சம்பளம் கொடுத்து, ஊர் ஊராக எழுத வாசிக்கத் தெரியாத பெண் பிள்ளைகளுக்கு வீடு தோறும் போய்ப் படித்துக் கொடுக்கும்படிச் சொல்லி அனுப்பினார்கள்.

அவர்களின் பெயர் நாகோமி என்பார்கள். அந்த அம்மையார் வீடு வீடாய்ப் போய்ச் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். எங்கள் குடும்பத்திலுள்ள கட்டநாடான் மகள், அச்சம்பாட்டு நாடாச்சி மகள், முதலியவா வீட்டு அக்காள் எல்லாருக்கும் அந்த அம்மாதான் எழுதப்படிக்கச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் எங்கள் குடும்பத்துப் பெண் பிள்ளைகளைச் சிறுபிள்ளையிலும் வெளியே விடாமல் வீட்டுக்குள்ளேயே வைத்து வளர்ப்பது பழக்கமாக இருந்ததினால், எழுத வாசிக்கச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். எங்கள் வீட்டிற்கும் வருவார்கள். (கவலை : 126 - 127)

இத்தகைய வழக்காறுகள் பதிவு செய்யப்படும்போதுதான் கிறித்தவ மறைப்பணியாளர்களின் பணிகுறித்து பொதுமக்களின் மதிப்பீட்டைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சீகன்பாலக் என்ற டேனிஷ் நாட்டு மறைப்பணியாளர் தரங்கம்பாடியில் அச்சகம் நிறுவி, புதிய ஏற்பாட்டைத் தமிழில் அச்சிட்டதை 'இந்தியாவில் நிறுவப்பட்ட முதல் அச்சகத்திலிருந்து வெளியான முதல் அச்சப் பிரதி இதுவேயாகும்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (பக்கம் 53). ஆனால் சீகன்பால்குவிற்கு முன்னரே இந்தியாவில் அச்சகங்கள் உருவாகிவிட்டன.

1577ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 20-ஆம் நாள் 'தம்பிரான் வணக்கம்' என்ற பன்னிரண்டு பக்கங்களைக் கொண்ட சிறுநூல்

ஒன்று கொல்லத்தில் வெளியானது. இதுதான் இந்தியாவில் வெளியான முதல் அச்சநூலாகும். இந்நூலை வெளியிடுவதற்கு முத்துக்குளித்துறை வாழ் பரதவர்கள் நிதியுதவி செய்துள்ளனர். பின் 1579 நவம்பர் 14ஆம் நாள் 'கிரிசீத்தியானி வணக்கம்' என்ற நூற்றுப் பன்னிரண்டு பக்கங்கள் கொண்ட நூல் கொச்சியில் அச்சிடப்பட்டு வெளியானது. தூத்துக்குடி மாவட்டத்திலுள்ள புன்னைக்காயலென்ற கடற்கரைச் சிறுநூரில் நிறுவப்பட்ட அச்சகத்தில் 'அடியார் வரலாறு' என்ற 666 பக்கங்கள் கொண்ட நூல் 1586-இல் வெளியானது. இம்முன்று நூல்களையும் எழுதியவர்கள் அண்ட்ரீக் அடிகளார் என்ற சேக்சுபைத் துறவி ஆவார்.

தரங்கம்பாடியில் சீகன்பாலக் நிறுவிய அச்சகத்திலிருந்து 1713 அக்டோபரில்தான் துண்டு வெளியீடு ஒன்று வெளியானது. இதை அடுத்து 1715 ஜனவரியில் புதிய ஏற்பாட்டின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு வெளியானது.

இந்நூலில் சில பெயர்ச் சொற்கள் தவறாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. சான்றாக :

- குப்பாயம் - கூப்பாயம்
- குசுமன் - குஸ்மான்
- பாரசாலை - பாரச்சாலை
- திருநெல்வேலி - தின்னவேலி

என மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளதைக் குறிப்பிடலாம். இது போல 'பதிநீர்', 'கருப்புக்கட்டி' என்றால் அனைவருக்கும் புரியும் நிலையில், 'பதிநீர்' என்ற இனிப்பான திரவத்தை இறக்கி அதனை ஒரு வகை நாட்டுச் சீனியாகச் செய்து' (பக்கம் 27) என்று மொழி பெயர்ப்பு தமிழ் வாசகர்களுக்கு அவசியமற்றது. ஆங்கில மூல நூல்களின் பெயரையும் மூல ஆசிரியர்களின் பெயரையும் ஆங்கிலத்திலேயே கொடுப்பதுதான் இத்தகைய ஆய்வு நூலை மொழி பெயர்க்கும்போது பின்பற்ற வேண்டிய முறையாகும். நூலின் பெயரை மொழிபெயர்ப்பு மூல நூலைக் கண்டறிய விரும்பும் வாசகர்களுக்குத் துணை புரிவதில்லை.

மொத்தத்தில் மறைத்தள வரலாறுகளைக் கற்கும் ஆர்வத்தையும் எழுதும் ஆர்வத்தையும் இந்நூல் ஏற்படுத்தும். அடிமை முறையும், ஊழியமும் பண்பாட்டு ஓடுக்கு முறைகளும் நிலவிய முண்டையத் தென் திருவிதாங்கூர் பகுதியில் வைகுண்ட சுவாமி நீங்கலாக ஏனையத் தம்பிரான்களும் ஆச்சாரியர்களும் அவர்களின் அனுக்கத் தொண்டர்களும் யார் பக்கம் நின்றனர் என்ற கேள்வியும் இந்நூலைப் படித்து முடித்ததும் ஒரு பக்கத்தில் எழுகிறது.

ஜோகுமாரசாமி (நாடகம்)

சந்திரசேகர கம்பார்

கன்னடத்தின் பிரபல கவிஞரும் நாடகத்துறைக்கு ஆற்றிய சேவைக்காக பல விருதுகளைப் பெற்ற வருமான சந்திரசேகர கம்பாரின் புகழ் பெற்ற நாடகம்.

கன்னட நாட்டுப்புறக் கலை வடிவங்களிலிருந்து பல்வேறு கூறுகளை மிக வெற்றிகரமாக ஒரு சமகாலப் பின்னணியுடன் ஒருங்கிணைத்திருப்பது இந்நாடகத்தின் சிறப்பம்சம்.

தமிழாக்கம் : கி. நரசிம்மன்

பக்கம் 95 விலை ரூ.25

பிரதிகள் காலச்சுவடு பதிப்பகத்தில் கிடைக்கும்.

The Indo - Swiss Synthetic Gem Manufacturing Company Limited

21-1-60 & 61, Main Road

METTUPALAYAM 641 301

Phone : Office : 22136

Factory : 22087 & 22137

Fax : 91 4254 26266

Grams : INDOSWISS

Manufacturers of

Rough Synthetic Gem Stones, Spinal & Corundum in
various colours and finished roundels in different sizes

(Used in Jewellery and for the manufacture of Jewel Bearings
for watches and Electrical meters, Watch Glasses,
Knife Edges, Spherical Balls for Ball Bearing, Rods,
Plates Thread Guides, Orifices etc.)

Selling Agents :

G.P. & Company

No.6, Jaffer Sahib Street,
TIRUCHIRAPALLI 620 008

Phone : 702960

Grams : GEEPEECO

Rastha Gopalji,
JAIPUR 302 003

Phone : 564257

Grams : MANEK

ADVT

பிரளயக் கூத்திற்குப் பின்

அக்டோபர் 28, 29 தேதிகளில் தொலைக்காட்சி முன் அமர்ந்து ஓரிசாவுக்காக வருந்திய போது, உள்ளுக்குள் ஏதோ ஒன்று ஓரிசா போகலாமே என்று உந்தியது. எங்கள் குழுவில் இருந்த 10 பேருக்கும் இந்த உணர்வு இருந்திருக்கலாம். இரயில்வே ஊழியர்களான எங்களின் மேலதிகாரி திருமதி பூமா இதற்கான செயல்திட்டத்தை வகுத்த போது உந்துதல் உருப்பெற்ற மகிழ்ச்சி. நவம்பர் 4ஆம் நாள் ஓரிசா செல்கிறோம் என்பது உறுதியானது. ஆனாலும் பயணத்தை உடனே துவங்க இயலவில்லை. அதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தாலும் விடுமுறை கிடைக்காமையையும், பலவிஷயங்களில் நிலவிய நிச்சயமற்ற தன்மையையும் முக்கியமாகச் சொல்லலாம்.

வாரிரந்த 10 பேரில் குழுத்தலைவர் தவிர்த்து மற்ற வர்கள் இரயில்வே ஊழியர்கள் ஆதலால் சேர்ந்தாற்போல 10 நாட்கள் விடுப்பு எடுப்பது முதற்பிரச்சனையாக இருந்தது. அதனாலேயே 20ம்தேதி, பயணம் துவங்கும் வரை எங்களில் எத்தனை பேர் பயணப்படுவோம் என்பது புதிதாக நீடித்தது. சில இறுதி நேர சேர்த்தல் கழித்தலுக்குப்பின் 10 பேர் கொண்டதாக எங்கள் குழு தேறியது. சென்ற 10 பேரில் எட்டுபேர் சுற்றுப்பதின் களில் உள்ளவர்கள். எங்கள் முடிவுகள் பெற்றோரின் அனுமதி சார்ந்த விஷயம். எங்கு தங்கப் போகிறோம், எதை உண்ணுவோம், நோய்த் தடுப்புக்கு என்ன செய்யப் போகிறோம் போன்ற அவர்களின் அடிப்படைக் கேள்விகளுக்கு எங்கள் எட்டு பேரிடமும் பதில் இல்லை. தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த பயம், எங்களுக்குகிடையே இருந்த நிச்சயமற்றத்தன்மை இவற்றையும் மீறி பெற்றோரின் அனுமதிபெற வார்த்தை ஜாலங்கள் செய்ய வேண்டியிருந்தது. இவை எல்லாவற்றிலும் எங்களுக்குப் பின் நின்று உதவிய திருமதி பூமா என்றும் நன்றியுடன் நினைவு கூரத்தக்கவர்.

உறவினர்கள், உடன் வேலை செய்வோர், நண்பர்கள் அனைவரின் பங்களிப்பாக எங்களிடம் சேர்ந்திருந்த துணிகள், மருந்து வகைகள், பாத்திரங்கள், உணவுப் பொட்டலங்கள் இவற்றோடு பயணம் துவங்கினோம். இது போன்றதொரு பணிக்குச் செல்வது அனைவருக்கும் முதல்முறை. எங்களில் பலர் திருப்பதிக்கு வடக்கே இந்தியாவை நேரில் பார்த்திராதவர்கள்.

மறுநாள் 21-ம் தேதி காலை புவனேஸ்வரத்தில் இறங்கிய போது அது ஒரு தலைநகர் என்று ஒப்ப முடியவில்லை. பனிப் பொழிவு நிற்காத அந்த ஆறு மணிப்பொழுதில் தலையும் காலும் வெளியேத்தெரிய எகிப்திய மம்மிகள் போன்று போர்த்திச் சென்ற மன்தர்கள், மூட்டை முடிச்சு களுடன் இறங்கியதால் 'நல்ல வரும்படி' என்று எங்களைச் சூழ்ந்த போர்ட்டர்கள், இரயில் நிலையத்தில் இருபுறமும் வீழ்ந்த கிடந்த பெரும் மரங்கள், உபயோகப்படாது கிடந்த plastic sheet உருளைகள், கூடைசுடையாய் கொள்ளை போய்க் கொண்டிருந்த

நிவாரண அரிசி என்று புவனேஸ்வரத்தை ஏற்றுக்கொள்ள சில மணித்துளிகள் பிடித்தன.

பூரி செல்லும் வண்டிக்கான காத்திருப்பு, பயணம் இவற்றுக்குப்பின் 11 மணிக்கு பூரி புலப்பட்டது. இரயில் நிலையத்தில் இருந்து இராமகிருஷ்ண மடத்தினர் எங்களையும் பொருட்களையும் மடத்தினர் விடுதியில் சேர்ந்தனர். கொண்டு சென்ற துணிகளை பால் மற்றும் வயது வாரியாகப் பிரிக்கும் பணி எங்களுக்குத் தரப்பட்டது. எதிர் பார்த்ததைவிட அப்பணி நீண்டு கொண்டே போய் மாலை 5 மணி அளவில் சகிக்க முடியாததாகியது. ஆதலால் பூரி நகரைப் பார்த்துவரக் கிளம்பினோம்.

பூரியின் தெருக்கள் உறங்குகின்றன. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சிலரைத் தவிர வீதிகள் காலியாக உள்ளன. ஆங்காங்கே உள்ள மங்கலான விளக்குகள் இந்த வெறுமையை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டின. வெளி மாநிலத்தோர் ஓரிசாவை இன்றும் அக்டோபர் 29லேயே வைத்திருக்கின்றனர். சுற்றுலாத்தொழில்

படுத்துவிட்டதால் உணவு விடுதி, தங்கும் விடுதி நடத்துவோர் முதல் இளநீர் விற்போர்வரை பலத்தரப்பட்டோருக்கு பலத்த இழப்பு.

பூரியின் பின்னிர்வு வாழ்க்கை நடமாடும் பாணிப்பூரிகடைகள், கையேந்தி பவன்கள், நள்ளிரவு வரை ஷட்டில் விளையாடும் பொது ஜனம், தெலுங்குப் படங்களின் இரவுக் காட்சிக்கு சேரும் மக்கள் கூட்டம் இவற்றோடு சிறிது கலகலப்பாய் உள்ளது. வெறுமை நிறைந்த தெருக்கள் ஏற்படுத்தும் சலிப்பை இவை ஓரளவு நிவர்த்தி செய்கின்றன.

மறுநாள் காலை 6.30 மணிக்கு காலை உணவு முடிந்து குழுவில் 10 பேரும் களப்பணிக்குக் கிளம்பினோம். அன்றைய பணியிடமான கலம்கனி கிராமத்திற்கு செல்ல கொளார்க்கு வழியாக காகத்தூர் செல்லும் சாலையில் பயணம் செல்ல வேண்டும். கொளார்க்கை கடக்கும் போது கோவில் கோபுரத்தின் கம்பீரத்தில் ஒரு வித வீழ்ச்சி ஆட்கொண்டிருப்பதை உணர் முடிந்தது. இங்கு இன்னும் தொலைத்தொடர்பு மற்றும் மின்னணைப்பு மீளவில்லை. புயலின்போது கரையைக்கடந்து, இன்னும் கடலுக்குத் திரும்பாத கடல்நீர், தேங்கி நிற்கும் நீருக்குள் மூழ்கி மண்ணாக்கி கொண்டிருக்கும் முறித்து போடப்பட்ட மரங்கள் இவற்றினூடாகச் செல்லும் சாலையில், இருக்கைகளுக்கும் வண்டியின் கூரைக்கும் நடுவேயான மூன்று மணி

நேர பயணத்துக்குப் பின் முதலில் தென்பட்டது உதய்கனி கிராமம். இங்குள்ள பள்ளியில் புயலுக்கு முன் சுமார் 1000 மாணவ, மாணவியர்கள் படித்து வந்தனர். இன்று சுமார் அறுபது பேர்களே அங்கு யிருக்கின்றனர்.

உதய்கனிக்குப் பின், வழித்தடம் ஏதும் இல்லாத இடங்களின் ஊடாக பயணம் தொடர்ந்தது. இதுவரை சாலையின் இரு புறமும் பயணப்பட்ட அழிவு இந்த வழியற்ற வழிகளில், கடந்த கால

விசாலாட்சி

கிராமங்களில் நுழைந்த போது எங்களைச் சுற்றிய சர்வதையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. கண்ணில் தென்பட்ட ஒவ்வொன்றிலும் புயல் திணித்துவிட்ட பறிகொடுப்பின் துயரம். மரங்களில் கிளையாகவும், வீடுகளில் கூரையாகவும், மனிதர்களில் வாழ்வாகவும் இயற்கை எடுத்துக் கொண்ட பொதுப் பலி இன்றும் உறையாத இரத்தமாய் கிடக்கிறது.

ஒவ்வொரு திருப்பத்திலும் குழந்தைகள் கூட்டம் சத்தத்துடன் வண்டிகளை வரவேற்கின்றன. ஏதாவது கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் சிறிது தூரம் வண்டிக்குப் பின் ஓடி வருகிறார்கள். சலிப்பு ஏற்படும்போது முன்செல்பவர் சட்டையோ, கால் சட்டையோ இழுக்கப்படுகிறது. அடுத்த பத்தடிக்குள் மொத்த கூட்டமும் நின்று விடுகிறது. கூட்டத்தோடு வரும் குழந்தைகளைப்போன்று தனித்து நிற்கும் குழந்தைகளால் ஏமாற்றத்தை எதிர்கொள்ள முடிவதில்லை. இவர்களின் கண்களில் நிரம்பி வழியும் ஏக்கம் எத்தனை தொலைவு சென்றாலும் தொடர்ந்து வந்து அழுத்துகிறது. வந்து சென்ற புயல் இக்குழந்தைகளின் தலைமுறையை ஆழமாக காயப்படுத்தியுள்ளது. இந்த காயம் இவர்களோடு சேர்ந்து தூர்பான் (புயல்) கதைகளாகவும், தூர்பான் தெய்வமாகவும் பரிணமிக்கலாம். சில இடங்களில் ஊர்த் தலைவர்கள் வண்டியை நிறுத்தி அவர்கள் ஊருக்கு உதவி கேட்டனர். இன்னும் பலர் வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையை மட்டுமே அவர்களுக்குத் தரமுடிந்தது.

சுமார் ஏழு கிலோ மீட்டர் பயணத்துக்குப் பின் வேன் பயணம் முழுவதுச் சாத்தியமற்றதாகியது எனவே கலம்கனிக்கு கொண்டு செல்ல வேண்டிய பொருட்களை இரண்டு மிதிவண்டிகளிலும், மீதிடையகைகளிலும் சுமந்து கொண்டு நடைப்பயணத்தைத் துவங்கினோம். வழியெங்கும் மரங்கள் அத்தனையும் மொத்தமாக அழிந்ததனால் நிழல் என்ற நினைப்புக்கே இடமில்லை.

ஒரு வகைக் கற்றாழைப் புதர் நடுவே புலப்படும் உறைந்து கெட்டிப்பட்ட வழிகளைத்தவிர பெரும்பாலும் ஏற்றமும், இறக்கமும், புதைவுமான மணற்பிரதேசங்கள் ஊடே செல்லவேண்டி இருந்தது. அவ்வப்போது சமீபித்து கேட்கும் அலையோசை, வெயில் கடுமையானாலும் காற்று இதப்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கையைத் தந்தது. சில இடங்களில் முறிந்து விழுந்த மரக்கூட்டங்களின் வழியாக செல்ல நேர்ந்தபோது அழிவின் பிரம்மாண்டம் ஒவ்வொரு மொட்டை மரத்தின்மீதும் இருந்துகொண்டு வேதாளச் சிரிப்பு சிரிப்பது போன்ற உணர்வு. மரங்களுக்கு நேர்ந்த கதி சின்னஞ்சிறு பட்டாம்பூச்சிகளுக்கும், பறவை இனங்களுக்கும் என்ன கதியோ என்று எண்ண வைத்தது. ஆறறிவு முதல் ஓரறிவுவரை என்று கணக்கெடுத்தால் இறப்பிற்கு எண்ணிக்கையில்லை.

இரண்டு மணி நேர நடைக்குப்பின் கலம்கனி கண்ணில்பட்டது. குழுவின நண்பர்கள் இரண்டாகப் பிரிந்து ஒரு குழு கொண்டுசென்ற பொருட்களைப் பார்த்துக் கொள்வதென்றும், மற்றொன்று கணக்கெடுக்க செல்வதென்றும் முடிவாயிற்று. இது இரண்டிலும் மனம் வலிக்காமல் நானும் தோழர் ஒருவரும் கிராமத்தைப் பார்க்கக் கிளம்பினோம். குடிதண்ணீர் குறித்த எச்சரிக்கைகளே பெற்றோரிடமிருந்து அதிகம் கிடைத்தபடியால் முதலில்

அம்மக்களின் குடிநீரைப் பார்க்க விரும்பினோம். எதிர்ப்பட்ட ஒரு பெண்ணிடம் தண்ணீர் கேட்க, பக்கத்து வீட்டு பெண்மணியும், நாங்கள் கேட்ட பெண்மணியும் ஒரே நேரத்தில் தத்தமது குடிசைக்குள் நுழைந்தனர். இருவரும் வெளிப்பட்டபோது ஒருவர் கையில் நீர்ச் செம்பு, மற்றவர் கையில் காலி டம்ளர். இன்மை, இருப்பு குறித்த இது போன்ற புரிதல்கள் எந்த தூழ்நிலையிலும் பெண்களின் உலகில் சகஜமாகிவிட்ட ஒன்று போலும்.

அந்த கிராமத்தில் எந்த கோணத்திலும் வாழ்வதற்கான கூறுகள் இல்லை. அனைத்திலும் வெறுமை நிறைந்தகிடந்தது. இந்த கிராமத்தின் நீர்மூலம் ஏழுக்கு ஏழு என்ற அளவிலான ஒரு குழி. இது குறித்து ஒருவரிடம் கேட்டோம்.

‘உங்களுக்கு குடி நீர் வசதி செய்து தரப்படவில்லையா?’

‘இல்லை’

‘கடந்த தேர்தலில் வாக்களித்தீங்களா?’

‘ஆம் பி.ஜே.டி.க்கு’

‘அவர்கள் ஏதும் செய்யவில்லையா? புயலுக்குப் பின் வந்து பார்த்தாங்களா?’

‘இல்லை’

நிவாரணப் பணிகளை ஆர்.எஸ்.எஸ்.ஸும், மிஷனரி களும் தன்னார்வத்தொண்டு நிறுவனங்களும் செய்ய முடிந்த அளவுக்கு கூட அரசால் செய்யமுடியவில்லை. குறைந்தபட்சம் அவர்கள் முயற்சிகளில் பின்நின்று துணைசெய்யவும் இயலவில்லை.

போகப்போக உயர்ந்து கொண்டே சென்று கலம்கனி ஒரு மணல் மேட்டில் முடிகிறது. அங்கிருந்து பார்க்கையில் ஒரு பக்கம் கடல், மறுபக்கம் வயல் வெளி. மருத்தத்துக்கும் நெய்தலுக்கும் கலம்கனியில்தான் இயற்கை மிகக் குறைந்த இடைவெளி

கொடுத்துள்ளது என்று தோன்றியது. எங்கள் கையிலிருந்த புகைப்படக்கருவி அதற்குள் குழந்தைகள் சிறுகூட்டத்தை எங்கள்பின் சேர்த்துவிட்டது. ஒரு புகைப்படம் எடுக்க அவர்கள் எதற்கும் ஆடத்தயார். பெரியவர்கள் கூட இந்நிலையில்தான். ஆனால் காமிராவின் இடத்தை அவர்கள் விஷயத்தில் உணவும் உடையும் பிடித்துக்கொண்டுள்ளனர். கடும் உணவுப்பஞ்சம் நிலவுவதால் உணவுப் பொருட்களைக் கொடுத்து, மாற்றாக விலை மதிப்புள்ள பொருட்களைப்பெறும் ஏமாற்று வேலைகள் நடக்கின்றன. இதனாலேயே நிவாரணப் பணிகளுக்கு செல்வோரைச் சோதிக்க பல இடங்களில் சோதனைச் சாவகுகளை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மணல்மேட்டிலிருந்து கீழிறங்கும்போது கணக்கெடுப்பு முடிந்திருந்தது. பொருட்களைத் தேவைக்கேற்ப விநியோகித்துவிட்டு முக்கால் இருட்டோடு வண்டிக்குத் திரும்பினோம்.

மறுநாள் 20ம்தேதி சோமகுல்லா சென்றோம். ஒரே பெயரில் எட்டு தனித்திட்டுகளாக உள்ள கிராமம் இது. புயல் நாட்களில் தொடர்ந்து எட்டு நாட்கள் கிடைத்த உணவுகளுடன் ஊரின் ஒரே காண்கிரீட் கூரை மீது கிராமமே ஜீவித்திருக்கிறது. கடந்தகாலத்தில் தங்களுடைய வீடுகள், கால்நடைகள், விளைநிலங்கள் போன்றவை இங்குள்ள

ஆண்களின் பேச்சை நிறைத்துள்ளன. கண்கள் மட்டும் தெரிய, முகம் மறைத்த பெண்கள் பார்வையில் இருந்து சொல்லுக்கு இறங்கி வர பெரிதும் தயங்குகின்றனர். குழந்தைகளுக்கு புயல் என்பது பசி என்ற அனுபவ அளவிடலானதாயிருக்கிறது.

சோமகுல்லாவில் நுழைந்ததும் கண்ட காட்சி. ஓர் வய தானவர், காலில் அடிபட்ட பசு ஒன்றின் தலையை கைகளில் ஏந்தி உமியை ஊட்டிவிட்டுக்கொண்டிருந்தார். பையன் படுக்கையில் வீழ்ந்துவிட்டதால் ஏற்படும் தந்தையின் பரிதவிப்பு அவரின் முகத்தில். கலம்களியைப் போன்றே இங்கும் வீடுவீடாகக் கணக்கெடுப்பு என்று முடிவானது. 20 முதல் 25 வீடுகள் உள்ள இந்த கிராமங்களில் சரியான கணக்கெடுப்பு சாத்தியமில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். ஒரு வீட்டிற்குள் நுழைந்து எத்தனைபேர் உள்ளீர்கள் என்றால் உடைந்து கிடக்கும் அறைகளைக் காட்டி 'அவை யெல்லாம் ஒவ்வொரு தனிவீடுகள், அத்தனையும் சேர்ந்து இந்த வளாகத்தில் இருப்பதுபேர் இருக்கிறோம்' என்பார்கள். அவர்களின் இந்தத் தவறான கணக்குகள் தேவையின் அடிப்படையிலானவை. எப்படிப் பார்த்தாலும் சர்வதையும் இழந்து நிற்கும் அவர்களின் நிலையில் அது அநியாயமில்லை. ஆனால் மீண்டும் மீண்டும் வீடுதோறும் ஏமாற்றப்படும் உணர்வு, எந்த நியாயப்படுத்தலையும் மீறிய கசப்புணர்வை சிறிதேனும் ஏற்படுத்துகிறது.

இதனாலோ என்னவோ கணக்கெடுப்பில் மனம் ஒன்றாமல் கிராமத்தைச் சுற்றிவர நினைத்தேன். நிர்வாணமாய்த் திரிந்த இருகுழந்தைகளைக் கண்டேன். அவற்றில் பெண்ணுக்கு மூன்று வயதும் ஆணுக்கு ஒன்றிரண்டு வயது அதிகமாகவும் இருக்கலாம். அவர்களைப் பற்றிக் கேட்டதில் தாய் தந்தை இழந்தவர்கள் என்று புரிந்தது. வறுமை, ஞானம், கலை என்று பலவற்றின் ஊடகமாய் அறிமுகமாகி இருந்த நிர்வாணம் அன்று ஆதரவின்மை என்ற பரிணாமத்தையும் எடுத்துக்கொண்டது.

வீடுகள் செப்பனிடப்படாது கிடந்தாலும் ஊர்க்கோயில் செப்பனிடப்பட்டு 'கார்த்திக் பூர்ணிமா'வுக்குத் தயாராகி விட்டது. துளசி இங்கு சிவ வழிபாட்டுப் பொருள். பெண்களுக்கு வலது முழங்கையில் வெண்ணிற மங்கல நாணும், நெற்றிப்பொட்டும், பாதங்களில் செஞ்சாந்தும் மங்கல அடையாளங்கள். நான் இவற்றையெல்லாம் அறிந்து திரும்பிய

போது மற்ற கிராமங்களுக்கான விநியோகமும் முடிந்து விட்டிருந்தது. வண்டிக்குத் திரும்புகையில் ஒருவர் என்பின்னே வந்தார். அவருக்கு அருகே எண்பதுகளில் தள்ளாடும் மூதாட்டியும் கூட வந்தார். மூதாட்டி என் கைகளை பற்றிக் கொண்டார்.

'இரவு குளிரை இந்த யாருமில்லாத மூதாட்டியால் தாங்க முடியாது. கம்பளியும் பாத்திரங்களும் தந்துவிட்டுப் போங்கள்' என்றார் உடன் வந்தவர். பாத்திரங்கள் மற்றும் போர்வை வழங்குவதை ஊர்த்தலைவர் சண்டை மூளும் என எச்சரித்ததால் நிறுத்திவிட்டிருந்தோம்.

'உங்களுக்குள் சண்டை வரும்.'

'இல்லை. கிழவிக்குக் கொடுப்பதை நாங்கள் ஆட்சேபிக்கவில்லை.'

பதின்களில் உறுதியாய் இருக்கும் என் கைகளுக்குள் தள்ளாடிய கைகளின் ஸ்பரிசத்தை இன்னும் மறக்கமுடியவில்லை.

'வண்டி புறப்படும்போது ஜன்னல் பக்கம் வாருங்கள், முயல்கிறேன்.' இதற்குமேல் சூழ்நிலை கனத்ததை தாங்கும் அளவு பொறுமை இல்லை. வேகமாய் வண்டியெறிவிட்டேன்.

மனிதாபிமானம் பல நேரங்களில் மௌனமாய் ஜெயிக்கிறது.

நேரடியாகப் பார்த்த இருகிராமங்கள், வழிநெடுகப் பார்த்த பல கிராமங்கள் அவற்றின் மக்கள் அனைத்தும் இன்றுவரை கேள்விகளாகவே நிற்கிறார்கள். வாழ்க்கையில் எதையோ தேடும் சமூகங்களுக்கிடையில் இவர்கள் வாழ்க்கையையே இனிதான் தேடவேண்டும். எதுவும் இல்லாத ஒரு இன்மையில் வாழ்க்கை இருக்க முடியுமா என்ற எங்கள் கேள்விக்கு இவர்கள் வாழ்ந்தால் விடை கிடைக்கலாம்.

செல்வி விசாலாட்சி தெற்கத்திய ரயில்வேயின் நாகர்கோவில் அலுவலகத்தில் பயணச்சீட்டு பரிசோதகராக பணி புரிகிறார். இவரும் இவரது நண்பர்கள் சிலரும் சம்பத்தில் ஓரிசாஸில் புயலால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு தனிப்பட்ட முயற்சியில் பயணம் செய்து சில நாட்கள் நிவாரணப் பணிகளை மேற்கொண்டனர். விசாலாட்சியின் மனப் பதிவுகள் இங்கே இடம் பெறுகின்றன.

வெளிவந்துவிட்டது

வெ. சுப்ரமணிய பாரதியின்

மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு

மனிதர்கள் கூடுகிறார்கள்

மானுட உறவுகளின் உணர்வுச் சிக்கல்களையும் குழல் எதிர்வினைகளையும் இலக்கிய நுட்பத்துடன் 'எல்லோருக்கும் புரியும் தமிழில்' பேசும் 16 கதைகள்.

பக்கம் 100

விலை ரூ. 35

லதா புகல் வெளியீடு

தொடர்புக்கு

கிப்ரான் ப்ரியா

137 A/4 பகத்சிங் தெரு

கோவில்பட்டி 628 503

போன் : 04632 - 24628

ADVT

கலைக்களுக்கான இந்திய அறக்கட்டளை

கலைகளுக்கான இந்திய அறக்கட்டளை (I.F.A.) சுயேச்சையாக இயங்கும், தேசிய அளவில் மானியம் வழங்கும் ஒரு அமைப்பு.

அண்மையில் ஐ.எஃப்.ஏ. இந்த மானியத் திட்டத்தின் கீழ் திட்ட வரைவுகளை கோரி அறிவிப்பு ஒன்றை வெளியிட்டிருக்கிறது. இந்த அறிவிப்பில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கலைத்துறைகளை உள்ளடக்கிய திட்ட வரைவுகளை ஐ.எஃப்.ஏ. கோரியுள்ளது. இந்த அறிவிப்பு ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும், பிற இந்திய மொழிகளிலும் கிடைக்கும்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி

The Executive Director

India Foundation for the Arts

Tharangini, 12th Cross

Raj Mahal Vilas Extension

Bangalore 560 080

Tei/Fax : 080-3310584/3310583

e-mail : ifabang@blr.vsnl.net.in

திட்ட வரைவுகள் வந்து சேர வேண்டிய கடைசி

நாள் ஏப்ரல் 30, 2000

தீராத மலர்

தேவதச்சன் கவிதைகள்

தேவதச்சன் என்ற பெயரில் எழுதி வரும் ஆறுமுகத்தின் கவிதைகள் நீண்ட இடைவேளைக்குப் பிறகு வாசகர்கள் பார்வைக்கு வருகின்றன. 47 வயதாகும் தேவதச்சன் கோவில்பட்டியைச் சேர்ந்தவர். முதல் கவிதை 1973ல் கசடதபறவில் வெளிவந்தது. கவிஞர் ஆனந்துடன் இணைந்து வெளியிட்ட தொகுப்பு அவரவர் கைமணல். அத்துவான வெளி என்னும் தொகுப்பு விரைவில் வெளி வரவிருக்கிறது.

நள்ளிரவில் -
மங்கிய மஞ்சள் ஒளி
ரயிலில் -
திடீரென்று கொட்டிப்
பரவுகிறது
நறுமணத் திரவம்.
எல்லோரும் இறங்கி
எல்லோரும் ஏற
கிளம்பியது ரயில்
வாசனையூரிலிருந்து. என்றும்
தண்டவாளத்தில்
இல்லாத
வாசனை ஊர்களிலிருந்து.

✿

ஒரு இடையன்
பத்துப் பனிரெண்டு ஆடுகள்
ஒரு இடையன்
பத்துப் பனிரெண்டு ஆடுகள்
ஆனால்
எண்ணிலிறந்த தூக்குவாளிகள்
எண்ணிலிறந்த மழைகள்
எண்ணிலிறந்த தலைப்பாக்கள்
எண்ணிலிறந்த காற்றுகள்
எண்ணிலிறந்த தொரட்டிகள்
எண்ணிலிறந்த பகல்கள்
ஒரு இடையன்
பத்துப் பனிரெண்டு ஆடுகள்
ரயில்வே கேட் அருகில்
எப்படா திறக்கு மென்று

✿

தாளின்
இரண்டு பக்கத்தையும்
ஒரே பக்கமாகப்
படிக்கும்
வினோத ராட்சசனைப்
பார்க்கப் போனேன்
மீனை
எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும்
வாசித்துக் கொண்டிருக்கும்
தண்ணீரில் அவன்
குடியிருப்பதாய்
உப்பு வியாபாரி ஒருவன்
சொன்னான்
அதோ, தெரிகிறது
கண்ணீர்த்
துளி
ஒன்றில்
திறந்து கிடக்கும், அவன் வீடு

இன்னும்
தாதி கழுவாத
இப்பொழுதுதான் பிறந்த குழந்தையின் -
பழைய சட்டை என்று ஏதும் இல்லை
பழைய வீடு, பழைய பாட்டில்கள் என்றெல்லாம்
இல்லை
மெல்லத் திறக்கும் கண்களால்
எந்த உலகை
புதுசாக்க வந்தாய், செல்லக்குட்டி
அதை
எப்படி ஆக்குகிறாய், என் தங்கக்குட்டி

வெங்கரிசலில்
வெட்ட வெயிலில்
குளிரும்
குயிலோசை - தொலைக்காட்சி முன் -
தெரியாமையின் மொக்கில்

சிறு மகரந்தம் போல்
அமர்ந்திருக்கிறாய், பெண்ணே
உன் ரணம்
உன் நிசப்தம்
உன் மதனம்
உன் ஆங்காரம் -
யாரும் ஏறாத கிளைகளில்
சூழாங்கற்களைப் போல்
அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன
உன் முழங்காலில்
திறந்தபடி கிடக்கிறது

பக்கங்களற்ற ஒரு புத்தகம்
வரிகளுக்குப் பின்னால்
முகர்ந்தபடி வரும் நரி
நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது
உன் கருப்பையை

சாய்வாக
நான் எறிந்த
ஓட்டுச் சில்
நடனமாடுகிறது தண்ணீரில்
அச்
சின்ன விநாடியில்
என்னோடு சேர்ந்து
எல்லாக் காடுகளும்
அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன
தண்ணீரே! தண்ணீரே!
உன்னைத்
தொட்டுத்தொட்டுப் பறக்கும்
கல்பூச்சியின்
கல்லைத்தான் உன்னால்
பிடிக்கமுடியும்
அதன் ரீங்காரம்
உன்மேல்
தூவிய எழுத்துக்களை
என்ன செய்ய முடியும், உன்னால்
என்ன செய்ய முடியும்.

முடிச்சுகளை அவிழ்க்க முடியவில்லை
பூட்டைத் திறக்க முடியவில்லை
உடைவாள்கள் நழுவுகின்றன
உன்னைத் தொடவந்தால் நீயும் தள்ளித்தள்ளிப்
போகிறாய்
என்
கைகள்
பிசுபிசு வென்றிருக்கின்றன
நிறமற்ற
நாற்றத் திரவத்தில்
என் விரல்களை, தன்
நாவால் கவ்விக் கொண்டிருக்கிறது
கை கால்கள்
அற்ற பூனை
நீ
தூங்கா விட்டால்
அதன் வரிப்பாடல்களை உன்
வாசலில் கேட்கலாம்
ஒரு வேளை
நீ தூங்கி விட்டால் அதன்
கேவல் மூச்சில்
மலைகள் அசைந்து
புதைந்து போகலாம்

தரை
சாலைகள்
நன்கு காய்ந்து விட்டன
மழை நிற்காமல்
பெய்து கொண்டிருக்கிறது
வனாந்தரங்களில்
வயற்காடுகளில்
பூந்தொட்டிகளில்
பச்சைத் துளிகளென
நீர் ஓசைகளில்
அடுத்தடுத்து கேட்கிறது
தள்ளவும் முடியாமல்
வெல்லவும் முடியாமல்
புழுக்கள்
நுழைந்து கொண்டிருக்கும்
கனிகளின்
அலறல்

....

அலறல்

ஆற்றைக் கடந்து செல்லும் காகம்
களைத்திருப்பது போல் தெரிகிறது
ஞாபகத்தின் அமிழ்த்ததை
தட்டிவிட்ட
சப்தத்தில்
உடல் முழுக்க வெளிறியிருக்கிறது
ஓவியத்துக்கும் தானுக்கும்
நடுவே
உள்ள
இடைவெளியில்
அசைந்தபடி செல்கின்றன
சோர்வுற்ற அதன் இறக்கைகள்

கடைசியாக
நீ
எப்போது
தண்ணீர் குடித்தாய்
அதைத்
தொடும்போதும் தூக்கும் போதும்
உன் செல்ல மகளைப் போல்
குழைந்ததா அது
அதனுள்
வானவில் என நீ நுழைந்தபோது
அது
குதித்துக் கும்மாளமிட்டதைக் கேட்டாயா
பஸ்ஸில்
போலீஸ்காரன் நடுவே
கைவிலங்கிட்டு
அமர்ந்திருக்கும்
இளங்கைதியின் கண்கள்

வருடிக் கொண்டிருக்கின்றன
முடிய பாளையை
முடாத தண்ணீரை

வரல்
ஆற்றின் மீது
பெய்து கொண்டிருக்கிறது மழை.
வாழ்வின்
கடைசி வாக்கியங்களை
தினசரி
நாலு
ஐந்து முறை
மாறிமாறி எழுதிக்கொண்டிருக்கிறோம்
பெருமூச்சோடு
ஆங்காரத்தோடு

எல்லா அசைவுகளையும் கடந்து விட்ட
கிணற்று நீர்,
லேசாக சாய்க்கும் பொழுது,
அசைவின்மை கடந்து
அழித்தபடி செல்கிறது
நம் வாக்கியங்களை
தண்ணீரில்
குப்புறக் கிடக்கும்
பெண்ணின் சடலத்தின் மேல் தாவி ஏறி
உட்கார்ந்திருக்கிறது
குஞ்சுத் தவளை

உலகம் ஆரம்பிக்கும் ஓசைகள் கேட்கின்றன
சிலபல
குரல்களை மோதி
பாறை சிலையாகி
சிலப்பல
குரல்கள் மோதி
சிலை பாறையாகி...

தெருவில்
ரெண்டு பிள்ளைகளை
சிறகுகள் என கோர்த்தபடி
செல்லும் பெண்.
பள்ளிக்கூடத்தில்
பஜாரில்
வாசற்படிகளில்
யாரைப் பார்த்தாலும் நல்ல .செய்தி
எதுவும் காதில் விழவில்லை

என்
அன்பின் சிப்பியை
யாரும்
திறக்க வரவில்லை
கடல்களுக்குக் கீழ்
அவை
நடந்து கொண்டிருக்கின்றன
ஓட்டமும் நடையுமாய்.

தண்ணீர் என்றும்
வழிப்போக்கன்
டைரியில்
குறித்துக் கொண்டான் :
கண்மாய் நடுவே
உலகின் முதல்நாளில் ஒருநாளியும்
கடைசினாளில் மறுநாளியும், கட்டி
சேலை
காயவைக்கும்
பெண்ணை, கண்டேன்.
பஸ்ஸில்
பார்த்தபடி செல்லும்
பல ஆயிரம் கண்கள்
பறித்துப் பறித்து

தூடிச் தூடிச், சென்றபின்னும்,
மேல் காற்றில்
அசைந்தபடி
நிற்கிறது அந்த,
திராத மலர்.

வாசற் பெருக்கி
நீர் தெளித்து
விளக்கேற்றி
சாயங்காலத்தின் ஆற்றங்கரையில்
படிக்கட்டில்
அமர்ந்திருக்கும் பெண்ணே,
உன் விழிகளைக் கடந்து
செல்லும் வாகனங்கள்,
செம்மண் நாய்
ஓசைகள்,
உன்
கண்களின் உள்ளே -
நடந்து
மறையும் கிறக்கத்திலா
மோவாய் கட்டையில்
கை வைத்திருக்கிறாய்
நீ
தடுக்காது
காற்றில் சுழலவிட்ட
உன் காதோர முடிச்சுருள்
கொண்டாடுவது அந்தத்
திருவிழாவையா

ரத்தத்தில்
மிதந்து வரும்
பித்தப் பூவை
கண்களால் பறிக்கிறேன்
மூச்சுவிடும்
படிகத்தின் மேல்
சுற்றி சுற்றி
வரும்
எறும்பு போல்
விளிம்பில்
திரியத் தொடங்குகிறேன்
வரவேற்பறையின்
திரைச்சீலையிலிருந்து
உதிர்ந்து விழும் பூவை
பெண்ணொருத்தி
பெருக்கித் தள்ளுகிறாள்
அதை வாங்கிக் கொள்கிறது
ஒரு பேய்க் கை
அதைச் சூடிய
சூளி
என்னைத் தொலைபேசியில்
புணர அழைக்கிறாள்
அவள் மாப்பில்

தோளில், தொப்புளில்
ரீங்கரிக்கிறது
பித்தப் பூ

உலகிலேயே
குட்டியான
அணில் ஒன்றை
உனக்கென கொண்டு வந்தேன்
பல் கிளைகளிலிருந்து
வாழ்வைப் பார்க்க
உனக்குச்
சொல்லிக் கொடுக்குமென்று
துவாரங்களின் ரகசியத்தை
உன்னிடம் பேசுமென்று
கிளைக்குக் கிளை தாவும்
இடைவெளி பற்றி
உன்னிடம் கூறும்என்று...

உன்
பாராமுகம் கண்டு
திடுக்கிட்டு
கீழே விழுந்தது,
பூமியைத்
துளைத்துக் கொண்டு
சென்று விட்டது
அந்தப் பக்கம்
நீ
என்றுமே செல்ல முடியாத
அந்தப் பக்கம்

சிறு
கிளைகளிலிருந்து

இலைகள்
உதிர்ந்து
கொண்டிருக்கின்றன
அதன்
சுழல்மொழி
மழலையில்
மெல்ல
என்னுள்
திறக்கிறது
நீலப் பரவசம்
அது
முடும் போது
எப்போதும் நீ
உள்ளே
வந்து விடுகிறாய்

பற்றி எரியும்
வெள்ளை நெருப்பென
அவிழ்கிறது குவிகிறது
முதாட்டியின் தலை.
அம்மணத்தை
வேறுவழியில் கடந்த
அவள் சேலை,
தரையில்,
கருப்பையின் இன்னொரு வெளி தேடி
வெகுதாரம் நெளிகிறது
அம்மி
உரல்
திருகை என்னும்
கல்லின் மகள்களான அவள்
விரல்கள்
பால்கட்டி
படர்கிறது வலி
உணவின்
சிறுஊற்றில்
அவள்
கண்டு பிடித்த கடல்
சமையலறை கிண்ணங்களில்
ததும்புகிறது
நெடி அடரும் பிரசவ அறைகளில்
சாவு மறைந்து சென்ற தடங்களில்
மறையாமல் போய்க்கொண்டே இருக்கிறது
அவள்
ஓட்டிச் செல்லும் வண்டி
குப்பைக்குக் கீழ்
குப்பையாக இல்லாத
தரையில், அவள்
அசந்து படுக்கையில்
தலைக்கு அணைவாய்
வருகிறது,
உப்பு மர பாளில்

ஓலியங்கள் : ப. மணிவண்ணன்

2021/12

பிரேம் : ரமேஷ் : ஜாலிலோ ஜிம்கானா

பிரேம் : ரமேஷ் பேட்டி படித்தேன். அது குறித்து எனது கருத்துக்கள் சிலவற்றை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

பிரேமை நான் 1985ஆம் ஆண்டு பாண்டிச்சேரியில் சந்தித்தேன். அப்போது அவர் கல்லூரி மாணவர். சிறு சஞ்சிகைகளைப் பற்றி எதுவுமே அறியாதவராக இருந்தார். ரொமெய்ந் ரோலஸ் நூல்களின் வெளியே நான் வைத்திருந்த ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள் புத்தகத்தை எடுத்து ஏதோ வெளிகிரகத்திலிருந்து பூமிக்கு வந்த ஓர் உயிரியின் ஆச்சரியத்துடன் அதைத் திருப்பித் திருப்பி அவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்த காட்சி இப்போதும் என் மனக்கண்ணில் நிழலாடுகிறது. அப்போதுதான் நான் அவரிடம் என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன். அவர் பெயர் ஏற்கனவே எனக்குப் பரிச்சயமாகியிருந்தது. இந்தச் சம்பவத்திற்கு சில மாதங்கள் முன்னால் என் அண்டை வீட்டுக்காரர் - அவர் அரவிற்ப பக்தர் - என்னை எழுத்தாளன் என அறிந்திருந்ததால் ஒரு கவிதை நோட்டுப் புத்தகத்தை கொடுத்து 'எனது நண்பரின் கவிதைகள்' என்றார். 'தபோவனம்' என்ற பெயரில் நோட்டுப் புத்தகம் முழுவதும் அசட்டு பிசட்டு ஆத்மீகக் கவிதைகள். புரட்டிப் பார்த்து விட்டு திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டேன். நூலகத்தில் முதல் முதல் சந்தித்த போது பிரேமிடம் அதை நான் குறிப்பிட்டபோது, அதை விட்டு விலகி வந்து வேறு மாதிரி எழுதிக்கொண்டிருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார். வானம்பாடிக் கவிஞர்களை அப்போது அவர் அறிந்திருந்தார். மீரா மூலமாக தனது கவிதைகளைப் பிரசுரிக்க எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளைப் பற்றிச் சொன்னார். அபியிடம் கொடுக்கப்பட்டு, அவர் அக்கவிதைகளின் படிமங்கள் தன்னிடமிருந்து 'எடுக்கப்'பட்டிருப்பதாகக் கருதி அவற்றை நிராகரித்துவிட்டதையும் குறிப்பிட்டார்.

நட்பு தொடர்ந்தது. தனது கவிதைகளைக் கொடுத்தார். படித்துப் பார்த்து இறும்பூது எய்தினேன். காரணம் அப்போதைய தமிழ் எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் தயிர்வடை எழுத்துக்களாகவே இருப்பதாக எண்ணி நான் மிகவும் சலிப்புற்றிருந்த காலகட்டம் அது. அதோடு அந்த எழுத்துக்களெல்லாம் உன்னதம், உள்ளொளி, தர்ஸனம் என்று பேசப்பட்டு வந்ததும் என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. அந்த நேரத்தில் பிரேமின் எழுத்துக்கள் எனக்குப் பெரும் உற்சாகத்தைத் தருவதாக இருந்தது. 'உன்னத, தர்ஸன' எழுத்தாளர்களின் அதே மொழியில் - சமஸ் கிருதம் கலந்த நடை - ஒரு hardcore anarchic toneஇல் மிருகப்புணர்ச்சி/பிரேதப் புணர்ச்சி/கஞ்சா/போதை/கபாலம்/சுரோணிதம் எல்லாம் ஒரு மாறுதலாக இருந்தது. xxx படங்களைப் பார்ப்பதுபோல் நான் புல்லரித்துப் போனேன். தயிர்வடையிலிருந்து முனிவாண்டி விலாசுக்குப் போன குஷி ஏற்பட்டது. அதனால்தான் நானும் சேர்ந்து குதித்தேன். அந்த எழுத்துக்களை promote செய்வதை என்னுடைய missionஆகக் கொண்டேன்.

அப்போது பிரேம் சொன்ன தகவல் ஒன்று எனக்கு பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. பஞ்சாங்கம் அவர்களிடம் தனது காவியங்களைக் கொடுத்ததாகவும், அவர் அவற்றைப் பெரிதும் சிலாகித்து ஒரு காவியத்தை தமிழவனுக்கு அனுப்பியதாகவும், அவர் பல பக்கங்கள் நீண்ட அக்காவியத்திலிருந்து சில வரிகளை அங்குமிங்குமாக பிடித்து எடுத்து 15 வரி கவிதையாக்கி

'இங்கே இன்று'வில் வெளியிட்டு விட்டார் என்பதுதான் அத்தகவல். எழுதியவரின் பெயர் 'பிரேதா' என்று இருக்க, அப்பெயர் தமிழவனுக்குப் பிடிக்காததால் பிரேதாவின் பதிவேட்டுப் பெயரில் (பிரேமானந்தன்) பிரசுரித்துவிட்டார் என்பதையும் அறிந்தேன்.

இது ஒரு கவிஞனுக்கு நேர்ந்த அவமானம் என என்னைக் கடும்கோபத்திற்கு ஆளக்கூடியது. இந்தக் கோபம்தான் நான் அப்போது மிகவும் வறிய தூழலில் வாழ்ந்த போதும் கிரணம் பத்திரிகையைத் துவக்கச் செய்தது. என் ஒருவரின் பணத்தில்தான் கிரணம் நான்கு இதழ்கள் வெளிவந்தன. (சுமார் 25 பேர் சந்தாதாரர்கள்.) பிரேமை எல்லிவியாவுக்கும் நாகார்ச்சனனுக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தேன். ஆனால் கிரணம் முதல் இதழைப் பார்த்ததுமே அதுவரை எனது உற்ற நண்பனாக இருந்த நாகார்ச்சனன் என்னுடன் நட்பை முறித்துக்கொண்டார். (இன்று வரை அது தொடர்கிறது.)

பிரேதா - பிரேதனின் எழுத்துக்கள் மீது அவர் வைத்த விமர்சனம் இதுதான்: மின்சாரம் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு முன்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டிய 'அரதப் பழசான' எழுத்து இது.

அம்பையும் கிரணத்தை தனக்கு அனுப்பவேண்டாம் என்று எழுதி அனுப்பப்பட்ட கிரணங்களை திருப்பி அனுப்பிவிட்டார் - ஒரு கடுமையான கடிதத்துடன். நானும் கடுமையாக ஒரு பதில் எழுதி அவரை விரோதித்துக் கொண்டேன். (ஆனால் இப்போது ரமேஷின் சட்டைப் பையில் அம்பையின் முகவரி உள்ளது என்பது பத்து வருட பரிணாம வளர்ச்சி!)

மேலும், கிரணத்தில் பிரேம் - ரமேஷ் தங்களைத் தவிர வேறு எந்த எழுத்தாளரையும் அனுமதிக்க மறுத்தார்கள். காரணம்: அவர்கள் எந்த தமிழ் எழுத்தாளரையும் மதிக்கவோ அங்கீகரிக்கவோ இல்லை - எல்லிவியாவைத் தவிர.

எனது சிறுகதை பிரசுரத்திற்கு மறுக்கப்பட்டது. கோணங்கியின் சிறுகதை திருப்பியனுப்பப்பட்டது. அதனால் அவருக்கு என் மீது பகை. ஒரு பயங்கரமான வசை கடிதத்தை அவர் எனக்கு எழுதினார். (ஆனால் கோணங்கியுடனான பிரேம் - ரமேஷின் நட்புக்கு எந்தப் பாதகமும் ஏற்படவில்லை!)

குறுமலை சுந்தரம் என்ற பெயரில் சின்ன சேலம் என்ற ஊரிலிருந்து ஒருவர் ஒரு முழு கிரணம் அளவுக்கு வருகிறார்போல் பல நீண்ட கவிதைகளை அனுப்பியிருந்தார். அவை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்ததால் கிரணத்தில் பிரசுரிக்க முயற்சித்த போது அதற்கும் பிரேம் - ரமேஷ் தடை போட்டனர்.

அவை அப்போது பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தால் இன்று அவர் தமிழில் முக்கியமான கவிஞர்களுள் ஒருவராக இருப்பார். இன்றைக்கு கி.ராஜநாராயணனை 'தமிழின் கிராமிய வாழ்வு சார்ந்த எழுத்துக்கள்' எனக் கூறி 'பொது மன்னிப்பு' வழங்கும் இவர்கள் அன்று ஒரு சிறிய கிராமத்தில் இருந்துகொண்டு தனது வாழ்வியல் அனுபவங்களைச் செறிவான மொழியில் கவிதையாய்த் தந்த குறுமலை சுந்தரத்தை நிராகரித்தது ஏன்?

(இப்போது கி.ராவுக்குக் கொடுத்திருக்கும் 'மன்னிப்பை' இவர்கள் கரிச்சான் குஞ்சு, ஜி.நாகராஜன், சுந்தர ராமசாமி, அசோகமித்திரன், மெளனி போன்றவர்களுக்கு ஏன் வழங்கவில்லை என்ற கேள்வியும் கூடவே எழுகிறது.)

வெங்கட் சாமிநாதனிடம் நான் கேட்டு வாங்கிய இசைப் பற்றிய முக்கியமான ஒரு நீண்ட ஆய்வுக்கட்டுரையும் இவர்களால் நிராகரிக்கப்பட்டது. இவ்வளவுக்கும் நான் 'பூம் பூம்' என்று தலையாட்டிக் கொண்டிருந்ததற்குக் காரணம் - கிரணம் நின்றுவிடக் கூடாது - இவர்களின் எழுத்துக்கு பிரசுர வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடக்கூடாது என்பதுதான். பிறகு, பணக் கஷ்டத்தால்

கிரணம் நின்றுபோன பிறகு தி. கண்ணன், வாசுதேவன் மற்றும் நான் சேர்ந்து சிதைவு என்ற சஞ்சிகையைத் தொடங்கினோம்.

அதிலும் குறுக்கிட்ட பிரேம் - ரமேஷ் தங்களைத் தவிர வேறு யாரையும் பிரசுரிக்கக்கூடாது என்ற ஜனநாயகத் திட்டத்தை முன் வைத்தார்கள். பணம் செலவுகளை நடுத்தகிர கண்ணனின் கதையே வரக்கூடாது என்றார்கள். 'திரும்பவம் கிரணம் மாதிரியே நடத்துவதாக இருந்தால் பத்திரிகையையே நிறுத்திவிடுவோம்' என்றார்கள் கண்ணன். இரண்டே இதழ்களில் சிதைவின் சுப மரணம் இப்படியாக நிகழ்ந்தது.

பிறகு பிரேம் - ரமேஷ் மட்டுமே எழுதி அம்பீரா என்று ஒரு பத்திரிகை வந்ததை பலரும் செவிவழிச் செய்தியாக அறிந்திருக்கலாம்.

இதையெல்லாம் நான் இவ்வளவு விபரமாகச் சொல்வதன் காரணம் என்னவெனில் - இவர்கள் தங்களின் சமகாலத் தமிழ் எழுத்தாளர்களை விமர்சிப்பதற்குக் கூட கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதை ரூபகப்படுத்துவதற்காகத்தான்.

அது மட்டும் அல்லாமல், மகாபாரதம், தொல்காப்பியம், பக்தி இலக்கியம் என்று எல்லாவற்றையுமே இவர்கள் முர்க்கமான அரசியல் பார்வையுடன் நிராகரித்து வந்திருக்கிறார்கள். மகாபாரதம் என்ற உலகமகா காவியத்தின் அருமையை விளக்கினால், இந்துத்துவம் பற்றியும், கிருஷ்ணர் - ராஜீவ்காந்தி - எம்.ஜி.ஆர். மூவருக்குமுள்ள பொதுப்பண்புகள் குறித்தும் நீண்டதொரு அரசியல் சொற்பொழிவு பதிலாகக் கிடைக்கும்.

ஒருவருக்கு இப்படி வரலாற்றின் அத்தனை இலக்கியப் பிரதிகளையும் விமர்சிக்கவும் நிராகரிக்கவும் உரிமை உண்டு. முந்தா நான் வரை நிராகரித்துவிட்டு இன்று காலை எஸ். வி. ஆர், தமிழ்வன், படிசுள், மீட்சி, பிரம்மராஜன், கோணங்கி என்று கதைப் பதற்கும் கூட உரிமை உண்டு. ஆனால் இந்த மாற்றம் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும்.

நடந்தது என்னவெனில், எம்.டி. எம். மற்றும் என்னுடன் இவர்கள் நிகழ்த்திய தொடர்ந்த உரையாடல்களே இவர்களுக்கு இலக்கியத்தின் மீது ஒரு மரியாதையை ஏற்படுத்தியது. கலாப்ரியாவின் கவிதைகள் வரை அப்படிப்பட்ட வாசிப்புக்கான திட்ட வரையறையொன்றும் முன்வைக்கப்பட்டது - அம்பீராவில்.

II

கிரணம் கவிதைகளையும், தங்களது மற்ற எல்லா எழுத்துக்களையும் பின்நவீனத்துவ எழுத்தாக உரிமை கொண்டாடுகிறார்கள் இவர்கள்.

பின்நவீனத்துவம் என்றால் என்ன? முதலில் அது பற்றிய விளக்கங்கள் தேவை. தமிழ்ச் சூழலில் இது ஒரு புதிய மோஸ் தராக பலராலும் உச்சரிக்கப்பட்டு வருகிறது. சிலர் இதை கெட்டவார்த்தையாகவும் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஒரு அன்பர் என்னிடம் 'நீங்கள் ஒரு போஸ்ட் மாடர்னிஸ்டா?' என்று முகச்சுளிப்புடன் கேட்டபோது 'Are you a gay?' என்று கேட்பதைப் போன்ற தொனியே எனக்குத் தெரிந்தது. Celebration of fragmentation, contradictions, inner - contradictions and laughter - இவைதான் பின்நவீனத்துவத்தின் மிக முக்கிய கூறுகள்.

Fragmentation of self என்பது அழகையாக வெளிப்படுவதும், இருண்மையும், grimness உம் நவீனத்துவத்தின் பண்புகள். உதாரணமாக, டி. எஸ். எலியட்டின் பாழ்நிலம். இதன் தலைப்பையே பாருங்கள். என்ன ஒரு துக்கம். சோகம். அழகை. பின் நவீனத்துவத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக, ழார் பெரெக்கின் Life: A User's Manual என்ற நாவல். User's Manual தரும் அளவுக்கு வாழ்க்கையைப் பார்ப்பதென்றால் அது எவ்வளவு பெரிய கிண்டல்!

பின்நவீனத்துவ எழுத்துக்கு தமிழில் உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமெனில், என்னுடைய சில சிறுகதைகள் (கிரிக்கெட்டை முன்வைத்து புத்தி ஜீவிகளுக்கு ஒரு முட்டாளர் சொல்லிக் கொண்டது, கர்னாடக முரசம் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதான ஓர் அமைப்பியல் ஆய்வும்) மற்றும் எல்லிவியாவின் மர்ம நாவல், தமிழ் மறமகளிர்க்கு அசாரீரி சொன்ன கதை போன்றவை.

இவை 'கர்னாடக முரசு...' தொகுப்பில் உள்ளவை. (ஈழத் தமிழர்களின் எழுத்தில் இப்போது பலரையும் குறிப்பிடலாம்.

அங்கே கலாமோகன், ஷோபாசக்தி, சேனன், சுகன், கற்சுரா என்று ஒரு பெரிய படையே இருக்கிறது.)

மேலும், புதுமைப்பித்தன் மற்றும் நகுலனின் எழுத்துக்களில் பின் நவீனத்துவக் கூறுகள் உண்டு. பின் நவீனத்துவம் குறித்து பலரும் எழுதியிருந்தாலும் அவர்களில் முக்கியமானவர் Leslie Fielder. அறுபதுகளில் செயல்பட்டவர். இவர் சொல்வதன் சுருக்கம்:

"பின் நவீனத்துவ இலக்கியவாதிகளின் முக்கிய பங்கு ஜன ரஞ்சக இலக்கிய வடிவங்களுக்கும் உயர் இலக்கிய வடிவங்களுக்கும் இடையில் இருக்கும் இடைவெளியைக் கடந்து அதனைக் குறைப்பதாகும். இரண்டாம் தர இலக்கியங்களாகக் கருதப்பட்ட விஞ்ஞானக் கதைகள், பாலியல் கதைகள், ஜன ரஞ்சகக் கதைகள் போன்றவற்றிலிருந்து சிலவற்றைப் பெற்று ஒருவகையான ஜனரஞ்சக, எதிர்கலைத்துவ (anti artistic) படைப்புகளை உருவாக்குபவரே பின் நவீனத்துவப் படைப்பாளி." (பின் நவீனத்துவம்: ஒரு பார்வை : கொ.றொ.கொன்ஸ் ரன்ரைன் - உயிர் நிழல் - 5)

இப்போதைய பின் நவீனத்துவ சிந்தனையாளர்களுள் முக்கியமானவர் லியோதார் (Jean - Francois Lyotard). இவர், நவீனத்துவம் என்பது பிரபஞ்சத்தை முழுமையானதாக அகவயப் படுத்துகிறது என்றும் பின்நவீனத்துவம் அந்த முழுமையை மறுத்து அதை துண்டு துண்டாக்கி விடுகிறது என்றும் சொல்கிறார்.

இதனால்தான் பின் நவீனத்துவம் negation of grand narratives என்பதற்கு அதிக அழுத்தம் கொடுக்கிறது. Performance என்பது மற்றொரு முக்கிய அம்சம். நாடகத் தன்மையை உருவாக்குவது. வெட்டி. ஒட்டுவது. ஒரே பிரதியை பல்வேறு விதமாக எழுதுவது. (உ-ம்: வில்லியம் பாரோஸ், டொனால்ட் பார்த்தெல்மே.)

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ரொலான் பார்த் சொல்லும் Pleasure of the text என்ற கருத்து.

இவற்றையெல்லாம் நாகார்ச்சுனன் மொழிபெயர்த்தும் விவாதித்தும் கோட்பாட்டு அளவில் செயல்பட்டு வந்தபோது நானும் எல்லிவியாவும் இதுபோன்ற fictionஐ உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தோம். பிரேம் - ரமேஷ் சொல்வது போல அமெரிக்க ஸர் - ஃபிக்ஷனையோ அல்லது வேறு எதையுமோ நாங்கள் 'பரிட்சித்துப்' பார்க்கவில்லை. கோட்பாடுகளைப் படித்துவிட்டு 'இதோ பின் நவீனத்துவ எழுத்தை உருவாக்குகிறோம்' என்று வரிந்து கட்டிக் கொண்ட நாங்கள் எழுதவில்லை. 'கிரிக்கெட்' கதையை நான் எழுதிய போது எனக்கு பின் நவீனத்துவம் என்ற சொல் கூடப் பரிச்சயமில்லை. அக்கதை, எல்லிவியா ஆசிரியர் குழுவில் இருந்த ராகம் பத்திரிகையில்தான் முதலில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. ராகம் திருச்சி செயின்ட் ஜோசப் கல்லூரி மாணவர்களால் நடத்தப்பட்ட ஒரு பத்திரிகை. அப்போது எல்லிவியாவுக்கும் எனக்கும் நடந்த கடித விவாதங்களில் - எல்லிவியாவின் கடிதங்களில் பிள்ளையார் சுழி போட்டிருக்கும் என்பதெல்லாம் என் ரூபகத்தில் இருக்கிறது - கோட்பாடுகளைக் கற்றதும், கதைகளை எழுதியதும் ஒன்றுக்கொன்று இணையாக நடந்த ஒரு செயல்பாடு. நிம்மைப் போன்ற கிறுக்குகளும், முட்டாள்களும் கூட உலகத்தில் உண்டா என்று தேடிப்பார்த்து எமக்கு இணையானவர்களைக் கண்டுபிடித்த காலம் அது.

இது எதைப் பற்றியும் அறியாமல் பிரேம் - ரமேஷ் திடீரென்று இன்றைக்கு வந்து பிரம்மராஜனுடன் எங்கள் உரையாடல் 'பூடகமானது' என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? அந்தப் 'பூடகமான' உரையாடல் எப்போது, எப்படி நிகழ்ந்தது என்று சொன்னால் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்திற்கு உய்வு கிடைக்கும் என்று கருதுகிறேன். மேலும், சிந்தனையின் தீவிர இயக்கமும் செயல்பாடும் எவ்வாறு ஒவ்வொரு காலகட்டத்தில் மாறுதல் அடைகிறது என்பதைக் குறிப்பிடாமல் எல்லாவற்றையுமே கருவிலேயே அறிந்து கொண்டோம் என்ற பாணியில் பேசுவதுதான் பின் நவீனத்துவமா என்பதையும் இவர்கள் விளக்க வேண்டும்.

பின் நவீனத்துவ எழுத்தின் மிக முக்கியமான தன்மைகள் எனக் கூறப்படுவது அதன் laughter மற்றும் pleasure of the text. பிரேதா - பிரேதனின் எழுத்துக்களை வாசிக்கும்போது யாரேனும் ஒருவருக்காவது 'சந்தோஷம்' ஏற்பட்டிருக்கிறதா? இவர்களின்

எழுத்தில் எங்கேயாவது சிரிப்போ கிண்டலோ உண்டா? ஒரு புன்முறுவலாவது உண்டா? Cosmic madness உம் அத்த வலியும் எங்கே சிரிப்பாக மாறியது?

இன்றைய வரை மாறவில்லை என்பதுதான் உண்மை. எண்பதுகளில் இவர்கள் பழைய தமிழ் ஹீரோயின் விஜய குமாரியைப் போல் எப்போதும் அழுதுகொண்டே இருந்ததைப் பார்த்து நொந்து போனவனாய் இவர்களுக்கு டொனால்ட் பார்த்தெல்மே போன்ற எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தினேன். அதுவும் பலனில்லாது போகவே தமிழ் சினிமாக்களுக்கு அழைத்துப் போய் கவுண்டமணி - செந்திலை அறிமுகப்படுத்தினேன். குழந்தைகளுக்குத் தேன் தடவி கசப்பு மருந்து கொடுப்பது போல் இவர்களுக்கு இனிப்பையும் சிரிப்பையும் அறிமுகப்படுத்த எவ்வளவோ பிரயத்தனங்கள் செய்தேன். அப்படியும் சிரிக்காமல் அழுகுணியாகவே சிரங்கைச் சொறிந்து கொண்டிருந்தால் நாம் என்னதான் செய்ய முடியும்? சொறி சிரங்கிலிருந்து ரத்தம் வருகிறாற்போல் இவர்கள் எழுத்தில் திரும்பத் திரும்ப வரும் அழுகுணிப் புலம்பலை கொஞ்சம் பார்ப்போம்.

செத்துப் பிறந்த கணங்கள், எலும்புக் கூடுகளைப் பற்றி சில ஆராய்ச்சியாளர்கள், பிணச்சிக, நிணம், ரணம், குரங்குகளுடன் வாழ்தல், தன் விரல்களைத் தானே துண்டித்துக் கொள்ளுதல், தன் தலையைத் தானே துண்டித்துக் கொள்ளுதல், விஷப் பாம்புகளுடன் நடப்பு, தன் தாயையும் தமக்கையையும் தீயிட்டுக் கொல்லுதல், மூன்றாவது வயதிலிருந்து பதினெட்டு வயதுக்குள் 1000க்கும் மேற்பட்ட பெண்களைப் பல முறைகளில் கொலை செய்தல், 10000க்கும் மேற்பட்ட பெண்களைக் கொலை செய்திருக்கும் தனது தந்தையை சிலாகித்தல், ஆதி தாயுடன் முதல் புணர்ச்சி, பிணச்சாலைக்குச் சென்று பிணங்களைப் புணர்ந்து தாபத்தைத் தணித்துக் கொள்ளுதல், பிணத்தடங்கள், குறி துண்டிக்கப்படுதல், யோனிப் பிளவில் முக்கை நழைந்து முச்சு முட்டி செத்துப் போதல் - இதெல்லாம் பிரேதா - பிரேதனின் ஒரு சில பக்கங்களில் நான் கண்ட வார்த்தைகள்.

மேலும் சில : எனது மாமிசத்தை - தவறு - எனது மாமிசத்தைப் பசிப்பவர்க்குப் பசியில்லை, உதிரத்தை அருந்துபவர்க்குத் தாகமில்லை, என்னை நானே தின்றது தீர்த்து துப்பிய சக்கைகள், எத்தனை கொலை செய்கிறாயோ அதுவே உனது இருந்தலை மேலும் அர்த்தப்படுத்துகிறது, பூயியிலிருக்கும் கடைசி மனிதனைக் கூட சித்ரவதை செய்து கொலை செய்யும் ஆற்றல் எனக்கு வேண்டும், உன் கண்களில் குழல் ஒன்றைச் செருகி குருதியை உறிஞ்சிப் பருக வேண்டும், உன் பிருஷ்டத்தில் ஆழமாய்க் கீறி போதைத் துகள்களை அதில் இட்டு புகைய விட்டுப் பருகவேண்டும், அத்தனை மனித உருவுகளையும் சிதைக்க வேண்டும் என்று இப்படியே போய்க் கொண்டிருக்கும் நாவலில் மனதை ஈர்க்கும் ஒரு பொன்மொழி : வாழ்க்கை சிரங்கு பிடித்த ஆணறுப்பு - அதனால்தான் அது நமக்குச் சுவைக்கிறது. இதற்கும் பெண்ணிய அரசியலுக்கும், maternal philosophyக்கும் என்ன சம்பந்தம்? பிரதியை உருவாக்கி விட்டு அப்பிரதிக்குச் சம்பந்தமில்லாதவற்றை இவர்கள் எப்படி உரிமை கொண்டாட முடியும்? இவர்கள் உரிமை கொண்டாடும் பெண்ணிய அரசியல், maternal philosophyயெல்லாம் ஏன் இவர்களின் கிரணம் காவியங்களிலும், நாவலிலும், நாடகங்களிலும் இல்லை என்று பேட்டி எடுத்தவர்களும் ஏன் கேட்கவில்லை என்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

இந்த இடத்தில் நான் ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டுக. பனிர்னாடு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒருநாள் மாலை யில் கௌதம சித்தார்த்தன் என் வீட்டுக்கு வந்தார். அன்றைய தினம் என் வீட்டில் பிரேமும் ரமேஷமும் இருந்தார்கள். அனைவரும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது கௌதம சித்தார்த்தன் கிளம்ப எத்தனித்தார். இரவு பத்து மணி ஆகியிருந்தது. பேருந்து கூட இல்லாத நிலையிலும் பதற்றத்துடன் கிளம்பிவிட்டார். இப்போது தான் இவ்வளவு ஆண்டுகள் கழித்து அதன் காரணத்தை கௌதம சித்தார்த்தன் என்னிடம் சொன்னார். பிரேம் - ரமேஷ் - நான் மூவரும் சோந்து அவரை அடித்து கறி பண்ணிச் சாப்பிட்டு விடுவோம் என்று பயந்து போய்த் தான் ஓடியிருக்கிறார். ஒரு எறும்பைக் கொல்வதற்குக் கூட மனம் துணியாத எனக்கு நர மாமிசம் தின்னும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற நற்பெயர்! உன் கருவின் பிண்டத்தை எடுத்துத்தின்ன விரும்புகிறேன் என

பது போன்ற பிரேதா - பிரேதனின் 'தாய்மைத் தத்துவம்' ததும்பும் காவியங்களைப் பிரசுரித்ததால் கிடைத்த நற்பெயர் இது!

கௌதம சித்தார்த்தன் அப்படி நினைத்து பயந்ததை இன்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. பிரேதா - பிரேதனின் எழுத்துக்கள் அவர்களின் புனைப்பெயர்களைப் போலவே Philosophy of evil ஐ முன் வைப்பவை. ஒரு துளியும் Celebration என்பதே இல்லாத, முழுக்க முழுக்க ஆண்வயப்பட்ட எழுத்துக்கள் அவை. இதைத்தான் 'கொலைத் தத்துவம்' என எம்.டி. முத்துக் குமாரசாமி தனது கட்டுரைகளின் மூலம் தொடர்ந்து மறுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

நான் philosophy of evil ஐ எழுதக் கூடாது என்று கூறவில்லை. அது ஒவ்வொருவருடைய எழுத்துரிமை. ஆனால் அதை maternal philosophy என்றோ பின் நவீனத்துவ எழுத்து என்றோ உரிமை கொண்டாடுவதுதான் எப்படி என்று கேட்கிறேன். இவர்கள் எழுத்தை தமிழ்ச் சூழல் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்கிறார்கள். இது தவறு. தேவதேவன், எம்.டி.எம் போன்றோர் இவர்களது எழுத்துக்களை வெகுவாக சிலாகித்து எழுதியிருக்கிறார்கள். தமிழவன், நாகாச்சுனன், ஞானி, ராஜ் கௌதமன், ரவிக்குமார், அ.மார்க்ஸ் மற்றும் நிறுபிரிகை குமுலினர் இவர்களது எழுத்துக்களைக் குறித்து மிக விரிவாக விவாதித்திருக்கிறார்கள். தர்மு சிவராமு தன்னுடைய எழுத்தின் நகல் என்று பிராகரித்திருக்கிறார். இதற்கெல்லாம் இவர்கள் எந்தப் புதினம் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால் இப்போது ஐயறுகிறேன் - இவர்கள் எழுத்தை இவர்களே புரிந்துகொண்டார்களா என. மேலும், உள்ளொளி, தர்ஸனம், உன்னதம் என்ற வார்த்தைகளையே சற்று மாற்றி இவர்கள் சங்கேதம், மர்மம், மாந்தரீகம், ரகசியம், எந்திரவியல், மாயாஜாலம், உடல் என்று சொல்கிறார்களோ என்றும் ஐயம் எழுகிறது. அப்படியானால் அடிப்படையில் அதிக வித்தியாசம் இல்லை. இது எல்லாமே ஒருவித mystification தான். ஒரு மண்புழு ஊர்ந்து செல்கிறது என்பதைக் கூட 'மாயவழிப் பாதையில் அம்மர்ம உடலின் நீட்சி புதிராய் ஊர்ந்து மறைகிறது' என்று சொன்னால் நிச்சயமாக இது பின் நவீனத்துவம் இல்லை. வெறும் உளறல். (ஜெயமோகன் சொன்ன 'குரங்குடைப்பிங்' ஞாபகம் வருகிறது!)

III

பிரேதா - பிரேதனின் புதைக்கப்பட்ட பிரதிகளும் எழுதப்பட்ட மனிதர்களும் அமெரிக்க எழுத்தாளர் Kurt Vonnegut எழுத்துக்களின் நகல். அல்லது வனேகட்டை இவர்கள் தமிழில் பரீட்சித்துப் பார்த்திருக்கிறார்கள் என்றும் இயம்பலாம். அங்குமிங்கும் உடல்கள்... என்ற குறுநாவல் பாவிக்கின் டிக்கஷனரி ஆஃப் கனார்பின் நகல். இவர்கள் சிறுகதையான பார்த்தின் மரணம் ஒரு அப்பட்டமான சுந்தர ராமசாமி கதை. நூற்றியெட்டு கிளிகளும்... கதை ஒரு கிரா. பாணி கதை. சம்பந்திய கதை சொல்லி கதை ஜெயமோகன் பாணி கதை. இடையில் எல்லியாவை நகலெடுத்த இலக்கிய முயற்சிகளும் உண்டு.

இதே ரீதியில் தான் இவர்கள் பின் நவீனத்துவத்தையும் ஒரு 'பாணி'யாக, டெக்னிக்காகத்தான் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் பின் நவீனத்துவம் என்பது நிச்சயமாக ஒரு டெக்னிக் அல்ல.

ஆனால் எனது நண்பர்களோ ஜெயமோகனின் விஷ்ணுபுரம் இவர்களது புகழ்பெற்ற நாவலைக் காப்பியடித்து எழுதப்பட்டது என்கிறார்கள். பலரிடமும், பல உரையாடல்களில் இதை இவர்கள் தொடர்ந்து சொல்லி வருகிறார்கள். அதற்கான சான்றுகளை இவர்கள் தங்கள் பேட்டியில் தந்து உதவிப்பிக்கலாம். அடுத்து, ஜெயமோகனின் பின்தொடரும் நிழலின் குரல் நாவல் கூட இவர்களின் 'நூறு நாய்கள் குரைக்கட்டும்' என்ற சிறுகதையை விரிவாக்கி எழுதியதுதான் என்கிறார்கள். ஜெயமோகன் தயவு செய்து முன்வந்து ரமேஷ் சொல்வது உண்மைதானா என்று கூறி உதவ வேண்டும்.

IV

"எல்லாவிதமான சுந்திர சிந்தனைகளையும் அது மார்கி தே சாத் ஆக இருந்தாலும், நியட்வே ஆக இருந்தாலும், மிஷேல்

ஃபூக்கோவாக இருந்தாலும், நாங்கள் மிகவும் மதிக்கும் ஜூலியோ கிறிஸ்தேவாவாக இருந்தாலும் அல்லது முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டிய சிந்தனையாளர்கள் என்ற பட்டியலில் காண்ட் முதல் வில்ஹெம் ரெய்ச் வரை, யாராக இருந்தாலும் மிக்க மரியாதையுடன் அம்பேத்கரின் தத்துவ வழிகாட்டுதலுடன் நாம் அணுக முடியும் என்பதால் பின் நவீனத்துவமும், பௌத்தமும், அம்பேத்கரியும் எங்களுக்கு ஒரே நெறியின் மாற்றுருவங்களாக, உள்ளிணைந்த அமைப்புகளாகவே தோன்றுகின்றன.

இது பிரேம் - ரமேஷ்! ஆகக் கடைசியில் இவர்களும் ஞானி, எஸ். என். நாகராசன் நிலைப்பாட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். (அத்வைதம், மார்க்ஸிஸம், பெரியாரிசம், காந்தியிசம் எல்லாம் ஒன்று என்கிற நிலை!) இது அண்ணாயிசம் பற்றிய எம்ஜியாரின் விளக்கத்தைப் போல் அல்லவா இருக்கிறது! உலகம் முழுவதும் உள்ள சீரியஸாக வாசிக்கும் தமிழர்களைச் சென்றடைகிற காலச்சுவடு பத்திரிகையிலா இவ்வளவு முட்டாளத்தனமான உளறல்கள்! இப்படிப்பட்ட ஜோக்குகளையெல்லாம் ஒருவர் (இருவர்) சீரியஸான தத்துவங்களாக உதிர்க்கும்போது பேட்டி காண்பவர்கள் இதைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டாமா? உளறுவதையெல்லாம் 'தேமே' என்று கேட்டுக்கொண்டு போவதுதான் பேட்டியா?

மார்கி தெ சாத் Philosphy in the Bedroom, 120 days of a Sodome என்பது போன்ற புத்தகங்களை எழுதியவர். இவைகளும் தம்மபதமும் ஒன்றா? பௌத்தம் ஓரினச்சேர்க்கையை வலியுறுத்துகிறதா? பிரேம் - ரமேஷ் முன்பு ஒரு கட்டுரையில் மார்க்ஸும் எங்கெல்கும் ஹோமோ செக்ஸுவல்கள் என்று விளம்பியிருந்தார்கள். அதுபோல் இப்போது அம்பேத்கரும் மிஷேல் ஃபூக்கோவோடு S & M க்ளப்பில் உறுப்பினராக இருந்தார் என்று சொல்லி விடுவார்கள் போலிருக்கிறதே!

பௌத்தம் என்பது nullification of desireஐ (ஆசையை ஒழி) முன் வைக்கும் தத்துவ நெறி என்பது எல்.கே.ஜி. சிறுமிகளுக்கும் கூடத் தெரிந்த ஒரு விஷயம். ஆனால் மார்கி தெ சாத் desireஐக் கொண்டாடியவன். Celebration of desire என்பதை அவன் அளவுக்கு எழுத்திலும் வாழ்விலும் நிகழ்த்தியவர்கள் யாரும் இல்லை. ஆக, இப்படி இரண்டு எதிர் துருவங்களை எப்படி ஒரே டப்பாவில் அடைக்க முடியும்?

அம்பேத்கரை எந்த அடிப்படையில் இவர்கள் விபர்டன் என்கிறார்கள்? பௌத்தம் unified self பற்றிப் பேசுகிறது. பின் நவீனத்துவமோ fragmented selfஐக் கொண்டாடுகிறது. ஆக, இந்த இரண்டையும் எப்படி இவர்கள் 'ஒரே நெறியின் மாற்றுருவங்களாக'ச் சொல்கிறார்கள்?

பௌத்த நெறிமுறையை ஏற்றுக்கொண்டோம் என்கிறார்கள். எப்போது, யார் மூலமாக இது நடந்தது? நிறப்பிரிகை மூலமாகத்தான் என்கிற உணர்வு ஏன் மறைக்கப்படுகிறது? எது எப்படியிருப்பினும் எனக்கு தயவு செய்து யாரேனும் Buddhist intepretation of marquis de sadeஐ விளக்கினால் நான் அவர்களுக்கு ஆயுள் முழுதும் நன்றிக்கடன் பட்டிருப்பேன்.

V

பிரேம் - ரமேஷின் எழுத்துக்களில் நான் முதலில் வச்சீகிக்கப் பட்டதன் காரணங்களைச் சொன்னேன். அதிலுள்ள பாலியல் சார்ந்த விவரணைகள் மற்றும் anarchy, இது தவிர மற்றொரு காரணம்: அது முன்றாம் அரசியலைப் பேசியதாக நான் நம்பியது. நான் மட்டுமல்ல. ஞானி, அ. மார்க்ஸ், ரவிக்குமார், ராஜு கௌதமன் போன்றோரும் நம்பினார். இந்த முன்றாம் அரசியல் குறித்த கதையாடல்கள் அனைத்தும் தனது 'வாழ்ந்து பெற்ற அனுபவம்' என்றும் பிரேம் சொல்லி வந்தார். அவருடைய இந்தப் 'புரட்சிகர வரலாற்றுப் பின்னணியை நாங்கள் நம்பினோம். அதனால்தான் நிறப்பிரிகை குழுவினருக்கும் அவருக்கும் உரையாடல் சாத்தியமாயிற்று. ஆனால் இப்போது பேட்டியில் அந்தப் 'புரட்சிகர வரலாற்றுப் பின்னணி' பற்றி ஏன் இவர்கள் பேசவில்லை?

காரணம், அம்மாதிரி பின்னணி ஒன்றும் இவர்களுக்கு இல்லை. அப்படிச் சொன்னது பொய், அந்தப் பொய்யை நிறப்பிரிகை குழுவினர் மிக எளிதில் அடையாளம் கண்டு கொண்டார்கள். இவர்கள் எழுதியதும், சொன்னதும் பொய்க்கதை, பொய்ப்புரட்சி என்று தெரிந்ததும் நிறப்பிரிகையிலிருந்து இவர்களைக் கழற்றி விட்டார்கள். இவர்கள் வந்த பாதை மதவாதப்

பின்னணி கொண்டது என்பதை அறிந்தவன் - துரதிர்ஷ்டவசமாக - நான் ஒருவன் மட்டும்தான். அரவிந்தர் ஆசிரமத்தில் பிரேம் எழுதிய தபோவனம் என்ற 'காவியம்' இன்னமும் எனக்கு மறக்கவில்லையே, என்ன செய்ய!

மதவாதத்திற்கும் grand narrativesக்கும் உள்ள தொடர்பை விசேஷமாக மிக விரிவாக விளக்குகிறார். பிரேம் - ரமேஷின் காவியங்களும் நாவலும் சந்தேகமில்லாமல் grand narratives தான். இதை பிரேம் - ரமேஷ் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் தாங்கள் எழுதியதை mythographic novel என்கிறார்கள். Myth தான் ஒழுங்கை (order) உருவாக்குகிறது. இந்த mythம் ஒழுங்கும்தான் பேரழிவுக்குக் காரணம் என்பது வரலாறு.

இருள் கிடங்கு, ரகசிய அமைப்பு, அதன் வன்முறை என்று இவர்கள் தங்கள் நாவலில் விவரிக்கும் அமைப்புகளையெல்லாம் உலகில் இன்று பலவகையான மதவாத அமைப்புகள் ரகசியமாக இயங்கி வருகின்றன. இவை ஒவ்வொன்றும் தாமே இந்த உலகை ஆளப்போவதாக நம்பிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த மதவாத ரகசியக் குழுக்களைத்தான் உம்பர்த்தோ ஈகோ தனது Foucault's Pendulum நாவலில் கட்டுடைத்துக் காட்டியிருக்கிறார். இக் குழுக்களின் அதிகாரம் எவ்வாறு உருவாகிறது, பேரழிவுக்கு இட்டுச் செல்கிறது என்பதைத்தான் Maria Vargas Llosa தனது War of the End of the World நாவலில் விவரிக்கிறார். ஆனால் பிரேதா - பிரேதனோ தங்கள் நாவலில் ஓர் அத்தி ஒழுங்கைக் கட்டமைத்திருக்கிறார்கள். இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு பரிணை சீடர்கள் மட்டுமே இருந்தார்கள். ஆனால் இந்தக் குழுதான் பிறகு உலகையே ஆண்டது. பிரேதா - பிரேதன் நாவலில் இயேசு பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது. சிலுவை என்பது நேரடியாகவே சொல்லப் படுகிறது. ஆனால் எதுவும் கட்டுடைக்கப்படவில்லை. Grand narrative ஆக, அதற்கே உரித்தான மொழியில் மிக இறுக்கமாக கட்டமைக்கப்படுகிறது - இவர்களது நாவல்.

நவீனத்துவப் பிரதி, பின் நவீனத்துவப் பிரதி என்பதற்கு விசேஷமாக சொல்கிற சில வித்தியாசங்களைக் கவனிப்போம். Order, continuity, rationality, Reason, universal and global, உண்மை, தொடர்மம் என்பவை நவீனத்துவப் பிரதியின் கூறுகள். (யுனிவர்சல் என்பது பிரேதா எழுத்தில் பிரபஞ்ச போதம் என்று சொல்லப் படும்) இவை grand narratives ஆக இருக்கும்.

பின் நவீனத்துவ எழுத்துக்களின் கூறுகள்: Variety, small stories, events, particularity, specificity, small practices (ஸில்வியா வின் ஒரு கதையில் புரோட்டா தமிழகத்திற்கு அறிமுகமான கதை இருக்கும்), மற்றும் non - transparency. இவை mini - narratives ஆக இருக்கும்.

பிரேதா - பிரேதன் தங்கள் எழுத்தை 'பின் நவீனத்துவக் காவியம்' என்கிறார்கள். காவியம் என்பது பின் நவீனத்துவத்துக்கே எதிரானது. காவியம் என்பதை பின் நவீனத்துவம் grand narrative என்கிறது. ஆக பிரேம் - ரமேஷ் சொல்வது சுய முரணை. இத்தையும் இவர்கள் விளக்க வேண்டும். மேலும் இவர்கள் நாவலில் madness என்பது reason ஆகக் கட்டமைக்கப்படுகிறது. இவர்கள் உருவாக்கும் ரகசிய உலகில் புதைக்கப்பட்ட பிரதிகளிலிருந்து self கட்டமைக்கப்படுகிறது. அப்பிரதிகளிலிருந்து செத்துப்போனவனின் நினைவுகளும், கனவுகளும் கூட மற்றவர்களால் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது. அந்த அளவுக்கு அந்த ரகசிய உலகில் communication சாத்தியமாகியிருக்கிறது. இவ்வளவு தீவிர communication இருக்கும் உலகில் அந்நியமாதல் எப்படி சாத்தியம்? அந்நியமாதலே இல்லாத அவ்வளவு அற்புத உலகில் ஏன் இவ்வளவு வன்முறை நிகழ வேண்டும்?

பின் நவீனத்துப் பிரதிகள் எப்படி இருக்கும் என்று சில உதாரணங்களை கவனிப்போம்.

நான் கண்ணாடியில் என் முகத்தைப் பார்க்கிறேன். நான் தெரிவதில்லை. வேறு யார் மாதிரியோ இருக்கிறேன். ஒரு Allen Solly சட்டையை வாங்குகிறேன். விலை ரூ.1200; அதன் அடக்க விலை ரூ. 200தான். மீதி ஆயிரம் ரூபாய் மல்டி நேஷனல் கம்பெனி அடிக்கும் கொள்ளை. நான் இதற்கெல்லாம் எதிரானவன். எல்லாம் புரிகிறது (reason); ஆனாலும் அந்த ஆலன் சோலி எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது (emotion). வாங்குகிறேன். There is a split. நானே எனக்கு transparent ஆகத் தெரிவதில்லை. எனக்கே என்னைப் புரியவில்லை. நானே என்னுடன் communicate செய்யு

கொள்ள முடியவில்லை. எனக்கு என் பெயர் கூடத் தெரிய வில்லை. (ஆனால் பிரேதா - பிரேதன் காவியங்களின் கதா பாத் திரங்களுக்கு அப்பாத்திரங்களின் குணாம்சங்களின் சாரமே பெயர்களாக இடப்படுகின்றன. உ-ம்: அருப சைதிரிகன், அத்தீன்) ஆனால் பின் நவீனத்துவப் பிரதிகளில் கதாபாத்திரங்களின் பெயர்கள்: மாந்தாதா, மு. கச்சிராயன். அத்தமோ சாராம்சமோ இல்லாத பெயர்கள்.

இப்படி எனக்கே நான் புரியாதபோது நான் எப்படி என் தோழியுடன், அன்னையுடன், தந்தையுடன், குழந்தையுடன் communicate செய்ய முடியும்? உடனே இதற்காக வருந்தி அமுல தல்ல பின் நவீனத்துவம். இது ஒரு தழ்நிலை.

என் நாவலை இந்துத்துவ புரோகிராம் என்கிறார் என் நண்பர் ரமேஷ். நானோ இந்துத்துவத்தை எதிர்ப்பவன். பௌத்தத்திற்கு மாறியவன். ஆனால் ஸீரோ டிகிரி இந்துத்துவ நாவல் என்று சொல்லப்படுகிறபோது குழப்பமாக இருக்கிறது. இது ஒரு தருணம்.

எம். வி. வெங்கடராமின் சிறுகதை ஒன்று. பைத்தியக்காரப் பிள்ளை. பிள்ளைக்கும் தாய்க்கும் எப்போதும் சண்டை. நல்ல ஒரு அற்புதமான காலை நேரத்திலும் கூட சண்டை. கறா புறா என்று நம் காதுகளைத் துளைக்கிறது அவர்கள் சண்டை. பிள்ளைக்கு எதிர் வீட்டுப் பெண்ணின் மேல் காது. ஆனால் காதுவைச் சொல்லத் தயக்கம். ஒருநாள் எப்போதும் போலவே அம்மாவுடன் சண்டை. சண்டை சலித்துப் போய் தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். 'இந்தப் பைத்தியக்காரப் பிள்ளையைத் திரு மணம் செய்து கொள்ள இருந்தோமே... நல்ல வேளை தப்பி னோம்' என்று ஆசுவாசப்படுகிறார் எதிர்வீட்டுப் பெண்.

அம்மாவுக்கு தன் மகனைத் திட்ட வேண்டுமென்று எந்தத் திட்டமும் இல்லை. அவள் அதை வேண்டுமென்றே செய்ய வில்லை. அவனுக்கும் தன் அம்மாவிடம் சண்டை போடவேண்டும் என்ற எண்ணமில்லை. பின் எப்படி அவன் தற்கொலை செய்து கொள்கிறான்? இதுதான் புதிர். இதுதான் மர்மம். பிரேம் - ரமேஷ் சொல்லும் புதிர் புதிர் அல்ல. அது பொய். அந்தப் பெண்ணைப் பாருங்கள். தான் பிரியப்பட்டவன் சாகிறபோது அவ ளுக்கு ஒரு துளி கண்ணீர் வரவில்லை. 'நல்ல வேளை, தப்பித் தோம்' என்ற ஆசுவாசமே பிறக்கிறது. இதுதான் தன் கதைகளி லேயே தனக்கு மிகவும் பிடித்த கதை என்று சொல்கிறார் எம். வி. வி. இதுவகையிலான ஒரு லட்சம் தமிழ்ப் படங்களில் (Macro-narrative) கட்டமைக்கப்பட்ட 'தாய்' என்ற பிம்பம், சங்க காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் 'காதல்' எல்லாம் தூள் தூளாக சிதறிப் போகிறது. இது ஒரு தழ்நிலை.

தஞ்சை ப்ரகாஷ் எழுதிய கதை ஒன்று (பெயர் ஞாபக மில்லை). ஒரு கணவன் தன் மனைவியை அடித்து நொறுக்கிக் கொண்டே இருக்கிறான். அவளுக்கோ அது பிடித்திருக்கிறது. எப்படி இது சாத்தியம்? தெரியவில்லை. இது ஒரு தழ்நிலை.

இவை எல்லாம்தான் பின் நவீனத்துவ தழ்நிலைகள். தரு ணங்கள். இவை எதுவும் திட்டமிட்டுச் செய்யப்படுவதல்ல. டெக் னிக் அல்ல. அதனால்தான் சொல்லப்படுகிறது - Post modernism is a new sensibility என்று. ஆனால் பிரேம் - ரமேஷிடம் இந்தப் புதிய sensibility இல்லை. இவர்களிடம் இருப்பது strategy. அதி காரத்தை நோக்கிய நகர்தலையே அது தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கிறது.

VI

பிரக்ஷை பத்திரிகையிலிருந்தே ஒரு தத்துவ விவாத மரபு சிறு பத்திரிகைகளில் தொடங்கி விட்டது. படிக்க, இலக்கிய வெளிவட்டம், கொல்லிப்பாவை, காலச்சுவடு, மீட்சி, நிற்ப் பிரிகை, சிதைவு, மேலும் என்று இன்று வரை அது தொடர்ந்து வருகிறது. முதலில் இலக்கியம் என்ற சிறு வட்டத்திலிருந்து அதன் எல்லைகளை கலைத்துறைகளுக்கு விரிவுபடுத்தியதில் வெங்கட் சாமிநாதனின் பங்கு முதன்மையானது. பிறகு சமூக வியல், மாண்புமியல், தத்துவம், வெகுஜன கலாச்சாரம், அரசி யல், பெண்ணியம், தலித்தியம், பின் நவீனத்துவம் என்று விரி வடைந்து கொண்டே இருக்கும் நமது அறிவுத்துறைக்கு பிரேம் - ரமேஷ் மட்டுமல்ல, எந்தத் தனிநபரும் உரிமை கொண்டாட முடி

யாது. இது ஒரு இயக்கம். இதில் பலருடைய தியாகமும், கடின உழைப்பும் கலந்திருக்கிறது. அரசின் அச்சுறுத்தல்களும், சந்தாப் பவாதங்களும், சுய மேம்பாட்டுக்குப் பயன்படுத்திய கயமை களும், தற்கொலைகளும் கூட இதில் அடக்கம். இதை எனது நண்பர்கள் பிரேம் - ரமேஷ் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

VII

1. பிரேம் - ரமேஷ் பேட்டியில் என்னைப் பற்றி அன்புடன் குறிப்பிட்டிருப்பது ஒரு obituary குறிப்பு போல உள்ளது. அதற்கு இப்போது அவசியமில்லை. 'புதிய இலக்கிய கோட்பாட்டுத் தேட லில் அப்பொழுது முழுமையாக ஈடுபட்டிருந்த சாரு நிவேதிதாவு டன்...' என்கிறார்கள். அப்படியானால் இப்போது என்ன பாரட் டைம் இலக்கியத்தேடலில் இருக்கிறோம்? தங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தால் முழுமையான தேடல்; அடுத்த ஊருக்கு ட்ரான்ஸ்-பிரில் சென்றுவிட்டால் பாரட் டைம் தேடலா? இல்லை, இப்போதும் நான் முன்னை விட அதிகமாகவே தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த ஆண்டில் மட்டும் மூன்று நாவல் களை எழுதத் தொடங்கி ஒரு நாவலை முடித்து விட்டேன் (நதி யின் சரிதம்). இன்னும் இரண்டு நாவல்களை எழுதிக் கொண்டி ருக்கிறேன். (1. 108 கதைகளும், 108 கனவுகளும் 2. Notes on Skiing and Buddhism)

2. மகாபாரதத்தில் ஒரு சம்பவம். தருமனை அர்ச்சுனன் ஒரு முறை திட்டி விடுகிறான், 'இவர் எப்படி அநியாயமாக திரௌ பதியை வைத்துச் சூதாடலாம்?' என. அவர்களிடம் ஒரு விதி உண்டு. யார் தருமனை திட்டினாலும் அவன் கொல்லப்பட்டு விட வேண்டும் என்பதே அவ்விதி. அதன்படி இப்போது அர்ச்சு னன் கொல்லப்பட்ட வேண்டும் என்கிறான் பீமன். அர்ச்சுனன் கொல்லப்பட்டால் பாரதமே இல்லை. அப்போது வழக்கம்போல் அங்கே வருகிற கிருஷ்ணன் அவர்களின் பதற்றத்தைக் கண்டு விஷயத்தைக் கேள்வியுற்று, 'பூ... இவ்வளவு தானா? கொன்று விடலாம் அர்ச்சுனனை' என்கிறான். எல்லோரும் திகைக்க, கிருஷ்ணன் அர்ச்சுனனிடம் 'நானே சபையில் எல்லோருக்கும் முன்னே நீ இவ்வளவு கால அளவுக்கு உன்னையே புகழ்ந்து பேசிக்கொள்ள வேண்டும். அதுவே உனக்கு மரண தண்டனை' என்கிறான். மறுநாள் சபையில் அர்ச்சுனன் தன் வில்வித்தையைப் பற்றியும், தன் அழகைப் பற்றியும், வீரதீர பராக்கிரமத்தைப் பற்றி யும் காலச்சுவடுவில் 16 V8 பக்கம் வரும் அளவுக்குப் பேசுகிறான். சபையோர் கெக்கலி கொட்டிச் சிரிக்கிறார்கள். சிரிக்கச் சிரிக்க அர்ச்சுனனுக்கு அது மரணத்தை விட மோசமான ஒன்றாகத் தோன்றுகிறது.

இம்மாதிரி சம்பவங்களையே பிரேம் - ரமேஷின் சுயபிரதாபங் கள் எனக்கு ஞாபகமுட்டுகின்றன.

இக்கட்டுரையின் / கடிதத்தின் சில இடங்களில் 'நான்' என்று குறிப்பிட்ட போது எனக்கும் அப்படியே கூச்சமாக இருந்தது. நிர்ப்பந்தம் கருதிச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

3. இறுதியாக சேரன் பேட்டியைப் பற்றிய ஜெயமோகனின் கடிதம் குறித்து என்னுடைய ஒரு சந்தேகம்.

சேரன் எனக்குப் பிடித்த ஒரு கவிஞர். அவர் பேட்டியை நான் ஆர்வத்துடன் வாசித்தேன். என்னைக் கவர்ந்த பேட்டிகளுள் ஒன்றாக அதை நான் நினைத்திருந்தேன். வன்முறை குறித்தும் மாணுட அன்பு குறித்தும் அவர் பேசியிருப்பவை உணர்வுபூர்வ மாக என் புரிதலை விசாலப்படுத்தியதாகவும் உணர்ந்தேன். ஆனால் இப்போது அதே பேட்டி குறித்த ஜெயமோகனின் கருத்து என்னை பயம் கொள்ள வைக்கிறது. 'ஒரு ராஜதந்திரியின் பதில்கள் போல் உள்ளன', 'இன்று சேரனின் சொற்களுக்குப் பின்னால் இருப்பது ஓர் இயந்திரம்' என்று சேரன் பேட்டி பற்றிக் கூறுகிறார் ஜெயமோகன். மேலும், பேட்டி என்பது குறித்த சில பண்புகளையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். பேட்டி என்பது பற்றிய அவர் கருத்துக்களை நான் முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் ஜெயமோகன் தனது அளவுகோலின்படி பிரேம் - ரமே ஷின் பேட்டியை எவ்வாறு மதிப்பிடுவார்? சேரன் பேட்டியில் காணும் ராஜதந்திரம் பிரேம் - ரமேஷின் பேட்டியில் எவ்வளவு தூரம் செயல்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஜெயமோகன் விளக்கி உதவவாரா?

சாரு நிவேதிதா

With best compliments

from

PADMA METALS

Manufacturers of Quality Aluminium Castings Alloys

Office :

10, Govardhan Street

Royapettah

CHENNAI 600 014

Phone : 8267674 / 8268989

Fax : 8260336

Works :

2/398, Mambakkam Road

Medavakkam

CHENNAI 601 302

Phone : 2375104 / 2378870

ADVT

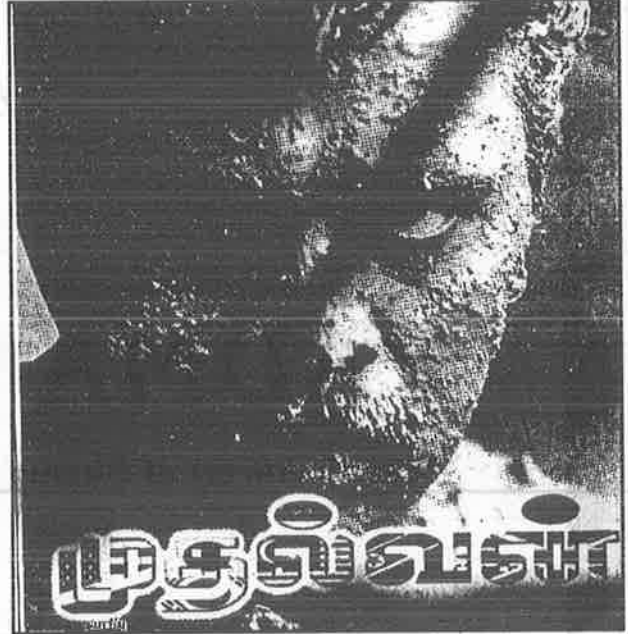
தமிழ்ச் சினிமா : தமிழக அரசியல் : நிஜமும் புனைவும் ஷங்கரின் முதல்வன் படத்தை முன்வைத்து

அ. ராமசாமி

தமிழக முதல்வரிடம் முதலமைச்சர் பொது நிவாரண நிதிக்காக ரூ. 3 லட்சமும், ஒரிசா புயல் நிவாரண நிதிக்காக ரூ.2 லட்சமும் வியாழக்கிழமை வழங்கினார் 'முதல்வன்' பட இயக்குநர் ஷங்கர்.

புகைப்படத்துடன் இச்செய்திக்குறிப்பை வெளியிட்டிருந்தது தினமணி நாளிதழ் (26.11.99). இக்குறிப்பில் முதல்வன் என்பது மட்டும் ஒற்றை மேற்கோள் குறிக்குள் தரப்பட்டிருந்தது. இதன் மூலம் தினமணி தனது வாசகர்களுக்கு உணர்த்த விரும்பிய குறிப்பு ஒன்று உண்டு.

ஷங்கரின் சமீபத்திய படமான முதல்வன் திரைப் படத்தை பார்க்காத வாசகர்களுக்கு அந்தக் குறிப்பு போய்ச் சேர்ந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால் முதல்வன் படத்தைப் பார்த்துள்ள வாசகர்களுக்கு அதன் குறிப்பு தரும் அர்த்தங்கள் புரிந்திருக்கலாம். அந்தக் குறிப்பு தமிழ்ச் சினிமா விற்கும் தமிழக அரசியலுக்கும் இடையேயுள்ள உறவையும் முரணையும் விளக்கிக்காட்டும் அர்த்தங்கள் சார்ந்தது. அந்த அர்த்தங்களை ஒற்றை மேற்கோள் குறிப்பு மூலம் விளக்கிவிட முடியும் என தினமணி நினைத்துக் கொண்டதுதான் ஆச்சரியம். படம் பார்க்காத தினமணியின் வாசகன் இதில் புரிந்துகொள்ள என்ன இருக்கிறது? சினிமாக்காரர்கள் சினிமா மூலம் கோடிகோடியாகச் சம்பாதிக்கிறார்கள்; அதில் சில லட்சங்களை இப்படி சமூக நலன் சார்ந்த நிகழ்வுகளுக்குத் தருவார்கள்; அதன் மூலமும் தங்கள் பிம்பத்தை வளர்த்துக்கொள்ள முயல்வார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு, எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் 'கொடைவள்ளல்' என்ற பட்டத்தை சுமந்து கொண்டு அலைந்ததை நினைத்துக் கொள்ளலாம். ஷங்கர் மட்டும் தான் முதல்வரிடம் பணம் தந்தாரா? ரஜினிகாந்த் தந்தாரே... விஜயகாந்த் தரவில்லையா...? விஜய்கூட சமீபத்தில் தமிழக முதல்வரை வீட்டில் சந்தித்துப் பணம் தந்துள்ளாரே என்று அவர் சமாதானம் அடைந்துவிடுவார். இன்னும் கொஞ்ச புத்திசாலி வாசகனாக இருந்தால், யார் யார் 'நம்பர் ஒன்' எனக் கருதுகிறார்களோ அவர்கள் நேரடியாக முதல்வரிடம் தருவதை விரும்புகிறார்கள்; நம்பர் ஒன் அல்லது தூப்பர் ஸ்டார்கள் தருவதுபோல தூப்பர் இயக்குநரான - நம்பர் ஒன் இயக்குநரான - ஷங்கரும் தமிழக முதல்வரிடம் நேரடியாக ரூ.5 லட்சத்தைத் தந்துள்ளார் எனப் புரிந்துகொள்வார். ஆனால் முதல்வன் படத்தைப் பார்த்துவிட்ட வாசகன் இப்படிப் புரிந்து கொள்ளமாட்டான். அவனுக்கு உண்டாவது குழப்பம் தான். முதல்வன் படத்தை ஈடுபாட்டோடு பார்த்து, ஷங்கரின் சமூகப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருந்த வாசகனுக்கு - பார்வையாளனுக்கு - இப்போதைய முதல்வர் மீது அதிருப்தியும் கோபமும் இருந்திருக்கும். ஷங்கர், இப்போதுள்ள முதல்வர் கைது செய்யப் படவேண்டியவர்; இறுதியில் சுட்டுக் கொலை செய்யப்பட வேண்டியவர் எனப் படம் எடுத்துப் பார்வையாளனை நம்பச் செய்துள்ளவர்; ஒரு விலசாயக் குடும்பத்திலிருந்து வந்து சில பஸ்கோடிகளுக்குச் சொந்தக்காரராக சி.எம்.மும் அவரது உறவினர்களுள் ஆனது எப்படி என்று நேருக்கு நேராகக் கேள்வியை எழுப்பியவர்; இன்றுள்ள முதல்வரின் நான்கு கால்கள் கொண்ட 'பதவியேனும் நாற்காலியைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் கால்களில் ஒன்று சாதிச் சங்கம், இன்னொன்று ஊழல் அதிகார வர்க்கம், மற்றொன்று

எல்லாவற்றிலும் பங்கு வாங்கிக்கொள்ளும் கூட்டணிக் கட்சி, வேறொன்று பணக்காரவர்க்கம் எனப் புட்டுப்புட்டு வைத்தவர்; அரசுகநாதன் கதாபாத்திரத்தை இன்றைய முதல்வரோடு முற்றிலும் பொருந்த வைத்த ஷங்கர், தனது படத்தில் அரசியலுக்கு வரமறுக்கும் ரஜினிகாந்த் மீதும் கூட விமரிசனக் கணைகளைத் தொடுத்தவர்; இத்தகைய துணிச்சலும் அரசியல் தெளிவும் சமூகப் பொறுப்பும் மிகுந்த இயக்குநர் ஷங்கர், தான் பாடுபட்டுச் சம்பாதித்த பணம் ரூ.5 லட்சத்தை, தானே ஊழல் முதல்வர் எனச் சித்திரித்தவரிடம் தந்துவிட்டு நிற்பதைப் பார்த்து பார்வையாளன் குழப்பத்தில் சிக்கிக் கொள்ளக்கூடும்.

நாடகம் அல்லது திரைப்படம் போன்ற வெகு ஜனத்திரளினைப் பார்வையாளர்களாகக் கொண்ட கலைகளின் பார்வையாளர்கள் பற்றி நாட்டிய சாஸ்திரம் எழுதிய பரத னிலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் கலைக் கோட்பாட்டாளரான பெர்ட்டோல்ட் ஃபிரெக் வரைப் பலரும் பலவிதமாக விளக்கங்களைத் தந்துள்ளனர். பரதன், பார்வையாளன் ஸஹிருதயனாக விளங்கவேண்டும் என்பான். ஃபிரெக் தூரப்படுத்திச் சிந்திக்கச் செய்யவேண்டும் என்பார். ஒரு மேடைக் கலையின் பார்வையாளன், மேடையின் நிகழ்வுக்கு தனது ஹிருதயத்தைத் தந்துவிடும் நிலையில் புறச்சூழல்களை மறந்து, மேடை நிகழ்வேடு ஒன்றி விடுகிறான். அந்நிகழ்வு உண்டாக்கும் துக்கமும் மகிழ்ச்சியும் அவனது துக்கமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் ஆகிவிடும். அந்நிகழ்வு உண்டாக்கும் கலை முடிவு இவனது முடிவுகளாக ஆகும். அதுதரும் போதனைகள் இவனது வாழ்க்கைக் கோட்பாடுகளாக ஆகிவிடும்.

இதற்கு மாறானது ஃபிரெக் தூரப்படுத்தும் உத்தி. அவ்வுத்தியில் அமைந்த ஒரு கலைநிகழ்வு, பார்வையாளனைத் தனக்குள் இழுத்துக்கொள்ளாமல், மேடை நிகழ்வையொத்த சமூக நிகழ்வுகளில் அவனது சிந்தனையைத் திருப்பி விடும். அதுவே அனைத்துவிதமான போதனைகளையும் தந்து விடாமல், சமூகநிகழ்வுகளின்

மீது அவனது முடிவுகள் என்ன என்ற கேள்விகளை எழுப்பும். எதிரெதிர் நோக்கங்கள் கொண்ட இந்தக் கலைக் கோட்பாடுகள், எழுதப்படும் - நிகழ்த்தப்படும் - வரையப்படும் - சலனமாகும் எல்லா வகைப் படைப்புகளுக்கும் பொருந்தக்கூடியனதான். இவ்விரு எதிர் நிலைக் கோட்பாடுகள் ஒரே படைப்பில் சாத்தியமில்லை என்றாலும் 'சமூகப்பொறுப்புள்ள' தமிழ்ச் சினிமாக்களின் இயக்குநர்கள் அவ்விரண்டையும் இணைக்கும் சாத்தியத்தைச் செய்து சாதனை படைத்து வருகின்றனர் என்பது மட்டும் உண்மையானது. திராவிட இயக்க நாடகங்களிலும் திரைப்படங்களிலும் தொடங்கிய அந்த ரஸவாதத் திறன் ஷங்கரின் படங்களில் முழுமை பெற்றுள்ளன.

ஆவலைத் தனியவிடாமல் தக்கவைக்கும் ஒரு நேர்த்தியான நாடகவடிவக் கட்டமைப்பு (well made play structure) கொண்ட திரைக்கதை, கண்களுக்கு விருந்து படைக்கும் வண்ண மாற்றங்கள் நிரம்பிய காட்சியமைப்பு, உடலை அசைத்துத் தாளம்போடவும் நடனமிடவும் தூண்டும் இசையமைப்பு, முகத்திலறையும் வன்முறைக் காட்சிகளின் கோர்வை என்ற விதிகளுக்குள் இயங்கி வெற்றி பெற்றுள்ள ஷங்கரின் 5 படங்களில் காதலனும் ஜீன்ஸும் ஒருவகையான படங்கள். காதல், மோதல், கல்யாணம் என்று குடும்பப் பரப்பில் இயங்கியவை. ஆனால் ஜென்டில்மேன், இந்தியன், முதல்வன் என்ற மூன்றிலும் காதல், மோதல், கல்யாணம் என்பன இருந்தாலும் அவை சமூகப்பரப்பைத் தளமாகக் கொண்டவை. இவற்றின் நாயகர்களுக்குக் காதலைவிட கண்முன்னே நடக்கும் சமூக அநியாயங்கள் முதலில் களையப்பட வேண்டியவை.

இந்தியன் தாத்தாவிற்கு லஞ்சம் வாங்கும் பியூன், கிளார்க், ஆர்.டி.ஓ., போக்குவரத்துக்காவலர், அரசு மருத்துவமனை டாக்டர், தவறாகப் பெர்மிட் வழங்கிய தன் மகன் உட்பட அனைவரையும் கொலை செய்வது முக்கியம். ஜென்டில் மேன் கதாநாயகனுக்கு திறமை மதிக்கப்பட வேண்டும் எனச் சொல்வது முக்கியம். திறமைக்கு வாய்ப் பளிச்சாமல், இடஒதுக்கீடு காரணமாக ஒதுக்கப்பட்டால் அத்திறமையான இளைஞர்கள் வன்முறையாளர்களாக - சட்டம் ஒழுங்கை மதிக்காதவர்களாக மாறிப் போவார்கள் எனச் சொல்வது முக்கியம். முதல்வன் பட நாயகனுக்கு இன்றைய அரசாங்கத் தால் கண்டு கொள்ளப்படாத அப்பாவி மக்கள் முக்கியம்; சட்டம் ஒழுங்கை மதிக்காத சாதிச்சங்கங்களும் தொழிலாளர்களும் அடக்கப்பட வேண்டியது முக்கியம்.

இந்த 'முக்கியங்கள்' தான் காதலனும் ஜீன்ஸும் பெறாத சமூகப்பொறுப்புள்ள படங்கள் என்ற பிம்பத்தைப் பெற்றுத் தருகின்றன. ஷங்கரின் படங்களில் சமூகம் சார்ந்த செய்தி - மெலேஜ் - இருப்பதாகப் பத்திரிகைகளை எழுத வைக்கின்றன. 'சமூகப் பொறுப்புள்ள படங்களின் இயக்குநர் ஷங்கர்' என்ற வாக்கியம் ஷங்கருக்கு பொருத்தம் உடையதா? ஷங்கரின் முதன்மையான நோக்கம் அதுதானா...? இந்த வினாக்களுக்கான விடைகள், ஷங்கரின் படங்களைத் திரையரங்கில் பார்க்கும் பார்வையாளனின் இருப்புநிலையை உணரும்பொழுது கிடைக்கக்கூடும்.

ஒரு கலைப்படப்பில் ஈடுபடுகிறவன் தனது படைப்புகளுக்கான ஏதாவது கோட்பாட்டை கொண்டிருப்பான். அதன்மூலம் தனது பார்வையாளனை - வாசகனை - தனது முடிவு நோக்கிப் பயணம் செய்ய வைப்பான். ஆனால் வியாபாரியோ எதையாவது செய்து - நல்லதையும் பொல்லாததையும் கலந்து - இலாபம் ஈட்டி விரும்புவான். அவனது சர்க்கில் நிஜங்களும் நிஜம்போல்வனவும் கலந்து நிற்கும். பெற்றுச் செல்பவன் எது நிஜம், நிஜம் போல்வன எவை எனக் கண்டுணர முடியாமல் திணறடிப்பதில் வியாபாரியின் திறமை தங்கியிருக்கிறது என்பன வியாபார உலகின் தந்திரங்கள்.

முதல்வன் படத்தில் அரங்கநாதன் நிஜம்; அவனது கட்சி அரசியல்வாதிகளும் அவனை எதிர்க்கும் எதிர்க்கட்சி அரசியல்வாதிகளும் நிஜமானவர்கள்; சட்டம் ஒழுங்குக் கட்டுப்பட மறுத்து, சாதி ஒட்டுகளை இழுத்துப் பேசும் டிரைவர்கள் நிஜம்; இவர்களால் பொதுமக்கள் பாதிக்கப்படுவதும் வதைபடுவதும் நிஜங்கள்; ஆனால் இவற்றிற்கெதிராக நிறுத்தப்படும் 'ஒருநாள் முதல்வர்' புகழேந்தி ஒரு புனைவு. அல்லது கற்பனை; அந்த ஒரு நாளில் அதிகாரிகளும் பணியாளர்களும் பணிஇடைநீக்கம் செய்யப்படுவது கற்பனை; ஊழல் அதிகாரிகள், அமைச்சர்கள் தொடங்கி முதல்வர் வரை கைதாவது கற்பனை; புகழேந்தியின் காதலி (தேன்மொழி) நிஜம். அவனது அப்பா நிஜம்; அம்மா நிஜம்; அரசாங்க வேலைக்காரனுக்குத் தான் தனது மகளைக் கல்யாணம் பண்ணித் தருவேன் எனச் சொல்லும் மாமனார் - தேன்மொழியின் அப்பாவும்கூட நிஜம்தான். ஆனால் தேன் மொழியோடு கம்மாங்காட்டில் இருப்பவன் இந்தியாவின் பல மாநிலங்களின் எழில்கொஞ்சும் பிரதேசங்களில் ஆடிப் பாடும் காட்சிகள் புனைவு. அவர்களிருவரையும் சுற்றி நிற்கும் சோளக் கொல்லைப் பொம்மைகள், மண்பாணைக் குவியல்கள், பரமபதப் பாம்புகள் என எல்லாம் புனைவுகள்; அதுவும் கம்யூட்டர் கிராபிக்ஸ் சார்ந்த அதீதப் புனைவுகள். அந்த அதீதப் புனைவுகளின் பின்னணியில் புகழேந்தியும் தேன்மொழியும் கட்டுப்பாடுகள் அற்றவர்களாய் ஒட்டிக்கொள்வதும் தொட்டுக் கொள்வதும் நிஜமும் அல்ல; புனைவுமல்ல. போதை. உடலுறவு சார்ந்த மறைவுகளை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவதால் கிடைக்கும் போதை. பெண்ணின் அருகில் நிற்பதையே அனுமதிக்காத சமூகத்தில் உலவும் பார்வையாளனுக்கு, இளம் பெண்ணின் இடுப்பு மடிப்புகளிலும் தொப்புள் குழியிலும் ஊதி விளையாடும் காட்சிகளும், இரண்டு மார்புகளும் கிடையில் எழுதிப்பழகுவதும் நிச்சயம் நிஜம் சார்ந்தன அல்ல. அவை, புனைவு சார்ந்தன என்று கூறுவதைவிட போதையூட்டுவன என்றே சொல்லலாம். இதே தளத்தில் இடம்பெறுவனதான் ரத்தம் சிதறும் சண்டைக்காட்சிகளும்.

இப்படி நிஜங்களையும் புனைவுகளையும் சரிவிகிதத்தில் கலந்து தரும் ஷங்கரின் திரைப்படக் கட்டமைப்பில் வில்லத் தனங்கள் நிஜங்களாகவும், நாயகத்தனங்கள் புனைவுகளாகவும் இருப்பது கவனிக்க வேண்டிய ஒன்று. இப்படியான நிஜங்களையும் புனைவுகளையும் திரையரங்கில் காணும் பார்வையாளனும் ஒருவித இரட்டைநிலையில் இருப்பவனாக மாற்றப்படும் சாத்தியக்கூறுகள் உண்டு.

முதல்வன் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பார்வையாளன், மகிழ்ச்சியூட்டும் ஒரு புனைவுக் கதையைக் (Fantasy) கண்டுள்ளபவனாக இருக்கும் அதே நேரத்தில், ஜனநாயகத்தில் தவறாக வாக்களித்த அல்லது வாக்களிக்க மறந்த வாக்காளனாகவும் இருக்க வைக்கப்படுகிறான். வாக்காளன் - பார்வையாளன் என்ற இரட்டைநிலையில் தனது இருப்பு நிலை வைக்கப்படும் பொழுது, படத்தோடு ஒன்றுவதும் விலகுவதுமான மனநிலையும் அவனுக்குள் வந்துவிடுகிறது. இந்த இரட்டை மனநிலையில் படம் முன் வைக்கும் தீர்வுகளை எப்படி எதிர்கொள்வான்? ஒன்றுபட்டுவிட்ட நிலையில் அம் முடிவுகளை ஏற்பவனாக இருப்பான்; விலகிய நிலையில் இல்லை, இது சாத்தியமில்லை என்று உணர்பவனாகக் குழம்புவான். இந்தக் குழப்பத்தோடு திரையரங்கைவிட்டு வெளியே வந்து முடிவுகளற்ற மனிதனாகவே உலவுவான். அவனது சிந்தனைக்கான கேள்விகளைக் கூட எழுப்பாமல் அனுப்பும ஷங்கரின் நோக்கம்கூட அது தான். அத்தோடு அந்தப் பார்வையாளனிடமிருந்து பணத்தை வதலித்துவிடுவதும், தொடர்ந்து தனது பார்வையாளனாக மாற்றுவதும் கூட அவரது நோக்கம்தான். இந்த நோக்கத்தை ஷங்கர் தனி ஆளாய் நின்று சாதிக்கிறார் - நிறைவேற்றுகிறார் என்று

சொல்லிவிட முடியாது. தனது முந்தைய பாடல்களின் இசையையே திரும்பவும் மாற்றிப் போட்டால் கூட உடலைத் துள்ள வைக்கும் இசைக் கோலங்களை எழுப்பும் ஏ. ஆர். ரகுமான் உடன் இருக்கிறார். அத்தள்ளில் இசைக்குள் தேன் தமிழ் வார்த்தைகளைச் சிறை வைக்கும் கவிப்பேரரசு வைரமுத்து இருக்கிறார். கம்ப்யூட்டர் திரைக்குள் கனவுலகைக் கட்டியெழுப்பும் வெங்கி இருக்கிறார். இவர்களுக்கெல்லாம் மேலாக வெகுஜனத் தமிழ் வாசகர்களின் நாடித் துடிப்பை முழுதும் உணர்ந்த பாலகுமாரன், சுஜாதா போன்ற எழுத்துலக ஜாம்பவான்களும் இருக்கிறார்கள். சுஜாதா விடம் கேட்டால் அகப்படல் மரபிலிருந்து ஆண்டாளின் விரகதாபம் வரை மட்டுமே சொல்லித் தருவார் என்பதில்லை. ஐரோப்பிய நான்கு அங்க நாடகங்களின் கட்டமைப்பு குறித்து ஒருநாள் முழுவதும் உதாரணங்களோடு வகுப்பெடுப்பார். இவ்வளவு ரகஜுதரகபதாதிக்களோடு யுத்தம் தொடங்கும் ஷங்கர், வியாபார வெற்றி அடையாமல் போனால்தான் ஆச்சரியம்.

பிள்குறிப்பு :

சமூகத்திற்கான செய்தி எனும் ரஸம் பூசிய ஷங்கரின் பூதக்கண்ணாடிகள் இதுவரை பார்வையாளர்களை இரட்டை மனநிலையில் நிறுத்தி, சிலவற்றை நிஜம் என நம்பும் பலவற்றைப் புனைவு எனக் கருதிப் பங்கேற்கும்படியும் வலியுறுத்தின. ஆனால் தமிழக முதல்வரையே கடுமையாக விமரிசித்துப் படம் எடுத்துவிட்டு, ரூ 5 லட்சத்தை நேரில் சந்தித்துத் தருவதன் மூலம் முதல்வன் படம் முழுவதும் புனைவு என்று பார்வையாளன் நம்பவேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார் ஷங்கர். முதல்வர் மு. கருணாநிதி விமரிசிக்கப்பட்ட அரசியல்வாதியாகத் தன்னைக் கருதிக்கொள்ளவும் வாய்ப்புண்டு. புனைவில் பங்கேற்கும் பார்வையாளனாகக் கரைந்து போகவும் வாய்ப்புண்டு.

ஏவளிவந்துவிட்டது

சொல் புத்து

காலாண்டிதழ்

இதழ் 2 (அக. - டிச. 1999)

பக்கம் 80 விலை ரூ. 30

ஆண்டுச் சந்தா ரூ.100

இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ.150

படைப்பு, சந்தா மற்றும் பிற

தொடர்புகளுக்கு

கோபாலகிருஷ்ணன்

L - 486 பெரியார் நகர்

முதல் பிரதான சாலை

ஈரோடு 638 009

E-mail : sollpudidu@yahoo.com

வரப்பெற்றோம்

தமிழில் ஆய்வுகள், ஆசிரியர்கள் : முனை சா. கிருட்டினமுர்த்தி, முனை. கி. அரங்கன், முனை. எ. சுப்பராயலு; வெளியீடு : மணிவாசகர் பதிப்பகம், 8/7 சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை 600 108; பக் : 240; விலை ரூ. 40

முதல் வேட்டையும் முதல் கொலையும்; ஆசிரியர் : 'நக்கீரன்' கோபால்; வெளியீடு : நக்கீரன், 49, ஹாரிங்டன் சாலை, சென்னை 600 030; பக் : 256; விலை ரூ. 100

தமிழகத்தில் சமூக சீர்திருத்தம் இருநூற்றாண்டு வரலாறு; ஆசிரியர் : அருணன்; பக் : 384; விலை ரூ. 40

இலக்கிய வானில் வெள்ளி நிலா (தமுஎச வரலாறு); ஆசிரியர் : அருணன்; பக் : 218; விலை ரூ. 25

வெளியீடு : வைகை வெளியீட்டகம், 6/16, புறவழிச்சாலை, மதுரை 625 018
நிலா வேட்டை (நாவல்); ஆசிரியர் : பா. ராகவன்; வெளியீடு : வானதி பதிப்பகம், 13, தீனதயாளு தெரு, தி. நகர், சென்னை 600 017; பக் : 168; விலை ரூ. 32

செந்நெல் (நாவல்); ஆசிரியர் : சோலை சுந்தர பெருமாள்; வெளியீடு : கமலம் பதிப்பகம், காவனூர், அம்மையப்பன், திருவாரூர் 613 701; பக் : 208; விலை ரூ. 45

கொள்ளை நோய்; ஆசிரியர் : ஆல்பெர்ட் கம்பூஸ்; தமிழாக்கம் : ச. மதனகல்யாணி; வெளியீடு : ஆனந்தா பதிப்பகம், இராஜீவ் காந்தி நகர், புதுச்சேரி 605 011; பக் : 334; விலை ரூ. 160

மாலதி ஹரிந்திரன் ஹைகூ கவிதைகள்; ஆசிரியர் : மாலதி ஹரிந்திரன்; வெளியீடு : மாலதி ஹரிந்திரன், 78, பொதிகை நகர், திருநெல்வேலி 627 007; பக் : 58; விலை ரூ. 15

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் 1997 - 1998; தொகுப்பு : வீ. செல்வராஜ்; வெளியீடு : V. Selvaraj, 46, Jalan SS 4C/8, 47301 Petaling Jaya, Selangor, Malaysia; பக் : 150; விலை RM 15

நல்ல வாழ்க்கைக்கு வல்லவன் காட்டிய வழி; ஆசிரியர் : பாத்திமுத்து சித்தீக்; வெளியீடு : பாமு பதிப்பகம், Plot 81, 'Jasmine' Happy Home Colony, Upparapalli (Near Rajendra Nagar), Hyderabad 500 064; பக் : 184; விலை ரூ. 55

மறுமலர்ச்சிக் கதைகள் (சிறுகதைகள்); ஆசிரியர் : செங்கை ஆழியான் க. குணராசா; பக் : 104; விலை ரூ. 104; விலை ரூ. 104

விதைகள் (இயற்); ஆசிரியர் : செங்கை ஆழியான் க. குணராசா; பக் : 104; விலை ரூ. 104

வெளியீடு : கல்வி, பண்பாட்டு அலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு, திருகோணமலை

மின்னல் பூக்கள் (நாவல்); ஆசிரியர் : திலகவதி; பக் : 112; விலை ரூ. 40

கங்கை வந்து நீராட்டும் (சிறுகதைகள்); ஆசிரியர் : திலகவதி; பக். 160; விலை ரூ. 55

வெளியீடு : ருத்ரா பதிப்பகம், 14அ முதல் தெரு, அருளானந்த அம்மாள் நகர், தஞ்சாவூர் 613 007

அறிவின் கரை மீறி (கவிதைகள்); ஆசிரியர் : சேஷையா ரவி; பக் : 102; விலை ரூ. 35

இன்னும் மனிதர்கள் (சிறுகதைகள்); ஆசிரியர் : சேஷையா ரவி; பக் : 152; விலை ரூ. 55

மகாகவி தாந்தே; தமிழில் : சுத்தானந்த பாரதியார்; பக் : 166; விலை ரூ. 55

சித்தார்த்தன் (நாவல்); ஆசிரியர் : ஹெர்மன் ஹெஸ்ஸெ; தமிழில் : திருலோக சீதாராம்; பக் : 132; விலை ரூ. 45

டேபிள் டென்னிஸ்; ஆசிரியர் : கோபி கிருஷ்ணன்; பக் : 48; விலை ரூ. 15

வெளியீடு : தமிழினி, 342 டி.டி.கே. சாலை, ராயப்பேட்டை, சென்னை 600 014

வாழ்க்கையின் கேள்விகள்; ஆசிரியர் : சோதிப்பிரகாசம்; வெளியீடு : பொன்மணி பதிப்பகம், மணவாள நகர், திருவள்ளூர் மாவட்டம் 602 002; பக் : 272; விலை ரூ. 60

அன்புள்ள டாக்டர் மார்க்ஸ்; ஆசிரியர் : ஷீலா ரெளபாத்தம்; தமிழாக்கம், அறிமுகம், விளக்கக் குறிப்புகள் : வ. கீதா, எஸ். வி. ராஜகுமார்; பக் : 126; விலை ரூ. 40

சட்டமும் பெண்களின் பாலியல் உரிமைகளும்; ஆசிரியர் : பிளேவியா அக்ஸீஸ் பக் : 136; விலை ரூ. 40

வெளியீடு : விடியல் பதிப்பகம், 3 மாரியம்மன் கோவில் வீதி, உப்பிலிப்பாளையம், கோவை 641 015

With Best Compliments

from

தீனமலர்

தேசிய தமிழ் நாளிதழ்

DINAMALAR

National Tamil Newspaper

Printed simultaneously at

Chennai ♦ Coimbatore

Erode ♦ Vellore

Pondicherry ♦ Tiruchi

Tirunelveli ♦ Madurai

Nagercoil

ADVT

LDழை வீட்டின் முன் வண்டிகள் நின்றதும் பரமசிவம் பிள்ளையும் சிந்தாமணியும் அவரவர் காலங்களிலிருந்து தனித்தனியே வெளிப்பட்டுக் கீழிறங்கினார்கள். சொல்லி வைத்தாற்போல மழையும் வந்துவிட்டிருந்தது. அவர்களை அங்கே கொண்டு வந்துவிட்ட கூண்டு வண்டிகள் பார்வையிலிருந்து நகர்ந்தபோது மண்சாலையின் எதிர் புறத்திலிருந்து அது தன் முழு ஆகிருதியையும் அறிவித்த படி அவர்கள் முன் திடீரென்று எழுந்தது. சச்சுரமான கற்பாளங்கள் ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்டு வானளாவ உயர்ந்திருந்த நேர்த்தியையும் அவற்றின் தேர்ந்த இழைப்பில் மதிய நேர வெளிச்சத்துக்குப் புதிய அர்த்தத்தைக் கொடுத்தவாறு என் திசைகளிலும் சிதறிக் கொண்டிருந்த வண்ணங்களையும் கண்பார்வை எட்டு மட்டும் விரிந்திருந்த நந்தவனத்தையும் பார்த்து அவர்களிருவரும் சற்று நேரம் பிரமித்து நின்றார்கள்.

அது கடினமான கற் களால் கட்டப்பட்ட வஸ்து என்றே சிந்தாமணியால் நம்ப முடியவில்லை. கற்களுக்குள் அவற்றின் உறுதியைத் தளர்த்தாமலேயே பஞ்சின் மென்மையையும் லகுவையும் எப்படிப் புகட்ட முடிந்தது என்று பரமசிவம் பிள்ளையின் தொழில் புத்தியும் ஆச்சர்யப்பட்டது. பின்புறம் விரிந்திருந்த வானம் பார்வைக்குள் அகப்படும் எல்லையைக் கணித்து அந்த எல்லை வரை கட்டிடத்தின் மேல் முகப்புகளை வெளிப்புறம் நீட்டியும் இழைத்தும் பொருத்தியிருந்த விதம் வானத்தையும் அந்த வீட்டின் ஒரு அங்கமாக இணைத்து விட்டிருந்தது. நாளின் சுழற்சி வெளிப்படுத்தும் ஆரஞ்சு, ஊதா, வெளிர் பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள் மற்றும் கருநீலம் ஆகிய எந்த நிறமாயிருந்தாலும் அதை வெளிச்சவர் கிரகித்துக் கொண்டு உடனே அதற்கேற்பத் தன் நிறத்தையும் தகவமைத்துக் கொள்ளுமென்பது அதைப் பார்த்த மாத்நிரத்திலேயே பரமசிவம் பிள்ளைக்குத் தெரிந்தது.

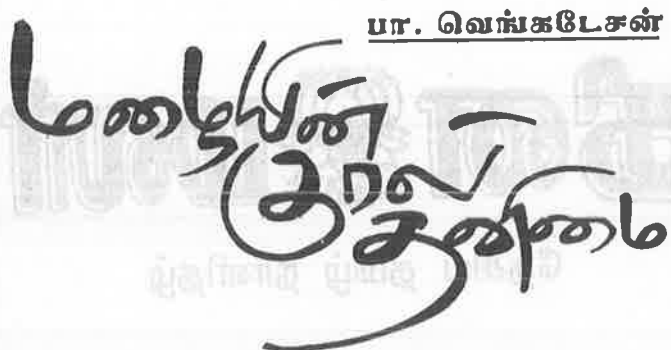
முகப்புக்கும் எதிரே விரிந்திருந்த மரக்கூட்டங்களுக்கு மாக பறந்து பறந்து மாயப்பாலமிட்டுக்கொண்டிருந்த பறவைகளின் கூட்டுக் கெச்சட்டம் அந்த அற்புதத்துக்கு வாயில்லாத குறை மட்டுமிருப்பானேனென்று ஒரு தனி மொழியையும் அதனால் சூழலுக்கு முழுமையையும் தந்து கொண்டிருந்தது. மேல் தளத்தில் கணிசமாக வளர்க்கப்பட்டிருந்த, முத்துப் போன்ற சிறிய இலைகளைக்கொண்ட கொடி வர்க்கங்கள் கைப்பிடிச் சுவர்களைப் பற்றிக் கொண்டு விளிம்புக்கு ஏறி அங்கிருந்து வெளிப்புறமாக வழிந்து அடித்தளத்தை நோக்கிச் சரேலென்று இறங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் அடர்த்திக்குள் சுவர்கள் பதுங்கிக் கொண்டதில் ஒரு பிரம்மாண்டமான புராதன விருட்சத்தின் சாயலைக் கட்டிடம் பெற்றிருந்தது. வெளிச் சுவர்களின் சரிவோடு சரிவாக அதை உறுத்தாதபடிக்கு ஆங்காங்கே பதிக்கப்பட்டிருந்த பிறைகளும், கூம்புகளும், மேடைகளும் அந்தப் பசிய வியாபகத்தோடு இழைந்து கொள்ள, பறவைகளின் பயமும் தயக்கமும் அறவே அற்றுப் போயிருந்தன. கால்களால் கூம்புகளைப் பற்றிக் கொண்டு இலை இடுக்குகளிலிருந்து பூச்சிகளைப் பிடுங்கும் உள்ளான்களும், கொடித்தண்டைப் பற்றிக் கொண்டு ஊஞ்சலாகும் கிளிகளும், உள்ளே மறைந்திருந்த பிறைகளைத் தேடிப்பிடித்து அதற்குள் கூடமைத்துக் கொண்டுவிட்ட குருவிகளும், இரவெல்லாம் அலைந்து திரிந்த அலுப்பைத் தூங்கிப் போக்கிக் கொள்ளவென்று

மிகுந்திருந்த பிறைகளுக்கு வந்து சேர்ந்த கூகைகளும், எங்கும் அமர மனமில்லாமல் எல்லாவற்றையும் சந்தேகக் கண்ணோடு பார்த்தபடி சொடுக்கிச் சொக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்த மைனாக்களும் மேலும் குயில்களும், அணில் வர்க்கங்களும் இவற்றை முழுவதும் அணைத்த படி பெய்துகொண்டிருந்த மழையும் அந்தப் பிரதேசத்தையே வேறோர் உலகத்துச் செய்தி போலாக்கி வைத்திருந்தன.

அவர்கள் வந்து இறங்கிய போது பாரம் குறைந்த மகிழ்ச்சியில் சற்றே தங்களைத் தளர்த்திக்கொள்ளவென்று கூண்டு வண்டிகளில் பூட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகள் தங்கள் முன் கால்களைத் தரையில் அடித்துச் சொடுக்கிக் கொண்ட போது அந்தச் சப்தத்தில் - அது சிறியதே யானாலும் - வீட்டின் முன் நிறைந்திருந்த அமைதியில் பெரிய அசம்பாவிதம் ஏற்பட்டு இழைவுகளின் மொத்த வயிப்புக்கும் பங்கம் வந்து விட்டதைப் போல நூற்றுக்

கணக்கான சிறகுகள் ஒரே நேரத்தில் பக்கவாட்டிலிருந்து விரிந்தன. சபிக்கப் பட்ட அரக்கனைப் போல கட்டிடம் தன் பெருத்த சரீரம் முழுவதையும் அப்படியே அந்தரத்தில் எழுப்பியது. அடித்தளத்திலிருந்து மேல்தளம் வரை கற்கள் கொடி வர்க்கங்களுடன் குலுங்கின. பயத்தையும் அதிருப்தியையும் சொல்லிச் சத்தமிட்டன. வீடு தன் இலைகளை உதிர்த்து வெறுப்பைக் காட்டியது. தங்கள் கண் முன்பிருந்து கட்டிடம் பறந்து மறைந்து போகப் போவதை எதிர்ப்பார்த்து இருவரும் திகைத்துப் போய் நின்றிருந்தார்கள். ஒரு வினாடி பயமும் சகுன பங்கமும் அவர்கள் முகத்தை வெளிற் சேய்தன. (பிள்ளையை அணைத்துக்கொள்ள கைகள் இருந்தன. தனியாக வந்த சிந்தாமணி தானே தன்னைத் தேற்றிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.) தங்கள் முன் கட்டிடம் நடத்திக் காட்டும் நாடகம் முடியும்வரை அவர்கள் பொறுமையாகக் காத்திருந்தார்கள். மீண்டும் சூழலில் குதிரைக் குளம்பொலியின் எதிரொலி மறைந்து அமைதி திரும்பும்வரை அந்த வினோத மிருகம் தன் இருப்பின் மீதான நிச்சயமின்மையில் நிலை கொள்ளாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தது. பிறகு ஒரு வழியாகக் கலவரம் அடங்கி சமாதானம் ஏற்பட்டு விட்டதான அறிகுறியுடன் சாதுவாகத் தன்னைத் தன் நிலையில் பழையபடி பொருத்திக்கொண்டது.

பரமசிவம் பிள்ளையும் சிந்தாமணியும் தத்தம் காலங்களில் நகர்ந்து, நிலை வாயிற்படியை அடைய வெளிப்புற மதிலுக்கும் வீட்டுக்கும் இடையிலிருந்த பாதையைக் கடக்க வேண்டியிருந்தபோது மரங்கள் மழையைத் தடுத்து மிதப்படுத்தி அவர்கள் மீது குடையாய் கவிழ்ந்தபடி உள்புறம் அழைத்துச் சென்றன. நிலைப்படியில் கட்டப்பட்டிருந்த வாழை மரங்களும் பூத்தோரணங்களும் இருவரின் பட படப்பையும் தணித்து வரவேற்றன. வாயிற்கதவைத் திறந்ததும் உள்ளே இருந்த பெரிய வரவேற்பறை யிலும் வாசலுக்கு நேரெதிரே முன்னறையிலிருந்து உள்ள புறமாக நீண்ட நடை பாதையின் மறுகோடியில் சதுர வடிவமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த முற்றத்திலும் காட்சி நிறைந்திருந்தது. முற்றத்தின் மேலிருந்த, முற்றத்தின் அளவையான திறப்பின் வழியே மழையும் ஒளியும் வீட்டினுள் பொழிந்துகொண்டிருந்ததைப் பார்க்க முடிந்தது. பிரமாதமாக சலவை செய்யப்பட்ட சல்லாத் துணி வலை ஒன்று தொங்கிக்கொண்டிருப்பதை ஒத்திருந்தது

பா. வெங்கடேசன்

அது. முற்றத்தை மையமாக வைத்தே வீட்டின் மொத்த அமைப்பும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை பரமசிவம் பின்னை பார்த்த மாத்திரத்தில் தெரிந்து கொண்டார். அது ஓர் ஆரோக்கியமான, மிகப் பழைய கட்டிட அமைப்பு முறை. வெள்ளைக்காரன் வரவுக்குப் பிறகு பொதுவான கட்டிட அமைப்பு முறைகளில் மாற்றமேற்பட்டு முன்னறையின் அமைப்பே வீட்டின் மற்ற பாகங்களைத் தீர்மானிப்பதாக ஆகியிருந்தது. அது வீட்டின் ஒவ்வொரு நிலைகளும் தத்தமக்குள் கொண்டிருந்தாக வேண்டிய உள்வயப்பட்ட சமச்சீர் நிலை, ஒத்துழைப்பு மற்றும் எடையை பலவீனப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும்.

மழை வீட்டில் முற்றத்தை ஒட்டி நாற்புறமும் கரை கட்டியிருந்த வராந்தாவின் மேல் விதானத்திலிருந்து உத்தரக் கட்டைகள் அதைச் சுற்றி கரைக்கு இரண்டாக அமைக்கப்பட்டிருந்த எட்டு அறைகளின் உள்புறத் தூண்களுக்குப் பற்றாக இருக்கும் வண்ணம் சொருகப்பட்டிருந்தன. முற்றத்தை ஒட்டி வராந்தாவின் வெளி முனையில் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த மரத் தூண்கள் அறைகளுக்குள் இருந்த தூண்கள் ஏற்றிருந்த பளுவைச் சமன் செய்யும்படி கூமாக இந்த முனையில் நின்றிருந்தன. மெளனம் மினுமினுக்கும் கரும்பழுப்பு நிறத்தில் அவை மழையும் ஒளியும் இழையும் பிரமாதமான கூட்டு வெளியில் கலைக்க முடியாத தவத்தில் ஆழ்ந்திருந்தன. அறைகளின் அமைப்பை மட்டுமல்லாது அறைகளினுள் உண்டாகக்கூடிய சிறு சலனத்தைக்கூடத் தீர்மானிக்கும் ஆளுமையும் பொறுப்பும் அவற்றின் இருப்பில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. வராந்தாவின் மேற்புறத்தை அணைத்துப் போர்த்தியிருந்த ஒட்டுக் கூரையின் தனுப்பில் அறைகள் கதகதப்பையூட்டும் மிதமான இருட்டுக்குள் பதுங்கியிருந்தன. பிறைச்சுவர்களைப் பிளந்துகொண்டு நீண்ட நடைபாதைகளும் அவற்றிலிருந்து இடவலமாகப் பிரிந்த கிளைப் பாதைகளும் வீட்டின் மற்ற அறைகளுக்கு அவர்களை இட்டுச் சென்றன. (சிந்தாமணி படுக்கையறைக்குள் அனுமதிக்கப்படவில்லை.) பாதையெங்கும் மனதை வெருட்டாத தண்மையான வெப்பத்தையும் நிழலையும் உண்டாக்கியபடியே முற்றத்தின் பிரதிபலிப்பு கூட வந்தது. கருங்கல் பாவிய அதன் தரையில் மழை மோதி உண்டாக்கிய ஈரத்தூசி வீடு முழுக்கப் பஞ்சுப் படுக்கை போல விரிந்திருந்தது.

மழைப் பருவத்தில் மழையிலிருந்து வீட்டின் எந்த மூலையும் தப்பித்துவிட முடியாத படி அத்தனை கவனமாக அறைச் சுவர்களில் சன்னல்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மட்டு மீறிய மழை விழும்போதுகூட ஒவ்வொரு நிலையிலும் அதன் சாரல் பாய்ச்சலைக் கட்டுப்படுத்தி உள்ளறைகளின் சீதோஷணம் தாங்குமளவுக்கு அதை அனுமதிக்கும் விதத்தில் பாதை வளைவுகள் திடீரென்று சில இடங்களிலும் மழுங்கலாக சில இடங்களிலும் திரும்பிச் செல்லும்படி திட்டமிட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்தன. எனவே மழையே வெயிலோ முற்றத்தில் விழுந்த வேகத்திலேயே திரும்பிப் பாய்ந்து வீட்டின் உள்ளார்ந்த மிதப்பைத் தாக்கிக் காயப்படுத்திவிடும் அபாயம் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தது. கீழ்த்தளத்தில் ஒவ்வொரு நாணும் வீட்டின் மத்திய பாகத்திலமைந்த முற்றத்தின் அதிகாரத்துடன் இப்படி

இணைத்துக் கட்டப்பட்டிருக்க, மேல்தளம் இதற்கு நேர் மாறாகவும் இதைச் சமன் செய்யும் விதத்திலும் ஒவ்வொரு திசையும் அதற்கே உரிய இயல்புடன் எழும்பி நிற்கும்படி தளர்த்தப் பட்டிருந்தது. கீழ் மேல் தளங்களில் வீட்டின் ஆயுள் காலத்தை நிர்ணயிக்கும் பிரதான ஈரடுக்குச் சுவரும், புவியீர்ப்பு விசையை எதிர்த்து நிற்க அது நிலை கொள்ள வேண்டிய புள்ளியும் ஒரே நேரத்தில் முறையே மையத்தை நோக்கிக் குவிவதாகவும், மையத்தை விட்டு விலகிச் செல்வதாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்ததால் இரு தளங்களையும் இணைக்கும் படுகையின் பொறுப்பு மிகத் துல்லியமான சமனியல்பு கொண்டதாக ஆகிவிட்டிருந்தது. வீட்டின் ஆயுட் காலம் இன்னும் பல நூறு வருடங்களைக் கடந்து நீளும் என்று பரமசிவம் பின்னை தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டார். கீழ்த்தளத்தில் கட்டிடக் கலையின் நுணுக்கம் செவ்வனே வெளிப்பட்டிருந்ததைப் போலவே மேல் தளத்தில் அதைக் கற்பனை செய்தவனின் அழகுணர்ச்சி அதன் முழுமையை எய்தியிருந்தது.

மழை வீட்டுக்கு அந்தப் பெயரை ஊரார் தான் வைத்தார்கள். அதன் வெளிப்புற மதிலில் அப்படிப் பெயர் பொறித்த பலகை எதுவும் தொங்க விடப்படவில்லை. ஆனால் அந்தப் பெயர் அதற்கு முற்றிலும் பொருந்து மென்பதை நிரூபிக்கும் விஷயங்களை சிந்தாமணியால் மேல்தளத்தில் பார்க்க முடிந்தது. அங்கே திறந்த வெளியில் வீழும் மழை நாற்புறங்களிலும் சீரான சரிவுகளில் இறங்கி சற்று கீழே பாதையிட்டிருந்த ஓடைகளுக்குள் வடிந்து சேகரமாகி முடிவில் ஓரோர் அடி இடைவெளியில் இருந்த துளைகள் வழியே நூல் பிடித்தது போல மாடியின் வெளிப்புறத்துக்கு திரையிட்டு இறங்கியது. மாடியின் கீழ்ப்புறம் வெளியே நீட்டிக்கொண்டிருந்த தகரத் தரவுகளில் அது வீழ்ந்ததும் இரண்டிரண்டு அங்குல இடை வெளியில் நீண்டிருக்கும் துளைகள் வழியே பின்னும் சன்னமான திரையாகச் சலிக்கப்பட்டு வீட்டை நாற்புறமும் வளைத்துக்கொண்டு மெல்லிய பளிப்புரை போல தரைக்கு வந்து சேர்ந்தது. தரையில் புற்களின் நடுவே இடப்பட்டிருந்த, சிறுசிறு செதில்களாக வெட்டப்பட்டு படிப்படியாக நீண்ட வாய்க்கால்கள் வழியே குதித்து ஓடி மருங்கின் தாவரப் பச்சையுடன் அது சேர்ந்து கொள்ள வழி செய்யப்பட்டிருந்தது. மொட்டைமாடிக் கைப்பிடிச் சுவரின் விளிம்புகள் தோறும் நிறுத்தப்பட்டிருந்த, ஆண்மை பொலியும் நான்கு யாளிகள் இயன்ற

வரை முன் வளைந்து ஊரின் திசைகளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. ("ஒவ்வொரு வருக்குள்ளும் இருக்கும் வேறு யாரையோ பிய்த்து எடுத்து விழுங்கப் போகும் பாவனையை அவை கொண்டிருக்கின்றன.") அவற்றின் முதுகில் பெரிய கல்பை ஒன்று தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. மழை பொழியும் போதெல்லாம் நீரை அவை அந்தக் கல்பையில் வாங்கிக் கொண்டன. நீர் நிரம்ப நிரம்ப பையின் மத்திய பாகத்திலிடப்பட்டிருந்த துளை வழியே அது கசிந்து யாளிகளின் அகலப் பிளந்திருக்கும் வாயை அடைந்து, அங்கிருந்து முழு வேகத்துடன் இருபுறத் தொலைவு தள்ளி பெரும் நீர்த்தூணாக தரையை நோக்கி வீழ்ந்தது. யாளிகளின் உடல்களுக்குள்

நவபாஷாணமும், பச்சிலைகளும், கிடைத்தற்கரிய கொட்டைகளும், மரப் பட்டைகளும் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கக் கூடுமென்று பேசிக்கொண்டார்கள். யானிகளின் உமிழ் நீர் மழை பொழியும் காலங்களில் மனதைக் கிறுகிறுக்க வைக்கும் மணத்தை ஊருக்குள் பரவச் செய்தது. அந்த வாசனையை முகர்ந்தபடி பிறந்த குழந்தைகள் ஊனமற்ற வலிவும், மருவற்ற அழகும் கொண்டிருந்தன. அந்த நேரத்து இரவுகளுக்கு இணை விழையும் தாகத்தை அதிகமாக்கும் மல்லிகை மணமும் நீல நிறமும் இருந்தது. மழை வீடு மழையின் ஸ்தூல வடிவை ஒளியாயும் வாசனையாயும் மனநிலையாயும் அதன் சம்மத்துடனேயே தொடர்ந்து சிதைத்துக்கொண்டிருந்தது. அவை ஓசுரின் தனித்துவ மிக்க காற்றில் கலந்த போது, காலங்களுக்குப் பிறகும் அங்கே வரும் புதியவர்களுக்கு மழை வீட்டைப் பற்றிச் சொல்லும் நிரந்தரக் கதை சொல்லியாக மழை மாறிப்போனது.

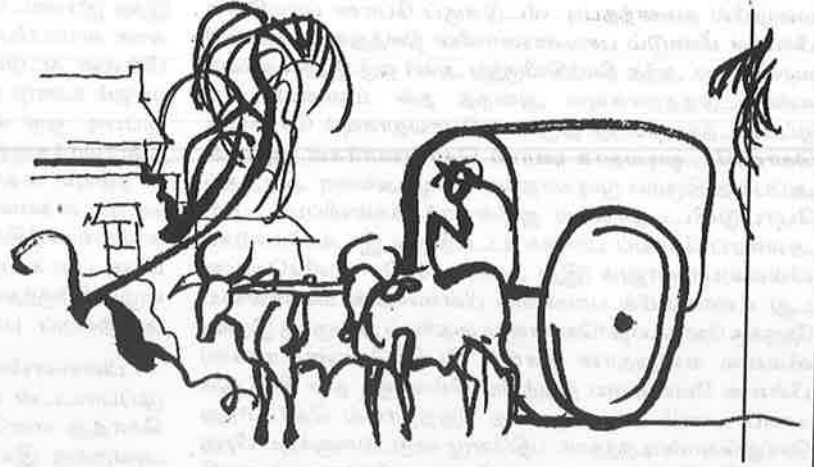
உத்தனப்பள்ளி ஜமீன்தார் தன் மனைவி தனக்கு வாரிசு எதையும் தராமல் செத்துப் போய் விட்டாளென்று மைசூரிலிருந்து ஒரு பெண்ணை இரண்டாம் தாரமாக்கி கூட்டி வந்த போது, அதற்கு வெகுகாலத்துக்கு முன்பே அவருடைய இளமை அவரை விட்டு பறந்து போயிருந்தது. கூட்டி வந்த பெண்ணோ யௌவனப் பருவத்தினள். ஜோடிப் பொருத்தத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தன் முதுகுக்குப் பின்னே ஊரார் சிரிக்கிறார்கள் என்பது ஜமீன் தாருக்கும் தெரிந்தேயிருந்தது. அவர் அதைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை. ("தனக்கு வந்தால் தெரியும் தலை வலியும் காய்ச்சலும்") ஆனால் திருமணமாகி கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பின் படுக்கையறையில் விளக்குகள் அணைக்கப்பட்ட பிறகு அந்தப் பெண்ணே தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பதாகத் தோன்றியபோது அதைச் சாதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ள அவரால் முடியவில்லை. காதல் உணர்வில் இளவட்டங்களுக்கு தான் எந்த வகையிலும் குறைந்த வனில்லை என்பதை அவளுக்கு நிரூபித்துவிட வேண்டுமென்று அவர் தவியாய் தவிர்ந்தார். நரைத்த மீசை அதற்கு ஒத்துழைக்கவில்லை தான். ("ஆனால் உடல்கள் இணைவது மட்டும்தானா காதல்?") உடலால் தள்ளாமை கொண்டாவிட்டாலும் உள்ளத்தால் தானொரு சிறந்த காதலன் என்பதை எப்படித் தெரிவிப்பது என்கிற யோசனையில் அவர் பல இரவுகளைத் தூக்கமில்லாமல் செலவிட்டார். கடைசியில் வடக்கே யாரோ ஒரு பாதுஷா தன் மனைவிக்காக கட்டியதைப் போல ஒரு மானிகையை தானும் தன் மனைவிக்காகக் கட்டி விடுவது என்று முடிவு செய்தார்.

உத்தனப்பள்ளியிலிருந்து சற்றுத் தொலைவிலிருந்த ஓசுரின் வெளிப்புறமாக மொத்தம் அக்ரஹாரத்தின் தலையில், ராமநாயக்கன் ஏரியைப் பார்த்து அமைந்திருந்த - அற்புதமான கால நிலை வருடம் பூராவும் தங்கியிருக்கும் - ஒரு பரந்த நிலப்பரப்பை அந்தப் பெண் போகிற போக்கில் கையைக் காட்டிவிட்டுப் போனாள். சாரட் வண்டி அந்தப் பிரதேசத்தைக் கடக்க எடுத்துக் கொண்ட சில நிமிட அவகாசத்துக்குள் பார்த்தபோது எல்லாம் மிக எளிதான காரியமாகத்தான் தோன்றிற்று. ஆனால் யதார்த்தத்தில் அப்படி அமையவில்லை. நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரரான பசவண்ணா நிலத்தை விற்பது பற்றிய பேச்சையே எடுக்க வேண்டாமென்று ஜமீன் ஆட்களிடம் சொல்லியனுப்பி விட்டான். ஜமீன்தாருக்கு முகத்திலடித்தாற்போல ஆகிவிட்டது. ஏற்கெனவே தானொரு சிறந்த காதலனென்பதை நிரூபிக்கும் வெறியில் தவித்துக் கொண்டிருந்தவருக்கு இப்போது கூடவே தன் செல்வாக்கையும் தன் இளம் மனைவி முன் நிரூபித்தாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர் ரகசியமாகவும் பகிரங்கமாகவும் ஆட்களை அனுப்பியும் நேரில்

சென்றும் நயமாகப் பேசியும் பயமுறுத்தியும் பசவண்ணாவை மசிய வைக்கப் படாத பாடுபட்டார். விற்கும் நிலத்துக்கு ஈடாக அதைப் போல இரு மடங்கு மதிப்பும் அளவுமுள்ள நிலத்தை மத்திகிரியிலோ அந்திவாடியிலோ தருவதாகச் சொல்லியும் கேட்டுப் பார்த்தார். பசவண்ணா மசியவில்லை. பிரச்சனை என்னவென்றால் பசவண்ணாவின் பிரச்சனை நிலத்தின் அமைவிடமோ, அளவோ, மதிப்போ அல்ல என்பதுதான். மாறாக அதன் பாரம் பரியச் சிறப்பு. திப்பு மன்னன் ஒரு சமயம் தன் குதிரைகளைக் கட்டிவைக்கும் லாயமாக உபயோகப்படுத்திக் கொண்டிருந்த கீர்த்தியைப் பெற்றிருந்தது அது. குதிரைச் சாணத்தால் மற்றெந்த நிலத்தையும் விட அதிக வருடங்கள் தாக்குப் பிடிக்கக் கூடிய உரச்சத்தும் ஏற்றப்பட்டிருந்தது. அதை விற்பதென்பது பரம்பரைப் புகழோடும் இறுமாப்போடும் சவக்குழிக்குள் ஓய்வெடுக்கும் முன்னோர்களின் பெயர்களையும் ஆசிகளையும் விற்பதற்குச் சமம். ஆனால் ஜமீன்தார் விடுகிறதாயில்லை. அவர் விட்டாலும் அந்த இளம் பெண் அவரை விடுகிறதாயில்லை. இரவு நேரங்களில் விளக்கை அணைக்கவே பயப்படும் அளவுக்கு நிலைமை முற்றிப் போனபோது சாம் பேத தான் வழிகளில் முயன்று தோற்றுப்போன ஜமீன்தார் தன் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி பசவண்ணாவை வீழ்த்திவிட முடிவு செய்தார்.

இவ்வளவு சின்ன விஷயத்துக்கெல்லாம் தன்னை அணுக வேண்டிய அளவுக்கு இரண்டாம் திருமணத்தால் ஜமீன்தார் தன் செல்வாக்கை குறைத்துக்கொண்டு விட்டார் என்று கேலி பேசினாலுங்கூட ஜில்லா கலெக்டர் அவருக்கு உதவுவதாக உறுதியளித்தார். உடனே தன் வாக்கை காப்பாற்றவும் செய்தார். அவர் எதிர்பார்த்த படியே சர்க்கார் இலச்சினைப் பொறித்த காகித உறையைக் கண்டதுமே பசவண்ணா நடுங்கித்தான் போய்விட்டான். ராமநாயக்கன் ஏரிக்கரை மேலிருக்கும் நிலத்தில் அவனுடைய பாத்யதையை நிரூபிக்கும் ஆவணங்களோடு உடனே கலெக்டர் அலுவலகத்துக்கு அவன் வரவேண்டும் என அதில் கண்டிருந்தது. பசவண்ணாவிடம் அப்படி ஆவணங்கள் எதுவுமில்லை. திப்பு மன்னன் போகிற போக்கில் பரிசாக வீசி எறிந்துவிட்டுப்போன நிலத்தை எழுத்து மூலமாக கிரயப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவனுக்கும் அவனுடைய அப்பன், பாட்டன், முப்பாட்டன்களுக்கும் தோன்றவில்லை. அதற்கு காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று, அவனுடன் கூட வளர்ந்து பழகியவர்கள் எல்லோருமே அவனுடைய அப்பன், பாட்டன், முப்பாட்டன்களோடு கூட வளர்ந்து பழகியவர்களின் வாரிசுகள்தான். எல்லோருக்கும் பசவண்ணாவின் நிலம் திப்பு மன்னனின் மாஜி குதிரை லாயம் என்பது தெரியும். இரண்டு, அவர்களுமே கூட திப்பு மன்னனின் காலத்திலேயே ரொம்ப வருஷங்களாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஓசூர், உத்தனப்பள்ளி, பாகலூர், அந்திவாடி, மத்திகிரிக்கு அப்பால் நில உரிமைகள் யாவும் காகிதங்கள் மூலமாகவே உறுதி செய்யப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதை அவர்களும் அறிந்திருக்கவில்லை. இதெல்லாம் இருக்க, அப்படி ஆவணமென்று ஏதும் கையில் இருந்திருந்தாலுங்கூட நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரனுக்கும் அதை அபகரிக்க நினைக்கிறவனுக்கும் இரண்டு வேறுவேறுவிதமான அர்த்தங்களை அதே ஆவணம் கொடுக்கும். அதிலும் விசேஷமாக துரை சர்க்காருக்கென்றால் அதன் விசுவாசம் தன் சரித்திர முக்கியத்துவத்தையெல்லாம் கூட சட்டை செய்யாமல் இடம் மாறிவிடும். எப்படியோ வெள்ளைக்காரன் தலையிட்டுவிட்டால் நிலம் தன்னுடையதாயிராது என்பது பசவண்ணாவுக்கு தெரிந்து போயிற்று. விஷயம் இவ்வளவு தூரத்துக்கு முற்றிப் போனபின் ஜமீன்தாரும் இனி

சமாதானத்துக்கு இறங்கி வர மாட்டார். அவரை அணுக நிலச் சொந்தக்காரன் என்கிற சுய கௌரவம் இடங்கொடுக்க வில்லை. அதே சமயம் தன் தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ளவும் மனமில்லை. பசுவண்ணா ஒரு உபாயம் செய்தான். தன் பெண்டு பிள்ளைகளுக்கு விஷம் கலந்த சோற்றைக் கொடுத்துக் கொன்றுவிட்டுத் தானும் ஒரு புங்கை மரத்தில் தூக்கு மாட்டிக்கொண்டு தொங்கிவிட்டான். கதைகளின் வழியாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த அவனுடைய சொத்துரிமை மரணத்தின் மூலமாக உறுதி செய்யப்பட்டு விட்டது. பிரஸ்தாப நிலத்தின் மேல் உறைந்து நின்ற பருவ நிலையோடு கலந்து மண்ணின் மேல் ஸ்திரமாகப் படிந்துவிட்டது. பசுவண்ணாவின் சாவை சர்க்காரும் எதிர்பார்க்கவில்லை, ஜமீன்தாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சர்க்கார் இதை உடனே மறந்துவிட்டது. அதற்கு இதை விட முக்கியமான கவலைகள் நிறைய இருந்தன. ஆனால் ஜமீன்தாருக்குத்தான் பசுவண்ணாவின் வெற்றி மறக்க முடியாத அச்சுறுத்தலாக மாறிப் போய்விட்டது. அவர் முதலில் தன் மாளிகை கட்டும் யோசனையை கைகழுவி விட நினைத்தார். ஆனால் அவ்வளவு தூரம் முயற்சி செய்து காரியம் கைகூடி வந்தபின் உருவமற்ற எதிரிக்குப் பயந்து கைவிடுவானேனென்று ஜமீன்தாரணி வற்புறுத்திய தன் பேரில் வேண்டாவெறுப்பாகச் சம்மதித்தார்.

நிம்மதியடைந்தார். தன் மனைவியின் அருவருக்கத்தக்கத் தோற்றமும், அவள் உடலிலிருந்து வீசிக்கொண்டிருந்த தூர்சந்தமும் அவளிருந்த அறைப் பக்கமே அவரை அண்ட விடவில்லை.

கட்டிட வேலைகளை நிறுத்தி விடும்படி பரமசிவம் பிள்ளையைக் கேட்டுக்கொண்டார். அதற்காகப் பேசிய முழுத் தொகையையும் தந்துவிடுவதாகவும் உறுதியளித்தார். ஆனால் ஜமீன்தார் நினைத்ததைப் போல பசுவண்ணாவின் நிலத்தைக் கை கழுவி விடுவதும் அவ்வளவு எளிதான காரியமாய் இருக்கவில்லை. பிரச்சினை வேறு ரூபத்தில் தொடர்ந்தது. துவக்கிய வேலையை பாதியில் நிறுத்துவென்பது புகழுக்கும் தொழில் தர்மத்துக்கும் பங்கம் விளைவிக்கும் செய்கை என்று பரமசிவம் பிள்ளை கருதினார். எனவே அவர் ஜமீன்தாரின் பேச்சைக் காதுல் வாங்கிக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். ஜமீன்தார் ஒப்புக் கொண்டாலும் ஒப்புக் கொள்ளவிட்டாலும், பணம் கொடுத்தாலும் கொடுக்காவிட்டாலும் கட்டிட வேலை களைத் தொடரப் போவதாகவும் அறிவித்துவிட்டார். பரமசிவம் பிள்ளையும் பாரமகால் வட்டாரத்தின் பெருந்தனக்காரர்களில் ஒருவர். அவரும் பணத்தை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பவரில்லை என்பது ஜமீன்தாருக்குத் தெரியும். அவருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. புலி வாலைப் பிடித்தக் கதையாகக் கட்டிட வேலைகள் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருந்தன. காரியம் கைமீறிப் போய்விட்டது என்பது மட்டும் அவருக்குத் தெரிந்தது. எக்கேடாவது கெட்டுப் போகட்டுமென்கிற மாதிரியான சலிப்பான மனோநிலைக்கு அவர் வளர்ந்துவிட்டிருந்தார். அவரிடம் செலவழிக்க பணம் இருந்தது. உயிருடன் இருக்கும் வரை அதைக் குறையின்றிச் செய்தார். பிள்ளையின் குடும்பத்துக்கு (பிள்ளை பசுவண்ணாவின் நிலத்திலேயே தங்கியிருந்தார்) சரியான தேதிகளில் பணத்தை அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தார். ஆனால் தன் பொருட்டுத் திறமையையும், காலத்தையையும் நிறைவேற்றவே போகாத ஒரு முயற்சியில் தன் நண்பர் வீணாக்கிக்கொண்டிருப்பதைத்தான் அவரால் கண் கொண்டு பார்க்க முடியவில்லை. பிள்ளை தன் உறுதியிலிருந்து பின் வாங்கிக்கொள்ளாத பட்சத்தில் அவருடைய சாவும் பசுவண்ணாவின் நிலத்தில்தான் என்று எண்ணி குற்ற உணர்வில் மனம் புழுங்கினார். ("நரைக்காத ஆசையால் இரண்டு அப்பாவிகளின் மரணத்துக்கும் சாபத்துக்கும் ஆளாக நேரிட்டு விட்டதே.") ஆனால் பிரச்சனைகள் பிறக்கும் போதே அவற்றுக்கான முடிவுகளும் சேர்ந்தே பிறந்துவிடுகின்றனவே. பல வேளைகளில் அவற்றைத் தர்க்கத்தால் இணைக்கும் மூளைக்காக அவை காத்திருப்பதில்லை. ஏழு வருடங்களுக்குப் பின் ஒருநாள் பாரமகால் வட்டாரத்தை உலுக்கியெடுத்த

பாரமகால் (தர்மபுரி) வட்டாரத்தில் அப்போது பிரசித்திபெற்ற கட்டிடக் கலைஞராக விளங்கியவரும், ஜமீனின் குடும்ப நண்பராக இருந்தவருமான பரமசிவம் பிள்ளை என்பவரிடம் கட்டிடம் கட்டும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தார். காரியம் நிறைவேறப் போவதில்லை என்பது அவருக்கும் ஊராருக்கும் தெரிந்தேயிருந்தது. வெட்டிக் கௌரவத்துக்காக பணத்தை இழக்க ஜமீன்தார் தயாராக இருந்தார். பசுவண்ணாவின் சாபத்துக்கும், அவருடைய ஆசைக்குமிடையே நடக்கும் துவந்தத்தில் அவர் தன் செல்வத்தையும் நிம்மதியையும் இழந்து அவதிப்பட்டுமென்று ஊராரும் சும்மா இருந்தார்கள். ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல, கட்டிட வேலைகள் ஏழு வருடங்கள் நடந்தன. ஒரு அடுக்கு கூட உயரவில்லை. பசுவண்ணாவின் சாபம் கெட்ட சகுனங்களை வாரியிறைத்தது. மாளிகை கட்ட ஆரம்பித்த முதல் வருடத்திலேயே ஜமீன் வாரிக் என்று அந்தப் பெண்ணின் வயிற்றில் வளர்ந்த கரு இறந்து பிறந்தது. ஜமீன்தாருக்கு அதில் உள்ளூர் சந்தோஷம் இருக்குமென்றே ஊர் பேசிக்கொண்டது. ("ஜமீன் பரம்பரையின் உண்மையான வாரிகுகள் இறந்து பிறந்த தாய்ச் சரித்திரமே கிடையாது") அந்தச் சம்பவத்தோடு தன்னுடைய தர்மசங்கடமான நிலைமையும் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடுமென்று ஜமீன்தார் நம்பினார். ஏனென்றால் குழந்தையென்று நம்பி வயிற்றில் சுமந்த கொண்டிருந்தது உண்மையில் ஒரு பிணம் என்பது தெரிய வந்ததும் அதிர்ச்சியில் அந்தப் பெண் மனங்கலங்கி, புத்தி பேதலித்துப் போய் பிரசவித்த அறைக்குள்ளேயே தன்னை அடைத்துப் போட்டுக்கொண்டு விட்டாள். பிறகு அவள் ஊரார் கண்களில் தட்டுப் படவேயில்லை. அவளுக்காக ஓசூரில் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாளிகையும் அவள் நினைவிலிருந்து சுத்தமாக மறைந்து போய்விட்டது. துயரத்தால் பருவத்துக்கு இரண்டாக அவள் வயது கூடிக்கொண்டே போனதில் இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு அவள் ஜமீன் தாரைக் காட்டிலும் மூப்பும் தள்ளாமையும் கொண்ட கிழவியாகிவிட்டாள். எனவே காதல் மாளிகையைக் கட்டும் அவசியமும் இனி இல்லையென்று ஜமீன்தார்

மழையில் நனைந்தபடி வீட்டுக்குப் போன பரமசிவம் பிள்ளை மீண்டும் பசவண்ணாவின் நிலத்துக்குத் திரும்பி வரவில்லை. அந்த நிலத்திலிருந்து அவர் ஒரு குழந்தையைக் கண்டெடுத்ததாகவும் அதைத் தன் மனைவியிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத் திரும்பப் போவதாகவும் சொல்லிக் கொண்டே ஓடியதாக ஊரார் சொன்னார்கள். ஆனால் அப்படித் திரும்ப முடியாதபடி மழை அவரை அடித்துப் போட்டுவிட்டதாகவும் ஜமீன்தார் கேள்விப்பட்டார். அவரைப் போய்ப் பார்க்க உடல்நிலை இடங் கொடுக்க வில்லையானாலும் (இது அவராகச் சொல்லிக்கொண்டது. உண்மையில் பரமசிவம் பிள்ளையின் மனைவியை நேருக்கு நேராக எதிர்கொள்ளும் தைரியம் அவருக்கு இருக்க வில்லை என்றுதான் ஊரில் பேசிக்கொண்டார்கள்) பிள்ளை எவ்வளவு நிறுத்திய பின்னரும் தன் திருப்திக் காகப் பணம் அனுப்புவதை நிறுத்தாமல் தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருந்தார், பதினேழு வருடங்களுக்குப் பிறகு அவர் திடீரென்று காலமான போது உயில் எதுவும் எழுதி வைத்திருக்காததால் ஜமீன் சொத்துப் பூராவும் அரசுடைமையாக்கப்பட்டுவிட்டதாக சர்க்கார் அறிவித்துவிட்டது. அதை எதிர்த்து ஜமீன்தாரின் பைத்தியக்கார மனைவி சார்பாக அவள் சகோதரர்களில் மணமாகாமல் சுற்றிக் கொண்டிருந்த ஒருவன் வழக்குப் போட்டு இருந்த கொஞ்சநஞ்சு பணத்தையும் பெயரையும் கெடுத்துக் கொண்டிருந்தான். சர்க்காரின் முற்றுகையிலிருந்து ஒரே ஒரு சொத்து மட்டும் தப்பிவிட்டிருந்தது. பசவண்ணாவிடமிருந்து கைப்பற்றியிருந்த நிலம். அதை ஜமீன்தார் பரமசிவம் பிள்ளையின் பேருக்கு மாற்றி எழுதியிருந்ததைக் கண்டுபிடித்து மிகுந்த நேர்மையுடன் சர்க்கார் அவர் குடும்பத்திடம் ஒப்படைத்துவிட்டது. பிள்ளையை பசவண்ணாவின் நிலத்திலிருந்து விரட்டிய மழை பெய்து இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு பத்திரம் பதிவு செய்யப் பட்டிருந்தது. பிள்ளையின் மனைவி இறந்தவரின் ஆத்ம சாந்தியை நினைத்து அதைக் கையில் வாங்கினாளே யொழிய வாங்கிய கணத்திலேயே அதைத் தூக்கிக் கிடப்பில் போட்டுவிட்டாள். அடுத்த கணம் அதை மறந்தும் விட்டாள். மழை பெய்து ஓய்ந்த இரண்டாம் நாள் கடைசித் தடவையாக ஜமீன்தார் அந்த நிலத்துக்கு வந்ததாகச் சொன்னார்கள். அரைகுறையாகவேனும் அதுவரை எழும்பியிருந்தக் கட்டிடத்தை மழை சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்துப் போட்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டு அவர் தன் வயதையும் அந்தஸ்தையும் மறந்து போய் எல்லோரும் வேடிக்கை பார்க்க கதறி அழுத காட்சியை ஊர் பிராம்பக் காலத்துக்கு நினைவில் வைத்திருந்தது. அதற்குப் பிறகு ஊர்க்காரர்களில் கூட யாரும் அந்த திசைப்பக்கம் தலை வைத்துப் படுக்கவில்லை. அந்தப் பிரதேசத்துக்கும் ஊருக்கும் இடையே காடு வளர்ந்து கொஞ்சங்கொஞ்சமாக அதைப் பிரித்து உள்ளே வெகு தொலைவுக்கும் தனிமைக்கும் தள்ளிக்கொண்டு போய்விட்டது. காட்டின் நடுவே வெறும் குட்டிச் சுவராக ஜமீன்தாரின் கனவும் பாழடைந்துவிட்டது.

செயலில் இருந்த காலத்தில் பரமசிவம் பிள்ளை பெரும் பணக்காரகளுடனும் துரைமார்களுடனும் வினோதமான ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டிருந்தார். அதாவது கட்டிடங்கள் கட்டி முடிக்கப்பட்டு சாவி கைமாரிய நாளிலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட வருடங்களுக்கு அவற்றின் சொந்தக்காரர்களிடமிருந்து பிள்ளைக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை மாதாமாதம் சன்மானமாக வந்து சேர வேண்டியது. இதற்குப் பிரதியுபகாரமாக ஒப்பந்த காலத்துக்குள் கட்டிடத்துக்கு ஏதும் அசம்பாவிதம் ஏற்பட்டாலோ அல்லது விசேஷ மராமத்து வேலை தேவைப்பட்டாலோ அந்தச் செலவுக்குப் பிள்ளை சொந்தப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள வேண்டியது. பெரும்பாலும் ஒப்பந்தத்தின்

இந்த இரண்டாவது கூரத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பே இரு தரப்பார்களுக்கும் கிடைத்ததில்லை. பிள்ளை கட்டும் கட்டிடங்களுக்கு காலங்கடந்த உத்திரவாதம் உண்டு என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இப்படி ஒரு ஒப்பந்தத்துக்கு பெரும் புள்ளிகளையும் துரைமார்களையும் சம்மதிக்க வைக்கும் அளவுக்குக் கீர்த்தியும் தைரியமும் பிள்ளையைத் தவிர வேறெந்தக் கட்டிடக் கலைஞனுக்கும் அப்போது இருக்கவில்லை. காரிமங்கலத்திலிருந்து மைசூர் சமஸ்தானம்வரை அற்புதமான பல கட்டிடங்கள் பிள்ளையின் கை வண்ணத்தில் எழும்பியிருந்தன. நெடுஞ்சாலை மருங்குகளில் அடிக்கடி அவற்றைப் பார்க்க முடியும்.

பிள்ளையின் கலை அவருடைய அப்பன் பாட்டன் முப்பாட்டன் கைகளிலிருந்து அவர் பெற்ற பரம்பரைச் சொத்து. எனவே நவீன மோஸ்தர் கட்டுமானங்களில் அவருக்கு இயல்பாகவே ஈடுபாடு இல்லாமலிருந்தது. ஆனால் அது ஒரு குறையாக இருக்கவில்லை. ஹொகே வக்கல், ஏல்கிரி, ஓசூர் மலைப் பிரதேசங்களிலும் தனி, மத்திகிரி போன்ற குளிர் பிரதேசங்களிலும் தனிமையான பல ஓய்வு இல்லங்கள் துரைமார்களுக்காகத் தமிழகத்துக் காரைச்சுவர் பாணியிலும், கேரளத்து ஓட்டுக்கூரை பாணியிலுமாக அவர்கள் விருப்பத்துக்கிணங்க பிள்ளையால் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. அவை மேலை தேசங்கள் அறியாத பல ரகசிய - பாரம்பரிய - கட்டுமான வித்தைகளை உள்ளடக்கியவை. குறிப்பாக, பிள்ளை கட்டும் கட்டிடங்களின் உட்புறச் சுவர்களிலிருந்து எழும் செண்பகப்பூ மணம். அந்த மணம் எந்தெந்தப் பொருள்களின் கலவையால் கிடைக்கிறதென்பது பிள்ளை மட்டுமே அறிந்த அவருடைய குடும்ப ரகசியம். அதே போல கட்டிடங்களும் தரையைப் பிளந்துகொண்டு எழுந்தவை போல அசம்பாவிதமான தோற்றத்தைக் கொண்டிராமல் சம வெளி தன் போக்கில் வாழ்விடங்களாக, மிதமாக உயர்ந்து தாழ்ந்ததைப் போல அவ்வளவு இயல்பாக எழும்பி நிற்பன. ("பிள்ளையின் கைவண்ணம் பறவைக் கூடுகளின் செய்நேர்த்திக்கு நிகரானது.") அதிகச் சிக்கலில்லாத உள்ளமைப்பையும், பார்வைக்கு ஊறு செய்யாத வெளித் தோற்றமும், மனதுக்கு அமைதியளிக்கும் வெளிச்சத் திறப்பும், காற்றோட்டமான திறப்பும் பிள்ளை கட்டும் கட்டிடங்களின் சிறப்பம்சங்கள். வேறு முறைகளை அவர் அறிந்தவரல்லர். அதாவது ஆச்சரியப்படுத்தும் அமைப்புகளை உருவாக்க அவருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. (எனவேதான் சாரங்கன் மழை வீட்டின் முன் அவரைக் கொண்டு போய் நிறுத்தியபோது பிரமிப்பில் மூச்சுவிடவும் மறந்துவிட்டார்.) அவரளவில் சாதாரண கீற்றுக் கொட்டகைக்குக் கூட ஒரு தாவரத்தின் சாயலையும், தன்மையையும், அன்னியோன்னியத்தையும் கொடுத்து முடிப்பதில் பிள்ளை மன்னன். அதில் கிடைத்த பெயரும் புகழ்மே அவருக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. உத்தனப் பள்ளி ஜமீன் மாளிகையை பிள்ளையின் பூட்டனார் கட்டிமுடித்த காலத்திலிருந்தே ஜமீனுக்கும் பிள்ளை குடும்பத்துக்கும் பரம்பரை பரம்பரையாக நீடித்து வந்த நட்பிருந்தது. அந்த நட்பை முன்னிறுத்தித்தான் ஜமீன்தாரும் தன் இரண்டாம் தாரத்துக்காக ஒரு அழகிய மாளிகையைக் கட்டித் தர பிள்ளையை ஒப்புக்கொள்ள வைத்தார். கெலமங்கலத்திலிருந்த பிள்ளையின் ஜாகை விலிருந்து ஓசூர் மொத்தம் அக்ரஹாரம் வரை கட்டிட வேலைகளுக்காக தினம் அவர் வந்து போவதற்கு வண்டி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த நிலம் பசவண்ணா என்கிற அப்பாவிக்குடியானவனிடமிருந்து அராஜமாகப் பிடுங்கப்பட்ட ஒன்று என்று தெரிந்திருந்தாலும், அந்த நிலத்தில் மாளிகை எழுப்புவது என்பது உண்மையில் ஊர் மக்களின் வெறுப்பின் மேலும் பசவண்ணாவின்

சாபத்தின் மேலும் என்றும் தெரிந்திருந்தாலும் பிள்ளை நட்புக்காக சம்மதித்தார்.

மேலும், கலைஞனான அவர் ஜமீன்தாரின் காதல் மாளிகையைச் சாக்காக வைத்துத் தன் கிரீடத்தில் இன்னுமொரு புகழ் சிறகை சொருகிக்கொள்ளவும் விரும்பினார். ஒருவேளை ஊர் மக்கள் எச்சரித்து போல் மாளிகையைக் கட்டும் முயற்சியில் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் விரயமானாலும் கூட ஒரு விதத்தில் அதுவும் தனக்குப் பெருமைதானென்றும் எண்ணினார். முயல் எறிந்து பெறும் வெற்றியைக் காட்டிலும் யானையிடம் தோற்கும் நெஞ்சுரம் அவருக்கு இருந்தது. இதற்கெல்லாம் மேலாக தன் திறமையில் அவருக்கு அபார நம்பிக்கையும் இருந்தது. ஆனால் பசவண்ணாவின் பலம் தான் எண்ணியிருந்ததை விட பல மடங்கு அசாத்தியமானது என்பதை அவர் போகப் போகத்தான் தெரிந்து கொண்டார். அதை அவர் அவ்வளவு தூரம் எதிர்பார்க்கவில்லை. விதானம் வரை வேலைகள் முன்னேறியிருந்த நிலையில் ஒரு சமயம் உள்ளறை ஒன்றில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த அசலூர் பெண் முட்டுக் கம்புகள் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த போது அதில் ஒன்றில் பசவண்ணாவின் பிரேதம் தொங்குவதை பார்த்து விட்டு பயத்தில் தன் குரல் வளையைத் தானே கிழித்துக் கொண்டு விட்டார். பிரேதத்தின் கனம் தாங்காமல் முட்டுக் கம்பு முறிந்து விதானம் தூளி போல் உள்ளே தொங்கிவிட்டது. இன்னோர் சமயம் கலவையினுள் பல்விகள் விழுந்து கிடந்ததால் ஆறு நாட்கள் வைத்திருந்து பதப் படுத்திய, செண்பகப்பூ மணம் வீசும் கலவை முழுவதையும் கீழே கொட்டும்படி ஆயிற்று. கலவை வைத்திருந்த பாண்டத்தைச் சுக்கு நூறாக உடைக்கச் சொல்லிவிட்டார் பிள்ளை. குறுக்குக் கட்டைகள் வைத்து ஆட்கள் வேலை செய்வதற்கென்று பக்கச் சுவர்களில் போடப்பட்டிருந்த துளைகளில் பாம்புகள் புகுந்துகொள்ள, அவற்றைக் கவனிக்காமலே வேலையாட்கள் துளைகளை அடைத்துப் பூசினிட, கட்டிடம் முழுவதும் ஓரிரவில் பாம்புகளின் உடல்களாய் விரிசல் கண்டுவிட்டது. ஏழு வருடங்களில் நான்கு தடவைகள் வேலை செய்துகொண்டிருந்த ஆட்கள் மாறிப்போய்விட்டார்கள்.

புதிதாக வருகிறவர்களுக்கு கட்டிடத்தின் மானசீக வரை படத்தையும் அமைப்பையும் விளக்கிச் சொல்லி பழக்கப்படுத்த அவகாசம் தேவைப்பட்டது. வெறுமே கற்களை அடுக்கி கலவைகளைப் பூசும் எந்திரங்களாக வேலையாட்களை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளவும் பிள்ளை விரும்பவில்லை. சோபன விளையாட்டுப் போல அங்குல அங்குலமாக பிள்ளை ஏணியில் ஏறுவதும் விதியின் வாயில் விழுந்து மீண்டும் புறப்பட்ட இடத்துக்கேத் திரும்பி விடுவதும் திரும்பத் திரும்ப நடந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் ஒரு கட்டத்திலும் அவர் சோர்ந்துவிடவில்லை. பிள்ளை விரும்பினால் எந்த நிலையிலும் வேலையை நிறுத்திக்கொண்டுவிடலாம் என்று ஜமீன்தார் அனுமதித்திருந்தாலும் அவர் மனதால் கூட அதைப் பற்றி நினைக்கவில்லை. ஜமீன்தாரின் ஆர்வம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேய்ந்துகொண்டு வந்த காலக்கட்டங்களில் அதற்கு நேர்மாறாக பிள்ளையின் ஆர்வம்

பசவண்ணாவின் தந்திரங்களாலும் முறியடிப்புகளாலும் சீண்டப்பட்டுத் தீயாக வளர்ந்ததேயன்றி குறையவில்லை. தொடர்ந்த தோல்விகள் அவருக்குள் மேலும் மேலும் பிடிவாதத்தை வளர்க்கவே செய்தன. நாளாக நாளாக அதுவே வெறியாக மாறி அவரைப் பிடித்து ஆட்டவாரம்பித்து விட்டிருந்தது. பொழுது புலர்ந்தால் ஜமீன் வண்டியை எதிர்பார்த்துக் கிடப்பதும், இரவு நெடுநேரம் கழித்து வீடு திரும்புவதுமாக கொஞ்ச காலம் கடந்தது. பிறகு வீட்டுக்கு வரும் நாட்களும் குறையத் துவங்கின. மூன்று வருடங்களுக்குப் பின் பசவண்ணாவின் வேகம் அதிகரிக்கத் துவங்கிவிட்டதாகத் தோன்றியதிலிருந்து பிள்ளை வீட்டுக்கு வருவதை அறவே நிறுத்திக்கொண்டு விட்டார். எப்போதும் பூர்த்தியுறாத கட்டிடத்துக்குள் னேயே தம்மை அடைத்துக்கொண்டு கிடக்கத் தலைப் பட்டார்.

கதவுகளுடனும், சன்னல்களுக்காகத் தோண்டப்பட்டிருந்த பொக்கைகளுடனும் அவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும் காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு அவரை அழைத்துப் போகும் முடிவோடு வந்திருந்த அவர் மனைவி அலறியடித்துக்கொண்டு திரும்ப வீட்டுக்குத் தனியாக ஓடி வந்துவிட்டாள். உங்கள் தந்தை அசப்பில் அந்தப் பசவண்ணாவைப் போலவே இருக்கிறார் என்று அவள் தன் பிள்ளைகளிடமும் பெண்ணிடமும் அதிர்ச்சியோடு தெரிவித்தாள். பிறகு அவளும் பிள்ளையும் நாளுக்கு வருடகாலம் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளவேயில்லை. குழந்தைகளிடம் அவருக்கான உணவு மற்றும் உடை வகைகளைக் கொடுத்தனுப்பி விட்டு அவர் திரும்பியனுப்பும் போது அவற்றைப் பார்த்துப் பார்த்து அழுதுகொண்டிருந்தாள். பல சமயங்களில் தன் கணவரை அந்த நிலைக்கு ஆளாக்கினாரென்று ஜமீன்தாரை அவள் வாய்க்கு வந்த படி திட்டித் தீர்த்தாள். அவரைப் பகைத்துக்கொள்ள முடியாத பட்சத்தில் குடும்பத்தோடு குடி பெயர்ந்து வேறு ஊருக்குப் போய்விடலாம்

என்று பிள்ளைகள் மூலமாக தன் கணவரிடம் மன்றாடிப் பார்த்தாள். பிள்ளை மசியவில்லை. அவள் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் அவரைப் பார்த்துப் பேசப் போன அம்பலக்காரர்கள் அவளுக்கு ஏற்பட்ட அதே அதிர்ச்சியுடன் திரும்பி வந்தார்கள். ("அங்கே உட்கார்ந்திருப்பது பரமசிவம் பிள்ளை அல்ல. மாறாக பசவண்ணா. அவனுடைய அதே பழைய பிடிவாதத்துடனும் நிலத்தின் மீது மாறாத காதலுடனும்") அவரை வீட்டுக்குத் திரும்பும் முயற்சிகள் பயனற்றுப் போனபோது ஊராரும், பிள்ளையின் குடும்பத்தாரும் அவர் இனி வரவே போவதில்லையென்று முடிவு செய்து கொண்டனர். காலப் போக்கில் அவர் பிரிவு பழகியும் விட்டது. அவர் இருப்பையே கிட்டத்தட்ட மறந்தும் போய்விட்டார்கள். இந்த நிலையில்தான் ஏழு வருடங்களுக்குப் பிறகு ஒருநாள் தன் வீட்டு வாசலில், கையில் ஒரு புத்தம் புதுக் குழந்தையுடன் பிள்ளை திடீரென்று தோன்றினார்.

அப்போது நல்ல மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. பிள்ளை தெப்பமாக மழையில் நனைந்திருந்தார். காண்பது கனவா நனவா என்பது புரியாமல் ஆனந்தமும் அதிர்ச்சியும் ஒன்றையொன்று மேவ குழம்பி நிற்ற மனைவியிடம் கையிலிருந்த குழந்தையை ஒப்படைத்தார்.

பசவண்ணாவின் நிலத்தில், தான் எழுப்ப முயன்று கொண்டிருந்த மாளிகைக்கு நூறு அடி தொலைவில் எடுப்பாரற்று மழையில் மூழ்கிப் போய் அந்தக் குழந்தை மண்ணில் கிடந்ததாகவும், கண்ணுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டிய மட்டில் அங்கே நெடுநேரமாகவே ஆள் நடமாட்டம் இருக்கவில்லையாகையால் அதன் தாய் யாரென் பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை எனவும் அவர் கூறினார். நெடுநேரமாகவே அந்தக் குழந்தை மழையில் நனைந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதை பிள்ளையின் மனைவியும் பார்த்தவுடனேயே கண்டுகொண்டாள். அதை நன்றாகக் கவனித்து ரசிக்கும் மனோ நிலையிலும் அவகாசத்திலும் இல்லையென்றாலும் வார்த்தையால் விவரிக்க முடியாத ஆழமூடல் மிளிர்வதை ஒரு விநாடி அவள் மனம் அவதானிக்கத்தான் செய்தது. பிள்ளை திரும்பிப் போகும் அவசரத்தில் இருந்தார். "இத்தனை நீரைக் குடித்த பிறகு இது இனி உயிருடன் இருக்கப் போவதில்லை. ஆனால் இவ்வளவு அழகான ஒரு படைப்பு இந்த உலகுக்கு வந்த கவடே தெரியாமல், ஊரார் யார் கண்ணிலும் படாமல் மண்ணுக்குள் அனாதையாய்ப் புதைந்து போக இருந்த கொடுமையைச் சகித்துக்கொள்ள முடியாமல்தான் இங்கே எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன்." அந்தக் குழந்தை இறந்தவுடன் அந்த அம்மணியின் பொறுப்பில் நல்ல முறையில் விரிவான சடங்குகளுடன் ஊரார் பார்க்க அதை அடக்கம் செய்வது என்று அவர்கள் முடிவு செய்தார்கள். பிள்ளையின் மனைவி எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் பிள்ளை திரும்பிப் போவதில் பிடிவாதமாக இருந்தார். பசவண்ணாவின் மோசமான தந்திரங்கள் மழையையும் ஒரு கருவியாக பயன்படுத்திக்கொண்டு விடக் கூடுமென்று அவர் இருப்புக் கொள்ளாமல் தவித்தார்.

ஆனால் அதே மழை தன்னை மிக ஆழமாக தனக்கே தெரியாமல் பலவீனப்படுத்திக் கொண்டிருந்ததென்பதை உணராதவராயுமிருந்தார். அவர் மீண்டும் மழையில் நனைந்தபடி வீட்டு வாசற்படியைத் தாண்டும்போது அவர் மனைவிக்குத் தன் விதியை நினைத்து அமுலதைத் தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை. அத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகும்க் சுயநலத்தினாலன்றி தன் கணவர் காதுவினால் தன் குடும்பத்தைப் பார்க்க வரவில்லையே என்கிற எண்ணம் கசப்பாய் கசக்க, அந்த அம்மணி பிள்ளையின் முதுகின் மேல் கதவை அறைந்து சார்த்திக் கொண்டாள். மழையின் வேகம் பிள்ளையை முன்னிறுத்தி அவளை மிகவும் அச்சுறுத்தியது. அந்த அச்சம் நூறு சதவீதம் நியாயமானதாகவும் இருந்தது. பாரமகால் வட்டாரத்தில் அப்படி ஒரு மழை நூறு வருடங்களில் முதன்முறையாகப் பெய்ததென்று அரசுக் குறிப்பில் அது பதியப்பட்டிருக்கிறது. இப்போதும் அந்த மழையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் நூல்களெல்லாம் அந்தப் பிரதேசம் அப்படி ஒரு மழைக்குப் பிறகும்க் பிரளயத்தில் மூழ்கிப் போகாமல் மீண்டு வந்ததை ஒரு ஆச்சர்யமாகவேதான் குறிப்பிடுகின்றன. குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஊர்களை வளைத்துக்கொண்டு ஓடிய காவிரியின் சீற்றம் நிலப்பரப்பின் உப்புறமாக அமைந்திருந்த ஊர்களைக்கூட பகடைக் காய்களாக உருட்டி விளையாடிவிட்டது. குறைந்த பட்சம் அடுத்த ஒரு வருடத்திற்காவது வானத்தில் சூரிய சந்திரர்களும் நட்சத்திர தேவதைகளும் உலாவ இடம் கிடைக்காமல் தவிக்கப் போகிறார்கள் என்று சோதிடர்கள் கூறிக்கொண்டார்கள். மூன்று நாட்கள் விடாமல் வானம் பிளந்துகொண்டு கொண்டடியது. பெரும் கண்ணாடிக் குண்டுகளாக மேலிருந்து பொழிந்த நீர் கூரைகளைச் சிதறடித்தது. அதே சமயம் கீழே பெருகி ஓடிய வெள்ளம் அஸ்திவாரங்களை அரித்துப் போட்டுக்கொண்டிருந்தது. கட்டிடங்கள் பொம்மலாட்டப் பதுமைகளைப் போல

ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தன. இத்தனை மழைக்கும் காற்று கவாச வேகத்தைத் தாண்டி ஒரு நூலளவு வேகங்கூடப் பிடிக்கவில்லை. அலைவில் புரண்டு தேய வேண்டுமென விதிக்கப்பட்டிருந்த இடியும் மின்னலும் நகர்ந்து செல்ல காற்றின் பாதையின்றி தோன்றிய இடத்திலேயே கனத்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஓசூர் போன்ற உயர்ந்த நிலப்பகுதிகளில் சில வெள்ளத்திலிருந்து தப்பிக்க முடிந்தது. ஆனால் மழையின் உக்கிரம் அங்கே மிக வலுவாக இருந்தது. மலையடிவாரங்களில் அமைந்த ராயக்கோட்டை, தேன்கனிக்கோட்டை, சூளகிரி பிரதேசங்களின் வெள்ளப் பெருக்கில் கால் நடைகளின் பிணங்கள் மிதந்தன. முடை நாற்றமும், இருளும், சூளிரும், ஈரமும் ஊர்களின் முகங்களைக் கோரமாக மாற்றிவிட்டிருந்தன. பேராசைக்காரர்களும், கருமிகளும், திருடர்களும் புதைத்து வைத்திருந்த செல்வம் எடுக்க ஆளில்லாமல் நீரின் போக்கில் இழுபட்டுப் போயொழிந்து கொண்டிருந்தது. ஹொகேனக்கல், கிருஷ்ணகிரி, முத்தியாலம் அருவிகள் மலையுச்சி வரை நிரம்பி வழிந்த வெள்ளத்துக்குள் மூழ்கிக் காணாமல் போய்விட்டிருந்தன. யாரும் யாரையும் பார்த்துக்கொள்ளவில்லை. யாரும் யாருடனும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. யாரும் எதற்காகவும் வீட்டைவிட்டு வெளியேறவில்லை. மூன்று நாட்கள் பெய்த மழை அதன் முதல் துளி விழுந்த அந்தக் கணத்திலேயே காலம் உறைந்து நிற்கும்படி செய்துவிட்டிருந்தது.

பரமசிவம் பிள்ளையின் முதுகின் மேல்—கதவை அடித்துச் சாத்திய அவர் மனைவி நான்காம் நாள் புலர்வில் கெலமங்கலம் கிராமத்தின் பிறவீட்டுக் கதவுகள் திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்ட போதுதான் தன் வீட்டுக் கதவையும் திறந்தாள். வருமா வருமா என்று நினைத்த சூரியன் வந்து விட்டிருந்தது. வீட்டு வாசற்படியிலேயே பிள்ளை பிரக்கஞ்சுற்ற நிலையில் விழுந்து கிடந்தார். மழை அவரை பலமாகத் தாக்கியிருக்கிறது என்பதும், அவர் அவள் கதவைச் சாத்திய கணத்திலேயே நகர முடியாமல் கீழே விழுந்திருக்கிறார் என்பதும் அவளுக்கு உடனே புரிந்து போயிற்று. தொண்டையைக் கிழிக்க முயன்ற குமுறலை அடக்கிக்கொண்டு அக்கம்பக்கத்தவர்களின் உதவியுடன் கீழே விழுந்து கிடந்தவரைத் தூக்கிப் படுக்கறைக்குக் கொண்டு சென்று கிடத்தினாள். பிள்ளையின் உடல் நெருப்பாய்க் காய்ந்தது. வைத்தியம் தொடர்ந்து நடந்தது. மருந்துகளைத் தயாரித்து வாயில் புகட்டுவதும் ஒழிந்த நேரங்களில் உட்கார்ந்துகொண்டு அழுது தீர்ப்பது மாகப் பொழுது கழிந்தது. ஒரு வார விஷக் காய்ச்சலுக்குப் பின் பிள்ளை கண்களைத் திறந்தார். திறந்தவுடன் தன் மனைவியின் கையிலிருந்த குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டு யாருடையது இத்தனை அழகான குழந்தை என்று கேட்டார். மழை ஒரே வீச்சில் அவருடைய ஞாபகத்திலிருந்து ஐமீன்தாரின் காதல் மாளிகை, பசவண்ணாவின் தந்திரங்கள், அவருடைய வனவாசம், அவர் சகதியிலிருந்து கண்டெடுத்ததாகச் சொல்லிக் கொண்டுவந்து கொடுத்த குழந்தை யாவற்றையும் அழித்துப் போட்டு விட்டது. அவர் ஏழு வருடங்களுக்கு முந்தின பரமசிவம் பிள்ளையாக மாறிவிட்டிருந்தார். அந்த அம்மணி யாருமற்று அனாதையாகச் சகதியில் புதைந்து போக இருந்த அந்தக் குழந்தையை வளர்க்கும் பொருட்டுத் தான் எடுத்து வந்ததாகக் கூறினாள். பிள்ளையின் மனம் ஏழு வருடங்களை சுத்தமாக மறந்து விட்டிருந்தாலும் உடல் மழையின் ஞாபகங்களை வலுவாக ஏற்றிருந்தது. அந்த மழைக்குப் பிறகு இருபத்திரண்டு வருடங்கள் அவர் தன் அறையை விட்டு வெளியே வரவில்லை. அவருடைய கட்டாய ஓய்வு குடும்பத்தின் பொருளாதாரச் சூழலை பாதிக்கவில்லை. ஏற்கனவே தேடி வைத்திருந்த பொருளும், செய்து கொண்டிருந்த ஒப்பந்தங்களும் எப்போதும்

போல சம்சார வண்டியைத் தடங்கலில்லாமல் செலுத்திக்கொண்டு போக அவர் மனைவிக்குப் போதுமானதாக இருந்தன. பற்றாக்குறைக்கு ஜமீன் தாரிடமிருந்தும் அவர் சாகும் வரை பணம் தவறாமல் வந்துகொண்டு இருந்தது. அந்த அம்மணி சாகும் வரை அவற்றைக் கொண்டு நிர்வாகத்தைத் திறம்படச் செய்து கொண்டதானிருந்தான்.

ஜமீன் தார் இறந்த நான்காம் மாதத்தில் ஒரு நாள் பின்னிரவில் புழக்கடைப் பக்கம் எழுந்து சென்ற அவள் பல வருடங்களாகப் பழக்கப்பட்டிருந்த கிணற்றை அதன் பக்கத்திலிருந்த நீர்த்தொட்டி என்று நினைத்து நீர் மொள்ளக் குனிந்து ஆழத்தை எதிர்

பாராமல் கைகளைத் தொடர்ந்து உடலும் அந்தரத்தில் வளைந்து தொங்க, பிடிமானம் தவறிப் போய் உள்ளே விழுந்துவிட்டாள். காலையில் பிணமாகத்தான் அவளை வெளியே எடுக்க முடிந்தது. மனைவி இறந்த அதிர்ச்சி பிள்ளையை பின்னும் இறுக்கமாக வியாதிப் படுக்கையோடு சேர்த்துக் கட்டிப்போட்டுவிட்டது. அவள் இறந்த போது தகனத்துக்காகக் கூட அவர் தன் அறையை விட்டு வெளியே வர உடல்நிலை இடங்கொடுக்கவில்லை. குடும்பப் பொறுப்புக்களை அவர் ஸ்தானத்தில் நின்று, அவர் சக்தியிலிருந்து கண்டெடுத்த பிள்ளைதான் செய்து முடித்தான். மனைவியின் இறப்புக்காகவே காத்திருந்தது போல பிள்ளையின் வாழ்க்கைச் சக்கரமும் வெகுவேகமாக சுழலத் துவங்கியது. நிகழ்வுகள் மளமளவென்று நீண்டன. அவர் பெண், அவள் தாய் இறந்து ஒரு வருடத்துக்குள்ளாகவே திருமணமாகி புகுந்த வீடு சென்றாள். பிள்ளை தன் குலத்தொழிலான கட்டிடங் கட்டும் கலையையே தன் செல்வங்களும் கற்றுக்கொண்டு பரம்பரைப் புகழை நிலை நிறுத்த வேண்டுமென்று விரும்பினார். ஆனால் அவருடைய சொந்தப் பிள்ளைகள் இருவருக்குமே அதில் விருப்பமில்லாதிருந்தது. அவர்கள் தங்கள் தந்தையை தங்களுக்கு வேறுவிதமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுத்துவிடும்படி வேண்டினர். மூத்தவன் பிள்ளையின் செல்வாக்கில் ராயக்கோட்டை வனச்சரகத்தில் ரேஞ்சர் வேலையில் சேர்ந்துகொண்டான். அங்கிருந்து பிறகு தென் தமிழ் நாட்டின் மூலையிலிருந்த புளூர் வனச்சரகத்துக்கு மாற்றப்பட்ட பின் அவனை பிள்ளை பார்க்கவேயில்லை. பிராமணப் பெண் ஒருத்தியை கல்யாணம் செய்து கொண்டு, சில வருடங்களுக்குப் பின் நெல்லைச் சிமையில் அப்போது கிவியூட்டும்படி பிரபலமாகியிருந்த தலைமறைவு இயக்கமொன்றில் ஈர்க்கப்பட்டு சுதேசியாகி தூத்துக்குடி கலவரத்தின் போது அந்தப் பையன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டுவிட்டான். செய்தி கிடைத்தபோது பிள்ளை பெரிதாக அதிர்ச்சியடையவில்லை. அவரைப் பொறுத்தவரை அவன் அதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்பே செத்துப்போய் விட்டிருந்தான். இரண்டாவது பையன் கொஞ்சம் நாகரீகப் பேர்வழி. அவன் தன் தகப்பனிடமிருந்து கணிசமான

ஒரு தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டு சேலம் போய்விட்டான். அங்கே சொந்தமாகத் தொழில் செய்து கண்ணியமாக பிழைத்துக்கொண்டிருப்பதாகத் தகப்பனையும் தம்பியையும் பார்க்க வருகிற போது சொல்வான். தங்கைக்காக அவன் கொண்டு வருகிற சீதனப் பொருள்களும் அது உண்மைதான் என்று அவர்கள் நம்பும்படி செய்திருந்தன. அவனுக்குக் கூத்தியாள் தொடர்பிருப்பதாக சேலம் போய்விட்டு வந்தவர்கள் பிள்ளையின் காதுகளில் விழாதபடி தத்துப் பிள்ளையின் காதுகளில் சொல்லி அங்கலாய்த்துக்கொண்டார்கள். கல்யாணம் எதுவும் செய்துகொள்ளாமல் அந்தப் பிள்ளை கடைசி வரை 'மைனராகவே' தன் காலத்தைக் கடத்திவிட்டான்.

ஆக, எஞ்சியிருந்த ஒரே பையன், பரமசிவம் பிள்ளை சக்தியிலிருந்து கண்டெடுத்த, சாரங்கன் என்பதாகப் பெயரிடப்பட்ட அந்தப் பையன்தான். அவன் சந்தோஷமாக பிள்ளையிடமிருந்து பரம்பரைத் தொழிலைக் கற்றுக்கொள்ள இசைந்தான். மழைவிட்டைக் கட்டியது அவன்தான். இருபத்திரண்டாவது வயதில் ஒருநாள் அவன் தன் தகப்பனை, அவர் பல வருடங்கள் பார்க்காமல் மறந்தே போய்விட்ட வெளி உலகத்தை மீண்டும் பார்க்கும் பொருட்டாக படுக்கையிலிருந்து எழுப்பி அழைத்து வந்தான். சொல்லி வைத்தாற்போல அன்று மழையும் வந்துவிட்டிருந்தது. அவன் கட்டியிருந்த விட்டைப் பார்த்த போது அதுவரையில்தான் தன்னை அலைக் கழித்துக் கொண்டிருந்ததாக நினைத்த பழமும் கவலையும் வியாதியும் உண்மையில் தன்னுடைய கற்பிதங்களையன்றி நிஜமில்லை என்பதை பிள்ளை உணர்ந்தார். பல உண்மைகள் அவருக்குப் புரிவதுபோல இருந்தது. வருடங்களுக்கு முன்பு அவரை விட்டு அகன்று போன அமைதியும் தெளிவும் நிதானமும் இளமையும் மீண்டும் அவரை வந்தடைந்தன. பிறகெப்போதும் அவர் அவற்றை இழக்காதிருந்தார்.

சக்தியில் புதைந்து கொண்டிருந்தானென்று சாரங்கனை பரமசிவம் பிள்ளை அவர் மனைவியிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்த போது அவனை முழுதாகக் கவனிக்கும் சாவதானமான மனநிலையில் அவன் இல்லை. மீண்டும் பசவண்ணாவின் நிலத்துக்குப் போகும் முனைப் பிலிருந்து தன் கணவனை எப்படியாவது மீட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற துடிப்பிலும், பிறகு சாத்திய கதவின் பின்னே அவரைத் திரும்பத் தொலைத்துவிட்ட துக்கத்திலும் அவனை முற்றிலுமாக மறந்துவிட்டான். நெடுநேரத்துக்குப் பிறகு மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு தன் அண்டாடத்துக்குள் தன்னைப் புதைத்துக்கொள்ள திரும்பியபோது தான் சொந்தக் குழந்தைகளின் கையில் வேறொரு புதிய குழந்தையையும் பார்த்தான். அந்தப் புத்தம்புதிய, இரண்டு நாள் குழந்தை அவர்களின் முகம் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அங்கே துவங்கி சாரங்கன் அவள் அடிக்கடி ஆச்சரியப்படும்படியான கணங்களை தொடர்ந்து கொடுத்துக்கொண்டே இருந்தான். அவன் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த போதுதான் அவன் அழுவேயில்லை என்கிற விஷயமும் அவன் கவனத்தில் பிடிபட்டது. மழையில் நனைந்த அதிர்ச்சியில் அவன் அழுவதை மறந்து போயிருக்கக்கூடும் என்று அவள் எண்ணிக்கொண்டாள். அப்போது மட்டுமல்ல, தன் இருபத்திரண்டாவது வயதில் கமலத்தைப் பார்க்கும்வரை சாரங்கனின் கண்களில் கண்ணீரை யாரும் பார்த்ததில்லை. அடுத்த இரண்டு நாட்களில் அவனைப் பராமரிக்கும் பணியில் அவள் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்ட போது, அவன் அழகை விஸ்தாரமாகக் கண்டு வியக்கும் ஆசுவாசமான மனநிலையும் அவளை வந்தடைந்தது. செதுக்கியதைப் போல நாசியும், உதடுகளும், கைகளும் பின்னாளில் ஊரில் அதிகம் பேசப்படும் விஷயங்களில்

ஒன்றாக இருக்கப் போகிறதென்பதை அவள் அப்போதே தெரிந்துகொண்டாள். குழந்தை கரிய நிறத்தவனாக இருந்தான். கறுப்பென்றால் பட்டுக் கறுப்பு. கொஞ்சமும் பிற நிறம் கலக்காத தூய கறுப்பு. பாம்பின் உடல் போலக் கிவியூட்டும் விதத்தில் அந்த நிறம் அவள் கைகளில் நெளிந்த போது பளபளத்தது. அதற்கு நேரெதிராக அல்லது அதை மேலும் எடுத்துக்காட்டும் விதத்தில் பின்புலமாக அவள் கண்கள் நெருப்பைப்போலக் கனிந்து சிவந்திருந்தன. இந்தச் சிவப்பைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் வெளியே இல்லாதது போல இருந்தாலும் உள்ளே அவனைக் கொண்டு கொண்டிருக்கும் காய்ச்சல்தான் கண்களின் வழியே அப்படி ஹோலிக்கிறதென்று கணவன் மனைவி இருவருமே எண்ணிவிட்டார்கள். ஆனால் குழந்தை சாகவில்லை. சாகவில்லையென்பது மட்டுமல்ல, மழையில் அவ்வளவு நேரம் நனைந்ததென்று பரமசிவம் பிள்ளை சொன்னதை ஆமோதிக்கும் விதத்தில் ஒரு சிறு தும்மலையேனும் வெளிப்படுத்தவில்லை. சாரங்கள் வளர்ந்த போதும் நீர் சம்பந்தப்பட்ட வியாதி எதிலும் சிக்கிக் கொண்டு ஒரு நாளேனும் படுக்கையில் விழுந்து கிடந்த தில்லை. அவன் உடல் வியாதிகள் தாக்கவியலாத வலுவும், ஒளி ஊடுருவக்கூடிய ஸ்படிகத்தன்மையும், காயம் பட்ட முடியாத நெகிழ்வும் கொண்டதென்று சில நாட்களில் பிள்ளையின் மனைவி தெரிந்துகொண்ட போது, பின் எப்படி அவன் மூப்பையும் சாவையும் சந்திக்கப் போகிறானென்று எண்ணி சில சமயங்களில் கவலைப்பட்டிருக்கிறாள். ("ஒரு எல்லைக்கு மேல் வாழ்க்கை சகித்துக்கொள்ள முடியாதபடி அலுப்பூட்டக் கூடியதாகி விடும்போது?")

பிள்ளையின் வீட்டில் சாரங்கள் செல்லக் குழந்தையாகவே வளர்ந்தானென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பிள்ளையின் மனைவியைப் பொறுத்தவரை அவள் ஒரு அதிசயக் குழந்தை. மண்ணில் புதைந்து கொண்டிருந்தவளில்லை. மாறாக மண்ணிலிருந்து முளைத்துக் கொண்டிருந்தவள். தன் கணவன் திரும்ப வீடு வந்து சேரவும் பாழாய்ப் போன சாபம் பிடித்த பசவண்ணாவின் நிலத்தை மறந்து போய் வீட்டிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கவும் அவள்தான் காரணம். பிள்ளையும் அவர்களின் சொந்தக் குழந்தைகளுமே கூட சாரங்கள் மீது அன்பைப் பொழிவதில் குறை வைக்கவில்லை. சாரங்கள் சிறுவனாக வளர்ந்துகொண்டிருந்த போதோ அந்தக் குடும்பத்துக்கு மட்டுமின்றி ஊராருக்கும் செல்லக் குழந்தையாகியிருந்தான். பத்து வயது நிறைவடைந்த போது அவள் அவனையொத்த சிறுவர்களின், ஏகமனதாய் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டத் தலைவன். எப்போதும் அவனைச் சுற்றி சிறுவர் பட்டாளம் நெருக்கிக் கொண்டிருக்கும். அவன் சொல்லும் கதைகள் அவர்களை, அவர்கள் அதுவரையில் பார்த்தேயிராத உலகங்களுக்கு அழைத்துச் சென்றன. உலகின் மறுபக்கத்திலிருக்கும் அநேக தேசங்களைப் பற்றியும் அவற்றின் பிரமிப்பூட்டும் மாளிகைகள் பற்றியும் அவற்றில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் அழகிய இளவரசிகளைப் பற்றியும் அவர்களை யார் எப்போது எப்படி வந்து எழுப்புவார்கள் என்கிற ரகசியத்தையும் சாரங்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தான். விளையாடுவதற்கென்று அவன் கண்டு பிடிக்கும் இடங்கள் அவன் நண்பர்கள் சந்தோஷ பயத்தில் மூச்சடைத்துப் போகும்படிச் செய்ய வல்லனவாக இருந்தன. அவர்கள் அதற்கு முன் ஒருபோதும் அவற்றை விளையாட ஏதுவான இடங்களாக கற்பனை செய்து கூடப் பார்த்ததில்லை. நீர்ப்படுகைகளின் ஓரத்திலிருக்கும் எலி வளைகள், அடர்த்தியாகப் பின்னப்பட்டிருக்கும் சிலந்திக் கூடுகள், மரப்பொந்துகள், பறவைகளின் கூடுகள் என்று இப்படி ஏராளமான ஒளிவிடங்களை அவர்கள் சாரங்களோடு சேர்ந்து கண்டுபிடித்தார்கள். அவற்றில்

ஏற்கனவே வசித்து வந்த உயர்களோடு சாரங்கள் அவர்களுக்குப் பழக்கமேற்படுத்திக் கொடுத்தான். இதையெல்லாம் சாரங்கள் மட்டும் எப்படித் தெரிந்து வைத்திருக்கிறான் என்று அவர்கள் ஆச்சரியப் பட்டார்கள். அவற்றைப் பற்றி அவனுக்குச் சொல்லும் ரகசியக் குரலை அவர்களால் கேட்க முடியவில்லை. அந்த நட்பை சாரங்கனுடைய தனிமை அவனுக்குப் பெற்றுத் தந்தது.

மழைப் பருவங்களில் மற்ற பிள்ளைகளை அவர்களுடைய கண்டிப்பு மிகுந்த பெற்றோர்கள் சாரல் தெறிக் காத வண்ணம் வீட்டின் உள்ளறைகளுக்குள் வைத்துப் பூட்டி வைத்தார்கள். அப்போதெல்லாம் சாரங்கள் தனிமையில் தன் பொழுதைக் கழிக்கும்படி விடப்பட்டான். மழைப்பருவங்களில் அவனைக் கைவிட்டு விடாத நட்பு ஒன்று இருந்ததென்றால் மழைதான் அது. சாரங்கள் மழையோடுதான் வளர்ந்தான். ("வானத்தின் முகம் கருக்கும்போதெல்லாம் சாரங்களின் முகம் பிரகாசமாகி விடும்.") மழை, ஊர்க்காரர்கள் நினைத்திருந்ததைப் போல கொள்ளை நோயை ஊருக்குள் ஏவிவிடும் மந்திரவாதியாக சாரங்களிடம் நடந்து கொள்ளவில்லை. மாறாக அது அவனை அந்த ஊருக்குள்ளேயே இருந்த, ஆனால் யாருமே அதுவரை பார்த்திராத, பிரமாதமான ஒளிவிடங்களுக்கெல்லாம் அழைத்துப் போய்க் காண்பித்தது. மிக உயரத்திலிருந்து உலகம் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்து அங்கே கண்ட விந்தைகளையெல்லாம் பற்றி அவனுக்கு கதைகையாய்ச் சொன்னது. சாரங்கள் மழையின் குரலைத் தெளிவாகக் கேட்டான். மழையுடன் காலம் போவது தெரியாமல் விளையாடினான். பெரும்பாலும் அந்தப் பருவங்களில் அவன் வீட்டுக்கு வரும் நேரம் குறைவாக இருந்தது. ஆனாலும் பிள்ளையோ அவர் மனைவியோ அவனைத் தடுக்கவில்லை. மழைக்கும் அவனுக்கும் இடையே இருந்த உறவைப் பற்றி அவர்களுக்கும் தெரிந்திருந்தது ஆதலால் அவனை அவன் போக்கில் அனுமதித்து விட்டார்கள். அறைகளுக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் மற்ற சிறுவர்களெல்லோரும் பொறாமையோடும் ஏக்கத்தோடும் புழங்கிக்கொண்டிருக்கையில், சாரங்கள் அந்தப் பருவம் பூராவும் மழையுடன் தனிமையில் உறவாடிக்கொண்டிருப்பான். பருவம் முடிந்தவுடன் மழை விடைபெற்றுக் கொள்கையில், சொல்லி அதிசயப் படுத்துவதற்கு மேலும் எண்ணற்ற வினோதமான கதைகளையும், காட்டிப் பிற்றிக் கொள்வதற்கு மேலும் அற்புதமான ஒளிவிடங்களையும் தன் பரிசாக சாரங்களிடம் விட்டுச் செல்லும். மழைப்பருவம் ஒன்றில்தான் சாரங்கள் ஊராரால் மறக்கப்பட்டுவிட்ட பசவண்ணாவின் நிலத்தை மீண்டும் கண்டுபிடித்தான்.

கெலமங்கலத்திலிருந்து விளையாடியபடியே ஓசூர் வரை கூட்டி வந்துவிட்ட மழை, ஜமீன்தாரின் பழைய காது மாளிகை முன் அவனைக் கொண்டு வந்து நிறுத்திய போது தொடர்ந்து வேறொங்கும் தேட வேண்டிய அவசியமின்றி விளையாடுவதற்கு மிகச் சிறந்த இடமொன்றைக் கடைசியில் கண்டுபிடித்தாயிற்று என்றே சாரங்கள் எண்ணினான். எலி வளைகளும், புதர்களும், அடர்ந்த மரங்களும், ஊஞ்சலாடத் தோதாக கிளைகளைப் பிணைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த, கயிற்றின் பருமனுள்ள சிலந்தி வலைகளும் பறவைக் கூடுகளும் ஏராளமாய் அந்தக் கட்டிடத்தினுள் வளர்ந்து மண்டிக் கிடந்தன. ஒளிந்துகொள்ள ஏதுவாக இருக்கும் குறைவில்லாமல் செழித்திருந்தது. தனித்தனியாக ஒவ்வொரு இடத்தில் ஒவ்வொன்றாக சிதறிக் கிடந்த வசதிகள் அனைத்தும் அலையத் தேவையில்லாதபடி ஒரே இடத்தில் குவிந்து கிடந்தன. சாரங்கள் அடைந்த சந்தோஷத்துக்கு அளவேயில்லை. தன் வருங்காலத்தைப் பற்றி முன்னரே ஊகிக்கும் அளவுக்கு அப்போது அவன் மனத்தால் வளர்ந்திருந்த

தானோ இல்லையோ, ஆனால் இனி அந்த இடம்தான் தன்னுடைய நிரந்தரமான விளையாட்டு மைதானம் என்று அதைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அவன் மனம் நிச்சயித்துக்கொண்டுவிட்டது. மழைப்பருவம் எப்போது முடியும், எப்போது அந்தப் புதிய இடத்தைத் தன் சகாக்களுக்குக் காட்டி அவர்கள் வாயைப் பிளப்பதைப் பார்த்து சந்தோஷப்படுவது என்று அவன் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் மழைப் பருவம் முடிந்து அவர்களை அவன் அந்த இடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்தபோது அவர்களனைவரும் பாழடைந்த பழைய மாளிகையைப் பார்த்துவிட்டு பயத்தில் முகம் வெளிறிப் போனார்கள். தன்னைத் தவிர மற்ற எல்லாச் சிறுவர்களுக்கும் அவர்கள் பிறந்த நாள் முதலாகவே அந்த இடத்தின் கதை பெரிய வர்களால் சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கிறதென்கிற உண்மை அப்போது தான் சாரங்கனுக்குத் தெரியவந்தது. தன்னால் தான் முதன்முதலில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாக நினைத்துப் பெருமையுற்றுக்கொண்டிருந்த அந்த இடம் உண்மையில் தன்னைத் தவிர மற்ற எல்லோருக்கும் நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே பரிச்சயமான ஒன்று என்பதை அறிந்தபோது சாரங்கன் திடுக்கிட்டுப் போய்விட்டான். மேலும் வினோத மென்னைவென்றால் மறக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காகவே அந்தக் கதை அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டிருந்தது. துயரமேகம் சாரங்கனின் நிர்மலமான மனதைச் சூழ்ந்து கொண்டது. எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும் ஒரு சாதாரணமான உள்ளூர் விஷயம் உலகின் மறுபக்கத்திலிருக்கும் அதிசயங்களைக்கூடத் தெரிந்து வைத்திருப்பதாய் பிற்றிக் கொள்ளும் தனக்குத் தெரியவில்லையென்கிற தாழ்வுணர்ச்சியும் அவனைப் பற்றிக்கொண்டது. தன் சகாக்கள் மத்தியில் முதல் தடவையாக ஆனால் மிக மோசமாகத் தோற்றுப் போய்விட்டதாக நினைத்து அவன் மிகவும் தனிமைப்பட்டுப் போனான். தனக்கு மட்டும் ஏன் இது சொல்லப்பட வில்லையென்பதும் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. 'இதுகாரும் சொல்லப்படாத கதையை இனி மேலும் தன் தாய்தந்தை யரிடமிருந்து வரவழைக்க முடியாது.' மறைத்து வைக்கப்படும் விஷயங்களின் மேல் கூடுதல் அபிமானம் கொள்ளும் மனித இயல்பு சாரங்கனை அந்த இடத்துக்குப் பிறகு அடிக்கடி வந்துபோகத் தூண்டியது. மற்ற சிறுவர்களெல்லோரும் மறுத்துவிட்டாலும் அவன் அங்கே தொடர்ந்து சென்று வருவதை வழக்கமாக்கிக்கொண்டு விட்டான். மழை அவனை தைரியப்படுத்தி வைத்தது. மழைப் பருவங்களில் இரவு நேரத்தில் கூட அவன் அங்கே மழையுடன் தங்கினான். தாய் தந்தையரும் ஊராரும் சொல்லாத கதையை தனிமை அவனுக்குச் சொன்னது. சாரங்கனுடைய நடவடிக்கைகள் ஊராருக்குத் தெரிய வந்தபோது அதை அவர்கள் அவனுடைய தாய் தந்தையரின் காதுகளில் போடத் தயங்கினார்கள். பசுவண்ணாவின் நிலம் பற்றிய செய்தி மறுபடி பரமசிவம் பிள்ளை குடும்பத்தின் காதுகளில் விழுமானால் உடனே அங்கே மரணம் சம்பவிக்குமென்று அவர்கள் அஞ்சினார்கள். எனவே சாரங்கனையே கூப்பிட்டு மிக மெல்லிய குரலில் அவன் காதுகளுக்குள் அவனை எச்சரிக்க முயன்றார்கள். சாரங்கன் காதுகளை மூடிக்கொண்டுவிட்டான். ஒளிந்து ஒளிந்து புழுங்கிக்கொண்டிருந்த பழைய ரூபகங்கள் மீண்டும் ஊருக்குள் வளைய வரத் துவங்கின. இந்தச் சமயத்தில்தான் ஐயீந்தார் எதிர்பாராதவிதமாக திடீர் மரணம் அடைந்தார். தொடர்ந்து பிள்ளை மனைவியின் அகால மரணம். ஊராரால் செய்ய முடியாத காரியத்தை அந்த அம்மணியின் இறப்பு தற்காலிகமாகச் செய்து வைத்தது. தாயின் சாவு அதுவரை விளையாட்டுப் பிள்ளையாய் இருந்த சாரங்கனை பெரிய மனிதனாக்கி விட்டது. தந்தையின் இயலாமையை ஈடு செய்யும் வண்ணம் அவன் குடும்பப் பொறுப்புகளில் தன்னை

ஐக்கியப்படுத்திக்கொள்ளும் கட்டாயமேற்பட்டது. இதனால் பசுவண்ணாவின் நிலத்துக்கு சாரங்கன் போய்வரும் தருணங்கள் சிறிது சிறிதாக ஆனால் தற்காலிகமாகக் குறைந்தன. ஒரு மூன்று வருடங்கள் கிட்டத்தட்ட நின்றே போயிருந்தன என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஆனால் உடலால் அல்லாவிட்டாலும் உள்ளத்தால் அவன் அங்கே தான் தன்னை முழுவதுமாக ஒப்படைத்திருந்தான். அப்போது அவனுக்கு வயது பத்தினேழு துவங்கியிருந்தது. மலைபோல் தன் முன் குவிந்திருந்த பொறுப்புக்களையெல்லாம் அவன் கரைக்க முனைந்தபோது பெரியவர்களின் உலகை அறிந்துகொள்ளும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கத் துவங்கின. அவனிடமிருந்த குழந்தைமை மெதுமெதுவாக அவனிடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டது. முன்னோர் இறந்த ஒரு வருடத்துக்குள் சுபகாரியங்கள் நடந்தால் இறந்தவர்களின் நேரடியான ஆசிகள் கிட்டுமென்று பிள்ளையின் மனைவி இறந்த ஒன்பதாவது மாதத்தில் தேன்கனிக் கோட்டை பக்கத்திலிருந்து ஒரு வசதியான வரனைப் பிடித்துத் தன் தமக்கையின் திருமணத்தை முதலில் நடத்தி வைத்தான். பிள்ளையின் மற்ற இரு மகன்களும் வீட்டிலிருந்து உத்தியோக நிமித்தமாக வேறு வேறு ஊர்களுக்குப் பிரிந்து சென்றபின் தந்தையின் வேண்டுகோளின் பேரிலும் சுய விருப்பத்தின் பேரிலும் குலத்தொழிலைக் கற்றுக்கொள்வதில் முனைந்தான். தன் தந்தையை தன் குருவாகவும் ஏற்றுக் கொண்டான். கெலமங்கலம் வீட்டில் அவர்களிருவர் மட்டும் தான் இருந்தார்கள். பிள்ளை எவ்வளவோ வற்புறுத்தியுங்கூட ஒரு வேலைக் காரனை அமர்த்திக் கொள்ள சாரங்கன் சம்மதிக்கவில்லை. தந்தையின் பணி விடைகள் யாவற்றையும் தானே உட்பொரு செய்து வந்தான். அதை குருதட்சிணை என்றும் கூறிக்கொண்டான்.

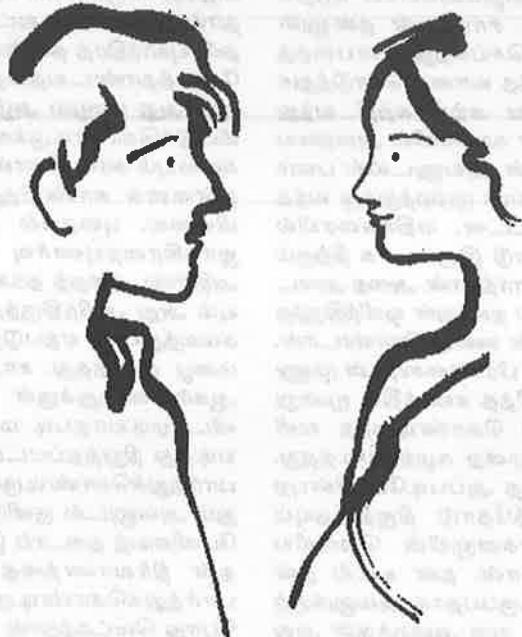
அது ஒரு வினோதமானப் பள்ளியாக இருந்தது. கட்டிட வேலை நடக்குமிடங்களுக்கு சாரங்கனைக் கூட்டிச் சென்று பயிற்றுவிக்கும் உடல் வலு பிள்ளைக்கு இல்லை. வீட்டிலிருந்தபடியேதான் அந்த வித்தையை அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். அதை அவன் நடைமுறைப்படுத்திப் பார்க்கும் இடங்களிலிருந்து மிக விலகியிருந்தார். கட்டிடம் கட்ட வேண்டிய நிலத்தின் அளவு, மண்ணின் தன்மை, பருவ நிலை, திசை, கட்டுபவரின் நிதி வசதி, கிரக நிலை, குடும்ப அங்கத்தினர்களின் எண்ணிக்கை, குணாம்சம், கட்டப்படும் நிலத்தின் மேல் காற்று நிலை கொள்ளும் உயரம் ஆகியவற்றைச் சாரங்கன் அவரிடம் வந்து சொல்லுவான். சொன்ன மாத்திரத்தில் வீட்டின் அளவு, அறைகளின் எண்ணிக்கை, அமைவு, விஸ்தீரணம், தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய கல்வகை, நடப்பட வேண்டிய பலிமரம், கலவையின் தன்மை, நீர் மூலை, கட்டிடத்தின் உயரம், சமையல் நெருப்பின் திசை, அஸ்திவாரத்தினுள் வைக்கப்பட வேண்டிய திருஷ்டிப் பொருள்கள், பூசை கொள்ள வேண்டிய தெய்வம்,

வாஸ்து புருஷனின் அமைவு, பார்வை மூலை, வீட்டின் நிறம், உட்புறச் சுவர்களின் மணம் இவ்வளவையும் கணக்கிட்டு பிள்ளை சாரங்களிடம் சொல்லிவிடுவார். அதற்கேற்றபடி கலவைகள் அமைய வேண்டிய விதத்தையும் விளக்கிவிடுவார். சாரங்கள் முதலில் தன் தகப்பன் காட்டிவிட்ட வழியிலேயே கட்டிடங்களைக் கட்டி முடித்து பயிற்சி பெற்றான். வீடுகட்டி விழைகிறவர்களின் குணாம்சங்களும் அதற்கேற்றபடி அமைக்கப்படும் வீடுகளின் தன்மையும் பாணியும் ஒரு குறிப்பிட்ட சுழற்சியில் திரும்பத் திரும்ப வருகின்றன என்பதைப் புரிந்து கொள்ள அவனுக்கு அவகாசம் தேவைப்பட்டது. ஆனால் அதிகம் தேவைப்படவில்லை. விரைவிலேயே அவன் அந்த வட்டத்தைத் தன் கற்பனையால் பெரிதுபடுத்தத் துவங்கிவிட்டான். தன் கடும் உழைப்பாலும் ஈடுபாட்டாலும் கட்டிடங்களின் மேல் பளிச்சிடும் தன் தந்தையின் சாயலை அகற்றி தன் முத்திரையை அவற்றில் பதிப்பதில் வெற்றி பெற்றான். பிள்ளையின் விலகல் அவனுக்கு மேலும் சில வாய்ப்புக்களையும் ஏற்படுத்திக்கொடுத்தது. பரிட்சார்த்தமாக சில பாணிகளை அவன் தன் தந்தையின் சேய்மையை பயன்படுத்திக்கொண்டு முயன்று பார்த்தான். உதாரணமாக கண்ணாம்புக்கு பதிலாக மணலும், கண்ணாம்பும், கருங்கல் துகள்களும் கலந்த சாம்பல் நிற செயற்கை மண் ஒன்றை தான் கட்டும் கட்டிடங்களில் புதிதாக அறிமுகப்படுத்தினான். தூர தேசங்களில் அது பயன்படுத்தப்படும் விதத்தை மழை அவனுக்கு தெரியப்படுத்தியிருந்தது. அது போலவே விதானங்களுக்கு கள்ளிகளை இணைத்து இலை தழைகளால் படுகையிட்டு அதன் மேல் கலவையைக் கொட்டி கெட்டிப்படுத்தும் பழைய முறைக்குப் பதிலாக, கம்பிகளை வளைத்து உலோக வலைகளை விரித்து கலவையைப் பரப்பிக் கிட்டிக்கும் புதிய முறையையும் அந்த வட்டாரத்துக்குக் கொண்டு வந்தான். அறைகளின் நடுவே பார்வையை மறைத்தபடி நிற்கும் தூண்களைச் சுவரோரத்திற்கு நகர்த்தினான். விதான மையங்களை ஒரே இடத்தில் குவிக்காமல் பக்கச்சுவர்களைத் தாங்கிகளாக்கிப் பரவலாக்கினான். சீக்கிரமே தந்தையின் இடத்தை சாரங்கள் பிடித்துக் கொண்டான். அவர் தொழில் களத்திலிருந்து விலகியிருந்த காலத்தில் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இலுப்பைப் பூக்களாக மொய்த்துக் கொண்டிருந்த பல போலிகளை சாரங்களின் மேதமை மேடையிலிருந்து கீழே தள்ளியது. பிள்ளைப் பிராயத்தில் அவனுடைய தனிமையைப் போக்கும் துணையாயிருந்த மழை சாரங்கள் வளர்ந்த போது விசுவாசமிக்க வேலையாளாக மாறியது. பருவகாலங்களின் மாறுதல்கள் சாரங்கள் ஏற்றுக்கொண்ட வேலைகளைத் தாமதப்படுத்தவோ தடுத்து நிறுத்தவோ இல்லை. மழைக்காலங்களில் அவன் பொறுப்பெடுத்துக்கொண்ட கட்டிடங்களில் மட்டும் வேலை நடந்துகொண்டிருந்தது. புதிதாகப் பூசப்பட்ட, ஈரம் காயாத பச்சைச் சுவரானாலும் பலத்த மழைக்குப் பிறகும் அதன் அடையாளம் சுவற்றில் பதிந்திருக்காது. அதற்குப் பின்னும் அது வெயிலில் காயத்தான் வேண்டுமென்றால் மழை தன் வரவைச் சில நாட்கள் தாமதப்படுத்திக் கொண்டது. தேவைப்படும் போது பருவகாலம் துவங்கியிராவிட்டாலும் ஓரிருமுறை சாரங்கனுடன் வந்து இருந்துவிட்டுப் போனது. தண்ணீரின் சுவை கலவைகளில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு அடர்த்தியை குறைக்கவோ, சேர்க்கவோ செய்யுமென்று அதற்கேற்றபடி நீர்ச் சேர்மானத்தை மாற்றிக்கொள்ளும் ரகசியத்தையும் மழை அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தது. பிள்ளை அறிந்திராத பல நெளிவு களிவுகளை சாரங்கள் இரவு நேரங்களில் அவரருகே அமர்ந்துகொண்டு கதை போலச் சொல்லும் போது அவர் வியப்பிலாழ்ந்து போவார். சிறுவயதில் தன்னையொத்த சிறுவர்களுக்குச் சொன்ன

கதைகளிலிருந்து போலவே பல புதிர்ப்பாறைகள் அதனுள் செல்லச் செல்ல நீண்டுகொண்டே போவது தந்தையிடம் பேசப் பேச அவனுக்கும் அனுபவப்பட்டது. உண்மையில் தன் சிறுபிராயத்து விளையாட்டுகளின் நீட்சியாகவே தன் தொழிலையும் சாரங்கள் அனுபவித்துச் செய்துகொண்டிருந்தான். அதில் அவனுக்குச் சவாலும் அபரிமிதமான சந்தோஷமும் கிடைத்து வந்தன. மூன்று வருடங்களுக்குப் பின் பசுவண்ணாவின் நிலத்துக்கு மறுபடி திரும்பி வந்தபோது அவன் பழைய சிறுவன் சாரங்களாக இல்லை. உடலாலும் உள்ளத்தாலும் நன்கு வளர்ந்த, பக்குவப்பட்ட, பெயர் பெற்ற கட்டிடக் கலைஞர்கள் மத்தியிலும், தளவந்தர்கள் வட்டாரத்திலும் தனக்கென்று ஒரு இடத்தைப் பிடித்துத் தக்க வைத்துக் கொண்டுவீட்ட பெரிய மனிதனாகியிருந்தான். பசுவண்ணாவின் நிலமும் அவன் பார்வையில் பழைய விளையாடும் மைதானமாக இல்லை. இனி அதுதான் தன் இருப்பிடம் என்பது சாரங்கனுக்கு உறுதியாகத் தெரிந்திருந்தது. அங்கே கட்டப்படவிருக்கும் வீட்டின் வரைபடமும் அவன் மனதில் வண்ணத் தூரிகையால் தெளிவாக வரையப்பட்டிருந்தது. அடுத்த சில தினங்களிலேயே அவன் வேலையைத் துவக்கிவிட்டான். அடர்ந்த காட்டை வெட்டி வெளியை உண்டாக்கினான். மழை அரித்தது போக எஞ்சியவற்றை கரையானும் அரித்து ஏற்கனவே எலும்புக் கூடாகியிருந்த ஜமின்தாரின் பழைய களவு மாளிகையை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கினான். வேலைகள் மளமளவென்று நடந்தன. பசுவண்ணாவின் சாம்பல் பற்றி யார் சொன்னதும் அவன் காதுகளில் ஏறவில்லை. ஊராரின் கதைகளில் மேலும் காட்சிகள் சேர்ந்தன. விலக்கப்பட்டவற்றின் மீதான விருப்பத்தை ஒருவனுக்குள் விதைப்பது அவன் முதியவனாயிருந்தால் தொழில் விரோதியும், இளைஞனாயிருந்தால் காதலியும் என்பார்கள். சாரங்கள் தன் மனதில் மறைத்து வைத்திருக்கும் காதலிக்காகவே அந்த வீடு எழுப்பப்படுகிறது என்று ஊர் பேசிக்கொண்டது. அதை யாரும் அவனிடம் வெளிப்படையாகக் கேட்கவில்லையானாலும் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் அந்த எண்ணமே மேலோங்கியிருந்தது. ஆசைக்கும் சாபத்துக்குமான பழைய துவந்தம் மீண்டும் துவங்கிவிட்டதென்று முதியவர்கள் சொல்லி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டார்கள். இதற்கு நேர்மாறாக சாரங்களின் கனவுகளில் நடமாடுவதாக நம்பப்பட்ட காதலியோ ஊர் முழுக்க பெற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் ஒவ்வொரு இளம் பெண்ணுக்குள்ளும் புகுந்துப் பெருகினான். ஆக நம்பிக்கையுடனோ அவநம்பிக்கையுடனோ, துயரத்துடனோ சந்தோஷத்துடனோ ஒவ்வொருவரும் சாரங்கள் தன் வீட்டைக் கட்டி முடிக்கும் நாளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பதினமூன்று மாதங்களில் சேலம் முதல் மைசூர் வரை அதற்கொப்பான அழகிய வீடு வேறொன்று இல்லை என்று சொல்லும்படி மழைவீடு கட்டி முடிக்கப்பட்டது. ஊராரும் ஊரின் பேரைச் சொல்லும் நிரந்தர அடையாளமாக இனி அந்த வீடு விளங்கப் போவதாகச் சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். மனை புகும் வைபவத்துக்கு முன்தினம் தான் சாரங்கள் தன் தந்தையை வீட்டைப் பார்க்கும் பொருட்டாக அவருடைய இருண்ட படுக்கையறையிலிருந்து வெளியே அழைத்து வந்தான். பரமசிவம் பிள்ளை அந்த, பழைய கட்டிட பாணியும் புதிய கட்டுமான முறைகளும் இணைந்த வீட்டின் வளப்பையும் விஸ்தாரத்தையும் பார்த்துப் பிரமித்துப் போனார். இரண்டு பேருக்கு அவ்வளவு பெரிய வீடு எதற்கு என்று அவர் சாரங்களைக் கேட்டபோது அவன் மழையையும் சேர்த்து அது மூன்று பேருக்கானது என்று பதில் சொன்னான். ("ஆனால் மழை மனிதர்களைப் போல குறுகிய வாழ்விடங்களில் தன்னை

அடைத்துக்கொள்ள விரும்புவதில்லை. குழந்தையைப் போல அது திசை வெளிகளில் விளையாட அதிகபட்சத் தொலைவுகளுக்குச் சுவர்களைப் பிரித்து வைக்க வேண்டியிருக்கிறது.") வைபவத்துக்கு சாரங்கன் அனைவரையும் அழைத்திருந்தான். ஒருவர்கூட அன்று தன் வீட்டில் சமையல் செய்யக்கூடாதென்றும் அன்புக் கட்டளையிட்டிருந்தான். முதியவர்களுக்கு சாரங்கன் அவன் தவழ்ந்து விளையாடிய நாள் முதலாகவே அறிமுகமான குழந்தை இளைஞர்களுக்கு அவன் அவர்களுடைய இளம் பிராயத்து நண்பன். குழந்தைகளுக்கும் சிறுவர்களுக்கும் மழையைப் பிடித்து வைத்து வேடிக்கை காட்டும் வித்தைக்காரன். யுவதிகளுக்கு அவர்களின் மானசீக காதலன். வீட்டினுள் எள் போட்டால் கீழே விழ இடமின்றிப் போயிருந்தது. பெற்றோர்கள் தங்கள் வயது வந்த பெண்களைச் சிறிதும் கூச்சமின்றி அலங்கரித்துக் கூட்டி வந்திருந்தார்கள். அந்தப் பெண்கள் சாரங்கனை மையமாகக் கொண்டு அவன் அமர்ந்திருந்த மேடையைச் சுற்றிச் சுற்றி வண்ணத்துப் பூச்சிகளாய்ப் பறந்து கொண்டிருந்தார்கள். வரவேற்புப் -பந்தலுக்கும் உள்ளறைகளுக்கும் விழா மேடைக்குமாக, வந்திருந்தவர்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் வழக்கிய படி நகர்ந்து கொண்டேயிருந்த காட்சி, மிதமான காற்றில் அலைகளை எழுப்பும் நிறைந்த வயலின் தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது. பிள்ளையின் இரண்டாவது மகனும், பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் வைபவ நிகழ்வில் தங்களுக்குள்ள உரிமையை உரத்தக் குரலில் அறிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சாரங்கனின் பெயர் எப்பொழுதும் ஏதாவது ஒரு மூலையிலிருந்து அழைக்கப்பட்ட படியே இருந்தது. அக்கினிக் குண்டத்திலிருந்து எழுந்த புகையும், சமையலறைப் புகையும், மூலிகைகளும், சுள்ளிகளும், அவிர்பதார்த்தங்களும் நெருப்பில் வேகும் இனிய மணத்தை வீடு முழுக்கப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தன. இத்துடன் புதிய ஆடைகள், கூந்தல் பூக்கள், வியர்வை ஆகியவற்றின் மணம் கலந்து போயிருந்தது. எங்கும் இரைச்சல். இளம்பெண்களின் சிரிப்பிலிருந்து சிதறிக் கொண்டிருந்த உயிழ்நீரின் மணமோ இவையனைத்தையும் மேவிக்கொண்டு அங்கே குழுமியிருந்த இளைஞர்களைப் போதை வசப்படுத்தும் மூர்க்கத்துடன் கூட்டத்தின் மேல் கவிந்திருந்தது. துரைமார்களின் வாழ்த்து மடல்களை கைகளில் தாங்கிய சிப்பாய்கள் அவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பாதைகளில் டாக்குடாக் கென்று நடை போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். சின்னச் சின்ன டிராசுகளும், மிட்டாதார்களும், ஜமீன்தார்களும் தனியாகப் போடப்பட்டிருந்த இருக்கைகளில் முகமண்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அளவளாவிக்கொண்டிருந்தார்கள். சாரங்கன் விழாவின் நாயகனாக அக்கினிக் குண்டத்தின் முன் அமர்ந்து சடங்குகளில் ஈடுபட்டிருந்தான். பரமசிவன் பிள்ளை இருபத்தெட்டு வருடங்களுக்கு முந்தின ஞாபகங்களோடு நண்பர்களுடன் கூட்டத் திரிந்தபடி அனைத்துக் காரியங்களிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டிருந்தார். குழலின் வசிகரத்தில் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் சொந்தக் கவலைகளை மறந்து சாரங்கனின் விருந்தினர் என்கிற ஒற்றை நினைப்பு

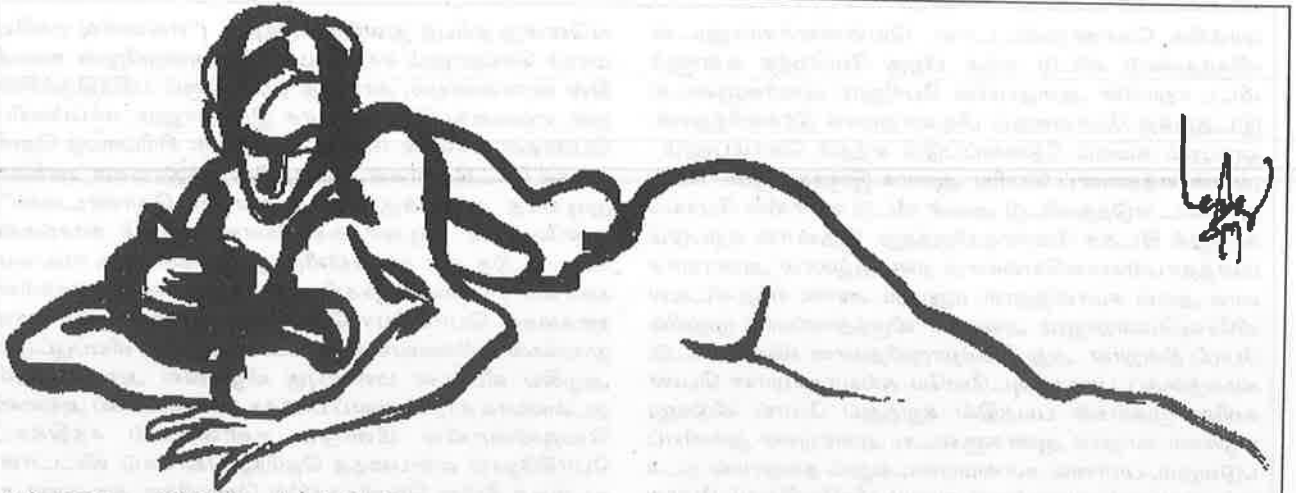
மட்டும் மனதை ஆக்கிரமித்துக்கொள்ள வளைய வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சாரங்கன் கமலத்தை முதல் தடவையாகப் பார்த்தது இந்தச் சந்தடியின் நடுவில் தான். அதாவது சதா பரபரத்து நகர்ந்துகொண்டேயிருந்த கூட்டத்தினிடையே தோன்றியும் மறைந்தும் அவன் கண்களை ஈர்த்த பெண்ணின் பெயர் கமலம் என்று அவன் காதுகளில் மந்திரகோஷங்களிடையே யாரோ சொன்னார்கள். தன் பார்வை செல்லும் திசையைக் கூடச் சரியாகச் சொல்லுமளவுக்குத் தன்னைக் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருக்கும் நபர் யாரென்றறிய விரும்பி சாரங்கன் திரும்பிப் பார்த்தபோது அங்கே யாரையும் குறிப்பாக அவனால் அடையாளம் காண முடியவில்லை. ஆனால் கமலத்தை கண்கள் பார்த்த விநாடியில் காதுகள் அவள் பெயரைக் கேட்க நேர்ந்ததானது அவனைச் சற்றே அதிர்ச் செய்துவிட்டது. கூட்டத்தின் முன் திடீரென நிர்வாணப்படுத்தப்பட்டது போல அவன் உணர்ந்தான். ஒரு சில விநாடிகள்தான் என்றாலும் முன்னெப்போதும் உணர்ந்திராத வலியொன்றுக்கு முதன் முதலாக அவன் மனம் அனுபவப்பட்டது. சடங்குகளினுள் வற்புறுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்த அவன் மனம் அப்போதைக்கு அதற்குமேல் அந்த யோசனையில் ஈடுபடக் கூடவில்லை. மனைபுகு விழா முடிந்து இரண்டு நாட்கள், அமர்க்களத்தால் தாறுமாறாகக் கிடந்த வீட்டை ஒழுங்குக்குக் கொண்டு வருவதிலும் புதிய பொருள்களை நிரப்பி அழகு படுத்துவதிலும் கெலமங்கலம் வீட்டிலிருந்த பொருள்களை புதிய வீட்டுக்கு மாற்றுவதிலும் தகப்பனும் மகனும் வெறொதையும் பற்றிச் சிந்திக்க நேரமின்றிப் பொழுதைச் செலவிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். (இரண்டாவது பிள்ளையும் பெண்ணும் விழா முடிந்த அன்றே புறப்பட்டுப் போயிருந்தனர்.)

இரண்டாம் நாள் இரவு சாரங்கன் படுக்கைக்குச் செல்லும் போது ஏனோ அவனுக்கு அழவேண்டும் போல இருந்தது. அவன் கண்களில் அவனையுமறியாமல் நீர் சுரந்து இறங்குவதைக் கண்டு அவன் ஆச்சரியப்பட்டான். அன்று நள்ளிரவில் பத்துப் பேர் சேர்ந்து தன் உடலை அழுத்திக்கொண்டிருப்பதைப் போன்ற பார உணர்வும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அதன் பின் அவன் தூங்கவில்லை. மூன்றாம் நாள் காலையில் இருபத்திரண்டு வருடங்களில் முதல் தடவையாகத் தன் உடல் நெருப்பாய்ச் சுடுவதையும் வாய் கசந்திருப்பதையும் உணர்ந்தான். அப்போது வந்திறங்கிக்கொண்டிருந்த மழையிலும் மனம் செல்லவில்லை. வெள்ளியே, செல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணமே வேப்பங்காயாகக் கசந்தது. என்னென்னவோ குழப்பமான நினைவுகளுடன் அப்படியே கிடந்தான். பகல் களவுகளுடன் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருப்பதன் சுகத்தையும் சாரங்கன் அன்றுதான் முதல் தடவையாகத் தெரிந்து கொண்டான். மகனின் நடத்தை பிள்ளைக்குச் சங்கடத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் கொடுத்திருந்தாலும் கேட்கும் தைரியம் அவருக்கு உண்டாகவில்லை. தன் பிரச்சனைகளைத் தானே தீர்த்துக்கொள்ளும் பக்குவம் சாரங்கனுக்கு உண்டு என்பதை அவர் அறிவார். அன்றையப் பொழுதை இருவருமே வலுக்கட்டாயமாக வரவழைத்துக்கொண்ட

தனிமையில் கழித்து முடித்தார்கள். மூன்றாம் நாளிரவு முந்தைய இரண்டு நாட்களின் அசதியால் சாரங்கன் தன் அமைதியின்மைக்கு நடுவிலும் சற்றுத் தூங்கினான். நாண்காம் நாள் புலர்வில் கண் விழித்த போது நிலைமையில் சற்றும் மாற்றமில்லாதிருந்தது கண்டு அவன் உண்மையிலேயே பயந்து போய்விட்டான். எஜமானனின் அழைப்புக்காகக் காத்திருக்கும் நாய்க்குட்டி போல காய்ச்சலும் கலக்கமும் கண் விழித்ததும் அவன் மேலேறி உட்கார்ந்து கொண்டுவிட்டன. மேலும் முந்தைய தினம் மழையைப் பார்க்காமலே தவிர்ந்துவிட்ட சம்பவமும் அவன் மனக்கிலேசத்தை இரட்டிப்பாக்கியது. தான் தானாக இல்லை என்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஒரு நாடாயில்லாமல் தன்னுள் நிகழும் இந்த வினோதமான மாற்றம் நல்ல சகுனத்திற்கா கெட்ட சகுனத்திற்கா என்று தெரியாமல் யோசித்து மேலும் குழம்பினான். வீடு எங்கேயிருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாதவன் வீட்டுக்குக்கொண்டு செல்லும் வழிகளிலேயே சுற்றிக் கொண்டிருப்பான் என்பார்கள். சாரங்கன் தன்னுள் என்ன இருந்து தன்னை என்ன செய்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் அந்த வாதை கொடுத்துக் கொண்டிருந்த போதையிலேயே சுற்றிச்சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தான். நான்காம் நாள் காலையில் அறையை விட்டு வெளியே வரும் வரைதான் அவனுடலில் பலம் இருந்தது. முகத்தைக் கழுவுவதற்காக முற்றத்துக்கு வந்த போது கண்கள் இருண்டு விட்டன. எதிர்கரையில் தூண்களின் மறைவில் இருட்டோடு இருட்டாக நிற்கும் உருவத்தை அவன் அதற்கு முன் பார்த்தான். அதை அடையாளங்கண்டு கொண்ட கணத்தில் தன்னுள் ஒளிந்திருந்த இன்னொரு சாரங்கனையும் அவன் கண்டு கொண்டான். கமலம் என்று அவன் வாய் மிகப் பிரயாசையுடன் முணுமுணுத்தது. அதை அவன் உச்சரித்த கணத்தில் மூன்று நாட்களாக அவனுள் பதுங்கிக் கொண்டிருந்த வலி முழு வீச்சோடு அவனை ஒரு முறை சுழற்றியடித்தது. சாரங்கன் தலை தரையில் மோத அப்படியே பின்புறமாகச் சாய்ந்துவிட்டான். அத்தோடு நிஜத்தையும் கற்பனையையும் பிரிக்கும் பிரக்கரையின் மெல்லிய இழையையும் தவறவிட்டுவிட்டான். தன் உடல் தன் முயற்சியின்றியே பறந்துகொண்டிருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. குளிர்ந்து இருண்ட ஒரு அறைக்குள் அது நுழைந்தது. சுவர்களில் இருட்டு கால வித்தியாசமிழந்த நிரந்தர வண்ணமாகப் பூசப்பட்டிருந்தது. சரவிளக்கு, சன்னல்கள், ஆளுயரக் கண்ணாடி, உயர்ந்த வாயிற்கதவு, மரப் பொம்மைகள், அவங்கரிக்கப்பட்ட கட்டில், நீர்க் குவளை ஆகியவற்றுடன் தாயின் உருவப்படமும் இருட்டுக்குள் மங்கலாகத் தெரிந்தன. பரிச்சயப்பட்டதாக அந்த இருட்டும் இடமும் தோன்றிய போதே அவனுக்குச் சற்றும் பரிச்சயப்படாதப் பட்டுப் புடவையின் வாசனை (அவன் தாயும் தமக்கையும் பட்டுப் புடவையை வெறுத்தார்கள்) அந்தப் பொருள்களிலிருந்து எழுந்தது. பின் சாரங்கன் முலைப்பாலின் மணத்தை நுகர்ந்தான். பூக்களின் கதம் மணமாக அது மாறியது. தாம்பூலம் தரித்த உமிழ்நீரின் கிறக்கமுட்டும் மணமும் எழுந்தது. பின் வாசனைகள் ஒன்றாகத் திரண்ட போது அவனருகே கமலத்தை மீண்டும் அவன் கண்டான். அவனை அவன் நன்றாகப் பார்க்க முடிகிற வகையில் அவளின் முகம் சுயமாகப் பிரகாசித்தது. அவள் அவனைக் கட்டிலில் வீழ்த்தி ஆடைகளைக் களைந்தாள். மீண்டும் அவனுள் துடித்துக்கொண்டிருந்த வலி அவளை அறைந்தது. அவள் அவன் உடல் மீது வழுக்கியபடி மேலும் கீழும் ஊர்ந்தாள். பெண்ணுடலின் மேடுபள்ளங்களும் சமவெளி களும் சாரங்கனை மூச்சுத் திணறி ஸ்பரிசித்தன. முகத்தில் அடர்ந்து கிடந்த பலவீனத்தையும் ரோமத்தையும் விலக்கி கமலம் அவன் வாயில் முத்தமிட்டான். சில்லிடும் அதன்

தாக்குதலின் வலி பொறுக்க மாட்டாமல் அவன் உடல் துத்தவென அதிர்ந்தது. பாம்பின் செந்நிற நாக்கு அவன் உதடுகளைப் பிளந்து உள் நாக்கைக் கவ்வுவதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. குழல் கமலத்தின் பேரழகில் சிறைப்பட்டிருந்தது. ஒரு போதும் பார்த்தறியாத நிர்வாணத்தின் பிரகாசம் அவனைக் கூசிப் போகச் செய்தது. கைகள் அதன் பரப்பில் ஊர்ந்த போது அவனுடலின் ஆச்சர்யப்படுத்தும் தட்பவெப்பத்துக்குள் சாரங்கன் அமிழ்ந்தான். முலைகளும் பிருஷ்ட மேடுகளும் நீராய்க் குளிர்ந்து கிடக்க, சுவாசமும் அடிநாயியும் நெருப்பாய்ச் சுட்டன. கழுத்து வளைவிலும் உள்ளங்கைகளிலும் கன்னங்களிலும் ஆசுவாசமளிக்கும் அதன் தன்மைக்குள் அவன் தன் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டான். காலகாலமாக சாவைக் காண முன்னும் புராதன வெறிக்குள் அவனுடலின் சீதோஷணம் அவனை உந்தித் தள்ளியது. சாரங்கனும் அந்த பேரழகுப் பேயின் பசிக்கு இரையாவதையே விரும்பினான். அது மட்டும் அப்படியாகியிருந்தால் பாரமகால் வட்டாரம் பல வருடங்களுக்கு முன் தன் யுகாந்திரத் தனிமையை நெறுத்துப் பெய்த மழையின் கோரத்தாண்டவத்தை மீண்டும் ஒரு முறை சந்தித்திருக்கும். அது பழைய அழிவிலிருந்தே தன்னை முழுவதுமாக மீட்டுகொண்டிருக்கவில்லை. பல ஊர்களுையும் உயிர்களையும் காவு கொள்ளும் கொலையாளியாக மீண்டும் தன்னைக் காண்பித்துக்கொள்ள மழைக்கும் விருப்பமில்லை. புதையல் தோண்டியெடுத்த தரித்திரனின் ஜாக்கிரதையுணர்வு அதற்கிருந்தது. தன் கையிலிருந்த அதிர்ஷ்டத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் தந்திரத்தையும் அது அறிந்திருந்தது. எனவே சாரங்கனை, அவன் கமலத்துடன் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்த தனிமையை, மழை தகர்த்தது. சாரங்கன் விரும்பியபடி கமலத்தின் ஆகர்ஷணத்துக்குள் தன்னைக் கரைத்துக் கொண்டு விட்ட முடியாதபடி மழையின் நேர்பார்வையில் முளை யடித்து நிறுத்தப்பட்டிருந்தான். அது அவனை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதையும் உணர்ந்தான். உணர்ந்ததும் அவனுடல் குளிர்ந்து விரைத்துக்கொண்டு விட்டது. மேனியைத் தகடாய் இனக்கும் வெப்பம் வடிந்துவிட்டது. தன் நிர்வாணத்தை மழையின் விழிகளால் தானே பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றிய போது வெட்கத்தால் அவன் ஆண்மை கூசிப் போய்விட்டது. தன்னைப் பின்னிப் பட்டிருந்து கொண்டிருந்த கமலத்தைப் பிடுங்கி அப்பால் எறிந்தான். ஆடைகளிற்றிருப்பதை லட்சியம் செய்யாமல் கட்டிலை விட்டுக் கீழிறங்கி வாசலை நோக்கி ஓடினான். தன்னைக் கேலி செய்யும் வழிகளைக் கண்டுபிடித்து விடும் வெறியுடனும் தந்திரத்துடனும் அறைக்கதவை விரியத் திறந்தான். அறைக்கு வெளியே காலகாலமாய் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும் அந்தப் பார்வையின் புனைவே தான் என்பதைச் சாரங்கன் தெரிந்துகொண்ட கணத்தில் கட்டிலின் மேல் அந்த அழகி காணாமல் போயிருந்தாள். அடுத்த கணத்தில் அவன் முற்றிலுமாக விழித்துக்கொண்டுவிட்டான். மீண்டும் பழைய சாரங்கனாகிவிட்டான்.

ஐமீன் சொத்து பறிமுதல் விஷயமாக சீமை அதிகாரிகளின் நடமாட்டம் உத்தனபள்ளியில் அதிகமாகத் தொடங்கிய காலக் கட்டத்தில் தான் கமலம் பிரபலமானாள். அப்போது அவளுக்கு வயது இருபத்தொன்று. அவள் தாய் ராயக்கோட்டை மிராக அவளுக்கு தானமாகக் கொடுத்திருந்த, உத்தனபள்ளியிலிருந்த வீட்டையும் கொஞ்சம் நிலபுலன்களையும் கமலம் தன்னை ஸ்திரீப் படுத்திக் கொள்ளும் மட்டும் அனுபவிப்பதற்காக விட்டுச் சென்றிருந்தாள். சொற்பச் சொத்தையானாலும் கமலம் சமாளித்து விடுவாளென்பது அவளுக்குத் தெரியும். கமலம் அழகி. அப்படிச் சாதாரணமாகச் சொல்லி விட்டுவிட முடியாது. எந்தக் கொம்பனான ஆண்மகனை

யும் தாழ்வுணர்ச்சி கொள்ளச் செய்யுமளவுக்கு வலிமை வாய்ந்தது அந்த அழகு. செக்கச்செவேலென்று சிவந்த அவன் உடல் அது வெளிப்பட்டுப் பிரகாசிக்கும் இடங்களிலெல்லாம் ஆரோக்கியமான குருதியோட்டத்தைப் பறை சாற்றியபடியிருந்தது. பெரிய கரிய, எப்போதும் கண்ணீருக்குள் மிதந்துகொண்டிருக்கும் விழிகள். சிறிய ஆனால் தீர்க்கமான, பின்னும் சிவந்த நாசி, உதடு மற்றும் காது மடல்கள். செம்பழுப்பு நிறக் கூந்தல். குதிரையினுடையதைப் போல நீண்ட கால்களையும் பாம்பினுடையதைப் போன்ற நீண்ட நாக்கையும் கமலம் பெற்றிருந்தான். அவன் உயரம் ஆண்மைக்குச் சாவல் விடும் இன்னொரு அம்சமாக பின்னாளில் பிரசித்தி பெற்றது. வயதையும் தேவையையும் அறிந்தே பூத்தவை போல அற்புதமான வடிவமைப்புக்கொண்ட முலைகளையும் அவன் பெற்றிருந்தான். பார்த்த மாத்திரத்தில் ஆசுவாசமளிக்கும் மிதமான நாபி. அவன் அழகு பார்த்து ரசிக்கும் ஸ்தூலத்தன்மை குறையக்கொண்டு, உணர்ந்து அனுபவிக்கும் குணரூபத் தன்மை நிறையக்கொண்டிருப்பது என்பார்கள். ஒவ்வொரு அவயவத்தின் தனித்தனி அழகையும் சிதறவிட்டுவிடாமல் சரியான வளைவுகளில் இழைத்துச் செதுக்கி கமலத்தை ஒரு அப்பழுக்கற்ற சிற்பமாக உருவாக்கியிருந்ததனாலேயே பருவம் தன் வெற்றியை உரக்க அறிவித்துக்கொண்டிருந்தது. அவன் ஒரு அலங்காரப் பிரியை. ஆடைகளை முன்னிருத்தி நிர்வாணத்தை ஊக்க வைக்கும் அழகுக் கலையை அறிந்தவன். அதை அவன் தாய் அறிந்ததில்லை. அவளுக்குள் இயல்பாகவே முகிழ்த்திருந்த ரசனையுணர்வின் வெளிப்பாடாக அது இருந்தது. கமலத்தின் உடலில் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் பார்த்தவர்கள் அவை பஞ்சாகவும் தங்கமாகவும் இருந்த போதே அவளுடைய பெயர் பொறிக்கப்பட்டவையாக இருந்திருக்குமென்று சொல்லி சிலாகித்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் அதெல்லாம் பின்பு. அதாவது 'சீமைக்காரன்' கமலத்தை 'கண்டுபிடித்ததற்குப் பின்பு'. அதற்கு முன் கமலம் உத்தனபள்ளியில் சாதாரண மனுஷியாக, மற்றவர்களைப் போலத்தான் நடமாடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் அழகு, பேசிப் பரப்ப ஆளின்றி, காட்டில் நிலவாக வீணை காய்ந்துகொண்டிருந்தது. அப்படியொரு அழகி தங்களிடையே இருக்கிறாள் என்கிற பிரக்ஞையே ஊர்க்காரர்களுக்கு ஏற்படவில்லை. தாய் போன பிறகு கமலம் தனியாகத்தான் இருந்தான். தனிமை அவளை அச்சுறுத்தவில்லை. தன் அழகின் மேல் அவளுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. அந்த நெருப்பைக்கொண்டு ஊரையே பொசுக்கிவிட முடியுமென்பது அவளுக்குத் தெரியும். அந்த நம்பிக்கையும் கர்வமும் அவளுக்குள் அவளை அலட்சியப்படுத்திக் கொண்டிருந்த பெரிய மனிதர்களின் மேல் கேவலையும்

வன்மத்தையும் வளர்த்துவிட்டிருந்தது. அவள் சரியான நேரத்தை எதிர்பார்த்து ரொம்ப நாட்கள் பொறுமையோடு காத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அழகும் அதன் பதத்தில் நன்கு கனிந்து திரண்டுகொண்டிருந்தது. உத்தனபள்ளி ஜமீன் ஜாகைக்கு வந்த ஜில்லா கலெக்டர் வடிவத்தில் அவள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த நேரம் அவளை வந்தடைந்த போது அவள் அதை மிகச் சரியாக பயன்படுத்திக்கொண்டுவிட்டாள். கடைத் தெருவில் பாதுகாபிகளில் ஒருத்தியாக அவளை அந்த ஆங்கிலேயர் மோட்டார் வாகனத்தில் கடந்து செல்ல இருந்த போது அவள் சிரிப்பில் சிக்கிக்கொண்டு அது ஓடாமல் நின்றவிட்டது. அவர் தான் வந்த வேலையை ஒத்திப் போட்டுவிட்டு வேறொரு கூண்டு வண்டியைப் பிடித்துக்கொண்டு தன் அலுவலகத்துக்குத் திரும்பிவிட்டார். திரும்பியவர் அன்று வேறெந்த வேலையையும் செய்யவில்லை. கோப்பு களில் கையெழுத்திடவில்லை. அன்று இரவு மலர்ச் செண்டுகளுக்குப் பிரமாதமான ஆனால் ரகசியமான விருந்தொன்றுக்கும் ஏற்பாடு செய்யும்படி கீழ்நிலை அதிகாரிகளுக்கு உத்திரவிட்டார். உத்தனபள்ளி கடைத் தெருவில் ஒரு பெண்ணின் முன் தன்னைக் காலை வாரி விட்டுவிட்ட தன் வாகனத்தை அவர் பின்னெப்போதும் திரும்ப எடுத்துக் கொள்ளவேயில்லை. அந்த ஒரே இரவில் கமலத்தின் பெயர் ஜில்லா முழுவதும் பரவிவிட்டது. அவள் கீர்த்தி போய் முட்டிப் பிளந்த கூரையின் வழியே செல்வம் பொத்துக்கொண்டு கொட்டியது. கமலமே எதிர்பாராத உயரத்திற்கு அதிர்ஷ்டம் அவளைத் தூக்கிச் சென்றது. இதற்குப் பின்புதான் உள்ளூர்க்காரர்கள் கமலத்தின் அருமையை உணர ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் அப்போது காலம் கடந்து, போய்விட்டிருந்தது. ராயக் கோட்டையிலிருந்து அவள் தன் ஊருக்கு கலெக்டரால் பரிசளிக்கப்பட்ட மோட்டார் காரில் வந்திறங்கிய போது சாமானியர்களுக்கு எட்டாக் கனியாக ஆகிவிட்டிருந்தாள். அவள் சிரிப்பு முன்பு கடைத்தெருவில் அவள் இருப்பை பொருட்படுத்தாமல் கடந்து போய்க்கொண்டிருந்த ஏராளமான ஆண்மக்களின் நிரந்தர கனவாகப் போயிருந்தது. கைக்கு எட்டும் தூரத்தில் கமலம் நடமாடிக் கொண்டிருந்த நாட்களை நினைத்து மனைவிகளுக்குத் தெரியாமல் பல கணவன்மார்கள் ஏங்கிச் செத்தார்கள். ஊர் அவளைப் பார்க்கும் பார்வையே மாறிப் போய்விட்டது. கமலம் அப்படியேதானிருந்தாள். ஊராரின் மேல் வாஞ்சையும் தன்னை முன்பு கண்டு கொள்ளாமலிருந்த கிழட்டு ஜமீன்தார்களின் மேல் வன்மமும் அவளுக்குள் எப்போதுமே கனன்று கொண்டதானிருந்தது. பணமும் பெயரும் வந்த பின்னால் கமலம் சாத்தியப்படும் போதெல்லாம் சாத்தியப்படும் வழிகளிலெல்லாம் ஆண்களைச் சீண்டிவிட்டு வேடிக்கைப் பார்ப்பதை வழக்க

மாக்கிக் கொண்டுவிட்டார்கள். வெள்ளைக்காரனுடன் விருந்துண்டு விட்டு வந்த பிறகு வேறெந்த உள்நூர் மிட்டாதுரின் அழைப்பின் பேரிலும் அவர்களுடைய இடத்துக்கு போவதைப் பிடிவாதமாக நிராகரித்தார்கள். ஒருபுறம் கமலம் தேவைப்படும் எந்தக் கொம்பனும் - அவன் எத்தனைப் பெரிய ஆளாக இருந்தாலும் - மேல் துண்டை எடுத்துவிட்டு அவன் வீட்டு வாசலில் போய்க் காத்துக் கிடக்க வேண்டியிருந்தது. இதனால் ஏற்படும் மனத்தாபங்களையெல்லாம் தன் அழகால் அனாயாசமாக அவள் சமாளித்தாள். மறுபுறம் ஊரில் எந்த வீட்டில் விசேஷமென்றாலும் அழையா விருந்தாளியாக முதலில் போய் நின்றுள். அது வேறொருவிதமான விளையாட்டு. கமலத்தைப் பார்த்தவுடனேயே கல்யாணமான பெண்களின் முகங்கள் பயத்தில் கறுத்துப் போய் விடுவது வழக்கம். மாறாக ஆண்களுடைய அசைவுகள் துல்லியப் படுவதும், பார்வை கூர்மையடைவதும் தவறாமல் நடக்கும். வைபவச் சூழலுக்குள் கமலம் பிரவேசிக்கும் போது பெண்கள் தங்கள் அரட்டைகளை நிறுத்திவிட்டு புருஷன்களைத் தேடி விரைவதும், ஆண்கள் கமலத்தை ரசிக்கும் பொருட்டு மனைவிகளைத் தவிர்க்க தூண் மறைவுகளைத் தேடி விரைவதுமான விளையாட்டு துவங்கிவிடும். கமலம் இதையெல்லாம் தாய் தன் பிள்ளைகளுடன் விளையாடுவதைப் போல பரிவுடனும் சந்தோஷத்துடனும் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு வேண்டியவர்கள் வேண்டாதவர்கள் கிடையாது. அவளை அழைக்கும் குரல்கள் கிடையாது என்பதைப் போலவே அழைக்காத மனங்களும் கிடையாது. அவர்களுக்கும் ஒருவேளை இந்த விளையாட்டு பிடித்திருக்கக்கூடும். இத்தனைக்கும் கமலம் பொது இடங்களில் யாரையும் நிமிர்ந்து பார்ப்பதில்லை. தன்னை வேண்டிய மட்டும் ரசிக்க ஆண்பிள்ளைகளுக்கு அவள் கொடுக்கும் சுதந்திரம் அது. அதே சமயம் எல்லோரையும் பார்த்துச் சிரித்துத் தன் அழகை மலின்படுத்திக்கொண்டு விடாதிருக்க அவள் கைக் கொண்ட தந்திரமும் கூட. கமலத்தைக் கண்டு பெண்களும் பயந்தார்களே தவிர வெறுக்கவில்லை. கமலம் அந்த ஊரின் நல்லடையாளம் என்பது அவர்களுக்கும் தெரியும். ஏனென்றால் அவள் நித்திய சுமங்கலி. மேலும் கமலத்தின் அழகுதான் ஊருக்குள் சாரட்டு வண்டிகளுடன் மோட்டார் வாகனங்களும் போய்வரும் பெரிய சாலைகளை அமைத்துக் கொடுத்தது. தங்கம் விற்கும் கடைகளை உருவாக்கிக் கொடுத்தது. கமலம் பிரபலமான பிறகு அவளுடைய ஊரைச் சுற்றியிருந்த வேறு பல சிற்றூர்களிலும் புதிய சந்தைகள் தோன்றலாயின. உத்தனப்பள்ளி பெண்களுக்கு சீக்கிரமே திருமணக் கொடும்பினை சித்தித்தது. (அநேகம் பேர் வீட்டொரு மாப்பிள்ளையாக உத்தனப் பள்ளியிலேயே தங்கிவிட்டிருந்தார்கள்.)

குழந்தைகளுக்குச் சொல்ல அற்புதமான கதைகள் கமலத்தின் அசைவுகளிலிருந்து உதிர்ந்து பரவிப் பிரசித்தி பெற்றன. அவளோவெனில் ஊர் விசேஷங்களில் பங்கு கொள்ளும்போது தன் அழகையும் செல்வாக்கையும் மறந்த சாதாரண கமலமாய், சுழற்றிவிடப்பட்ட பம்பரமாய்ச் சுழன்று காரியங்களைத் தன் வசப்படுத்திச் செய்து முடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கடைசி அதிதியும் கடைசிப் பிச்சைக்காரனும் அகலும் மட்டும் இருந்து உபசரித்து விட்டு ஒரு வாய் தண்ணீர் கூட எடுத்துக்கொள்ளாமல் தாம்பூலத்தை மட்டும் பெற்றுக்கொண்டு, சிரிப்பை வீட்டினுள் நிறைத்துவிட்டு விடை சொல்லியனுப்பாமலேயே விரோதம் எதுவுமின்றி திரும்பிப் போனாள். பணம் உள்பட பொக்கை விழும் இடங்களிலெல்லாம் கேட்காமலேயே அடைத்துக் கொடுத்தாள். கமலம் தன் சிரிப்பால் கலெக்டர் துரையின் ஊரை நிறுத்தி வைத்த சம்பவத்திலிருந்து ஊர் அவள் மந்திர வித்தைகள் தெரிந்த

வென்று நம்பத் துவங்கியிருந்தது. ('எவ்வளவு ரகசியமாகச் செய்தாலும் சாந்தி முகூர்த்த அறையினுள் கமலத்தின் வாசனையும், காலடித் தடங்களும் பதிந்திருக்கின்றன. எவ்வளவு தொலைவாக இருந்தாலும், கர்ப்பிணிப் பெண்கள் வலியின் போது கமலத்தின் சிரிப்பைத் தெளிவாகக் கேட்கிறார்கள். கமலத்தின் தந்திரங்கள் ஊக்க முடியாத அளவுக்கு புதிர்த் தன்மை கொண்டவை.') எனவேதான் பிடிவாதக்காரியான கமலம் சாரங்கள் பொருட்டுத் தன் நிலையிலிருந்து இறங்கி வந்த சம்பவம் ஊர்க்காரர்களை ஆச்சரியப்படுத்தவில்லை. ஊராரின் ஊகங்கள் பொய்யோ மெய்யோ, ஆனால் ஓசூர் ராமநாயக்கன் ஏரிக்கரையில் கட்டப்பட்டிருந்த, வியப்பூட்டும் அழகிய வீட்டின் மனைபுகு விழாவில் அவள் முதல் தடவையாக சாரங்களைப் பார்த்த கணத்திலேயே அவளை வெகுவிரைவில் மீண்டும் தனிமையில் சந்திக்கப் போகிறோம் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு விட்டாள். சடங்குத் தீயின் வெளிச்சத்தில் ஜொலித்த அவனுடைய கரிய எண்ணமும் மாப்பின் விசாலமும் திண்மையும் அவளுடைய பக்குவப்பட்ட மனதையே சற்றுத் தடுமாறவைத்துவிட்டன. பதினைந்து நாட்களுக்குப் பின் அவனுடைய தந்தை என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்ட முதியவர், நீர் சம்பந்தப்பட்ட எந்த வியாதிக்கும் அண்ட முடியாத, மழையின் நண்பனான தன் மகன் கமலத்தின் நனைவில் நனைந்து காய்ச்சலில் விழுந்துவிட்டானென்று கூறிக்கொண்டு அவள் வீட்டு வாசலில் வெட்கமும் பயமும் உடலைக் கூசச் செய்ய வந்து நின்றபோது அவரை வெகுநேரம் காக்க வைக்காமல் கமலம் உடனே அவருடன் சாரங்களைப் பார்க்கக் கிளம்பிவிட்டாள். பிரமாதமான மனக்கோட்டைகள் கட்டுமளவுக்கு ஆண்களைச் சந்திக்கும் அனுபவம் அவளுக்கு முதல் தடவையல்லவென்றாலும் சாரங்களின் உருவத்தை அவள் தன் மனக்கண்களில் திரும்பக் கண்டபோது அது அவளுக்குள் சிருங்கார உணர்வுகளைக் கிளர்த்தத்தான் செய்தது. அவனுடன் பகிர்த்துகொள்ள இருக்கும் கணங்கள் பிற்காலத்தில் தன் தனிமையைப் போக்கும் நினைவுத் தூண்களாய் மூப்பின் பாரத்தை ஏற்கும் என்று அவள் நம்பினாள். ஆனால் மழை அப்போது ஏற்படுத்தியிருந்த மந்தகாசமான சூழலின் பின்னணியில் வியாதிப் படுக்கையில் சாரங்களைக் கண்ட போது அவளுடைய சிருங்கார கற்பனைகள் தகர்ந்து போய்விட்டன. பதினைந்து தினங்களுக்கு முன் அதே இடத்தில் வேறொரு சூழலில் கண்ட ஆஜானுபாகுவான இளைஞன் இல்லை அங்கே படுத்திருந்தது. காதல் ஒரு மனிதனை அவ்வளவு தூரம் சக்கையாய்ப் பிழிந்து துப்பி விடுமென்பதை கமலத்தால் நம்ப முடியவில்லை. சாரங்களின் வாய் அவள் பெயரை விடாமல் பிதற்றிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டபோது வாழ்வில் முதன்முறையாக அவள் தன் அழகையெண்ணித் தாங்கொணாத அருவருப்பும் கோபமும் கொண்டாள். கட்டிடமேல் அவளருகே அமர்ந்தாள். ஆதாரத்துடன் அவளை வருடினாள். வியாதியின் புழுக்கத்தில் வியர்த்து உடலோடு ஒட்டி துர்மணம் வீசிக் கொண்டிருந்த அவன் ஆடைகளை முற்றிலுமாகக் களைந்து அவனை நிர்வாணமாக்கினாள். அத்தனை காய்ச்சலிலும் கட்டுவிடாத சாரங்களின் திண்ணிய மாப்பு மீண்டும் அவள் கண்களின் முன் புடைத்து எழும்பியது. அவளின் பரிவு மணம் வீசும் காமமாக வளர்ந்தது. அடர்ந்து புதராக வளர்ந்திருந்த தாடியை விலக்கி வாயில் முத்தமிட்டாள். அப்போது சாரங்கள் விழித்துக்கொண்டான். இருளினூடே அவளை அடையாளங்காணும் முகமாக அவளை உற்றுப் பார்த்தான். ஆனால் அதற்கு முன்பே அவளை அவன் உணர்ந்து கொண்டிருந்தான். எவ்வித ஆச்சரியமும் இன்றி அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். ஆனால் பேதலிப்பிலிருந்து முற்றிலுமாக விடுபடவில்லை. சந்தோஷத்திலும் அவநம்பிக்கை

யிலும் அவன் மூச்சுத் தாறுமாறாக வெளிப்படத் துவங்கியது. கமலம் தானும் தன் உடைகளைக் களைந்துவிட்டு அவனைத் தன் நிர்வாணத்தால் போர்த்தி ஆசுவாசப் படுத்த முயற்சித்தாள். அவர்களிருவரும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் பகிர்ந்துகொள்ள நிறைய விஷயங்கள் கணத்துக்கு நூறாகப் பெருகிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றை எப்படிச் சொல்ல வேண்டுமென்பதுமீ அவளுக்குத் தெரிந்தேயிருந்தது. அவள் சாரங்கனின் உடலுடன் தன் உடல் நன்கு பொருந்தும் வண்ணம் நம்ப முடியாத கோணங்களில் வளைந்து முயங்கினாள். சாகப் போகிறவனின் கடைசிப் பிரயத்தனத்தோடு சாரங்கனும் தன் நடுங்கும் கரங்களால் அவளை அணைத்துக்கொண்ட போது அத்தனை பலவீனத்துக்கிடையிலும் அவனுடைய உடல், அவளுக்குப் புதிய அனுபவத்தைத் தந்தது. துவக்க நிமிடங்களில் இருவரும் விலங்குகளைப் போல் கட்டிலில் புரண்டார்கள். அவள் வேறெந்த உடலுடன் பழகிய தருணத்திலும் அத்தனை உறுதியையும், இடைவிடாத பொழிவையும், எதிரியைத் தாக்கும் மூர்க்கத்தையும் உணர்ந்ததில்லை. நேரம் ஆக ஆக சாரங்கனின் ஆகிருதிக் குள் கமலம்தான் அகப்பட்டுக் கொண்டுவீட்டாள். நிர்வாணத்தின் தகிப்பு சாரங்கனுக்குள் புதிய வலுவை ஏற்றிக்கொண்டிருப்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவளால் அதன் உக்கிரத்தை - ஆச்சரியப்படும் வண்ணம் - தாங்கத் தான் முடியவில்லை. அவள் அழகின் ஆழம் முழுவதும் தன் ரகசியங்களை இழந்து மலர்ந்துவிட்டது. நாணம் அவளைப் பிடுங்கித் தின்றது. எத்தனையோ வருடங்களாக அவள் அனுபவித்திராத உணர்வு அது. ஆண்களை அவமானப்படுத்தும் தன் அழகும் தேர்ச்சியும் புத்தம் புதியவனான, தன்னைவிடச் சிறிய, 'ஒரு நோயாளியிடம்' தோற்றுத் தரைமட்டமாகிக்கொண்டிருப்பதை நினைத்து அதிர்ந்து போனாள். அதைச் சொல்லிப் புலம்புவதாக நினைத்துக்கொண்டு சாரங்கனின் காதுகளில் எதையெல் லாமோ பிதற்றினாள். சாரங்கனோ மிகமிக மௌனமாக கமலத்தின் மேல் இயங்கிக்கொண்டிருந்தான்.. அவன் கண்கள் மீண்டும் மூடிக்கொண்டிருந்தன. விழித்தாலோ பேசினாலோ தன் கனவு கலைந்து விடுமென்று கிவி கொண்டவனைப் போல அவளைத் தன் பிடிக்குள் இறுக்கித் தன் உடலோடு ஒட்டவைத்துக் கொண்டிருந்தான். கமலத்தின் உதடுகளும், முலைகளும், பெண்மையும் விடுபடும் விருப்பமின்றித் திணறின. இருவரில் ஒருவர் சாகப் போவது உறுதியென்று அவள் நினைத்துக்கொண்டாள். சாரங்கனின் உடல் மழையின் சூழ்ச்சியால் திடீரென்று தொய்வடைந்தபோதுகூட அனுபவமின்மையே அதற்குக் காரணம் என்று அவள் நம்பியதால் உடல் குளிர்ந்து விரைக்கத் துவங்கிய ஆரம்ப கணங்களில் தன் பங்கைச் செவ்வனே செய்ய எண்ணி அவளை மேலும் அணைத்துக்கொள்ள முயன்றாள். துவளத் துவங்கிய கைகளை வாங்கித் தன் பிருஷ்ட மேடுகளைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் வண்ணம் படுக்கையினிடையில் சொருகினாள். ஆனால் அப்போது சாரங்கன் உடல் பலமாக குலுங்கவும் துவங்கியிருந்தது. கமலத்தால் மேற்கொண்டு செயல்பட முடியவில்லை. அவன் அவள் முகத்தைத் தன்னிடமிருந்து பிரித்துத் தூரத் தள்ளுவானென்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பெருங்கூட்டத்தின் முன் அதே கோலத்தில் தூக்கி எறியப் பட்டு விட்டதைப் போல அவள் அவள் அவமானத்தால் கூசிப் போய்விட்டாள். அதற்கு மேல் சாரங்கன் அடுத்துச் செய்த காரியம் அவளைப் பீதியின் எல்லை வரை கொண்டு சென்றுவிட்டது. அறையை நிறைத்திருந்த அந்தரங்கச் சூழலை சற்றும் லட்சியம் செய்யாமல் சாரங்கன் திடீரென்று எழுந்துபோய் அறைக்கதவை விரியத் திறப்பதைப் பார்த்த தும் கமலம் நடுங்கிப் போய்விட்டாள். பதற்றத்துடன் கட்டிலிலிருந்து பாய்ந்து இறங்கி அவிழ்த்துப் போட்டிருந்த உடைகளை வாரி எடுத்துக்கொண்டு மறைவிடம்

With Best Compliments from

SILK INDIA

34, Godown Street
CHENNAI - 600 001

With Best Compliments from

SURESH TEXTILES

6, Godown Street
CHENNAI - 600 001

With Best Compliments from

KRISHNA TEXTILES

36, Godown Street
CHENNAI - 600 001

ADVT

நோக்கிப் பாய்ந்தாள். அவற்றை அவசர அவசரமாக அணிந்துகொண்டு வெளியே வந்தபோது சாரங்கன் அறை முழுக்க எதையோ தேடுகிற பாவனையில், தனக்குள் முணுமுணுத்தபடி, முழங்காலிட்டு ஊர்ந்துகொண்டிருந்தான். அதற்கு மேல் அவன் தன்னிடம் திரும்புவான் என்று கமலத்தால் காத்திருக்க முடியவில்லை. அறைக்குள் கனிந்து கொண்டிருந்த அந்தரங்கம் சிதறிப் போய் விட்டிருந்தது. அறையின் இளக்கமும் குளிர்ந்து இறுகிப்போய் விட்டிருந்தது. திடீரென்று இருவருமே உடல் பற்றிய பிரக்ஞையே அரும்பியிராத சிறு குழந்தைகளாக அவரவர் உலகத்தில் ஆளுக்கொரு விளையாட்டை விளையாடிக் கொண்டிருப்பதாக அவளுக்குத் தோன்றியது. அவ்வளவு சிறுபிள்ளைத்தனமாகத் தான் சம்பந்தப்படும் ஒரு நிகழ்வு சிறுத்துக்கொண்டு வருவதை அவளுடைய கர்வம் ஒத்துக் கொள்ள மறுத்தது. அவள் மௌனமாக அறையைவிட்டு வெளியேறினாள். பிறகு கமலம் சாரங்கனை எப்போதுமே பார்க்கவில்லை. ஆனால் பார்ப்போமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பரமசிவம் பிள்ளை அவள் முன் எதிர் பட்ட போது, சாரங்கனின் காய்ச்சல் இனி மெதுமெதுவாக குணமாகிவிடுமென்றும், தான் நிச்சயமாக மீண்டும் ஒருமுறை அவனைப் பார்க்க வருவதாகவும் கூறிவிட்டு தன் இருப்பிடம் திரும்பினாள். சாரங்கனின் திடீர் மாறுதல் மேலன்றி சாரங்கன் மேல் அவளுக்கு வெறுப்போ பயமோ உண்டாகியிருக்கவில்லை. சாவதானமாக, நிகழ்ந்த வற்றை அசைபோட்டபோதுகூட சாரங்கனின் அனைப்பில் வலுவும் கதகதப்பும் அவளுடைய நெகிழ்த்தான் செய்தது. அவனை நினைக்கும் போதெல்லாம் பரிவும் சந்தோஷமும் அவளுக்குள் மேலோங்கி நின்றன. பல நாள் பசித்தவனின் தொண்டைக்கு விருந்தே விஷம் என்பதுபோல தன் திடீர் பிரவேசத்தை சாரங்கனின் பலவீனப்பட்டிருந்த உடல் நிலையும் பக்குவப்பட்டிராத மனநிலையும் ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியாமல் போனதே அவனுடைய வினோதமான நடவடிக்கைக்கு காரணம் என்று அவள் நம்பினாள். "சிறுவன்!" எனவே உண்மையிலேயே அவள் மீண்டும் ஒருமுறை சாரங்கனைப் பார்க்கப் போக வேண்டுமென்றுதான் மனமாற விரும்பிக்கொண்டிருந்தாள். அதற்கான சந்தர்ப்பத்தையும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அந்தச் சந்தர்ப்பம் பிறகு அவளுக்குக் கிடைக்கவேயில்லை. அவளுடைய வாழ்க்கைப் பேரொறு அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியாத வேகத்தில் சுழன்றோடிச் சென்றது. சாரங்கனை சந்தித்த பிறகு கமலம் அந்த ஊரில் ரொம்ப நாள் இருக்கவில்லை. ஆனேகல் மிராசு தன்னுடனேயே நிரந்தரமாக தங்கிவிட அவளை விரும்பி அழைத்தபோது மறைந்த தன் தாயின் அறிவுரைப்படியும் வழக்கப்படியும் அவள் அவருடன் ஆனேகல் சென்றுவிட்டாள். அவள் குடிபெயர்ந்த நாளில் ஊரே சென்று அவளை வழியனுப்பி வைத்தது. அந்த ஊரை மறக்காதிருக்கும்படி ஊரார் அவளைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். கமலம் அதைக் காப்பாற்றினாளோ இல்லையோ, ஆனால் தன் வாழ்க்கையில் ஒரே ஒருமுறை உடல் வேட்கையைத் தாண்டி மலர்ந்த காதுலுணர்வை கொஞ்ச நாட்களிலேயே மறந்துவிட்டாள். ஆனேகல் மிராசு அவளுக்கு வேறு நினைப்பே எழாதபடி அவளை எந்த நேரத்திலும் அண்டியிருந்தார். ராணி போல அவளைக் கவனித்துக்கொண்டார். தனி வீடும், ஏவலாட்களும் அமைத்துக் கொடுத்தார். கமலமும் உத்தனபள்ளியில் இருந்ததைப்போல இல்லாமல் வெளியார் கண்களுக்கு அபூர்வமாகவே தட்டுப்படும் அதிசயப் பொருளாகத் தன்னை ஆக்கிக்கொண்டுவிட்டாள். மிராசுவின் மனைவி பிள்ளைகள் உட்கு அனைவரிடமும் அவளுக்கு நட்பும் செல்வாக்கும் இருந்தன. அங்கும் அவளைப் பற்றின கதைகள் பஞ்சமில்லாமல் வளர்ந்தன. யாரும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கப் பயப்படும் ஸ்தானத்தில் இருந்தாலும்

பறவை யுத்தம்

(சிறுகதைகள்)

ஆசிரியர் : பா. ராகவன்

பக்கம் 112

விலை ரூ. 30

வெளியீடு

ராஜேஸ்வரி புத்தக நிலையம்

8, முத்து கிருஷ்ணன் தெரு

தி. நகர்

சென்னை 600 017

அவளுடைய ஒளியும் தகிப்பும் மணமும் அவள் இருப்பை ஊராரின் மத்தியில் சதா அறிவித்தபடியே தானிருந்தன. கமலம், கதைகளின் ராணி, தன் முன் குவிக்கப்பட்டிருந்த, திகட்டாத அதிர்ஷ்டக் குவியலுக்குள் தன்னை அனுபவிக் காமலே தவற விட்டுவிட்ட ஒரு வினோதமான காதலனைப் பற்றின ஞாபகங்களைப் புதைத்து வைத்துவிட்டாள்.

ஆறு வருடங்களுக்குப் பிறகு மிராசு மூலமாக ஒரு பெண் வாரிசையும் அவள் பெற்றுக் கொண்டாள். சிந்தாமணி என்று அவளுக்குப் பெயர். அம்மாவை அப்படியே உரித்து வைத்திருந்ததாகச் சொன்னார்கள். சிந்தாமணி பிறந்த பிறகு கமலம் பற்றின கதைகளில் ஏராளமான ஆண்கள் தைரியமாகத் தங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள ஆரம்பித்திருந்தார்கள். கமலம் அவற்றையெல்லாம் கேட்டு ரசித்துச் சிரித்தாள். சிரித்துச் சிரித்து சிரிப்பில் தன் ஞாபகங்களையும் வயதையும் அழகையும் விழுங்கினாள். சாரங்கனிடம் அவள் பட்டிருந்த காதல் கடன் ஞாபகத்துக்கு வந்தபோது காலம் அவள் இளமையைத் தின்றுவிட்டிருந்தது. சிந்தாமணி பெரியவளான போது மிராசு உயிருடன் இல்லை. அவளுக்கு அப்போது பதினெட்டு வயது. அவள் ருதுவான வைபவத்தை மிராசுவின் மனைவியே தன் கணவருக்குப் பிறந்த குழந்தை யென்று முன்னின்று நடத்தி வைத்தாள். அதோடு மிராசுவின் குடும்பம் கமலத்துடன் கொண்டிருந்த நட்பையும் அறுத்துக்கொண்டுவிட்டது. தன்னையொத்த பெண்களுக்கு அது இயல்பாகவே எதிர்பார்க்கக்கூடிய ஒன்று தானென்று கமலம் அதுபற்றி பிரமாதமாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. மிராசுவும் அவளையும் அவள் பெண்ணையும் நிர்க்கதியாக நிற்க வைத்துவிட்டுப் போய்விடவில்லை. ஆனால் சிந்தாமணியின் நீராட்டுவிழா அவள் மனதின் வேறு கண்களைத் திறந்து விட்டுவிட்டது. சாரங்கன் வீட்டு வைபவத்துக்குப் பிறகு கமலம் கலந்து கொண்ட வைபவம் அதுவாகத்தானிருந்தது. அங்கே நின்றிருந்த போது தன் வாழ்வின் கவர்ச்சிமிக்க, சாகசங்கள் நிறைந்த பயணம் அதன் முடிவுக்கு வந்துவிட்டதாக அவள் உணர்ந்தாள். வைபவத்துக்கு வந்திருந்த பெரிய மனிதர்கள் அனைவருக்கும் ஒரே நோக்கம்தான் இருக்க முடியும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஒரே குரலில் அவர்களனைவருமே சிந்தாமணியின் அழகைக் குறிப்பிட்டுப் பேசப்பேச அது அவளுடைய இளமைக் கால நினைவுகளையும் சாரங்கன் வீட்டு வைபவத்தைப் பற்றின ஞாபகங்களையும் கிளறிவிட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. தன் முக்கியத்துவம் குறைந்துவிட்டதென்கிற உண்மை அதிர்ச்சியூட்டும் வண்ணம் புத்தியில் உறைந்தபோது அவள் அதை மௌனமாகவும் பெருந்தன்மையுடனும் ஏற்றுக்கொண்டாள். ஆனால் மிராசு அவளைத் தன் உடமையாக அறிவித்த பிறகும் கூட அவளுடன் பழகத் துடித்த பல பெரிய மனிதர்கள் அவளுடன் கூடவே

காவ்யா

நல்ல நூல்கள் நல்ல நண்பர்கள்
நல்ல நண்பர்கள் நல்ல நூல்கள்

புத்தம் புதிய நூல்கள்

	ரூ.
செண்பகம் ராமசுவாமி முதல் மனிதனும் கடைசி மனிதனும் (சிறுகதை)	50.00
சு. சண்முகசுந்தரம் கலைஞர் : கலை இலக்கியத்தடம்	150.00
முருகேசன் வாழ்க்கை நதியோடு வைரமுத்து	75.00
சாந்தா பழனிச்சாமி சின்னப் பாரதியின் நாவல்கள்	70.00
கமலா நவீன கோட்பாட்டு ஆய்வுகள்	60.00
ராஜ நாயகம் சில தொடக்கங்களும் சில முடிவுகளும்	50.00
ஞானி தமிழில் படைப்பியக்கம் அறிவியல் அதிகாரம் ஆன்மீகம்	75.00 60.00
மரபின்மைந்தன் முத்தையா இதற்கு முன்னால் இறைவனாய் இருந்தேன் (கவிதை)	30.00
புஷ்பம் தாலாட்டும் ஒப்பாரியும்	60.00
ரா. கண்ணன் அரிதாரம் (நாவல்)	30.00
சு. சண்முகசுந்தரம் நீல பத்மநாபன் இலக்கியத்தடம் (தொ.)	90.00
சுந்தரபாண்டியன் வரம் (சிறுகதை)	30.00
சோலை சுந்தரப் பெருமான் தஞ்சை சிறுகதைகள் (தொ.)	150.00
தீர்மால்யா எம். டி. வாசுதேவன் நாயரின் இரு திரைக்காவியங்கள் (மொ.)	65.00
பஞ்சு பெண் - மொழி - புனைவு	60.00

KAAVYA

16,17th 'E' Cross
Indira nagar 2nd Stage
BANGALORE - 560 038
☎ 080 - 5251095

- தபால் செலவு இலவசம்
- பதிவு தபாலுக்கு ரூ.15 சேர்க்க
- புத்தக விலை மட்டும் M.O/D.D
செய்க
- V.P.P. இல்லை

தாங்களும் மூப்படைந்ததை ஒப்புக்கொள்ளாமல் தன் பெண்ணின் முன் குவிந்து கிடப்பதைத்தான் அவளால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அவர்களனைவரும் அவளுடைய வாயிலிருந்து வரப்போகும் அதிகாரபூர்வமான அறிவிப்புக்காகத்தான் காத்திருந்தார்கள். சிந்தாமணியின் வைபவம் அவளுக்குக் கசப்பான உணர்வுகளையே தந்தது. தன்னையும் தன் கடந்த காலத்தையும் தனியே நிறுத்தி சிந்தாமணி உட்பட அனைவரும் தன்னை கேலி செய்து விளையாடுவதாக எண்ணி அவள் மனம் புழுங்கினாள். பல வருடங்களுக்குப் பிறகு சாரங்கனின் நினைப்பு தவிர்க்கவியலாதபடி திரும்பத் திரும்பத் தோன்றி அவளை அலைக்கழித்தது. அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடனின் பளு அவளை வாட்டியது. அதை இனி திருப்பிக் கொடுக்கவே முடியாதபடி காலம் கடந்து போய்விட்டதென்பதையும் அவள் அதிர்ச்சியுடன் நினைத்துக் கொண்டாள். பெருந்துயரத்தின் அலைக்கழிப்பு வைபவ நிகழ்ச்சியிலிருந்து அவளை இன்னும் அன்னியப்படுத்தி ஒதுக்கிவிட்டது. அன்றிரவே அவள் சிந்தாமணியை அழைத்து இன்னும் ரொம்ப நாட்களுக்கு அவளைக் கன்னியாகவே காப்பாற்றி வைத்திருக்கத் தன்னால் முடியாது என்பதை எடுத்துச் சொன்னாள். தன் இடத்தில் தன் இன்மையைப் பூர்த்தி செய்யும் முன் ஒரு உதவியைத் தனக்காகச் செய்யும்படியும் கேட்டுக் கொண்டாள். சாரங்கன் என்பவனைப் பற்றின் கதையையும் மழை வீட்டினுடைய வரலாற்றையும் சிந்தாமணி அறிய நேர்ந்தது அப்போதுதான். அவள் தன் தாயின் வேண்டுகோளின் படி ஆனேகல்லிலிருந்து ஒருருக்கு மறுநாள் புறப்பட்டுப் போனாள். சாரங்கனிடம் தான் பட்டிருந்த கடனைத் தன் மகள் தீர்த்துவிடுவாளென்கிற நம்பிக்கையுடன் கமலம் அவளை அனுப்பி வைத்தாள். ஆனால் சிந்தாமணியால் கமலத்தின் மனோரதத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. அவள் போன வேகத்திலேயே திரும்பி வந்துவிட்டாள். வந்தவள் அதற்காய் ஒன்றும் பெரிதாக வருத்தப்படவில்லை. சாரங்கன் என்பவன் அவளைப் பொறுத்தமட்டில் இன்னொரு ஆண்பிள்ளை. அல்லது சுவராஸ்யமான ஒரு கற்பனை. ஆனால் தான் பார்த்த மழை வீட்டைப் பற்றியும் அதன் நுட்பமான கட்டிட அமைப்பைப் பற்றியும் அதை வடிவமைத்த மனதின் ரசனை பற்றியும் வாய் ஓயாமல் புகழ்ந்தாள். அவள் அதை வர்ணித்தபோது, வருடங்களுக்கு முன் தான் பார்த்து வியந்த வீட்டை கமலம் மறுபடி தன் மனக்கண்ணில் பார்த்தாள். பொருள்களின் மேல் பொட்டுத் தூசி படியவில்லை. மழைப்புழைகளை மண் அடைக்கவில்லை. கதவுப் பிடிகளில் துரு ஏறவில்லை. செடிகொடிகளில் ஒரு இலை குறையவில்லை. வீட்டின் மேல் சதா படிந்திருக்குமென்று கமலம் சொன்ன ஈரப்பதமும், வழுவழுப்பும் மாறவில்லை. வாயிலில் வாழை மரங்களும் பூந்தோரணங்களும் கிரஹப்பிரவேசம் முடிந்து மிகச் சில நாட்களே ஆகியிருக்கும் தோற்றத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. புதிய சுவர்களின் பொலிவும் மணமும் வீட்டின் முகத்தில் அப்படியே படிந்திருந்தன. "இதை விடச் சிறப்பாக ஒரு வீட்டை வேறு யாரும் பராமரித்து வர முடியாது." கமலம் சாரங்கனைப் பற்றிக் கூறும்படி கேட்டபோது அந்த வீட்டில் வயதான மனிதர் யாரையும் தான் பார்க்கவில்லையென்றாள் சிந்தாமணி. இருபது இருபத்திரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க வாலிபன் ஒருவன் மட்டுமே அவ்வளவு பெரிய வீட்டின் மஹா தனிமைக்குள் நடமாடிக் கொண்டிருந்ததாகவும் தன்னைப் பற்றி எதையும் சொல்ல மறுத்துவிட்டதாகவும் அவள் கமலத்தின் கதையையும் அவளுடைய அடையாளங்களையும் ஆச்சரியப்படும் வகையில் கச்சிதமாக வர்ணித்தாகவும் சொன்னாள். சிந்தாமணி ஊகித்தது: அந்த இளைஞன் சாரங்கனின் மகனாக இருக்க வேண்டும். தன் தாய் தனக்கு சாரங்கனைப் பற்றிச் சொல்லியிருந்ததைப் போலவே சாரங்கனும் தன் மகனுக்குக் கமலத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். "அவன் உன் பெயரை நான் சொல்லக் கேட்டதுமே பரபரப்போடு என்னை வரவேற்று உபசரித்தான். என்னை நீயென்று முதலில் அவன் தவறாக எண்ணிவிட்டதாகச் சொன்னான். ஆனால் எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் என்னைத் தன் படுக்கையறைக்குள் மட்டும் அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டான்." கமலத்தால் சாரங்கன் இன்னொரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருப்பான் என்பதை ஏனோ நம்ப முடியவில்லை. 'ஆனால் அது நடந்துமிருக்கலாம். தனக்கு வேறு வழிகளில் சாத்தியப்பட்டதைப் போலவே சாரங்கனுக்கும் வேறு வழிகளில் வாழ்க்கை சாத்தியப்பட்டிருக்கக்கூடும்.' அவள் சிந்தாமணி பார்த்ததாகச் சொன்ன இளைஞனைப் பற்றி மேலும் கேட்டபோது, சிலைக்கு எண்ணெய் தடவிவிட்டதைப் போல பளபளக்கும் கன்னங்கரேலென்ற, ஆண்மை பொங்கும் உருவம், அகன்று புடைத்த மார்பு, நெருப்பைப் போல ஜொலிக்கும் சிவந்த கண்கள், மின்வெட்டித் தெறிக்கும் பற்கள் என்று அவள் அவளை வர்ணித்தாள்.

ஓலியங்கள் : மருது

எதிர்வினைகள்

குமுதம் தீபாவளி சிறப்பிதழ்

இந்த ஆண்டு குமுதம் வெளியிட்டிருக்கும் தீபாவளி சிறப்பிதழ் (4-11-1999) பரவலான கவனத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. இந்த கவனம் தீவிர இலக்கிய வாசகர்களையும் தாண்டி விரிந்திருப்பதாகக் கிடைக்கும் செய்திகள் மகிழ்ச்சி தருகின்றன. இந்த மலரில் கோவை ஞானியும், கோணங்கியும், சுந்தர ராமசாமியும், தலித் இலக்கியமும் இன்னும் பலவும் இடம்பெற்றுள்ளன. எதிர்பாராத இந்த உள்ளடக்கத்தின் மூலம் குமுதம் 'முந்திக்கொண்டு விட்ட' உணர்வு பிற வெகுஜன இதழ் அலுவலகங்களில் படர்ந்திருப்பதாக அறியும்போது, மாறுபட்ட ஆரோக்கியமான ஒரு போட்டி வெகுஜன இதழ்களில் உருவாகும் சாத்தியங்கள் தென்படுகின்றன.

அமைச்சர் தமிழ்க்குடிமகனுடன் இலக்கிய வாசகர்களின் விவாதத்தில், அரசியல்வாதிகளின் வழக்கத்திற்கு மாறாக நேரடியான கேள்விகளை வரவேற்று அதிகம் சுற்றி வளைக்காமல் பதிலளித்திருக்கிறார் திரு. தமிழ்க்குடிமகன். இலக்கியத்தை அது வெளிப்படையாகத் தூண்டும் சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துகளை வைத்து மட்டுமே அவர் மதிப்பிடுவதும் எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாற்றலை அவர்கள் பெற்றிருக்கும் வாசக எண்ணிக்கையை வைத்து அமைச்சர் எடைபோடுவதும் வெகுஜன இதழ்களில் பங்களித்த படைப்பாளிகள் நீங்கலாக பிற சமகால எழுத்தாளர்களை அவர் படிப்பதில்லை என்பதும் இந்த விவாதத்தில் வெளிப்படுகின்றன.

இது தவிர வண்ணதாசன், நீல. பத்மநாபன் போன்ற எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளும் கலாப்ரியா, கனிமொழி, மனுஷ்ய புத்திரன் கவிதைகளும் வழக்கத்திற்கு மாறான ஞானி - ராஜேஷ் குமார் விவாதம், அ.மார்க்ஸ் - ஞானக் கூத்தன் உரையாடல், முக்கிய படைப்பாளிகளின் புகைப்படங்கள், ஞானபீட விருது பற்றிய சர்ச்சை ஆகியவற்றுடன் வழக்கமான ரமணிச்சந்திரன் தொடர்கதை, சுஜாதாவின் சவடால் ஆகியவையும் இடம்பெற்றுள்ளன. மேலும் ஜெயமோகனின் 'சர்ச்சை', க.சீ.சிவக்குமார், கோணங்கி பற்றிய புனைவுகள், தலித் இலக்கியம் பற்றிய அறிமுகம், கவிஞர் ந. ஜயபாஸ்கரன், எழுத்தாளர் தோப்பில் முகம்மது மீரான், எழுத்தாளர் தேனி சீருடையான், வாசகர் சிவதாணு பற்றிய அறிமுகக் குறிப்புகள், சுந்தர ராமசாமியின் தேர் காணல், மு.ராமசாமியின் 'நேற்று இன்று நாளை' நூலிலிருந்து ஒரு பகுதி ஆகியவையும் இடம் பெற்றுள்ளன.

கல்கியில் குறிப்பிட்டிருந்தபடி தீவிர இலக்கியச் சூழலுக்கும் வெகுஜன இதழ்களுக்கும் இடையிலான 'பெர்லின் சுவர்' தகர்ந்திருக்குமோ?

இந்த வித்தியாசமான முயற்சியில் மிகுந்த எரிச்சல் ஏற்படுத்திய பகுதி கவிஞர் ரவி சுப்ரமணியத்திற்கு ஆறு எழுத்தாளர்கள் எழுதிய கடிதங்கள் அவர்கள் அனுமதியின்றி பிரசுரிக்கப்பட்டிருப்பது. வெகுஜன ஊடகங்களின் தாக்கத்திற்கும், பிரசுரத்தின் சமரசங்களுக்கும், ஒழுக்கங்களுக்கும் சற்றே அப்பாலாக சிறிது தனித்துவத்துடன் இருந்து வரும் தனிப்பட்ட கடிதப் போக்குவரத்தைச் சூழலின் மாசிற்கு உட்படுத்தும் 'கடித இலக்கிய' இயக்கத்தில் ரவி ஒரு முன்னோடி.

இப்பகுதிக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள முன்னுரை இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றது.

கடிதங்கள் மனிதர்களின் நிர்மலமான மனசின் மொழியைப் பகிர்ந்து கொள்பவை. அங்கு ஒளி வில்லை. மறைவில்லை. பயமில்லை. பகட்டு இல்லை. ஜாலமில்லை. கடிதங்கள் சிருஷ்டித்ததரும் உலகம் உள்ளதமானது. அலாதியானது. பாசாங்கற்றது. அதிலும் இலக்கியவாதிகளின் கடிதங்கள் இன்னும் விசேஷமானது. விரைவில் 'கலாப்ரியாவின் கடிதங்கள்', 'எனக்கு வந்த கடிதங்கள்' என்ற தொகுப்புகளை தொகுத்து வெளியிட இருக்கிறார் கவிஞர் ரவிசுப்பிரமணியன்...

பல பத்து லட்சம் வாசகர்களின் பார்வைக்கு நம் தனிப்பட்ட கடிதங்கள் எந்நேரமும் உட்படுத்தப்படலாம் என்னும் நிலை உருவாகும்போது மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சாதகமான குணங்கள் கடிதங்களில் சாம்பலாகிவிடும் என்பதை எவரும் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

மேலும், அந்தரங்கமான கடிதங்களை எழுதியவர்களின் அனுமதியின்றி பல லட்சம் வாசகர்களின் பார்வைக்கு உட்படுத்துவதென்பது நம் படுக்கையறையிலிருந்து ரகசியமாக ஒளிபரப்பு செய்யும் வன்முறையுடன் ஒப்பிடக்கூடியது. மேலே உள்ள குறிப்பிற்கு மாறாக ஜாலமும், பகட்டும், பாசாங்கும் நிறைந்தவை பிரசுரமாகியுள்ள சில கடிதங்கள். ரவி அதிகம் அறியாத சரஸ்வதி ராமநாத் மற்றும் கந்தர்வன் கடிதங்கள் 'கடித இலக்கியமாக' இல்லை. யாரும் யாருக்கும் போலியான பாசாங்கான கடிதங்கள் எழுதுவது பற்றி நமக்கு அக்கறை இல்லை. இருப்பினும் இவை பிரசுரிக்கப்பட்டு 'பகட்டு இல்லை, ஜாலமில்லை' என்ற அடைமொழிகளோடு நம் பார்வைக்கு வரும் போது விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்த வேண்டியுள்ளது.

கடிதங்களைத் தொகுத்து வெளியிடுவதற்கு ஒரு நீண்ட மரபுண்டு. புகழ் பெற்ற எழுத்தாளமைகளின் கடிதங்கள் அவர்கள் மறைவிற்கு பின்னரோ அல்லது அவர்களது முதுமைக்காலத்திலோ தொகுக்கப்படுவதுண்டு. இம்மரபு கேள்வியின்றி காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்பதோ மீறப்படக் கூடாதென்பதோ எனது எண்ணமல்ல. ஆனால் இங்கு இந்த மீறல் நாசகார விளைவுகளை ஏற்படுத்துவதாகவே கருதுகிறேன்.

ரவி ஏற்கனவே வண்ணதாசனின் கடிதங்களைத் தொகுத்து வெளியிட உதவியிருக்கிறார். இப்போது கலாப்ரியாவின் கடிதங்களைத் தொகுக்கப் போவதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இனி வண்ணதாசனும் கலாப்ரியாவும் நமக்கு எழுதும் கடிதங்கள் நமக்குரியவையல்ல, அவர்களுடைய அடுத்த நூலுக்கான கைப்படிக்களே. எனவே கவனத்துடன் பாதுகாத்து ரவி கேட்கும் போது கொடுத்துவிட வேண்டுமென்பதை அனைவரும் கவனத்தில் கொள்வது நல்லது.

மேற்படி குமுதம் குறிப்பு ரவி தனக்கு வந்த கடிதங்களையும் தொகுத்து வெளியிடப் போவதாக அறிவித்துள்ளது. இனிமேல் அவருக்கு எழுதப்படும் கடிதங்களையும் அவர் இந்தத் தொகுப்பிலோ அல்லது இதற்கு அடுத்த தொகுப்பிலோ சேர்க்கக் கூடும். எனவே ரவிக்கு இனி கடிதம் எழுதும்போது வழக்கமான பாசம், பட்டாம்பூச்சி, பென் மனம், மழை (கடித இலக்கியவாதிகள் கடிதம் எழுதும்போது எப்போதும் மழை பெய்து கொண்டிருப்பது பெரும் அதிசயம்) போலித் தத்துவம் ஆகியவற்றைச் சேர்ப்பதுடன், நம்முடைய பிம்பத்தை நாமே கட்டமைக்க கிடைக்கும் இந்தச்

சந்தர்ப்பத்தையும் சாதுரியமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். இந்த அரிய வாய்ப்பிற்காக ரவிக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

மேலும் குழுத்தலில் வெளியிடப்பட்டுள்ள இக்கடிதங்களில் வாசகர்களுக்கு செய்தி எதுவும் இல்லை. ரவியின் சக எழுத்தாளர்கள் அவருடன் கவிதை பற்றியோ, நூல் பற்றிய கருத்துகளையோ அதிகம் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புவதாகத் தெரியவில்லை. இக்கடிதங்கள் ரவியை மையப்படுத்தி இவற்றைத் தபால் மூலம் பெற்ற பெருமைக்காக, அவருடைய புகைப்படத்துடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

பல தீவிர கருத்துகளையும் ஆளுமைகளின் பெயர்களையும் துழுவில் விதைத்துள்ள குழுத்தலிற்கு பாராட்டுகள். குறிப்பாக பத்திரிகையாளர்கள் மணாவிற்கும் பாபு யோகேஸ்வரனுக்கும்.

தமிழின் தீவிர இதழ்களின் தாக்கத்துடன் வெளிவந்துள்ள இந்த மலர் அவற்றிலுள்ள பாதகமான குணங்களையும் - அச்சுப்பிழைகள், தகவல் பிழைகள், சில தெளிவற்ற பக்கங்கள் - சேர்த்தே உள்வாங்கியிருப்பதை எளிதில் தவிர்த்திருக்கலாம்.

இந்தியா டுடே பத்தாண்டு சிறப்பிதழ்

இந்தியா டுடே தமிழ்ப் பதிப்பு தனது பத்தாண்டு நிறைவைக் குறிக்கும் வகையில் சிறப்பிதழ் (நவம்பர் 3, '99) ஒன்றை வெளியிட்டிருக்கிறது. இதன் ஒரு பகுதியாக கவனம் ஈர்த்த (பத்து) புத்தகங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன. தேர்வு செய்யப்பட்ட நூல்கள் பின் வருமாறு:

நல்ல நிலம் - பாவை சந்திரன் (1998); விஷ்ணுபுரம் - ஜெயமோகன் (1997); கோவேறு கழுதைகள் - இமையம் (1994); க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழக ராதி (1992); ஸீரோ டிகிரி - சாரு நிவேதிதா (1998); வானம் வசப்படும் - பிரபஞ்சன் (1993); அன்னை இட்ட தீ - புதுமைப்பித்தன் (1998); சாய்வு நாற்காலி - தோப்பில் முகம்மது மீரான் (1995); பனித்துளிக்குள் ஒரு பாற்கடல் - ஐ. இரவி ஆறுமுகம் (1998); மனசே ரிலாக்ஸ் ப்ளீஸ் - சுவாமி சுகபோனந்தா (1998).

பத்தாண்டுக் காலத்தில் வெளிவந்துள்ள கவனம் பெற்ற பத்து நூல்களின் பட்டியலை வெளியிடும்போது மாறுபட்ட எண்ணங்கள் தோன்றுவது இயல்பு. எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் பத்து நூல்கள் என்று எவையும் இல்லை. இருப்பினும் இந்த நூல்களைத் தேர்வு செய்ததில் எந்த முறைமையும் பின்பற்றப்பட்டதாகத் தெரிய

வில்லை. இவற்றில் ஆறு நூல்கள் கடந்த இரண்டு ஆண்டிற்குள் வெளிவந்தவை.

கடந்த பத்தாண்டுக்குள் வெளிவந்த கவனம் பெற்ற நூல்களைப் பல தரப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் ஆலோசனைகளைப் பெற்று தேர்வு செய்திருப்பதாக அல்லாமல் மேலோட்டமான மனப்பதிவுகளின் அடிப்படையிலே இத்தேர்வு அமைந்துள்ளதாகத் தோன்றுகிறது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தலித் இலக்கிய எழுச்சியை அங்கீகரிக்கும் வகையில் தட்புடலாக இந்தியா டுடே வெளியிட்ட தலித் சிறப்பிதழ் நினைவுக்கு வருகிறது. வெகுஜனப் பத்திரிகைகளுக்கு உரிய அசட்டையுடன் குறுகிய காலத்தில் அது மறக்கப்பட்டு விட்டதை இந்தப் பட்டியல் தெளிவுபடுத்துகிறது. தலித் இலக்கிய மற்றும்

அரசியல் நூல்களை அதிக அளவில் வெளியிட்டிருக்கும் விடியல் பதிப்பகத்தின் எந்த நூலும் இந்தப் பட்டியலில் இல்லை. கவனம் பெற்ற நூல்களின் வரிசையில் அ. மார்க்ஸ், ரவிக்குமார், ராஜ் கௌதமன் ஆகியோரின் நூல்கள் இடம் பெறாதது வெறும் விடுதல் தானா என்பது தெரியவில்லை. பெண் ஆசிரியர்கள் எவருமே இந்தப் பட்டியலில் இல்லை. அதிலும் அழகியநாயகி அம்மாளின் 'கவலை', பாமாவின் 'கருக்கு' போன்ற இரண்டும் அதிகமான கவனம் பெற்ற நூல்கள் இந்தப் பத்தாண்டில் வெளிவந்திருக்கும் போது. (இந்தியா டுடே பெண்கள் சிறப்பிதழும் வெளியிட்டது.)

'விஷ்ணுபுரம்' பற்றிய குறிப்பில் உறுத்தலான வாக்கியம் ஒன்று திணிக்கப்பட்டுள்ளது.

'...இந்தப் பட்டியல் பல இலக்கிய வாழிகள், விமர்சன்களின் பாராட்டைப் பெற்றாலும் பரவலான வாசகர் வட்டத்தில் எதிர்பார்த்த வரவேற்பைப் பெறவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது.'

இதுபோன்ற ஒரு வாக்கியம் பிற ஒன்பது நூல்கள் பற்றிய குறிப்பிலும் இல்லை என்பதோடு இது இந்தியா டுடேயின் பொதுப் பண்பிற்கே மாறானது. விஷ்ணுபுரத்தின் வாசக வரவேற்பை அறிய இந்தியா டுடே கருத்துக் கணிப்பு ஏதேனும் நடத்தியிருந்தால் அதன் முடிவுகளை வெளியிட்டு உதவ வேண்டும். அல்லது இந்த அளவு கனதியான, விலை மிகுந்த இலக்கிய நூல் தமிழில் ஓராண்டுக்குள் விற்பது அதிசயம், ஆனால் விஷ்ணுபுரம் விற்பனையாயிற்று என்பதை வாசக வரவேற்பின் அடையாளமாகக் கண்டு இந்த வாக்கியத்தை 'வாபஸ்' வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

சுமி சூப்பர் மார்க்கெட்

கல்கியில் சுமி சூப்பர் மார்க்கெட் என்ற பகுதி தொடர்ந்து வெளிவருகிறது. நிகழ்வுகள், நூல்கள், ஆளுமைகள் பற்றி வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் பகுதி. பல முக்கியமான நூல்களும், ஆசிரியர்களும் இப்பகுதியில் அறிமுகம் செய்யப்படுவதுண்டு. காலச்சுவடும் அதன் வெளியீடுகளும் பல முறை இதில் கவனம் பெற்றிருக்கின்றன. வெகுசன இதழில் வரும் பகுதி என்ற முறையில் இதன் மேலோட்டமான அணுகுமுறையைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அதே நேரத்தில் இதில் பயன்படுத்தப்படும் தமிழின் 'கிளைமொழியை' கவனப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

காலச்சுவடு (27) இல் வெளிவந்த மரியா கதையைப் பற்றி சுமி எழுதியது விருந்து ஒரு பகுதி.

ரீலண்டா வந்திருக்கற காலச்சுவடு இஷ்யூல லத்தீன் அமெரிக்க ரைட்டர் மார்க் யூலோட ஒரு ஷார்ட் ஸ்டோரி - ட்ரான்ஸ்லேஷன் படிச்சேன். மார்க்யூலோட பாய்லா ரீடிக்கு அவரோட மாஜிக்கல் ரியலிஸத்தை விட, 'எளிமை'தான் முக்கியக் காரணமா இருக்கணும்னு தோணிச்சு. சின்னச் சின்ன சென்டன்ஸஸ், கவித்துவமான வருணனைகள்...

வெகுசன இதழ் என்று சலுகை காட்டி பார்க்கும்போது கூட இதன் மொழி (?) மிகுந்த எரிச்சல் ஊட்டுகிறது. சகஜமாக வழக்கத்திலுள்ள தமிழ்ச் சொற்கள்கூட தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன. பெருநகரத்தின் பேச்சு மொழியில் ஆங்கிலம் கலந்து எழுதுவதைக்கூட சகித்துக் கொள்ளலாம். இது அதையும் மீறிய அடாவடித்தனமான ஆங்கிலத் திணிப்பு. தமிழில் நஞ்சைக் கலப்பதற்கு சமமான செயல். இதைவிட நேரடியாகவே ஆங்கிலத்தில் எழுதித் தொலைத்துவிடலாம்.

கண்ணன்

தமிழின் நவீன இலக்கியம் அப்போதுதான் எனக்கு அறி முகமான நேரம். தஞ்சையில் இருந்த குறிப்பிட்ட சிலரின் நூலகங்கள் தமிழ் இலக்கியச் சுவையினை எனக்கு அள்ளித் தந்த காலம். பல புத்தகங்கள் ஒரு மருத்துவ மாணவன் கையில் இருக்கத் தகுதியற்றவை என பலரும் கருதினர். அவர்களில் எனது தந்தையும் ஒருவர். இருந்தும் என்னால் அவற்றை விட இயலவில்லை. என்ன காரணத்தினாலோ தமிழ் இலக்கிய ஆர்வம் என்னைத் தன்னுடன் பிணைத்துக் கொண்டது.

ஒருநாள் சென்னை யில் மரணமடைந்த ஆத்மாநாயிற் கு தஞ்சையில் நினைவஞ்சலிக் கூட்டம் நடப்பதாக நண்பர்கள் சொன்னதுடன், கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள அழைப்பும் விடுத்தனர். ஆத்மாநாம் எனக்கு அப்போது அறிமுகமாயிருக்கவில்லை. இரங்கல் கூட்டம் கூட கவிதாஞ்சலிக் கூட்டமாக இருக்குமே எனும் ஆசையில் தான் கலந்து கொண்டேன்.

கடவுளைக் கண்டேன்
எதையும் கேட்கவே தோன்றவில்லை
அவரும் புன்னகைத்து
போய்விட்டார்
ஆயினும்
மனதினிலே ஒரு நிம்மதி

எனும் ஆத்மாநாயின் கவிதையினை ஒருவர் சிலாகித்துப் பேசினார். அதன் பின்னர் மனதிற்குள் ஆத்மாநாமைப் படிக்க வேண்டும் எனும் ஓர் ஆர்வம் எழுந்தது. ஆனால் இந்தக் கவிதையை எழுதிய கவிஞர் தற்கொலை செய்துகொண்டாரா என வியப்பாகவும் இருந்தது.

மறுநாள் மாலையே பேராசிரியர் இல்லத்தில் உள்ள நூலகத்தினை நாடினேன். அம்மாலயம் சந்தின் வளைவில், குறுகிய மாடிப் படிக்களில் ஏறிச் சென்றால் ஒரு சிறிய மொட்டை மாடியை அடையலாம். அத்துடன் இணைந்த சிறிய அறை. அலமாரிகளில் அடுக்கப்பட்டிருக்கும் புத்தகங்களைத் தவிர அறையெங்கும் அங்கும் இங்கும் சிதறிக் கிடக்கும் புத்தகங்கள். புத்தகங்களுக்கு நடுவே சாய்வு நாற்காலியில் பேராசிரியர். அவரைச் சுற்றிலும் சில ஈமொய்த்த காலிட்மளர்கள். அவருக்கு என்னை அரசியல் சமூக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்த மிகுந்த ஆசை. எனக்கோ அப்போது இலக்கியம் மட்டும் போதும் என்ற எண்ணம். இருந்தாலும் ஆசிரியர் என்ற வகையில் எனக்கு அவரிடம் எப்போதும் மரியாதை உண்டு.

மெல்ல அவரிடம் ஆத்மாநாமைப் பற்றிய பேச்சை எடுத்தேன். ஆத்மாநாமை அவர் இறப்பதற்கு சில நாட்கள் முன்னர் சென்னையில் சந்தித்ததாகவும் அப்போதே அவர் விரக்தியான மனநிலையில் காணப்பட்டதாகவும் கூறினார். அவருடைய கவிதைகளைப் படிக்க ஆசை என்றேன். சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்துவிட்டு என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அந்த சிறு மௌனமே எனக்கு மிகுந்த சங்கடத்தைக் கொடுத்தது.

“அது, சிவசுப்ரமணியம், ‘ழ’ பிரகரம். சின்னதா, மஞ்சளா இருக்கும். போன வாரம் நகுலன் கவிதைகள் எடுத்துட்டுப் போனீங்கல்ல, அந்த புத்தகம் மாதிரி இருக்கும்” என்றார்.

புத்தகங்களுக்கு நடுவில் ஆத்மாநாம் எனினில் அகப் பட்டார். சிறிய கச்சிதமான புத்தகம். பக்கவில் கல்லூரியில் பலரையும் ஏமாற்றிவிட்டு பெரிய புத்தகங்களுக்கு நடுவில் வைத்து படிக்க ஏதுவாக இருந்தது. எனினும் பல கவிதைகளை என்னால் எனினில் விளங்கிக்கொள்ள இயலவில்லை. என் வாசிப்பு இன்னும் அகலப்பட வேண்டும் எனும் சிந்தையில் அமைதியாகிப் போனேன்.

மறுநாள் தற்செயலாக மருத்துவக் கல்லூரி மருத்துவ மனையின் வார்டிலேயே தஞ்சை பிரகாஷை சந்திக்க நேர்ந்தது. ஏதோ கல்லீரல் நோய்க்காக அவர் உள் நோயாளியாக அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்.

பிரகாஷிடம் என் அரைகுறை இலக்கிய அறிவுடன் அடிக்கடி வாதிப்பதுண்டு. அவர் யாரையும் இழிவுபடுத்துவதில்லை. எனவே, பலருக்கும், பலதரப்பட்ட அறிவுடன் அவரிடம் இலக்கியம் பற்றி பேசும் தைரியம் உண்டு. அந்த வகையில் ஆத்மாநாயின் கவிதைகள் பலவற்றில் புரியாத, புரிந்து கொள்ள இயலாத படிமங்கள் ஏராளமாக உள்ளன என்றேன். என் அனுபவத்தில் கவிஞ

னின் அனுபவம் சிக்காவிடில் கவிதையை எங்ஙனம் ரசிப்பது எனக் கேட்டேன். “குறிப்பாக சொல்ல இயலுமா?” என்றார். சில கவிதை வரிகள் என் நினைவிற்கு வந்தன.

தூரியன் மேலே சென்றான்
எருமைகள் ஓட்டிச் சென்ற
சிறுவனின் தலையில் வீழ்ந்தான்

இது எந்த அனுபவத்தின் வெளிப்பாடு? இதனை எந்தக் கோணத்தில் அணுகுவது? எப்படி ரசிப்பது என்றேன். எனக்குள் ஏதோ சாதித்துவிட்ட திருப்தி இருந்தது.

அடுத்தடுத்து இலக்கியம் பற்றிய தேடலில் நான் அமிழ்ந்து போனதால் ஆத்மாநாமை சிலகாலம் மறந்து போனேன். எனினும் அவ்வப்போது அந்த நினைவுகள் வந்து போவதுண்டு.

இதற்கிடையில் ஐந்தாண்டு முடிவில் மருத்துவ இறுதித் தேர்வை எழுதித் தேர்வு பெற்றுவிட்டேன். நினைவில் உறுத்திக்கொண்டே இருந்த பெரிய பெரிய மருத்துவப் புத்தகங்களை மனதில் இருந்து உதறித்தள்ளினேன். இனி வாழ்க்கைக்கு மருத்துவமும், மனதிற்கு இலக்கியமும் என வாழ வேண்டும் என முடிவு செய்துகொண்டேன். மேலும் மேலும் படிக்க வேண்டும் எனும் ஆர்வமுள்ள சக மருத்துவர்களிடமிருந்தும், பெரிய மருத்துவராக வேண்டும் எனும் கனவுகளுடன் அலைபவர்களிடமிருந்தும் ஒதுங்கினேன். வார்டுகளில் பயிற்சி மருத்துவனாக என் பணி முடிந்ததும் கையில் ஏதேனும் ஒரு இலக்கியத்துடன் ஓரமாக ஒதுங்கி விடுவேன்.

ஒருநாள் இரவு அறுவை சிகிச்சைப் பிரிவில் மற்ற மருத்துவர்களுடன் முழு நாள் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தேன்.

மணி ஒன்று முப்பது ஆகிவிட்டது. தூக்கத்தை மறக்கடிக்க இது போன்ற நேரங்களில் அவசர சிகிச்சை பிரிவிற்கு செல்வது எல்லோரது வழக்கம். அன்று அங்கு பணியில் இருந்தவன் என்னிடம் ஓரளவு நட்பு பாராட்டுபவன். எனவே, அங்கே சென்று அமர முடிவு செய்தேன். ஏதோ கிண்டலாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். பழகிப் போனதால் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அவன் கேலிப் பேச்சினைக் கேட்க அறையில் யாருமில்லை. செவிலியர் ஒருமேசையில் மீது தலை வைத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். வாசலில் இருந்த பெஞ்சு மீது வாட்ச்மேனும், வண்டி தள்ளுபவனும் ஸ்டீல் ஒன்றினை இணைத்து உடலை குறுக்கிக்கொண்டு படுத்துக் கிடந்தனர்.

சற்று நேரத்தில் ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷா வாசலில் வந்து நிற்கும் ஒலி கேட்டது. “டேய், கேஸ் வந்துடா” என்றவாறு நான் எழுந்து டீயாப் எட்டிப் பார்த்தேன். நோயாளியைப் பார்த்த உடனேயே அவர் மருத்துவப் பிரிவிற்கு போக வேண்டியவரா? அறுவை பகுதிக்கு போக வேண்டியவரா? என நிர்ணயித்து அடுத்த பகுதிக்கு நோயாளி போனால் சந்தோஷமடைவது பயிற்சி மருத்துவர்களின் வழக்கம். அது என்னையும் தொற்றிக்கொண்டது.

நாற்காலியில் அமர்ந்தவாறு “ஆளைப் பார்த்தா மெடிகல் கேஸ் மாதிரித் தான் தெரியுது” என்று கூறினேன்.

கைத்தாங்கலாக ஒருவரை நடுத்தர வயது மதிக்கத்தக்க இரு பெண்கள் அழைத்து வந்தனர். சீட்டுக் கொடுப்பவனை எழுப்பி ஒரு சீட்டு வாங்கி நோயாளியை என் நண்பனுக்கு அருகில் அமர வைத்தனர். ‘என்னமா பண்ணுது இவருக்கு?’ என்று என் நண்பன் அதட்டினான். ஒருத்தி வாசலில் நிற்க, நோயாளியின் அருகில் நின்ற பெண் ஒரு சீட்டை எடுத்து மெல்ல நீட்டினான். என் நண்பனுக்கு மிகவும் கோபம் வந்து விட்டது. “ஏம்மா நான் கேட்கிறேன்ல? உனக்கு என்ன வாய் இருக்கா இல்லையா? நீ என்ன ஊமையா? என்ன பண்ணுதுன்னு கேட்டா சீட்டை நீட்டியே” என்று சீறினான். நோயாளி வாயைத் திறந்து முச்சு விட்டுக் கொண்டே, கைகளால் வயிற்றைப் பிடித்துக் கண்கள் பேச இயலாமல் தவித்தான். ‘ஏதாவது சொல்’ என்று அவன் கண்கள் அப்பெண்ணைப் பார்த்து கெஞ்சியது. நான் இடையில் புகுந்து “என்னமா பண்ணுது? எதுக்கு அழைச்சிட்டு வந்தீங்க?” என்றேன். என் குரலின் மென்மை அவளுக்கு நம்பிக்கையைத் தந்திருக்கவேண்டும். “மத்தியா எத்திலிருந்து நீரே போகலிங்க” என்றான். “ஓ யூரினரி அஃப்ஸ்ட்ரெஷன் (சிறுநீர் பாதையடைப்பு) இதைத்தான் நான் கேட்டேன்” என்றவாறு அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் பணியாற்ற கற்றுக் கொடுத்த பாணியிலேயே சீட்டைப் பிடுங்கி எழுதினான்.

“டேய் சிவா, அழைச்சிட்டு போடா! உங்க வார்டுதான். போய் சும்மா நிக்காதே; காதிடர் போட கத்துக்க; இல்ல பின்னாடி அவஸ்தைப் படுவ” என்றான். தள்ளு வண்டியில் வைத்து நோயாளியை அலுப்பச் சொல்லிவிட்டு அலுப்புடன் வார்டை நோக்கி நடந்தேன்.

வார்டில் பணியாற்ற வேண்டிய உதவி மருத்துவர் மாடியில் பணியறையில் உறுங்கப் போய்விடுவதால் பணி தினங்களில் பயிற்சி மருத்துவர்களுக்கு உதவி செய்வது பட்ட மேற்படிப்பு மாணவர்கள்தான். அன்று அறுவைப் பகுதியில் நானும் ஒரு பட்ட மேற்படிப்பு மாணவியும்தான் இருந்தோம். எனக்கு மிகவும் சீனியர் என்பதுடன் அவர் மிகவும் பெரிய இடத்துப் பெண். அவரது தந்தை மாவட்ட நீதிபதி என கூறக் கேட்டதுண்டு. எனவே, முதலில் செவிலியரை எழுப்பி பின்னர் அவரை எழுப்பினேன். தூக்கம் கப்பிய விழிகளுடன் எழுந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

“என்ன கேஸ்?” என்றார் என்னிடம். “தெரியலை. ஏதோ யூரினரி அப்ஸ்ட்ரெஷனாம்” என்றேன். உடனே அவர் “ஸ்டாப், ரெண்டு மூன்று சைஸ்லே கதிடர்கள் எடுத்துட்டு வாங்க” என்று உத்தரவிட்டார். செவிலியரும் அவருக்கு பணிந்து மெல்ல ஆடி ஆடி வார்டின் ஒரு முனையிலிருந்து மறு முனைக்கு நடக்க ஆரம்பித்தார்.

“டாக்டர், அந்த கேஸை அந்த முதல் பெட்ல போடச் சொல்லுங்க, அங்கதான் லைட் எரியுது” என்றார் என்னிடம். சரி என்றவாறு தலைய சைத்துவிட்டு அந்தக் கட்டிலை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன். அவரும் எழுந்து என் பின்னாலேயே வந்தார். நாங்கள் கட்டிலைச் சென்று அடையவும் தள்ளு வண்டியில் அந்த நோயாளி வந்து சேரவும் சரியாக இருந்தது.

தள்ளு வண்டிக்காரன் நோயாளியை கடுப்புடன் கட்டிலில் இறக்கி விட்டுச் சென்றான். ஒரு வேளை வண்டி தள்ளுபவருக்கு அந்தப்

பெண் இரண்டு ரூபாய் மட்டுமே கொடுத்திருக்கக்கூடும். அவர்கள் கூலி ஐந்து ரூபாய் ஆயிற்றே.

இப்போது நோயாளி முச்சு விடுவதற்கு மிகவும் சிரமம் பட்டுக்கொண்டிருந்தார். வாய் மிகப் பெரியதாக திறந்து இருந்தது. நாக்கு, உதடுகள் உலர்ந்து காணப்பட்டன. கண்கள் எங்கோ ஆழத்தில் தெரிந்தது. ஓட்டிய வயிறுடன் படுக்கவும், இயலாமல், உட்காரவும் இயலாமல் தவித்தார் அவர். அந்தப் பெண் அவர் மனைவியாக இருக்க வேண்டும். அமைதியாகவும், பரிதாபமாகவும் காட்சியளித்துக்கொண்டிருந்தார். இப்போது அருகில் துணைக்கு வந்த அந்த இன்னொரு பெண் இல்லை. கண்களில் வடிந்த கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டும், முக்கை அடிக்கடி புடவையில் துடைத்துக் கொண்டும் நின்றிருந்த காட்சி மனதைப் பிசைந்தது.

அதற்குள் நோயாளி “அம்மா! ஏதாவது செய்யுங்க” என்று வீறிட்டார். நர்ஸ் பக்கத்து வார்டுகளிலெல்லாம் பிரய்ந்து சில பழைய கேதடர்களை தொடவும் மனமில்லாமல், கீழே விடவும் மனமில்லாமல் கொண்டுவந்து கொடுக்கவும் பட்ட மேற்படிப்பு மாணவி தன் வேலையை ஆரம்பித்தார்.

அரைகுறை மறைப்புடன் பல வகையான கேதிடர்களை நோயாளியின் ஆண் குறியினுள் நுழைத்து நுழைத்து சோர்வடைந்தார். ஒரு சொட்டு சிறுநீர் கூட வெளியாக வில்லை. இதற்குள் நோயாளி மேலும் தீவிரமான நோய்க் குறிகளுடன் அவதிப்படுவது தெரிந்தது. எனக்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. “என்னங்க மேடம், முடியலயா?” என்றேன். முகத்தை கைகளால் துடைத்துக்கொள்ள முடியாத அவஸ்தையில் அவன் சலித்துக்கொண்டான். “பேசாம ஊசியைக் குத்தி சிறுநீரை எடுத்துடலாம்” என்று கூறி என்னை ஒரு பெரிய 50 சிசி ஊசிக் குழைவை எடுத்து வருமாறு பணித்தார். இந்தமுறை சிகிச்சைக்கு Supra Pubic Puncture என்று பெயர். பொதுவாக இச்சிகிச்சை முறை இப்போது பின்பற்றப்படுவதில்லை. பழங்காலத்து சிகிச்சை முறையாகும். அதில் பல சிக்கல்கள் உள்ளதால் தற்போதைய மருந்து முறைகளில் கைவிடப்பட்டது.

எனவே, எனக்கு அந்த பட்ட மேற்படிப்பு மாணவியின் மீதான நம்பிக்கை தகர்ந்தது. உடன் அருகிலிருந்த வார்டுக்கு சென்று உதவி மருத்துவர் அறைக்கு போன் மூலம் தொடர்பு கொண்டேன். உதவி மருத்துவர் தூக்கக் கலக்கத்துடன் இந்தக் கதைகளைக் கேட்டார். கடைசியாக ஊசி குத்தி, எடுக்கும் முயற்சியினை சொன்னதும் எரிச்சலடைந்து “சீச்சி, வேண்டாம் சிவா, இருக்கச் சொல்லு, நாளை வர்றேன்” என்றார்.

அந்தப் பெண்ணின் சோதனை முயற்சியை நிறுத்தும் பொருட்டு நான் நோயாளியின் படுக்கையை நோக்கி ஓடினேன். “மேடம், சாருக்கு போன் பண்ணினேன். அவரே வர்றேன்னார்; வேறு ஏதும் செய்ய வேண்டாம்னு சொன்னார்” என்றேன். ஆனால் நிலைமை கட்டுக்க மீறிவிட்டது. நான் கட்டிலை நெருங்கும் முன் யமன் நோயாளியை நெருங்கிவிட்டான். சட்டென்று நோயாளியின் இதயத் துடிப்பும் நாடித் துடிப்பும் நின்று போய்விட்டன. உயிர் காக்கும் சிரைவழி கூட இதுவரை செய்யாததை உணர்ந்தேன். மருந்து செலுத்த முயற்சிக்கும் முன்னர் நோயாளி மரணமடைய நேர்ந்துவிட்டது. அந்தப் பெண் சேலைத் தலைப்பால் முகத்தை மூடிக் கொண்டு விம்ம ஆரம்பித்தார். அதற்குள் உதவி மருத்துவர்

வார்க்குள் பிரவேசித்தார். நான் அவருக்கு நிலைமையை விளக்கினேன். ஏதும் செய்யாமலே நோயாளி மரணமடைந்ததால் சற்று எரிச்சலடைந்த அவர் அப்பெண்ணை ஓய்வெடுக்க போகச் சொல்லிவிட்டு சாவுக்குறிப்பு எழுத மேசையை நோக்கி நகர்ந்தார். முதலில் நோயாளியின் குறிப்பேட்டினை பூர்த்தி செய்ய ஆரம்பித்தார். குறிப்பேட்டின் கீழிருந்து ஒரு சீட்டு வெளிப்பட்டது. அந்நோயாளியின் மனைவி அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் என் நண்பனிடம் கொடுத்த சீட்டு மாதிரி இருந்து. அவன் பார்க்காமலேயே அதை வண்டி தள்ளுபவரிடம் கொடுக்க, அவன் அதை செவிலியரிடம் கொடுக்க, அவர் அதை மேசைமீது வீட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டும்.

மெல்ல அதை எடுத்துப் பிரித்துப் படித்தேன். யாரோ சம்மட்டியால் மண்டையில் அடிப்பது போன்று இருந்தது. நகரில் உள்ள பிரபல அறுவை சிகிச்சை நிபுணரின் பரிந்துரைச் சீட்டு அது. காலை முதல் நோயாளி அவரது தனியார் மருத்துவமனையில் இருந்து வீட்டு நோய் முற்றிய தாலோ அன்றி பணம் கறக்க இயலாததாலோ கழற்றிவிடும் முயற்சியில் எழுதி அனுப்பப்பட்ட சீட்டு அது.

அக்குறிப்பில் நோயாளி பெய்டிக் அல்சர் நோயால் அவதிப்படுவதாகவும் நோய் முற்றிய நிலையில் அக்குடற் புண் குடலை அரித்து ஓட்டை ஏற்பட்டிருப்பதாகவும், உடனடி அவசர அறுவை சிகிச்சைக்கும் பரிந்துரைத்திருந்தார். குடல் ஓட்டை காரணமாக ஏற்பட்ட உடல் செயலிழப்பினால்தான் நோயாளிக்குச் சிறுநீர் வராமல் இருந்திருக்கிறது. உண்மையில் சிறுநீர் பையில் சிறுநீரே இருந்திருக்காது. எனினும் அந் நோயாளியின் மனைவிக்கு கவலைப்படத்தக்க அறி குறியாக அது பட்டதால் அதனையே முதன்மைக் குறியாகக் கூறியுள்ளார். நோயாளியை விரிவாக விசாரிக்காமல், நோயாளியை தெளிவாகப் பரிசோதிக்காமல், நோயாளியின் பரிந்துரைச் சீட்டைக்கூட படித்துப் பார்க்காமல் எல்லோரும் சிறுநீர் அடைப்பு என்று மருத்துவம் செய்து கிடைத்த ஒரு மணி நேரத்தையும் பாழடித்து நோயாளியின் மரணத்திற்கு காரணமாகிவிட்டதை அறிந்து நொந்து போனேன்.

உதவி மருத்துவரிடம் அந்தச் சீட்டைக் காட்டினேன். அவர் அந்த பட்ட மேற்படிப்பு மாணவியைத் திட்டினார். நோய்க் குறிப்புகளைக் கிழித்துவிட்டு வேறுவிதமாக மாற்றி எழுத வேண்டிய கவலை அவருக்கு. ஆனால் யாருக்கும் அந்த மரணத்தில் இருந்த அவர்களின் பங்கு குறித்து கவலை இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

வார்டில் இருந்த மற்ற நோயாளிகளும், அவர்களது உறவினர்களும் இந்த நிகழ்ச்சியை அறியாமல் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தனர். பொதுவாக வார்க்குகளில் ஏதேனும் மரணம் ஏற்படும்போது, மரணமடைபவரின் உறவினர்களின் அழுகையும், கூச்சலும் மற்றவர்களை உசுப்பிவிடும். தங்களைப் போன்ற ஒரு நோயாளி மரணமடைந்ததை அறிந்ததும் அவர்களுக்கு பீதி ஏற்படும். கட்டிலில் கோழிக்குஞ்சு போல ஓட்டிக்கொண்டு அவர்கள் உறக்கம் வராமல் தவிப்பதை வேடிக்கையாகக் கூட கவனித்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்தப் பெண் தன் கணவனின் மரணத்திற்கு வாய்விட்டு கதறி அழாமல் மௌனமாக விசும்பிக்கொண்டிருந்தாள். தன்னுடைய கதறல் மற்ற நோயாளிகளின் ஆழ்ந்த தூக்கத்தைக் கெடுத்துவிடுமோ என்பது போல் சேலைத் தலைப்பால் முகம் மறைத்துக்கொண்டிருந்தாள். எனக்கு மனது கேட்கவில்லை. மெல்ல எழுந்து அந்தக் கட்டிலின் அருகில் சென்றேன். சற்று முன் வேதனையுடன் தவித்த அந்த மனிதன் இப்போது போர்வைக்குள் சலனமற்றுக் கிடப்பதை எண்ணினேன். மெல்ல "ஏம்மா! என்ன பண்ணிச்சு இவருக்கு?" என்றேன் அந்தப் பெண்ணிடம். "ரொம்ப வயித்து வலித்து காலையிலிருந்து துடிச்சாருங்க. பக்கத்துல இருந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைச்சிட்டு போனேன். அவங்க ராத்திரி வரைக்

கும் ஊசி போட்டு பார்த்தாங்க. வலி நிக்கல. அதனால் அப்பரேஷன் தான் செய்யணும், நீங்க பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுண்டு போங்கன்னு சீட்டு எழுதிக்கொடுத்திட்டாங்க."

"சரிமமா, இது வந்த உடனே சொல்லாம ஏன் நீர் போகல, நீர் போகலன்னு சொன்னீங்க?"

"எனக்கு என்னங்க தெரியும்? ஏதாவது சொன்னா எரிஞ்சு விழுறாங்க. அதான் அவருக்கு மதியத்திலிருந்து ஒண்ணுக்கு போகலன்னு சொன்னேன்." படிப்பறிவில்லாத அந்த அப்பாவி ஏழைப் பெண்ணின் முகத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு என்னவோ செய்தது.

"சரிமமா, இவரு செத்துப் போய்ட்டாரே. உங்க கூட வந்தவங்க எங்க? வீட்ல யாரு இருக்கா? எப்படி சொல்லி அனுப்புலீங்க" என்றேன். "வீட்டுல என் ரெண்டு மவனுங்க மட்டுந்தாங்க இருக்காங்க. ஒருத்தனுக்கு 12 வயது, இன்னொருத்தனுக்கு 10 வயதுங்க. எங்கூட வந்தவங்க பக்கத்து வீட்டுக்காரங்க, அவங்க உடனேயே வீட்டுக்குப் போகணும்னு அதே ரிக்ஷாவில ஏறிப் போய்ட்டாங்க." அவன் தன் கண்களில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தவாறு, "இனிமே என்ன பண்ணுவாங்க?" என்றான் பரிதாபமான குரலில். "பணம் இருந்தா இப்பவே நீங்க பாடியை வீட்டுக்கு எடுத்துட்டு போயிடலாம்; இல்லைனா மார்ச்சுவரிக்கு அனுப்பிருவாங்க. காலைலதான் எல்லாம் முடியும்" என்றேன்.

"எங்கிட்ட பணம் இல்லீங்க; 25 ரூவாதான் மிச்சமிருந்தது. அதத்தான் எடுத்துகிட்டு வந்தேன். ரிக்காரர்கிட்ட 20 ரூபா குடுத்துட்டேன். ரெண்டர ரூவாய் வண்டி தள்ளுபவர் வாங்கி கிட்டாருங்க." இரண்டரை ரூபாயுடன், நள்ளிரவில் கணவனின் பிணத்துடன் ஒரு பெண் தனியாக என்ன செய்ய இயலும்?

நான் மார்ச்சுவரி நோடல் எழுத வேண்டிய எரிச்சலில் அப்பெண்ணைப் பார்த்தாள். பிறகு என்னிடம் "என்ன டாக்டர் உங்களுக்கு தெரிஞ்சுவங்கனா? பாடிய எடுத்துட்டு போறாங்களா?" என்றார். நான் இல்லை என தலையசைத்தேன். அலுப்புடன் மீண்டும் மேசைக்குப் போய் பேரேடுகளில் எழுத ஆரம்பித்தார். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்த உடல் மார்ச்சுவரி செல்ல வண்டியில் ஏற்றப்பட்டது. கீச்சுக் கீச்சு என்ற ஒலியுடன் மார்ச்சுவரி நோக்கி வண்டி நகர்ந்தது. வண்டியின் பின்னாலேயே விசும்பலுடன் அந்தப் பெண்ணும் நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

எனக்குத் தலையை வலித்தது. மனமும் வலித்தது. தூக்கம் வர மறுத்தது. மேசையின் மீது தலையைக் கவிழ்த்துப் பார்த்தேன் முடியவில்லை. வண்டிக்குப் பின்னாலேயே நடந்து சென்ற அப்பெண்ணின் உருவமே மீண்டும் மீண்டும் தோன்றியது.

மெல்ல எழுந்து தலையை உதறிக்கொண்டு வார்டை விட்டு வெளியே நடந்தேன். எங்காவது போய் காப்பிக் குடித்துவிட்டு வந்தால் தேவலை போல் இருந்தது. இந்த நேரத்தில் மருத்துவமனைக்கு வெளியே மட்டும், ஓரிரு கடைகள் திறந்திருக்கும். எனவே, மருத்துவமனை வெளிக்கதவு நோக்கி நடந்தேன்.

மருத்துவமனைக் கட்டடத்தை விட்டு வெளியே வந்ததும் சில்லென்ற இரவுக் காற்று உடலில் பட்டது. நிலா, மேகம் ஏதாவது துணைக்கு வருமா என சுற்றிலும் நோக்கினேன். மார்ச்சுவரி அறைக்குப் பக்கத்தில் இருந்த மரத்தடியில் அப்பெண் தனியாக நின்றுருப்பது தெரிந்தது. மரத்தடியில் சிலர் துண்டை விரித்தும், சிலர் மண் மீதும் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு மத்தியில் அப்பெண் மட்டும் நின்றுகொண்டிருந்தாள். அந்தப் பெண்ணின் மனதின் நினைவோட்டம் என்னவாக இருக்கும் என எண்ணும்போதே மனம் வலித்தது. மெல்ல அந்த மரத்தடியை நோக்கி நடந்தேன். நெருங்கியப் பின் அப்பெண்ணின் அழுகை குறைந்திருப்பது கூட தெரிந்தது.

“ஏம்மா வீட்டுக்குப் போகலையா?” என்றேன்.

“இப்ப எப்படிங்க போறது? பஸ்கம் கிடையாது. இந்த பொண வண்டி தள்ளுர அய்யா இருந்த இரெண்டர ருவா யும் வாங்கிகிட்டாங்க. அதாங்க இங்க நிக்கேன்.”

மருத்துவர்களுக்கும் மாவட்ட கலெக்டர்களுக்குமே அரசாங்கம் கொடுக்கும் சம்பளப்பணம் பத்தவில்லை யெனில் பிண வண்டி தள்ளுபவனுக்கு மட்டும் எப்படி பத் தும்? மன பாரம் மேலும் அதிகரித்தது. “ஏம்மா உங்க வீட்டுக்காரங்க என்ன வேலை பார்த்துக்கிட்டு இருந் தாங்க?” அந்த பெண் என்னை தன் நெருங்கிய உறவினர் போல் பாவித்து பேச ஆரம்பித்தாள். ஒரு வேளை அது அவளது கவலைகளைச் சற்றுக் குறைத்திருக்கக் கூடும்.

“வளையல் வியாபாரங்க; முன்னெல்லாம் பெட்டியில் வைச்ச சைக்கிள் ஊர் ஊரா, கிராமம் கிராமமா போய் வித்துகிட்டு வருவாரு. போன தடவை உடம்பு முடியாம போனப்போ சைக்கிளை வித்துதாங்க உடம்புக்கு பாத் தோம். அப்புறமா தலையில் வைச்சுக்கிட்டு போய் வியா பாரம் பன்னாருங்க. இப்ப கொஞ்ச நாள் அதுவும் முடிய லங்க. மூத்த பையன் ஆடு மாடு மேய்க்க அனுப்புறேங்க. அதுலதான் வயித்தக் கழுவுறோம். எனக்கு இந்தக் கண்ணுல ரெண்டு வருஷம் முந்தி குச்சி குத்தி கண்ணு தெரியாம போய்ட்டுங்க. இந்த கண்ணு கூட கொஞ்சம் மறைக்குதுங்க. இல்லன்னா நாள் கூட ஏதுனாச்சும் கூலி வேலைக்கு போய் என் குழந்தைங்க பார்த்துக்குவேன். இன்னிக்கு காலைல இவருக்கு ரொம்ப முடியாம போன உடன் என் மூக்குத்தியை அடகு வைச்ச 250 ரூபாய் வாங் கிட்டு வந்து அந்த டாக்டருக்கு கொடுத்தேங்க.”

“ஏம்மா ராடி கிடின்னு கெட்ட பழக்கமெல்லாம் உண்டாம்மா?”

“ஐய்யோ அதெல்லாம் கிடையாதுங்க. அவரு குடிக்க கிடிக்க மாட்டாரு. பீடி கூட குடிக்காதுங்க. ஒரு நாளைக்கு 20 ரூபா 25 ரூபா வரும். அத கூட அப்படியே எங்கிட்ட வந்து குடுத்துடுவாருங்க. நாங்கூட திட்டுவே னுங்க. டீக் கடையில் ஏதாவது சாப்ட்டுட்டு வாங்கன்னா அது கேக்காதுங்க. இப்படி வயித்தை காயப்போட்டு, காயப்போட்டு தாங்க அவருக்கு வயித்திலே புண்ணு வந்து ருச்சிங்க.” அந்தப் பெண்ணின் கதையை கேட்கக் கேட்க துயரம் நிறைந்ததாகவே இருந்தது.

“சரிம்மா, இவங்கனோட படுத்துக்குங்க. காலைலதான் இனிமே எல்லாம் நடக்கும். இந்தாங்க இந்த பத்து ரூபாயை இப்போதைக்கு வைச்சுக்குங்க” என்றவாறு பையிலிருந்து பத்து ரூபாயை எடுத்துக் கொடுத்தேன். அதிக மறுப்பின்றி அதனைப் பெற்றுக்கொண்டாள்.

நினைவுகள் அப்பெண்ணின்றி அவளது குழந்தைகளை நோக்கித் தாவியது. அப்பா, அம்மா இருவரும் அரு கில்லாமல் குடிசையில் தனியாக உறங்கும் அக்குழந்தை களின் நினைவு வந்ததுமே டீ குடிக்காமலேயே வார்டுக்கு திரும்பி மேசை மேல் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டேன்.

மறுநாள் காலையில் பணி முடித்து வீட்டிற்கு சென்ற தும் கரும் மன உளைச்சல் காரணமாக விடுப்பு எடுத்து நன்றாக உறங்கினேன். மெல்ல மெல்ல வளையல்காரனும் அவனது மனைவியும் மனதில் இருந்து மறைந்து போனார்கள்.

இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் இராஜா மிராசு தார் மருத்துவமனைக்குப் பயிற்சிக்காக அனுப்பப்பட்டேன். அங்கு முதலில் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் பணி புரிய வேண்டியிருந்தது. அன்று மதியம் 2 மணி முதல் மாலை 8 மணி வரையிலான பணிக்காலம். பொதுவாக இராஜா மிராசுதார் மருத்துவமனையின் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் மத்தியான நேரங்களில் வெளி நோயாளிகள் குறைவு. எனவே, உண்டகளைப்பின் காரணமாக நாங்கள் அருகில் இருக்கும் பணி ஓய்வு அறையில் படுத்து உறங்குவது வழக்கம். அன்று 3 மணியளவிலேயே செவிலியர் வந்து என்னை எழுப்பினார். “டாக்டர், நிறைய

பேஷண்ட்ஸ் வந்துட்டாங்க. எழுந்திரிச்ச வாங்க” என்றார். அறையில் மற்றவர்கள் எல்லாம் நல்ல தூக்கத்தில் இருந் தார்கள். நான் மட்டும் எழுந்து செல்வது எனக்கு எரிச் சலைக் கொடுத்தது.

முகம் கழுவாமலும், தூக்கம் கலையாமலும் நாற் காலியில் போய் அமர்ந்தேன். எல்லா அரசு மருத்துவர் களிமே இருக்கும் அலட்சியமும், வெறுப்பும், சிடுசிடுப் பும் அன்று என்னிடமும் குடிகொண்டிருந்தது. (அன்றைய தினத்திற்குப் பின்னர் அத்தகைய மன நிலையில் இன்று வரை நோயாளிகளை நான் அணுகியதே இல்லை.) வரிசையாக வந்த நோயாளிகளை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க் காமல் அவர்கள் சொல்லச் சொல்ல, சொல்லி முடிக்கு முன் மருந்து எழுதிக் கொடுத்து அனுப்பினேன். அவர் களும் விதியே என்று வாங்கிச் சென்றனர்.

அடுத்து ஒரு குரல் “ஐயா, பையனுக்கு கால் ஆணி குத்திரிச்சிங்க. கீழ் வைச்சிருக்கு, நடக்க முடியலங்க” என்றது.

“எத்தினை நாளாச்சு?” என்றேன், நிமிர்ந்து பார்க்காமல்.

“மூன்று நாளாச்சுங்க” என்றது அக்குரல்.

சுரென்று எனக்கு கோபம் வந்தது. “ஏன்யா அறிவு கிறிவு இருக்கா? ஆணி குத்தி முணு நாள் ஆச்சிங்கிரியே. உடனே வந்து தடுப்பூசி போட்டிருக்க வேண்டாம். உங்களுக்கெல் லாம் கொஞ்சம் கூட அறிவே இல்லையா” என்றேன். என் கோபத்தை நானே உணர்ந்து அதைக் குறைக்க “சரி, ஆணி எப்படி குத்திச்சு?” என்றேன் யதேச்சையாக. “சடுகாட் லங்க. இந்த பையனோட அப்பா முணு நாள்க்கி முன்னால செத்து போயிட்டாருங்க. அந்த பொணத்த சடுகாட்டுக்கு கொண்டு போனப்ப மண்ணுல கிடந்து இவன் கால்ல குத்தியிருக்குங்க.”

எனது எரிச்சல் முழுவதும் முற்றிலும் தணிந்து போனது. தந்தையை இழந்துள்ள ஒரு சிறுவனிடம் இவ்வாறு கடுமை யாகப் பேசிவிட்டோமே எனும் வருத்தத்துடன் நிமிர்ந் தேன். பத்து பனிரெண்டு வயதிற்கும் ஒரு சிறுவன் மொட்டைத் தலையுடன் நின்றிருந்தான். அருகில் இருந்தவரிடம் “நீங்க யாருங்க?” என்றேன். “நான் பக்கத்து வீடுங்க; அவங்க அம்மா வெளியே நிக்கிராங்க” என்ற வாறு அவன் நகர வும் அச்சிறுவனின் அம்மா உள்ளே நுழையவும் சரியாக இருந்தது.

அந்தப் பெண் அந்த வளையல்காரனின் மனைவி. என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டதில் அப்பெண் ணிற்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. “டாக்டர் ஐயா, நீங்க இங்கதான் இருக்கீங்களா? இதுதாங்க என் மூத்த மகன், இவன் காலை கொஞ்சம் நல்லா பார்த்து அனுப்புங்க. இவன் மாடு மேய்க்கப் போய்த்தாங்க நாங்க கஞ்சி குடிக்கணும்.” அந்தப் பெண்ணின் காலருகில் மொட்டைத் தலையுடன் எட்டு பத்து வயதுடைய இன்னொரு சிறுவன் வெட்கத்து டன் புடவைக்குள் முகம் மறைப்பது தெரிந்தது. மாடு மேய்க்கப் போகும் சிறுவனின் முகத்தைப் பார்த்தேன். சலனமற்ற விழிகளுடன் முகம் பரிதாபமாகக் காட்சியளித் தது. உச்சி வேளையில் ஒரு கையில் குச்சியுடன், மற்றொரு கையில் சோற்றுப் பாத்திரத்துடன், காலில் கட்டு டன் நொண்டி நொண்டி அவன் மாடுகள் மேய்க்கும் காட்சி மனதில் தோன்றியது.

மனதிற்குள் ஏதே பொறி தட்டியது போல இருந்தது.

துரியன் மேலே சென்றான்

எருமைகள் ஓட்டிச் சென்ற

சிறுவனின் தலையில் வீழ்ந்தான்.

ஆத்மாநாமுக்கு அன்று கிடைத்த தரிசனம் எனக்கு இன்று கிடைத்தது. நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே துரியன் மேலே சென்று சிறுவனின் தலையிலே வீழ்க் கண்டேன்.

கண்டதும் கேட்டதும்

உங்களுடைய கவிதைகள் எனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும்.

அ. மார்க்ஸ், (ஞானக்கூத்தனிடம்) குமுதம், தீபாவளிமலர் 4.11.99
எங்கள் சிறுகதைகளும், குறு நாவல்களும் நீண்ட வாசிப்பு ஒன்றுக்கான முன்னறிமுகங்களாக தற்போது வந்து கொண்டிருக்கின்றன. வெளியீட்டு வசதிகள் அமையும் எனில் தமிழில் வினோத வாசிப்புக்கான பின் நவீனத்துவ ஆக்கங்கள் கொஞ்சம் கூடுதலாகவே எங்களிடமிருந்து கிடைக்கும். அதுவரை கூர்ந்து வாசிக்க தமிழில் மிகமிகக் குறைவான பக்கங்களே உள்ளன என்று நாங்கள் கூறுவதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

பிரேம்: ரமேஷ், காலச்சுவடு, அக் - டிச '99

"நானொரு நாயை விலைக்கு வாங்கினேன். அதற்கு எம்.கிருஷ்ணன் நாயர் என்று பெயர் வைக்கவாமென்று நினைக்கிறேன். இதுபற்றி உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?" (ஒரு விமர்சகர் கார்ட்டில் அனுப்பிய கேள்வி)

"அந்த பெயரையே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் நாய் திருடனைக் கண்டால் குரைப்பதாக இருக்க வேண்டும். குரைக்காமல் திருடனுக்கு முன்னால் வாலாட்டுவதும் அவனது காலை நக்குவதுமாக இருந்தால் அந்த நாய்க்கு உங்களது பெயரையே தூட்டுங்கள்."

எம். கிருஷ்ணன் நாயர், *சமகாலிக மலையாள வாரிக, (சாகித்திய வார்பலம் பகுதியில் இடம் பெற்றது) 1175 கன்னி 8 தகவல் அனுப்பியவர் : முழிக்குளம் சசிதரன், நெய்வேலி

உமா : கையெழுத்துப் பத்திரிகை நடத்தியதாக சொன்னீர்களே, அதை எவ்வளவு பிரதிகள் அச்சடித்தீர்கள் ?

கவிஞர் எஸ். வைத்தீஸ்வரன் : கையெழுத்துப் பத்திரிகை என்பது அச்சடிப்பதல்ல, கையால் எழுதுவது.

சன் டிவி, வணக்கம் தமிழகத்தில், 7.11.99

இனி கவிதைகளை மொழியால் எழுதாமல் ஓவிய வடிவில் எழுதினால் குழந்தைகளும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய சிறந்த கவிதைகளை உருவாக்கலாம்.

'கலை விமர்சகர்' தேனுக்கா, சென்னை தொலைக் காட்சி - 16.11.99

மக்களுக்காக நாம் எழுதுகின்ற படைப்புகள் நம் வட்டத்திற்குள்ளேயேதானே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது ?

அது பரவாயில்லை. நமக்குள்ளாவது சுற்றுகிறதா என்பதுதான் இப்போதுள்ள சந்தேகம். வெளி வட்டாரப் படைப்புகளுக்குத் தருகிற முக்கியத்துவத்தை நமது படைப்புகளுக்குத் தருகிறோமா ?

இளமதி பதில்கள், செம்மலர், டிசம்பர் 1999

காலச்சுவடு புரியாத நீண்ட கட்டுரைகளை வெளியிட்டது... நவீன விருட்சம் விட்டுவிட்டு ஜொலித்தது.

கஜாதா, இந்தியா டுடே, நவம்பர் 3, 1999

3.7.99 சனிக்கிழமையன்று சாருநிவேதிதாவின் 'நேநோ' சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா. பேராசிரியர் கார்ந்திகேச சிவத்தம்பி தலைமையேற்க, கி.ராஜநாராயணன் நூலை வெளியிட, தங்கப்பச்சான் பெற்றுக்கொண்டார். சு.சமுத்திரம், கிராமியன், டாக்டர்.க.பஞ்சாங்கம், பிரேம் முதலியோர் பேசினார்கள். லக்ஷ்மி மணிவண்ணன் கட்டுரையாகப் படித்தார். லக்ஷ்மி மணிவண்ணன் தவிர அநேகமாக மீதி எல்லாருமே சாருநிவேதிதாவுக்குப் பேசினார்கள். புகழ்வதாக இருந்தால் எவ்வளவு தூரமும் போகலாம் என்பது நிரந்தர நியதியாகவே இருக்கிறது. எவ்வளவு புகழ்ந்தாலும், புகழப்படுபவர் முன்னெழுந்து இதென்ன மூடத்தனம் என்று தாக்கப்போவதில்லை. தன்னைப் புகழ்ந்தவரை மறுத்து கோப்பட்டு எழுந்த யாரையாவது பார்த்திருக்கிறோமா ? அப்படி யாராவது இருந்தால் அவரை நிச்சயம் பாரதரத்னா விருதுக்கு சிபாரிசு செய்யலாம். இங்கும் விஷயம் அந்த விதமாகவே போனது. அதில் நமக்கு விசனமும் இல்லை.

ஆனால் ஏற்புரைக்கு வந்த சாரு நிவேதிதா, 'மனம் நொந்தும்' ஆதங்கப்பட்டும் பேசியபோது தான் நம்மால் முன்போல் விசரந்தியாக உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை. தனது ஸீரோ டிகிரி நாவல்பற்றி ஒரு வாசக நண்பரின் எதிர்வினை தன்னை உலுக்கி விட்டது போல அவர் சொல்லியது இருந்தது. அந்த நண்பர்

மவுண்ட் ரோட்டில் வைத்து அந்த நாவலுக்காக தான் துக்கம் விசாரிப்பதாகச் சொன்னாராம். அப்படியே வேறு பலரும் எதிராகவே எதிர்வினை யாற்றியதாகவும் சொல்லி மாய்ந்து போனார். அப்போது நமக்கு இப்படிக்கே கேட்கத் தோன்றியது. 'சாரு நீங்கள் உங்களை ஒரு கலக்காரர் என்று சொல்லிக் கொள்கிறீர்கள். நண்பர் பஞ்சாங்கமும் அப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே உங்கள் எழுத்தை ஒரு கலக்கக் காரியமாக வைத்துக்கொண்டால் இயற்கையாகவே அது எதிர்ப்புகளைத்தானே உண்டாக்கும். இந்த எதிர்ப்புதானே உங்கள் நோக்கம். அப்பறம் நான் எழுதியதற்கு இப்படி எதிர்ப்பு எழுகிறதே என்று புலம்பினால் என்ன நியாயம் ? உங்களுக்கு கலக்கக் காரன் என்ற பெயரும் வேண்டும். அப்பறம் ஒருவர் தவறாமல் உங்களைப் பாராட்டவும் வேண்டும். You want hot ice? இல்லை, அது கிடைக்காது தோஸ்த...'

இதெல்லாம் போதாதென்று கடைசியாக ஒரு குண்டு போட்டார். இவரது ஸீரோ டிகிரி நாவலைப் பாராட்டி ஜெயமோகன் இவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறாராம். அதை வைத்து தனது அந்த நாவல் விஷயமாக ஆதரவளித்து, நிம்மதியும் சந்தோஷமும் தரும் இரண்டொரு நபர்களில் மிக முக்கிய நபராக ஜெயமோகனைச் சொல்லி புல்லரித்துப் போனாரே பார்க்கலாம். (தனது ஸீரோ டிகிரி நாவலை இரண்டு பேர் மட்டுமே சரியாகப் புரிந்துகொண்டிருப்பதாகவும் அவர்கள் பஞ்சாங்கமும் ஜெயமோகனும் என்று போகிற இடமெல்லாம் தற்போது சொல்லி வருவதாகக் கேள்வி.) அப்போது நமக்குள் எழுந்த கேள்வி, ஆக, இப்போது ஜெயமோகன் ஒரு பாஸிஸ்ட் ஓநாய் அல்ல. அப்படியா ? (பார்க்க. 'ஜெயமோகன் என்கிற பாஸிஸ்ட் ஓநாயின் வெறிக்கூச்சல்.' கட்டுரை. சாரு நிவேதிதா. கவிதா சரண், அக்-டிசம்பர் 98) 98 அக்டோபரின் பாஸிஸ்ட் ஓநாய் 99 ஜூலைக்குள், கோடையிலே இளைப்பாற்றிக் கொள்ள வகை கிடைத்த குளிர் தருவாய், தரு நிழலாய், நிழல் கனிந்த கனியாய், மேடையிலே வீசுகின்ற மெல்லிய பூங்காற்றாய் ஆகிவிட்டதா ?

ஏன் இப்படி இருக்கிறீர்கள் சாரு ? ஏதாவதொரு உச்சியில் தான் (அதாவது 100 டிகிரி சென்டிகிரேட் அல்லது 0 டிகிரி சென்டிகிரேட்) உங்களால் இருக்க முடியுமா ? நிதானமாக நடுத்தளத்தில் எப்போதும் இருக்க முடியுமா ? வைத்தால் குடும்பி, சிரைக்குள் மொட்டை என்ற சொல்வார்களே, அது நீங்கள்தானா ?

ஜெயந்தன், கோடு, அக். - டிச. '99

இலக்கிய ஒழுக்கம் சார்ந்த ஓரிரு வரிகளைத் தவிர கடந்த முப்பது வருடமாக சு.ரா. எதையும் கூறவில்லை. அதையே இக்கட்டுரையிலும், (சொல் புதிது, ஜூலை-செப்.99) பல்வேறு சொற்றொடர்கள் திருக்கல்களினூடாக முன்வைக்கிறார். தமிழ் சிறுநிதழ் கட்டுரைகளின் சரியான முன்மாதிரி இது.

ஜெயமோகன், துரியகிரகணத்திற்கு மறுநாள், மிருகம் வெளியீடு

சென்ற இதழில் (ஜூலை - செப்.99) வெளிவந்த சுந்தர ராமசாமியின் கட்டுரையைப் பற்றி அவருடன் விவாதிக்க நேர்ந்தது. அவருடைய கட்டுரை, கிட்டத்தட்ட சொல்புதிதின் பிரகடனம் போலவே இருந்தது.

ஜெயமோகன், சொல் புதிது, நவம்பர் '99

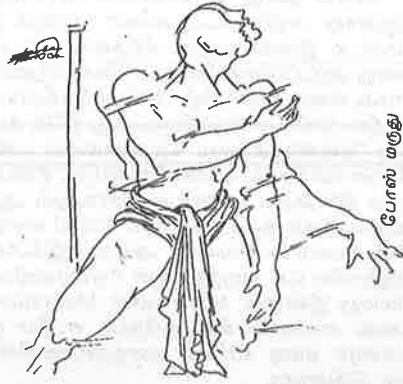
விமர்சனங்களை சகிப்புத்தன்மையுடன் வரவேற்கிறவர்கள் வளர்கிறார்கள். எதிர்மறையை விமர்சனம் வரும்போது, எதிரி யின் குரலாக அடையாளம் காணப்படுகிறது. சொறிந்து விடுவது, பாராட்டுவது, கூடவே இருந்து குலைவதுதான் விமர்சனம் என்று நினைக்கிறவனை குமட்டிலேயே குத்தவேண்டும். அடியாட்களை வைத்து இலக்கியத்தில் சாதித்து விடலாம் என்று நினைக்கிறவர்களை எண்ணி பரிதாபப்படுகிறேன்.

செந்துாரம் கே. ஜெகதீஷ், வேட்கை, ஜூலை செப். '99

அவருக்கு (ஜெயமோகன்) நான் எழுதிய கடிதத்தில் உங்களால் இந்நாடகத்தை என்னைவிடத் திறமையாக எழுதியிருக்க முடியும் என்று கூறியது மனப்பூர்வமான ஒரு கூற்றுதான்...

அலிபாபாவும் மோர்ஜியானாவும் நாடக நூலின் முன்னுரையில் தேவதேவன்

25/2/2000

போஸ் மருது

மு.த. பற்றி சேரன் கூறியது தொடர்பாக . . .

காலச்சுவடு-இதழ் 26ல் வெளிவந்திருந்த சேரனின் நோக்கான லில் மு. தளையசிங்கத்தின் கருத்துக்கள் பற்றிய அவரின் சில தவறான புரிதல்கள் சம்பந்தமாகவும் அவரிடமிருந்து, வன்முறை பற்றிய அவரது கருத்துக்கள் சம்பந்தமாகவும் நாள் சிலவற்றைக் கூறலாம் என எண்ணுகிறேன். இது எழுது சிந்தனைத் தளத்தை மேலும் விரிக்க உதவுமென நம்புகிறேன்.

மு.த. பற்றி சேரன் குறிப்பிடுகையில், "அராஜகம் சர்வாதிகாரத்தின் சமூக அமைப்பாக்கம், தொழிற்பாடுகள் பற்றிய அவரது கருத்துநிலையும் பிரக்ஞையும் இடது சாரி அரசுகள் - குறிப்பாக பழைய சோவியத் யூனியனின் அமைப்புக்களுடாக மட்டுமே பெறப்பட்டிருந்தன. வலது சாரி அரசுகள், சர்வாதிகாரங்கள் பற்றிய பகுப்பாய்வும் ஒப்பீடும் அவரிடம் சமாதானமாக இடம்பெறவில்லை. அந்த வகையில் அராஜகம் சர்வாதிகாரம் பற்றிய அவரது உள்ளார்ந்த விமர்சனங்களில் போதியளவு சமூக வரலாற்றுப் பின்னணியை அவர் பேணவில்லை. இது ஒரு முக்கியமான குறைபாடு என்பதோடு அவரது பார்வை வீச்சையும் பாதித்துள்ளது" என்கிறார்.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் இலக்கிய விமர்சனம் வெறும் பக்தி எழுத்துக்களாக, எந்தவித சமூக, அரசியல், பொருளாதார, வரலாற்று பின்னணியுமற்ற, இன்று பெரிதாகப் போற்றப்படும் பல்கலைக்கழக விமர்சனங்களால் எழுதப்பட்டுக்கொண்டிருந்த போது, அந்தப் போக்கை உடைப்பதாக மு.த. எழுதிய முற்போக்கு இலக்கியம் (1962), ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி (1963) ஆகியவை பற்றி நான் சேரனுக்கு நினைவூட்டத் தேவையில்லை. ஆகவே சேரன் எழுப்பிய குற்றச்சாட்டிற்கு மு.த.வின் முற்போக்கு இலக்கியத்திலிருந்தே பதில் தரலாம் என நினைக்கின்றேன்.

மு.த.விடம் "வலதுசாரி அரசுகள், சர்வாதிகாரங்கள் பற்றிய பகுப்பாய்வும் ஒப்பீடும் சமாதானமாக இடம்பெறவில்லை" என்ற குற்றச்சாட்டு, மு.த.வின் மெய்முதல் நோக்கை, அது அமுத்தப்படும் அவசியத்தை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாததால் ஏற்பட்டதன் விளைவே. மு.த. அமுத்தும் மெய்முதல் நோக்கு, சேரன் கூறுவது போல் "வலது சாரி அரசுகள், சர்வாதிகாரங்கள்" என்கின்ற கருத்து முதல்வாதக் கும்பலா அல்லது இடது சாரி அரசுகள் என்று சொல்லப்படுகின்ற மார்க்சிய வாதக்கும்பலா அதிக சீரழிவுகளையும் அராஜகங்களையும் கட்டவிழ்த்துவிட்டன என்று ஒப்பீட்டுப்பார்த்து புள்ளிவிபரம் எடுக்கின்ற ஆய்வாளர்களின் ஆய்வுகளை (Research)க் கோரி நிற்பதல்ல. மு.த.வின் நோக்கு தத்துவார்ந்த (Philosophical) ரீதியானது. அதன் பார்வை வேறானது. மார்க்சியம் முன்வைக்கப்படுவதற்கு முன்னரும் பின்னரும் சமயங்கள் என்ற போர்வையிலும் ஜனநாயக சுதந்திரம், சோசலிஸம் (ஹிட்லர் கூட National Socialist தான்) என்ற போர்வையிலும் எண்ணிறந்த அட்ரூழியங்களுக்கும் வார்த்தைக்கடங்காத அராஜகப் போக்குகளுக்கும் காலாக இருந்தவை வலது சாரி முதலாளித்துவ அரசுகள் என்பதில் எவருக்கும் சந்தேகம் இல்லை. இது எவராலும் ஒப்புக்கொண்ட ஒன்று. இதற்கு தனியான புள்ளிவிபரம் மு.த.வின் நோக்கத்திற்கு தேவையில்லை. ஆனால் அவருக்கு பிரச்சினை எற்படுத்தியவை, இந்தக்கைய கருத்து முதல்வாத, வலதுசாரி பிற்போக்கு அரசுகளைத் தூக்கி எறிந்து, புதிய உலகை சமைக்க வந்த மார்க்சிய அமைப்புகளும் இடதுசாரி இயக்கங்களும் அதேயளவு பிற்போக்குத்தன்மத்திற்கும் அராஜகங்களும் காலாக ஏன் இருந்தன என்பதே. இதுவே அவரின் மெய்முதல்வாத நோக்கிற்குக் காலாகிறது. இதே மு.த.

1962ல் எழுதிய முற்போக்கு இலக்கியம் என்னும் நூலில் பின் வருமாறு கேட்கிறார் :

"சர்வதேச சங்கமும் ஐ.நா. சபையும் கொண்டு வராத ஒரு சர்வதேச உணர்வை இப்போ அணுக்குண்டு கொண்டு வந்திருக்கின்றது. சாவா? வாழ்வா?

"ஆனால் வாழ்க்கை என்பதற்கு என்னைப் பொறுத்தவரையில் அர்த்தம் வேறு. மனிதன் இத்தனை காலம் வாழ்ந்தும் இன்னும் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை புரிந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. எதற்காக வாழுகிறான்?

"ஊபநிடத கால மனிதனுக்கு அந்தக் கேள்விக்குரிய பதில் ஓரளவுக்கு நன்றாக தெரிந்திருக்கக்கூடும். புத்தரின் காலத்து மனிதனுக்கு புரிந்திருக்கக்கூடும். யேசு கால மனிதனுக்கு விளங்கியிருக்க கூடும். ஆனால் இன்றைய 20ம் நூற்றாண்டு மனிதனுக்கு அது புரியவில்லை. அவனுக்கு வாழ்க்கை என்றால் தொழிற்சாலை, கட்சி, சினிமா, ஒரு கிழமை உல்லாசப் பயணமும் ஓய்வும் (ஆக முன்னேறிவிட்டதாகக் கருதப்படும் ரஷ்யியாவின் நிலையை உதாரணமாக வைத்து) என்றுதான் ஆகிவிட்டிருக்கிறது. வாழ்க்கையின் நோக்கம் அதுதான் என்றால் இன்று இறப்பதற்கும் இன்னும் ஒரு நூற்றாண்டு சென்று இறப்பதற்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது?

"இன்றைய லோகாயுத நிலை Goethe ன் காலத்தை தான் எனக்கு நினைவூட்டுகிறது. பிரெஞ்சுப்புரட்சிக்கு முன் எதையெதையோவெல்லாம் எதிர்பார்த்த மனிதனுக்கு நெப்போலியன் காலத்திற்குப் பின்வந்த நிலை ஏமாற்றமாகத்தான் இருந்தது. ரஷ்யியப் புரட்சிக்கு முன் எதையெதையெல்லாம் எதிர்பார்த்த மனிதனுக்கு ஸ்ரலின் ஆட்சிக்குப்பின் வந்த (இப்போ மாசேதுங்கின் காலத்தில்) நிலை ஏமாற்றத்தையே கொடுத்திருக்கிறது, பழைய நிலைக்கு ஒரு புதிய பெயர் கிடைத்திருக்கிறதே ஒழிய புதிய மாற்றம் கிடைக்கவில்லை. மாறாக இன்னும் தனிமனிதன் என்பவன் இன்று ஒரு பெரிய பிரித்தல் பெருக்கல் கணக்கில் வரும் ஒரு unit. அவனை சேர்ப்பதும் கழிப்பதும் அவனை பொறுத்த விஷயமல்ல. அவனைக் கையாளும் தலைவனின் விஷயம். சின்ன எல்லைப் பிரச்சனைக்கு (சீனரும் நம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் உபயோகிக்கும் வார்த்தைகளில்) அத்தனை மனிதர்கள் பலியிடப்படுகிறார்கள் என்றால் தனிமனிதனின் நிலை எந்த எவ்விற்கு இன்று உயர்ந்திருக்கின்றது?

இந்திய தளபதி ஒருவர் கூறியது எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது: எறும்பு அலைகள் போல் அவர்கள் அனுப்பப்படுகிறார்கள். மணி உயிர்களைப்பற்றி சீன அரசாங்கத்திற்கு அக்கறையேயில்லை. வாழ்க்கையின் நோக்கம் இதுதானா? முன்னேற்றம் என்பது மனிதனை சாகடிப்பதுதானா?

Goethe ன் கதாநாயகன் Faust கூறுகிறான் :

I have studied all philosophy / Medicine and jurisprudence too / Even, to my grief, theology / With fervent efforts through and through / Yet here I stand, poor fool! What's more / No whit wiser than before! . . .

அது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில். ஆனால் இருபதாம் நூற்றாண்டில் நம் மதிப்பிற்குரிய மார்க்சம் ஏங்கல்ஸ்ஸும் லெனினும் ஸ்ரலினும் மாசேதுங்கும் வந்தபின்பும் என்ன வித்தியாசம்?"

இதுதான் மு.த.வின் பிரச்சனை. ஆகவே சேரன் கூறும் வலதுசாரி அரசுகள் சர்வாதிகாரம் பற்றிய பகுப்பாய்வும் ஒப்பீடும் சமாதானமாக இடம்பெறவில்லை என்பது மு.த.வின் பார்வைக்குத் தேவையற்றது. அவர் காட்ட விரும்புவதெல்லாம் உருத்தப்போன முதலாளித்துவ சிந்தனைகளைத் தூக்கியெறிந்து, 'பொன்மயமான' உலகை கட்டியெழுப்ப வந்த இடதுசாரி இயக்கங்கள் எவ்வாறு அதே முதலாளித்துவப் போக்குகளுக்குச் சோடை போகாத வகையில் அராஜகத்தையும் அடக்குமுறையையும் கையாள்கின்றன என்பதே. ஸ்ரலினால் கொல்லப்பட்டவர்கள் ஹிட்லரால் கொல்லப்பட்ட யூதர்களை விட அதிகம் என ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. ஹிட்லர் முதலாளித்துவச் சிந்தனை வழிப் பிறந்த Facist ஸ்ரலின் சோஷலிஸ்ட் என்ற பார்வை பெற்றெடுத்த Facist.

ஆகவே இத்தகைய பிறழ்வு, இயங்கியல் பொருள்முதல் வாதச் சோஷலிச சிந்தனையில் உள்ள நோய்க்கூறின் வெளிப்பாடே. இந்த நோய்ச்கூறின் காரணத்தைத் தான் மு.த.வின் மெய்முதல்வாதம் பகுப்பாய்வு செய்கிறது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் சேரன் அகிம்சை, வன்முறை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், "இந்த இரண்டு புள்ளிகளுக்கிடையில் ஏதாவது ஒரு இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா என்பதுதான் என் சிந்தனை. இது ஒரு லட்சியம் சார்ந்த நிலைப்பாடு என்று நீங்கள் சொல்லக்கூடும். ஆனால் என்ன செய்யலாம்? மறத்தின் கட்டற்ற இடர்பாடுகளுக்கும் குறுகிய கற்பனைகளுக்கும்

அப்பால் அறம் சார்ந்தவற்றை பேணுவதுதான் படைப்பாளியின் வாழ்க்கையும் கடப்பாடும் என்று நினைக்கிறேன்" என்று கூறுவது, ஏதோ ஒரு நல்ல விஷயத்தை கூறுவது போன்ற ஒரு தோற்றத்தை ஏற்படுத்தினாலும் தான் இதுவரை கூறிவந்த மார்க்சிய அரசியலின் முதுகெலும்பான "அதிகாரம் துப்பாக்கிக் குழலின் ஊடாகவே பிறக்கின்றது" என்ற கோட்பாட்டையே கைநடுவலிட்டு எந்தவித தத்துவ, தர்க்கப் பின்புலமற்று "இரு புள்ளிகளுக்கிடையில் ஏதாவது ஒரு இடத்தைக் கண்டுபிடித்து" சமரசம் செய்ய முயல்வதும், "ஆனால் என்ன செய்யலாம்?" என்று அங்கலாய்ப்பதும் மிகவும் கவலைக்குரிய விஷயம். இதையே எம். எ. நுஃமான் அவர்களும் "வன்முறையில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை" என்று தனது பேட்டியில் கூறியபோது வெளிக்காட்டியிருந்தார்.

இந்தவித எந்த ஊசலாட்டமும் மு.த.வின் சிந்தனையில் இல்லை. அவர் கூறும் மெய்முதல்வாதம் மிகுந்த தத்துவார்த்த தர்க்க பகுப்பாய்வுப் பின்புலத்தைக் கொண்டதாக வெளிவருகிறது. சமயங்கள் கூறும் ஆதீக பண்பாட்டுக்கும், அவற்றின் வழிவரும் சமத்துவம், சுதந்திரம் யாவற்றுக்கும் இடமளிப்பதாகக் கூறும் கருத்துமுதல்வாத முதலாளித்துவ உலகு, அவற்றின் போர்வையில் அத்தகு எதிராக இயங்குவது அதன் சீர்கேட்டுள்ளால், ஆதீக மிக விழுமியங்களின் உயிரான சமதர்மத்தை இலட்சியமாக வித்துள்ள மார்க்சியமோ இச்சமதர்மத்தின் உண்மை ஊற்றுக்கண்ணாக விளங்கும் அகப்பண்பாட்டைப் புறந்தள்ளுகிறது. இப்புறத்தள்ளல்தான் மார்க்சியத்தின் நோய். அங்கேதான் ஸ்ரலின் தோற்றம் பெறுகிறான். இங்கேதான் மார்க்சியம் பாஸிசமாகி ட்ராட்ஸ் கியைக் கொல்ல அதன் கை கலிபோர்னியா வரை நீள்கிறது!

ஆகவே இவ்விரு பார்வைகளின் தவறுகளை நீக்கி அவை நீங்கிய நிலையில் அவற்றின் ஊடாட்டத்தில் (Interaction) பரிணமிப்பதுதான் மெய்முதல்வாதம். இது சரியான தத்துவார்த்த பகுப்பாய்வின் மூலம் வந்தடைந்த ஒன்றாகும். இங்கே தேவையான போராட்டத்தையும் புரட்சியையும் நடத்தவல்ல தன்னிழப்புடைய லெனின், ட்ராட்ஸ்கி தான் தோன்ற வாய்ப்பேற்படும். சமதர்மத்தைச் சாட்டாக வைத்துத் தன்னை வீக்க வைக்கும் ஸ்ரலின், கிட்லர்களுக்கு இது இடந்தரப்போவதில்லை. இங்கே "என்ன செய்யலாம்?" என்று கேள்விக்கு இடமில்லை. "என்ன செய்யலாம்?" என்று ஆதங்கமுறும் சேரன் அல்லது நுஃமான் அல்லது இவர்கள் போன்று இன்று விரக்தியால் பீடிக்கப்பட்டுள்ள புத்தி ஜீவிகள், இந்த விஷயத்தில் மு. த. சரியாகத்தான் சிந்தித்துள்ளார் என்று சொல்ல முன்வரமாட்டார்கள். காரணம் இவர்களிடம் அதற்குரிய Intellectual Honesty இருந்தபோதும், ஏற்கனவே ஆதீகம் அகப்பண்பாடு ஆகியவற்றுக்கெதிராக முனைப்புற்றுப் பழகிய இவர்களது பழக்கப்பட்ட "விஞ்ஞான பார்வையின்" குறுக்கம், மு. த. தளையசிங்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ள இடம்தரப்போவதில்லை. ஆனால் இவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டாலும் விட்டாலும் மு. த.வின் சிந்தனைகள் இன்றைய பின் நவீனத்துவ மார்க்சியப் பார்வைகளோடு சமாதரமாக செல்வதை இன்று பலர் சுட்டிக்காட்டவே செய்துள்ளனர். அக ஆழங்கள் பற்றிக் கூறும் ஆதீக அனுபவங்கள் unscientific ஆனவை, விஞ்ஞானம் நிருபணம் அற்றவை என்ற சிந்தனைதான் இன்று காலங்கடந்தவையாக மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. அக ஆழங்களை ஊடுருவும் ஆய்வுகள் மிக முக்கிய போக்காக மாறிவருகின்றன.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் சேரனின் நீண்ட நோக்கானவில் ஒரு வெற்றிடம் காணப்படுவது இங்கு சுட்டப்பட வேண்டும். இந்த வெற்றிடந்தான் மு. த. வுக்கு உரியது. அரசியல், சமூக, பொருளாதார, வரலாறு, போராட்டம், வன்முறை அகிம்சை என்று பலதும் பற்றிக் கூறிவரும் சேரன் இன்றைய உளவியல் பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. இன்றைய உளவியல் பற்றி அவர் பேசாது விடும் வெற்றிடம் தான் இனிவரும் மார்க்சியத்திற்கும் மு. த. வுக்கும் உரிய உறுதி.

வெறும் மேல்மனதிற்கும், அதன் பார்வைக்குள்ளாக்கும் சமூக, அரசியல் பொருளாதார கட்டுமானங்களுக்கிடையில் நடைபெறும் இயங்கியல் ஊடாட்டத்தை பெரிதாகவும் அதன் வழியில் வரும் மேலோட்டமான உளவியலையும் கொண்டிருந்த மார்க்சியத்துள் சற்று ஆழமான அடிமனம், நவனிலிமனம் என்ற பிராய்டின் (Freud) உளவியல் விஷயங்களை எடுத்துச்செல்வதற்கு எறிக் ஃபறம் (Eric Fromm) கடுமையாகப் பாடுபட வேண்டியிருந்தது. ஆனால் இன்றைய நவீன வளர்ச்சி இவற்றையெல்லாம் தாண்டி எங்கோ போய்விட்டது. இன்றைய நவீன பெளதீக வியல் (Physics) சிந்தனைகள் பழைய உபநிடத, பெளத்த சிந்தனைகளின் காலடியில் சரண அடைந்துள்ளன என்பது எவருக்கும் தெரியும். இந்நிலையில் நாம் என்ன செய்யலாம் என்று அங்கலாய்ப்பதில் அர்த்தமில்லை.

சேரன் தனது நோக்கானவில் மட்டற்ற வன்முறை பற்றியும் இதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பற்றியும் இதற்குப் பரிசுரமாக நம்மிடம் இவை பற்றிய சிந்தனைகள், விவாதங்கள் தேவை என்று குறிப்பிடுகையில் தயா சோமசுந்தரம் அவர்களின் Scared Minds என்ற நூல் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கிறார். ஆனால் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்லவிரும்புவது இதே தயா சோமசுந்தரம் எழுதிய "தன்னாத்தமாவை தேடியலையும் மனிதன்" என்ற நூலை சேரன் வாசித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்பதே. வாசித்துப் பார்த்தால் இன்றைய உளவியல் சொல்லும் ஆழங்கள் தெரியவரும். அதில் அவர் சுட்டிக்காட்டும் Frankl என்ற உள்பகுப்பாளரின் Man, Search for Meaning, அஸ்ஸாஜியோலி (Assogiolli) என்ற இத்தாலிய உள் மருத்துவரின் Psychosynthesis, Transpersonal Psychology இன்னும் Maslowவின் Motivation and Personality என்பவை எல்லாம் கீழைத்தேயர் கூறிய மூலாதாரத்திலிருந்து சகஸ்ரா வரை விரியும் மனத்தளங்களின் அருகே வருவதை காட்டுகின்றன.

இவை பற்றி நான் இங்கே அமுத்துவதன் முதல் நோக்கம், மு. த. கூறும் குணவியல் என்பது, இந்த மனித மனம் நிற்கும் இத்தளங்களிலேயே தங்கி நிற்கிறது. அடுத்து இதன் பின்னணியில், மார்க்சியவாதியான சேரன் கூறும், "மறத்தின் கட்டற்ற இடர் பாடுகளுக்கும் குறுமிய கற்பனைகளுக்கும் அப்பால் அறஞ் சார்ந்த வற்றைப் பேணுவதுதான் படைப்பாளியின் வாழ்க்கையும் கடப்பாடும் என்று நினைக்கிறேன்" என்பது மீண்டும் அர்த்தமற்ற ஒன்றாக வெற்றொலி எழுப்புவதன் காரணத்தையும் விளக்குவதற்கே.

இன்றைய நிலையில் அறஞ்சார்ந்தது எது? தொழிலாளர்களின் வாக்க உணர்வைப் பேணுவதா அறம்? அப்படி பேணி அவர்களை புரட்சிக்காற்றுப்படுத்தவதா அறம்? ஆனால் இன்றைய தொழிலாளிகள் முதலாளித்துவக் குணாம்சங்களைக் கொண்டு விரியும் நிலையில் (1968 பிரெஞ்சுப் புரட்சி) கேபோட் மார்க்ஸ் கூறும் புரட்சிகர மனவர்கள் அணிசேர்வதா அறம்? அல்லது சேருவோரவின் (ரெஜிஸ் டாப்ரே யின் வியாக்கியானப்படி) நிரந்தரப் புரட்சியாளர்களாய் இருக்கும் கெரில்லாக்களின் அணிசேர்வதா அறம்? அல்லது அர்த்தமற்று யந்திரகதியில் பலர் இன்று கூறுகின்ற "அறஞ்சார்ந்த மனித நேயத்தை" பேணுவதா அறம்? இந்த அறமும் மனிதநேயமும், மார்க்சியத்திற்கு வெகுகாலத்திற்கு முன்பிருந்தே ஆழமான அகப்பண்பாட்டு வேர்கள் பாய்ச்சி வந்து கொண்டிருக்கும் ஒன்று. ஆனால் இன்று அவைபற்றிய கவனிப்பின்றி தத்துவார்த்த ஒழுக்கவியல் (Ethics) பின்புலமின்றி அறம், மனிதநேயம் என்று கடைவிரிக்கும் மார்க்சியவாதிகள்தான் அதிகம். இவர்கள் பக்கம் அணிதிரள்வதா அறம்? இன்றைய தமிழிழப் போராட்டத்தில் மார்க்சிய மூலம் பூசப்பட்ட குழுக்களும் இயக்கங்களும் இந்த வாய்ப்பாட்டு ரீதியாக வரும் "மனிதநேயம்", "மக்கள் பணி" என்று சொல்லிக்கொண்டு செய்துள்ள செய்துவரும் அராஜகங்களும் கொலைகளும் எண்ணிறந்தவை. இந்த வாய்ப்பாட்டு "மனிதநேயம்", "மக்கள்சேவைகள்" தான் சோஷலிஸ ஸ்ரலின்கள் உயிர்தெழும் ஒதுக்கிடம். இங்குதான் கருத்துமுதல்வாத முதலாளித்துவ ஜனநாயக அராஜகமும் மார்க்சிய சோஷலிஸ மனிதநேய அராஜகமும் சங்கமிக்கும் தரிப்பிடம். இங்குதான், இங்கு கிடைக்கும் பசனையில்லாத முதலாளித்துவ ஜனநாயகமும் சோஷலிஸ சமதர்மமும் பாஸிஸமாக ரசவாதமுறுகின்றன.

இங்கேதான் மு. த.வின் மெய்முதல்வாதமும் அவர் கூறும் குணவியலும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. ஒரே மார்க்சிய பண்ணையில் வளர்ந்த லெனினுக்கும் ஸ்ரலினுக்குமிடையே ஏன் அத்தனை முரண்பாடு? முன்னவர் உண்மையான சோஷலிஸ வாதியா இருக்க அதே சோஷலிஸத்தை பின்னவர் தன் பயங்கரவாத சுயவீக்கத்திற்கு ஏன் பயன்படுத்தினான்? முதலாளித்துவ வாக்கத்தில் இருந்துவந்த ஏங்கல்ஸ் ஒரு முற்போக்குவாதியாக இருக்க, தொழிலாள வாக்கத்தில் இருந்துவந்த ஸ்ரலின் ஏன் அப்படி பெருமுதலாளியாக வீங்கினான்? ஓவ்வொருவருடைய தனித்தன்மை என்பது என்ன? இதன் உருவாக்கம் எதனால் ஏற்படுகிறது?

இவற்றுக்கு மார்க்சியம் கூறும் சாதாரண மனதுக்கும் சமூக, அரசியல், பொருளாதார கட்டுமானங்கள் அதன் வழிவரும் சித்தந்தங்களுக்கும் இடையே ஏற்படும் இயக்கவியல் விளக்கங்கள் பதில் தரமுடியாது. இங்கேதான் தயா சோமசுந்தரம் Maslow என்ற உளவியலாளரின் ஆய்வுகள் அடிப்படையாக வைத்துச் சொல்லும் "மனிதனானவன், மனிதின் எந்தெந்தப் படிநிலைகளில் நிற்கிறானோ, அந்தந்தத் தேவைகளை அடிப்படையாக வைத்தே அவனது வேட்கைகள், விருப்பு வெறுப்புகள், சிந்தனை, கருத்

துலகம் முதலியன இயங்குகின்றன" என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியது. இந்த மனிதனின் ஒவ்வொரு படி நிலை அனுபவங்கள் என்பவை, நாம் தற்போது அனுபவத்திற்குட்பட்டுவதற்குள் பெறுபெறுகள் மட்டுமல்ல எமது ஆதிமனித குல உருவாக்கத்திலிருந்து பதியப்பட்டுவரும் (இன்னும் முற்பிறப்புகளும் இதில் சேர்க்கப்படுகின்றன) அனுபவ அடுக்குகளையும் (Archetype Consciousness) தொடர்நிற்பவை. இந்த இடத்தில்தான் மனித இயக்கத்தை வெறும் வாக்கீதியாகப் பார்க்கும் மேலோட்டப்பார்வையில் இருந்து நாம் விடைபெறுகிறோம். இங்கேதான் லெனினின் இயக்கத்திற்கும் ஸ்ரலினின் இயக்கத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் உணரப்படும். லெனின்களை மீறி ஸ்ரலின்கள் உருவாகுவதற்குரிய காரணங்களும் அவற்றைத் தவிர்ப்பதற்குரிய வழிகளும் பெறப்படும். ஒரே தொழிலாள வாக்கத்திற்குள் இருக்கும் முதலாளிகளையும் கருங்காலிகளையும் இல்லாதொழிக்க கிராமஸ்தியோழிலாளர் அமைப்புகளிடையே கருத்தாடல், விமர்சனங்கள் ஆகியவற்றை செயற்படுத்தப் பாடுபட்டார். இதே ரகத்தில்தான் மு. த. ஒவ்வொரு அரசியல் சமூக, பொருளாதார, சித்தாந்த, கலை இலக்கிய, கலாச்சார அமைப்புகளுக்குள்ளும் "களங்கள்" என்ற சிறு சிறு குழுக்களை ஏற்படுத்தி, சுயவிமர்சனம், சுயவிசாரணை, தியானம் ஆகியவற்றை அவற்றின் ஒவ்வொரு செயல் நடவடிக்கைகளுக்கும் பின்னர் செய்ய வேண்டும் என்று "சர்வோதயமும் அரசியலும்" (1969) என்ற தனது சிறுநூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இங்கே இவை, தற்போதுள்ள ஒவ்வொரு அமைப்புக்குள்ளும் ஏற்படுத்தப்பட்டால், அகிம்சை, வன்முறை என்ற இரு புள்ளிகளுக்கிடையில் "ஒன்றைத்" தேடித்திரியும் குழந்தைத் தடுமாறல் ஏற்பட்டது. எந்தத் தீமைகளுக்கும் எதிரான, நியாயமான போராட்டம், எந்தவித அத்தூழ்நீல் கரையடைப்புக்களுமின்றி இயல்பாகவே நடைபெற்று முடியும். இதைத்தான் "மெய்முதல் நோக்கு" காட்டி நிற்கிறது. இப்பின்னணியிலேயே "பிரபஞ்ச ஐதார்த்தம்" பற்றியும் விளக்க வேண்டும். மு. த. எங்குமே, சேரன் கூறுவது போல், "எல்லாக்காலத்திற்கும் பொருந்தக்கூடிய ஒரு சர்வவியாபகமான கலைப்படைப்பு பற்றி" கூறவில்லை. அவரது சிந்தனை எப்படி கட்டுப்பெட்டிப் (static) போக்குகளை உடைத்தெறியும் dynamic தன்மை கொண்டதாக, இயங்கவியலுக்கு இடம்கொடுப்பதாகவே இருந்திருக்கின்றது. பிரபஞ்ச யதார்த்தம் பற்றி மு. த. பின்வருமாறு கூறுகிறார்: "மறுமலர்ச்சி காலத்திற்கு முன் தோன்றிய கலைப்படைப்புகள் காவியங்களாக, கற்பனையையும் அக ஆன்மீக உணர்வையும் முதன்மைப்படுத்தி முழுப்பிரபஞ்சம் தழுவியவையாக வெளிவந்தன. மறுமலர்ச்சி காலத்திற்குப் பின்வந்த படைப்புகள் அறிவுக்கு முதன்மை கொடுத்து, கற்பனையையும் அக உணர்வையும் பின் தள்ளி தாம் வாழும் உலகத்தினதும் பிரதேசத்தினதும் யதார்த்த வசனநடைப்பதிப்புகளாக வெளிவந்தன. ஆனால் இன்று மீண்டும் பிரபஞ்சம் தழுவிய அக ஆழங்களை விஞ்ஞானக் கூர்மையும் ஏறிய புதிய உருவ உள்ளடக்கங்களை கோருகின்ற காலம்." உலகம் ஒரு கிராமமாக குறுகிவர, மனிதன் மேலெழுந்து அண்டலெளயில் (Grand Tour) யாத்திரை பண்ணும் காலம், இந்த உணர்வைத்தான் பிறப்பிக்க வேண்டும். நான் எண்பதுகளில் எழுதிய "அம்புலிமாமா" என்னும் கவிதை இப்படித்தான் ஆரம்பிக்கிறது:

"உனது பெயரென்ன?"
 "சந்திரவதனி"
 "சந்திரவதனியா...?"
 "ஏன் கூடாதா...?"
 "அமெரிக்கர்களும் ரஷ்வியர்களும்
 காலபதிக்கும் பிரதேசமா உன்முகம்?
 இன்னுமா இந்தக் கற்பனைகள்?"

பிரபஞ்ச யதார்த்தம் இனிமேல் வரப்போகும் ஒன்றல்ல. இன்று நடந்து கொண்டிருக்கும் யதார்த்தம். இது மேலும் மாற்ற முறலாம். இவ்வாறே நாம் "ஆத்மார்த்தம்" பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஒரு கலைப்படைப்பு அது தோன்றிய சமூக, அரசியல் பொருளாதார, கலாச்சார பின்புலங்களைக் கடந்த பின்னரும் ரசிக்கக்கூடியதாக இருப்பது ஏன்? என்று மார்க்சாலேயே கேட்கப்பட்டு பதில் அளிக்கப்படாமல் போன ஒன்று. ஒரு கலைப்படைப்பு நம்மைப் பரவசப்படுத்துகிறதென்றால் அப்பரவசப்படுத்தும் குணக்கூறு ஏற்கனவே எம் இருப்போடு உள்ளோடி இருக்கிறது என்பதே. இன்று பரிமாணம் (Evolution) பேசுவோர், ஏற்கனவே ஆலம் விதையுள் கூர்ப்புறம் ஆலவிருட்சம் involved ஆகியிருப்பதை (Involution) ஒப்புக்கொள்வது இதை விளக்கும். இன்று

"ஐடம்" என்று லோகாயதவாதிகளால் கூறப்படும் பொருளின் இறுதி வடிவம் (finest form) சிந்தனையாகவே உள்ளது என்பதையாரும் மறுப்பதற்கில்லை. இச்சிந்தனைத் தளம் பசிபிக் சமுத்திரத்தின் Mariana Trench மாதிரி ஆழமானது. பல படி நிலைகளைக் கொண்டது. இந்த Oceanic consciousness கொள்கலன்களாகவே பிரபஞ்சத்தின் சகல ஜீவராசிகளும் உள்ளன. இதனால்தான் ஒன்றில்மேல் எம்மையறியாது இரக்கங்கொள்கிறோம், ஈர்ப்புக் கொள்கிறோம். இங்கிருந்துதான் எல்லாமே ஒன்றென்ற "மனித நேயம்" எமக்குள் ஊற்றெடுக்கிறது. இன்னும் எல்லா ஜீவராசிகளின் உள்ளிருந்து அவற்றை இன்பத்தை நாடச்செய்யும் உட்தூண்டியாக அவற்றின் உண்மை இருப்பாகவும் இயங்குகிறது. அதனால்தான் ஆதிரிவிடிகள் இருக்கும் பொருளை "சத்" என்றும் அது "சித்" (சிந்தனையாக) ஆகவே இருக்கிறதோடு ஆனந்தமாகவும் (சச்சித்ஆனந்த) இருக்கிறதென்று கூறியுள்ளனர்.

இங்கே நமது கலைப்படைப்புகள், இச்சிந்தனைப் பரப்பின் எந்தெந்தத் தளங்களைத் தொடும் வீரம் பெறுகின்றனவோ, அந்தந்தத் தளங்களுக்குரிய ரசனை அலைகள் எழுப்பப்படுகின்றன. உணர்வொப்பு போன்று ஒவ்வொரு கலைப்படைப்பும் தான் மோப்பம் கொள்ளும் சிந்தனைத் தளத்தை (உணர்வு) சென்றடைவதை காலமாற்றங்கள் மாற்றப்போவதில்லை. மாற்றமுறுவதெல்லாம் அது பற்றிய வியாக்கியானங்களும் சொல்லாடல்களும். இந்த மாற்றமுறும் வியாக்கியானங்கள் கூட, அது நிற்கும் சிந்தனைத் தளத்தோடு சம்பந்தமுடையவையாகவே இருக்கும். இதுவே ஒரு கலைப்படைப்பு தான் தோன்றிய காலங்கடந்தும் ரசிக்கப்படுவதாக இருப்பதற்குரிய காரணம்.

மு. பொ.

ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி தமிழ் எழுத்துத்தொடர்பாக எழுதியன பற்றிச் சிறிது எழுத முற்படுகிறேன். தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றியும் தமிழில் எழுத்து வடிவங்களின் போதாமை பற்றியுமான கருத்துக்கள் பல வேறு கோணங்களினின்றும் வருகின்றன. தமிழில் மாற்றங்கள் தேவையில்லை என்போரின்மீதும், எவ்வகையான மாற்றங்கள் என்பது பற்றியும் இதுவரை நிகழ்ந்துள்ள மாற்றங்கள் என்பது பற்றியும் முரண்பாடுகள் உள்ளன. தமிழில் நேர்ந்துள்ள மாற்றங்களில் அயல் உறவுகள் காரணமானவை பல. தமிழ்ச் சிந்தனையிலும் அயல் உறவுகளின் பாதிப்புப் பெரிது. எனினும், தமிழ் தன் தமிழ்த்தன்மை என தேவையோ பேணித்தான் வருகிறது. இது போன்று உலகின் பல வேறு மொழிகளும் தமக்குரிய தனிப் பண்புகளைப் பேணியே வந்துள்ளன. இது மாற்றத்தின் தேவையின் மறுதலிப்பல்ல. மாறாத எதுவுமே வாழாத ஒன்றாகத்தான் இருக்கும். தமிழ் மிகவும் மாறியுள்ளது. இந்த நூற்றாண்டின் உலகின் மாற்றங்கள் தமிழின் மீது பாரிய பாதிப்புக்களைச் செலுத்தியுள்ளன. அவற்றைத் தமிழ் எவ்வாறு உள்வாங்கியுள்ளது என்பது ஒரு விடயம். எவ்வாறு உள்வாங்க வேண்டும் என்பது இன்னொரு விடயம். முன்னையது புறநிலையானது. பின்னையது அகச்சார்பானது. இரண்டையும் கணிப்பிட்டுத்தே ஒரு மொழியின் வளர்ச்சியை ஒரு சமூகம் நெறிப்படுத்த இயலும். இந்த அடிப்படையிலேயே தமிழில் எழுத்துக்களின் போதாமை பற்றி இங்கு எழுதுகிறேன்.

இப்பிரச்சனை தொடர்பான வாதங்களில், தமிழில் அயல் மொழிப் போகளைச் சரிவர எழுத இயலாது என்பதே முதல் முதலாக முன்வைக்கப்பட்ட காரணமாகும். அது செல்லுபடியான ஒரு காரணமாயினும், அதுவே இன்றைய முதன்மையான காரணமல்ல. முன்னர் மரபுத் தமிழ் அயற் போகளை உள்வாங்கிய துறவில் தொல்காப்பியம் முதல் நன்னூல் வரையிலான இலக்கண நூல்களால் அப் போகளைத் தமிழ்ப்படுத்தும் விதிகளை வகுக்கவும் அவற்றைக் கடைப்பிடித்துத் தமிழில் அப் போகளைக் குழப்பமின்றிக் குறிப்பிடவும் முடிந்தது. இன்று அவ்வாறு செய்ய இயலாத நிலை உருவாகிவிட்டது. ஏனென்ற பழைய விதிகள் புதிய தேவை கட்டு முகங்கொடுக்கப் போதாதவையாகி விட்டன.

அயற்சொற்கள் தமிழில் முன்று தளங்களிற் செயற்படுகின்றன. ஒன்று, தமிழரார் நம் மொழிப் பிரயோகத்தின் ஒரு பகுதியாகக் கையாளப்படும் சொற்களினது. (இங்கு, வலிந்து திணிக்கப்படும் வடமொழிச் சொற்களையோ ஆங்கிலச் சொற்களையோ பிற அயல்மொழிச் சொற்களையோ நான் கருதவில்லை.) இவற்றுக்கு மாற்றுத் தமிழ்ச் சொற்களை வழங்க முடியாதளவுக்கு இவை தமிழ் மொழியில் ஆழ வேருன்றிவிட்டன. இங்கு, தமிழ் மொழி என நான் கருதுவது, கொச்சை தவிர்ந்த அன்றாட மொழி வழக்கினது. இதே தளத்திற் தமிழரின் பேர்களும் அடங்கும். கிறிஸ்துவர்களும் முஸ்லிம்களும் மட்டுமன்றி இந்தக்கள்

எனப்படுவோரும் அல்லாத பிற தமிழரும் மரபுத் தமிழுக்கு உடன்பாடற்ற ஒலிச் சேர்க்கைகளையும் ஒலிகளையும் தமது பேர்களிறி கொண்டுள்ளனர். இவற்றுக்கு உதாரணங்கள் தந்து எனது குறிப்பை நீட்ட நான் விரும்பவில்லை.

அடுத்த தளம், நாம் அறிய வருகிற அயல் ஊர்கள், மனிதர், புதிய பண்டங்கள் ஆகியவற்றின் பேர்களினது. இவற்றுட் சில, நாளடைவில் முதலாவது தளத்துக்கு இடம் பெயரலாம். அப்பெயர்வின் போது, அவற்றுள் ஒரு பகுதி ஒலிமாற்றமும் பெறலாம். ஆயினும் இவை அன்றாடம் தமிழர் சந்திக்கும் சொற்கள். இவற்றைத் தமிழர் எவ்வாறு உச்சரிக்கின்றனரோ அவ்வாறு உச்சரிக்காமல் தமது கருத்துக்களை மற்ற வர்களுக்குச் சரிவர விளக்க முடியாது என்பது யதார்த்தம். தமிழரிடையே, இயன்ற வரை மூலத்துக்கு நெருக்கமாக உச்சரிக்கும் முறைப்பு அதிகமாகி வருவதையும் நாம் காணலாம்.

முன்றால்து தளத்தில் உள்ளவை, பரவலான மொழிப் பிரயோகத்தின் ஒரு பகுதியாக இல்லாத கலைச் சொற்கள் போன்றவை. விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பம், மருத்துவம், வணிகம், சட்டம், அரசியல் போன்ற பல்வேறு துறைகளிற், கணிசமான அயற் கலைச் சொற்கட்குரிய தமிழ் மாற்றுச் சொற்கள் இல்லை. எனவே பெரும்ளவும் ஆங்கில வாயிலாக நம்மை வந்தடையும் விதமாகவே அச் சொற்கள் அத்துறை சார்ந்தோரார் தமிழிலும் பாவிக்கப்படுகின்றன. இச் சொற்கட்கு மாற்றுச் சொற்கள் வருமோ வராது என்பது ஒருபுறமிருக்க, அவ்வாறு வந்தாலும், தமிழர், பல அயற் சொல் வடிவங்களையே தொடர்ந்தும் பயன்படுத்துவர் என்று எதிர்பார்க்க நிறைய இடமுண்டு.

இன்றைய தமிழின் தேவை வெறுமனே அயற் சொற்களை அவற்றின் மூல மொழியில் உள்ளவாறே செம்மையாக உச்சரிக்கும் தேவையல்ல. அவ்வாறு செய்வது இயலுமான ஒன்றும்ல்ல, தேவையான ஒன்றும் அல்ல. உலகில் எந்த ஒரு மொழிக்கும் அவ்வாறான ஆற்றல் இல்லை. ஏனெனின் மனிதரின் குரல் உறுப்புக்கள் எழுப்பக்கூடிய எல்லா ஒலிகளையும் உள்ளடக்க வல்ல மொழியோ எழுத்துமுறையோ எதுவும் இல்லை.

தமிழர் ஒரு எழுத்தின் மாற்று ஒலி வடிவங்களாக அல்லாது தனித்துவமான ஒலிகளாக (அதாவது ஒலியன்களாக) இன்று அடையாளங்காணுகிறவற்றுக்குத் தனி எழுத்துக்கள் தேவையாகின்றன. (ஒலி அடையாளங்களால் இத்தேவையை நிறைவு செய்வது பற்றி விமர்சிக்க நிறைய உண்டு.) தமிழ்ப் பேச்சைத் தமிழ் எழுத்தாற் குழப்பத்திற்கிடமின்றித் தர முடியாதாயின், தமிழ் எழுத்துக்களிற போதாமையின், தமிழ் இன்றைய பிரச்சனையின் அடிப்படையும் இதுவே.

இவ்வகையில் k-g-h; c-j-s; t-d; th-dh; p-b ஆகிய ஒலி வேறுபாடுகள் இன்றைய தமிழ் எழுத்துக்களால் நிறைவு செய்ய இயலாதவை. ஆயினும் இவ் வேறுபாடுகள் பேச்சு மொழியின் கருத்துப் பரிமாறலில் குழப்பம் ஏற்படாதிருக்க அவசியமானவை. (G)ரூபு, ப(B)ரூபு என்று எழுதிப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதைவிட ரூபு, Brூபு என எழுதுவது யோக்கியமானது. இவற்றை விட f, z ஒலிகளும், சில ரது கருத்தில், zh ஒலியும் தமிழுக்கு முக்கியமானவை. f = ஃப் என்றும் zh = ழு என்றும் கொள்வது தமிழைத் தான் சிதைக்கிறது. ஈழத்தில் t = r எனவும் தமிழகத்

தில் t = l, ட எனவும் வருவது நாம் அறிந்ததே. ஈழத்துத் தீர்வு தமிழின் முகர ஒலியைத் தவறாகப் பிரயோகிப்பதன்றி வேறல்ல.

தமிழுக்கு ஸ, ஷ, ஹ, ஜ என்பன இன்று இன்றியமையாதனவாகிவிட்டன. மேலும் அறு எழுத்து வடிவங்கட்கு உடனடியான தேவை உள்ளது. அயல் உயிர் ஒலிகளைப் பொறுத்தவரை, பேச்சுத் தமிழில் அவற்றின் அந்தஸ்து தனி எழுத்துக்களை வேண்டி நிற்கும் அளவுக்கு வளரவில்லை.

இவ்வாதங்கள் 24 வருடங்கட்கு முன்பு நான் சுருக்கமாக முன்வைத்து 15 வருடங்கள் முன்பு விரிவான விளக்கங்களுடன் Indian Journal of Linguistics (Vol.45, pp.55-101) ஏட்டுக்கு நண்பர் தி. கந்தையாவுடன் எழுதியவை. அன்று இருந்ததை விட இன்று புதிய எழுத்துக்கட்கான தேவை பெருகிவிட்டதை நாம் உணர்கிறோம்.

மறுபுறம் ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதியுடைய தரப்பின் நியாயங்கள் மொழிப் பற்றிய அவரது பார்வையினின்று எழுவன. ஒரு வேளை நானும் அவரும் இரண்டு வேறு மொழிகளைப் பற்றி எழுதுவதாலேயே நம்மிடையே பாரிய கருத்து முரண்பாடு உள்ளது என நம்புகிறேன்.

தமிழரின் புலப்பெயர்வு காரணமாக, நீண்டகாலமாக நாம் அசட்டையாக இருந்த ஒரு விடயம், பெரும் முக்கியம் பெற்றுள்ளது. எனினும் தீர்வுகள் இன்றைய நெருக்கடியை மட்டுமன்றி இனி வரக்கூடிய பற்றிய ஒரு பார்வையையும் கருத்திற்கொண்டு அமையுமாயின் அது தமிழுக்கு நல்லது.

சி. சிவசேகரம்

அழகுநீர்

இருதயராஜின் 'பகடை விளையாடும் படையப்பா' கட்டுரையும் சரி, 'புதிய கலாச்சாரம்' கட்டுரையும் சரி, ரஜினியின், ரஜினியை முன்னிறுத்தும் சக்திகளின் நோக்கிலிருந்து படையப்பா தொடர்பான விஷயங்களை அம்பலப்படுத்துகின்றன. கூறும் விஷயங்கள் சரிதாம். ஆனால், இந் நோக்கு, மக்களை (ரசிகர்களை) ஒன்றும் தெரியாதவர்களாக அப்பாவிக்களாகக் காண்கிறது. சூத்திரதாரிகள் ஆட்டி வைக்கும் பொம்மைகளாக அவர்களைப் பார்க்கிறது. ரசிகர்களின் நோக்கிலிருந்து பங்கேற்பாளர்களின் பார்வையிலிருந்து படையப்பாவைப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. ரசிக்கர்களுக்குக் கிடைக்கும் கொண்டாட்ட மனநிலை, சமூக நிலையில் கிடைக்கும் முக்கியத்துவம், அங்கீகாரம், பதவிகள், ரஜினியை வைத்துத் திட்டமிடும் எதிர்கால ஆசை - விஷயங்கள் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை.

விவாதம் பகுதியில் கிரா. சங்கரன் 'பெளத்தரான இளங்கோ' என்று எழுதுகிறார். இதற்கு முன் செல்வி திருச்சந்திரனின் சிலப்பதிகாரம் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றிலும் இளங்கோவைப் பெளத்தர்

என்று கூறியிருந்ததைப் படித்திருக்கிறேன். இது எனக்கு வியப்பான செய்தி. இளங்கோ, சமணர் என்பதற்கு வெளிப்படையான சான்றுகள் இருக்கும்போது பெளத்தர் என்னும் கருத்து எந்த அடிப்படையில் கூறப்படுகிறது? இளங்கோ பெளத்தர் என்னும் சிந்தனைக்குழு ஒன்று தமிழகத்தில் உள்ளதா? இலங்கையில் தான் இக்கருத்து உள்ளதா? எனக் கேள்விகள் எழுகின்றன.

கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை நன்றாக இருந்தன. மணிவண்ணனின் கவிதைகள் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன.

பெருமாள் முருகன்

ஆத்தூர் பிரேம் : ரமேஷ் நேர்காணல் தமிழ்ச் சூழலில் அபூர்வமாக வாய்த்துள்ளது. அவரவர்க்கான உரிய இடத்தினை வழங்கி, முரண்பாடுகளை அங்கீகரித்து உரையாடலை நிகழ்த்துகின்றது. சக கலைஞர்களின் பங்களிப்பின் சிறப்பியல்புகளை பாராட்டுகின்றது. முரண்பட்டு விமர்சிக்கும்போது போக்குகளைச்சட்டி விமர்சிக்கின்றது. காழ்ப்புணர்வு அறவே அற்றதாய் காத்திரமான உரையாடலை நிகழ்த்துகிறது. தமிழ்ச் சமூகம் மீதான ஆழ்ந்த கரிசனத்தையும், தத்துவ ஓர்மைமிக்க தரிசனத்தையும் கொண்டியங்குகின்றது. பின் நவீனத்துவங்கள் முதலான மேலைப்புலச சிந்தனைப் பள்ளி நோக்கங்களையும் போக்கங்களையும் செல்நெறிக்களையும் 'மேனியர்'வாகப்

பாவனை பண்ணுவோர் மத்தியில், 'போபியா'வாகப் புறந்தள்ளுவோர் மத்தியில் அவற்றிற்கு இங்குள்ள பொருத்தப் பாட்டை இனங்காட்டிப் புது வாயில் திறக்கிறது. பெரியாரியத்தையும் அம்பேத்கரியத்தையும் மார்க்சியத்தையும் மறுதலிக்காமலே அவற்றின் போதாமையைச் செழுமைப்படுத்த வல்ல நோக்கில் ஆக்கபூர்வமான உரையாடலை பின்னை நவீனத்துவங்களுடன் நிகழ்த்துகின்றது.

பிரேம் : ரமேஷ்கு ஒரே ஒரு கேள்வி : ஜெயமோகன் இலக்கியம் பற்றிப் பேசிய தருணங்களிலும் எழுதிய பக்கங்களிலும் எல்லாம் தங்கள் பிரதியாக்கக் கருதுகோள்களைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ மறுத்து வந்த போதிலும் அவரது விஷ்ணுபுரம் தமிழின் மிக முக்கியமான ஒரு பிரதி, அவரது கதைப்பரப்பு தீமைகளின் நாடகம் என்கிற வகையில் மார்க்சியத்தையும் உடையதாகிறது என மனமாரப் பாராட்டுகின்றீர்கள். தங்கள் நெருங்கிய நண்பரான போதிலும் சாருவின் ஸ்ரோ டிகிரி பற்றிய வாசிப்பில் அதில் வெளிப்படும் மதவாதம் குறித்து விமர்சிக்கின்றீர்கள். இது காய்தல் உறுத்தலற்ற தங்கள் ஆய்வுப் பண்பிற்குச் சான்றாதாரமாகின்றது. ஆனால் ஜெயமோகனின் அப்புணைகதை எழுத்துக்கள் பேச்சுக்களுக்கு ஊடாக வெளிப்படும் அகங்கார மமதை, அபத்தமான அதிர்ச்சி மதிப்புத் தீர்ப்புக்களை நீங்கள் எவ்வாறு எதிர்கொள்கின்றீர்கள்?

ஏனெனில் இப்போதும் கூட அவரது இத்தகைய தீர்ப்புக்கு ஆளாகிக் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டிருப்பது நீங்களும் கூடத்தான்.

குமுதம் தீபாவளி மலரில், 'மதவாதம்' என்ற போபியா இன்று இடதுசாரிகளால் அரசியல் உள்நோக்கத்துடன் கிளப்பி விடப்பட்டு அறிவு ஜீவிகளால் பரப்பப்படுகிறது. மரபு சார்ந்த எல்லாவற்றையும் மதம் சார்ந்தது என்று முத்திரை குத்தி நிராகரிக்கிறார்கள் அளவு இந்த அரசியலில் அபத்தம் முற்றிவிட்டிருக்கிறது. விஷ்ணுபுரம் மீது மட்டுமல்ல; குமுதத்தைப் பெண்கள் ஆண்கள் நாவல் மீதும் ஸீரோடிகிரி நாவல் மீதுங்கூட முத்திரை குத்தப்பட்டிருக்கிறது. அரசியல் அன்றாடங்காட்சிகள் ஓரமாக அமர்ந்து முத்திரை குத்தட்டும், அது அவர்களுடைய தொழில், பிழைப்பு சுய அடையாளம்' என அருளிப்போந்துள்ளார். இலக்கியம் பற்றிப்பேசும் தருணங்களில் எல்லாம் உங்கள் கருத்துகள்களைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ மறுத்து வந்ததை வேண்டுமானால் நீங்கள் பொருட்படுத்தாமல் புறந்தள்ளிப் போகலாம். அதனை நாங்களும் உங்கள் பெருந்தன்மையான சபாவம் என விட்டுவிடலாம். ஆனால் 'ஜெயமோகனின் அரசியல்' பேசுந்தருணங்களிலும் நீங்கள் மௌனம் சாதிக்கலாமா? இத்தருணத்தில் என்னதான் உங்கள் பதில்?

வே. மு. பொதியவெற்பன்
கும்பகோணம்

கிளிநொச்சியில் ஒருமுறை காலச்சுவடு விமர்சனக் கூட்டத்தில் பங்கேற்கக் கிடைத்த வாய்ப்பின் பின்னர் ஒவ்வொரு இதழையும் தவறாமல் படிக்கத் தொடங்கி விட்டேன். காலச்சுவட்டுக்கு எங்கள் எரியும் பிரச்சினை பற்றி ஓர் கட்டுரை எழுதி எங்கள் மண்ணின் அவலங்களை வெளி உலகத்திற்கு தெரியப்படுத்த வேண்டும் என்று நீண்ட நாளாக எண்ணியும் இன்று வரை எழுதவில்லை, இருந்தாலும் உங்களை யூலை - செப்டம்பர் இதழில் வெளிவந்துள்ள உருத்திரமுர்த்தி சேரனின் பேட்டி அந்த பணியை செவ்வனே செய்திருக்கின்றது. நன்றி.

"வன்முறையை வெளியே நின்று பார்க்கின்ற போதுதான் அதற்குள் ஒரு மாயக் கவர்ச்சியும் மனோரதியுமும் அபரிதமாக இருக்கின்றது. அதனூடாக இரத்தமும் தசையும் எலும்புமாக வாழ்ந்து பார்க்கின்ற போதுதான் வன்முறை, மற்றும் புரட்சிகர வன்முறை அனைத்தின் மீதும் பூசப்பட்டுள்ள கவர்ச்சிகரமான மேல் பூச்சு இலக்குவில் உதிர்ந்துவிடும் என்று தோன்றுகின்றது."

என்ன வார்த்தைகளினது எங்கள் பிரச்சினையை வைத்து பிழைக்கப் பழகிக் கொண்ட தமிழ் நாட்டு அரசியல்வாதிகள், இலக்கியவாதிகள், சினிமாக்காரர்கள் ஒவ்வொருவர்க்கும் நெற்றியில் அடித்தால் போல். இங்கே வாருங்கள் ஐயா, வந்து வாழ்ந்து பாருங்கள், அதன் பிறகு பேசுங்கள் தமிழ் வீரம். சிங்கள ஆயிக்கும் சினத் தெழுந்த புலிகளுக்கும் இடையில் மக்கள் படும் பாடு. "பிரச்சினை வேண்டாம், நாளைப்பிடி" என்ற கட்டத்தில் தான் நாங்கள் நிற்கின்றோம். எங்களுக்காக குரல் கொடுக்க பல சேரன்கள் தேவை.

அ. விஜயதேவன்
மட்டக்களப்பு

காலச்சுவடு இதழ் 26 நீண்டகாலத்திற்குப் பிறகு வவுனியா புத்தகக்கடை ஒன்றிற்கு ஒரே ஒரு பிரதி மட்டும் வந்திருந்தது. வாங்கினேன். எல்லா இதழ்களும் போலவே ஒருவேளை கட்டுக்கோப்புடன் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்கிற தினுசில் 26வது இதழின் அமைப்பும் இருக்கிறது. இது காலச்சுவடுவின் தனித்தன்மையா அல்லது அவ்வாறானதொரு மரபுக்குள் கட்டுண்டு போயிற்றா? இதழமைப்பின் மாற்றம் குறித்து ஆசிரியர் குடியோசிக்கலாம்.

'தகப்பன் கட்டளை' - துத்தராயியின் கவிதை சொற்கள் வலிமையற்று, அளவிற்கு அதிகமான நீட்சியுடன், இத்தனை சொற்கள் தேவையான என்கிற கேள்வியை எழுப்பிற்று. தேவையற்ற அல்லது அப்படி நினைக்கத் தோன்றுகின்ற சொற்கள் கவிதையின் மேலெழும்போது அர்த்தங்கள் மங்கிப்போய் விடுகின்றன. கவிதைகள் படிப்பவனுடைய எண்ணங்களைக் காலிக் கொண்டு எண்ணற்ற தூரங்களைக் கடந்து, சுடர்ந்து சுழலும் மையமொன்றில் வாசக மனதை வீசியெறிந்துவிட்டு அது

தன் வழியே போய்விட வேண்டும். படைப்பின் மீதான வாசகனின் தேடலில் ஏற்படும் உந்துதலை இங்கு அவசியம். அந்த உந்துதல் காலச்சுவடு (இதழ் 26)வின் மீதுள்ள எத்தனை கவிதைகளில் நிகழ்கிறது?

'கனி' 'சந்தியாசி' ஆகிய இரண்டு சிறுகதைகளின் மொழியும் ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையிலிருக்கிறது. 'கனியும்' 'வெளிச்சமே' வெள்ளம் போல்' (மொழியெயர்ப்பு) வும் மறுபிரசுரமாகியிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. வெளிச் பிரதேசங்களிலிருந்து வெளியாகும் சஞ்சிகைகளோ புத்தகங்களோ கூட எமக்குப் பார்க்கக் கிடைப்பதில்லை, கிடைத்தாலும் உரிய காலத்தில் கிடைக்க சாத்தியமே இல்லை. அப்படியிருக்க வெளிநாடுகளிலிருந்து வருபவை பற்றி கேட்கவே தேவையில்லை. திண்ணை, இனியும் தூல் கொள் போன்றனபற்றி கேள்விப்பட்டதோடு சரி, அவற்றின் இலக்கியப்பணி குறித்து காலச்சுவட்டில் மறுபிரசுரமாகியிருக்கும் கதைகளைப் படிக்கிறபோது ஓரளவு முன்னேற்றமாக உணரமுடிகிறது. இந்த இடத்தில், காலச்சுவடு செய்துவரும் சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகள் புத்தகங்கள் தொடர்பான அறிமுகம் சிறந்த முறையினைக் கொள்ளலாம்.

'தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் குறித்த குறிப்புகள்' இன்னும் விரிவாக எழுதப்பட

டிருக்கலாம். இருக்கிற எழுத்துகளைக் கொண்டு எழுதும் சொற்களையே புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை, புரிந்துகொள்ளச் சிரமமாயிருக்கிறது என்று கூச்சலிட்டிருக்கொண்டிருக்கிறது ஒரு கூட்டம். இந்த வட்சணத்தில் புதிய எழுத்துக்களைக் கண்டுபிடித்து அல்லது இருப்பவற்றைச் சீரமைத்து அல்லது தூய தமிழ் சொற்களை பழக்கத்திற்கு கொண்டுவந்து விட்டால் தமிழனுடைய தலைவியே மாறிவிடும் என்று கருதுகிறார்கள் போலும். சமூகத்தில் புறையோடிப்போயுள்ள உடனடி மாற்றத்திற்குட்பட வேண்டிய எவ்வளவோ விசயங்கள் மீந்திருப்பதை ஏன் மொழிச்சீர்திருத்தம் பற்றிப் பேசுவோர் கண்டு கொள்ளவேயில்லை? 'ஆயிரம் ஆண்டு களாக பழகிய ஒலியே இந்தப் பாட்டுகிற தென்றால் புதிய ஒலிகள் தமிழர் நாவில் பிசிரின்றி நடைபயிலும் என்பதற்கு யார் உறுதிகூறப்போகிறார்கள்?' என்ற ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதியின் கேள்வியோடாவது இந்தக் கேலிக்கூத்துகள் முற்றுப்பெறமா?

பேட்டியில் கவிதையும் அரசியலும் புலம்பெயர்வுமும் என மூன்று பிரிவாக, ஒரு கவிஞர் என்பதைவிட பத்திரிகையாளர் என்ற ரீதியில் அரசியலை முதன்மைப்படுத்தி, சேரனிடம் பெரும்பாலான கேள்விகள் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் தந்திருக்கும் பல நல்ல பதில்கள் மூலம் அவருடைய, ஈழப்போராட்டம் தொடர்பான இன்றைய கருத்துநிலையை உணரமுடிகிறது. அதே நேரம் தன்பக்க அரசியலை தனது தளத்தில் நின்ற மிகத்துல்லையமாக நிறுவியிருக்கிறார் என்றும் கருதலாம்.

சந்திரபோஸ் சுதாசர்
வவுனியா

தாமிரபரணிப் படுகொலை பற்றின ஆய்வறிக்கை படித்தேன். உண்மைகளை அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. அங்கு பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காக மனம் வேதனைப்படுகிறது. சமீபகாலமாய் காவல்துறையினரின் அத்துமீறல்கள் நம்நாட்டில் அதிகரித்து வருகின்றன. இது தொடருமானால் நிறைய குழப்பங்களை நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். காவல்துறையை சார்ந்தவர்கள் 'obey the order' என்று செக்குமாட்டுத் தனத்துடன் பணியாற்றி வருகின்றனர். அவர்களுக்கு மனித நேயத்தையும், நல்ல பண்புகளையும் கற்றுத் தரவேண்டும், அதுவும் உடனடியாக. இல்லையேல் தெருமுனைகளில் பார்த்துவரும் ரவடிகளை வரும் காலங்களில் சீருடையில் பார்க்க நேரிடும்.

விஜயமனோகரன்
புன்செய் புளியம்பட்டி

காலச்சுவடு இதழ் 27இல் 'புத்தரின்' கருணை பொங்கும் அட்டைப்படம் அழகு. அதைத் தொடர்ந்து எஸ். ராமகிருஷ்ணனின் 'பால்யநதி' அருமையான படைப்பு. நல்ல உத்தி. கரு. புதுமை. பலமுறை படித்து ரசிக்க வேண்டிய கதை.

'பிரேம் - ரமேஷின்' மிகமிக நீண்ட பேட்டியினை இரண்டு முன்று முறை படித்தேன். என்ன சொல்ல வருகிறார்கள் என்பதை என்னால் கிரகிக்கவே முடியவில்லை. அது எனது குறையாகவும் இருக்கலாம். சொல்வதைத் தெளிவாகச் சொல்லலாமே. இது ஆய்வாளர்களுக்கு மட்டுமே பயன்படலாம். சாதாரண வாசகனைக் குழப்பினால் அவன் 'இலக்கி

யத்தைக் கண்டே அரண்டு ஓடிப்போகக் கூடும். நுஹானின் பேட்டிகளையும் கட்டுரைகளையும் படிக்கும்போது ஏற்படும் தெளிவு வாசகனுக்கு ஏற்பட வேண்டாமா?

கே. வைத்தியநாதேஸ்வரன்
நெய்வேலி

அ. இருதயராஜ் தமிழக மக்களின் சினிமா மோகத்தால் தனியொரு மனிதனின் மாயக்கவர்ச்சியில் தனக்குதானே பவி செய்துகொள்ளும் விபீரத்தை கட்டுரையில் சுட்டிக் காட்டினார். ரஜினி என்றொரு மனிதன் ஏதோ தேவலோக தூதரை போல சித்தரிக்கும் விதமாக படம் பிடிக்கும் கீழ்தரத்தை சுட்டிக்காட்டியவர், இவருக்கு முன்னோடியாக இருந்த எம்.ஜி. ஆரை ஆழமாக விமர்சிக்க மறந்து விட்டார். அரசியலில் சினிமா நுழைய பெரிதும் உதவியவர் எம்.ஜி.ஆர். என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை.

சிவம்
மதுரை

அக்டோபரில் வெளிவந்த 'காலச்சுவடு' இதழைப் படித்தேன். சில கட்டுரைகள் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தன. சிறிது காலமாக நான் காலச்சுவடு வாசகனாக இருந்தாலும் தற்பொழுதுதான் கடிதம் எழுதுகிறேன். இதழ் 27-ல் இடம் பெற்ற தாமிரபரணி கட்டுரை மிகவும் பொருத்தமானதாகத் தோன்றியது. 'படையப்பா' கட்டுரை வாசகர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒன்றுதான். அந்த கட்டுரையில் அ. இருதயராஜ் கூறியுள்ள தகவல்களுக்கு ஆதாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தால் வசதியாக இருந்திருக்கும்.

லஷ்மி மணிவண்ணன், மாலதி இருவர் கவிதைகண்டு புரியக்கூடியவையாக இருந்தன. நேர்காணலைப் பொருத்தளவில் சேரன், சின்னக்குத்தாசி போன்றவர்களின் பேட்டியைப்போல் நுழைய முடியவில்லை. அதற்காக குறை கூறவில்லை. எனக்கு வாசிப்பு பழக்கம் அதிகம் இல்லையென்று தோன்றுகிறது. இதழ் 27-ல் மிகவும் எனக்கு பிடித்தது 'மரியா' கதைதான். மிகவும் நன்றாக இருந்தது. 'காப்ரியல் கார்ஸியா மார்க்வெஸ்' ஐ பாராட்ட வேண்டும். அதனை தமிழில் மொழிபெயர்த்து தந்த கோ. ராஜாராம் மிகவும் பாராட்டப்படக்கூடியவர்.

காலச்சுவடு இதழ் முன்னமே விட தற்பொழுது சமூகத்தில் அதிகம் அக்கறை செலுத்துவது மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கிறது. முன்பு காலச்சுவடு வாசகனுக்கு என்று வந்த இதழ், தற்பொழுது எல்லோரும் படிக்கலாமென கொடுத்திருப்பது பாராட்டப்பட வேண்டிய விஷயம். இப்படி சமூக அக்கறையுள்ள இதழ் ஆசிரியர்களுக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

ர. வி. முத்துப்பாண்டி
அருளாச்சி

தாமிரபரணிச் சம்பவம் குறித்த அறிக்கை 30 வருடங்களுக்கு முன் நடந்த கீழ்வெண்ணிச் சம்பவங்களை நினைவு படுத்துகிறது. ஒரு சுதந்திர நாட்டில் நம்முடைய மக்களையே கொல்வதற்கு போலீசுக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுத்தது யார் என்ற கேள்வி தோன்றுகிறது. சாதிய மேலாதிக்கத்தை ஓடுக்குவதாக பறைசாற்றிக்கொள்ளும் இந்த திராவிடக் கட்சிகள் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அரசு எந்த

ரத்தை போராடும் எளிய மக்களுக்கு எதிராகவே பயன்படுத்தி வருகின்றன. இன்று சந்தர்ப்பவாத அரசியலைத் தவிர இந்த திராவிடக் கட்சிகளில் எந்தச் சமூக உணர்வும் எஞ்சியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பிராம்மண ஆதிக்கத்தை கேள்விக்குட்படுத்தி பிராம்மணர் அல்லாதோரை ஒன்று திரட்டியதுடன் இவர்களுடைய பணி முடிந்துவிட்டது என்று தோன்றுகிறது. அதற்குப் பின் நடந்த அதிகாரப் பங்கீட்டில் சுயநல சக்திகள் மேலோங்கி இந்த சமூக ஒருங்கிணைவைத் தகர்த்து இன்று தமிழ்ச் சமூகம் பல்வேறு சாதிப் பிரிவுகளாக சிதறண்டு கிடப்பதுதான் இந்த திராவிடக் கட்சிகள் 30 ஆண்டு களில் சாதித்தது. சமூக உறவு நிலைகள் பாழ்பட்டு, வெற்று ஆர்வாரமும், வாய்ப்பேச்சும் மேலோங்கி உண்மையான கலை இலக்கிய உணர்வுகள் பின்னுக்கு தள்ளப்பட்டு தமிழ்க் கலாச்சாரத்தை முழுக்க முழுக்க வர்த்தகமயமாக்கும் வேலையைத்தான் இந்த திராவிடக் கட்சிகள் 30 ஆண்டுகளில் செய்துள்ளன. செறிவான கலை, இலக்கிய உணர்வுகளும், மனித உரிமைக்கான சமூக இயக்கங்களும் மிக மிக பலகீனமடைந்துள்ளன.

எங்கும் சினிமா, எதிலும் சினிமா என்பதுதான் இந்தக் கட்சிகளுடைய ஒரே அணுகுமுறையாக உள்ளது. யாரைப் பேட்டி எடுத்தாலும் இவர்களுடைய டிவி பேட்டியாளர்கள் அவர்களுடைய சினிமா தொடர்புகளைப் பற்றித்தான் அதிகம் கவலைப்படுகிறார்கள். குடும்பத்தில் உள்ள நபர்களை திடீரென்று பேட்டி எடுக்கும் போதுகூட அவர்கள் கேட்கிற கேள்வி உங்களுக்கு பிடித்த நடிகர், நடிகை யார் என்பதுதான். மற்றதுகூட நீங்கள் விரும்புகிற புத்தகம் எது, உங்களுக்கு பிடித்த எழுத்தாளர் யார் என்று கேட்க அவர்கள் நினைப்பதில்லை. சினிமாவில்கூட இந்த வன்முறையும், ஆபாசமும் நிறைந்த தமிழ் வர்த்தக சினிமாவைத் தான்மேல் இவர்களுடைய பார்வை செல்வதில்லை. ஒரு உண்மையான கலைப் படைப்போ, சீரிய இலக்கியமோ தமிழனுக்கு தேவையில்லை என்கிற முடிவுடன் இவர்களுடைய டிவிக்களும், பத்திரிகைகளும் செயல்படுகின்றன. ஆன் பினை உறவுகள் கொச்சைப் படுத்தப்பட்ட, கண்ணாடித்தனமான வன்முறைகள் நிறைந்த தமிழ்ச் சூழலுக்கு இவர்களுடைய தொடர்பு ஊடகங்கள் கணிசமான பங்காற்றியுள்ளன.

எந்த மொழிச் சூழலிலும் மாற்றுக் கலாச்சாரத்திற்கான குரல்கள் தங்களுக்குரிய இடத்தைப் பெறுவதற்கான எல்லா சாத்தியப்பாடுகளும் அந்த மொழிக் கட்டமைப்புக்குள்ளே உள்ளன. அதுவே ஒரு விரிவான பன்முகம்கொண்ட கலாச்சாரத்தை உருவாக்கமுடியும். கல்கிக்கு ஊரெங்கும் விழா கொண்டாடும் இந்த அரசாங்கமும், நிறுவனங்களும் கல்கியைவிட நவீனத்தமிழ் இலக்கியத்துக்கு மதிப்பு வாய்ந்த பங்களிப்பு செய்து புகழமைப்பித்தனை இன்னும் பல்கலைக்கழக வளாகத்திலேயே அனுமதிக்கவில்லை. சி. க. செல்லப்பாக்கூட அரசு நூலகங்களுக்குள் நுழைய முடியவில்லை. நவீன தமிழ் இலக்கியமே சென்னை பல்கலைக்கழகப் பாடதிட்டத்தில் அங்கீகரிக்கப்படாத ஒரு

நிலைமைதான் தமிழ்நாட்டில் உள்ளது. தனிநபர் வழிபாடு, சிந்தனை மறுப்பு, கேள்விக்கை மனப்பான்மை இவைதான் தமிழ் ஊடகங்களின் எழுமப்பாத சட்டமாக உள்ளன. மாறுபட்ட சிந்தனைகளும், கருத்தோட்டங்களும் இருட்டடிப்பு செய்யப்படுகின்றன. எல்லா மாநிலங்களிலும் வர்த்தக நோக்கிலிருந்து மாறுபட்ட கலைப் படங்கள் மக்கள் பார்வைக்கு வைக்கப்படுகின்றன. கேரளத்தின் மிகச் சிறந்த திரைப்படங்களை, உலகத்தின் மிகச் சிறந்த திரைப்படங்களை கேரளத்தின் வர்த்தக திரையரங்குகளிலேயே என்னால் பார்க்க முடிந்தது. எல்லாவகையான கலாச்சாரப் போக்குகளும் மக்கள் பார்வைக்கு வந்து அவை பரிசீலிக்கப்படுகிற நிலையிலேயே பொது ரசனை என்பது மேம்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன. ஆனால் தமிழ் ஊடகங்களில் வெளிப்படுவது எல்லாம் வெறும் வர்த்தக நோக்கிலான ஒற்றைக் கலாச்சாரம்தான்.

அண்மையில் உள்ள கேரளத்தில் சமூக இயக்கங்கள் தொடர்ந்த போராட்டங்களின்மூலம் எவ்வாறு சமூக, கலாச்சார உறவுகளை மேம்படுத்தியுள்ளன என்பதை இந்த திராவிடக் கட்சிகள் வந்து பார்க்கட்டும். அரசாங்கங்கள் மாறினாலும் அநீதிக்கு எதிரான விழிப்புணர்ச்சி என்பது அடிமட்டத்தில் பரவலாக உள்ளது. ஒரு சமூகத்தில் நிலவும் எதிர்ப்புணர்ச்சியின் தரம்தான் அந்த சமூகத்தின் விழிப்புணர்வை அடையாளம் காட்டுகிறது. கேரளத்தின் எந்த மூலையிலும் எந்த ஆட்டோ டிரைவரும் நியாயத்துக்குமேல் அதிகமாக பயணிகளிடம் பணம் வாங்குவதில்லை. பணம் வாங்கும் முடியாது. சில வருடங்களுக்கு முன்னால் கேரளத்தின் முக்கியமான இலக்கியப் பரிசான எழுத்தச்சன் விருது நஞ்சண்ணன் வாக்கி என்கிற முதுபெரும் எழுத்தாளருக்கு வழங்கப்பட்டது. தன்னுடைய உடல்நிலை காரணமாக திருவனந்தபுரத்துக்கு சென்று அவர் பரிசு வாங்க மறுத்துவிட்டார். அரசாங்கத்துக்கு இலக்கியத்தின் மீது அக்கறை இருந்தால் என் வீட்டுக்கு வந்து பரிசு தரட்டும் என்று சொல்லிவிட்டார். நாயனாரும் கௌரவம் பார்க்காமல் கோட்டயத்திற்கு பக்கத்தில் ஒரு கிராமத்தில் உள்ள அவருடைய வீட்டுக்கு சென்று பரிசை வழங்கினார். அந்தத் தெரு மக்கள் அந்த நிகழ்வை எப்படி கொண்டாடினார்கள் என்பதை The Hindu பெரிய செய்தியாக வெளியிட்டிருந்தது. ஒரு ஆட்டோ டிரைவரிலிருந்து ஒரு முதலமைச்சர் வரை ஒரு சமூகச் செய்தி பரவியிருக்கிறது. ஒரு நம்பூதிரியாக இருந்தாலும் நம்பூதிரிகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து கேரளாவை மீட்ட நம்பூதிரிபாடு கடைசிவரை தன்னுடைய சிந்தாந்தப் போராட்டத்தை கைவிடவில்லை. அவருடைய மரணத்தை கேரளம் எவ்வளவு கண்ணியத்துடனும், ஆத்மார்த்தமனம் ஈடுபாட்டுடனும் அனுஷ்டித்தது என்பதை நான் நேரில் பார்த்தேன். இன்று மார்க்சிஸ்டு அமைப்பில் மக்கள் அதிருப்தி அடைந்திருக்கலாம். ஆனால் ஒரு சமூக, கலாச்சார அடித்தளம் காலத்தால் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. அறிவைப் போற்றுகிற, ஒரு மரபு இன்றும் உயிரோட்டமாக உள்ளது.

இவற்றை உருவாக்கித் தந்த தத்துவச் சூழலையும், தமிழ்ச் சூழலையும் ஒப்பிட்டும்தோது நம்முடைய இயக்கங்களின் தோல்வியையும், வறுமையையும்தான் இது பிரதிபலிக்கிறது. தமிழ்ச் சூழலில் அநீதிக்கு எதிரான எதிர்ப்பணர்வு எவ்வாறு வடிவம் கொண்டுள்ளது, எத்தகைய அறிவுச்சூழல் நிலவுகிறது, எவ்வெயல்லாம் இங்கு கொண்டாடப்படுகின்றன என்றெல்லாம் பார்க்கும்போது இந்த திராவிடக்கட்சிகள் தங்கள் 30 ஆண்டு கால இயக்கத்தில் கலாச்சாரத்துறையிலும், அறிவுத்துறையிலும் பெரும் வீழ்ச்சியையே உருவாக்கியுள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது. தமிழ்நாட்டில் இடதுசாரிகளும் இந்த சந்தர்ப்பவாத அரசியலுக்கு பலியானது இன்னொரு பெரிய முரண்பாடு.

வெளி ரெங்கராஜன் குரத்

சென்ற இதழ் காலச்சுவடில் எஸ்.ராமகிருஷ்ணனின் கதையை படிக்கும் இம்சையை இருமுறை மேற்கொண்டேன். தவிர்க்கமுடியாத சில விஷயங்களை இக்கதையை முன்வைத்து பேசிவிடவேண்டும் என்று பட்டது.

முன்றுவிதமான பாவனைகளின் தொகுப்பு இக்கதை. ஒன்று 'அதிர்வின்' கதையொன்றை எழுதுவது குறித்தது. மொழியை சுதந்திரமாக அக இயக்கத்துடன் பிணைப்பதனுடாக ஒரு குறிப்பிட்ட வகை கூறல்முறையை மேற்கில் சில படைப்பாளிகள் உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளனர். அதை 'நவீனகதையின் ஒரே வகை மாதிரி என்று நம்பி மேலோட்டமாக பிரதி செய்யும் முயற்சி இக்கதையில் உள்ளது. மொழிபெயர்ப்பு வாடை வீசக்கூடிய, மிதமிஞ்சிய பிரயத்தனம் தெரியும் எஸ்.ராமகிருஷ்ணனின் நடை அதற்கு சற்றும் உகந்ததல்ல. இக்கதையிலுள்ள சிக்கல் அகஇயக்கம் மொழியை சிதறடிப்பதன் மூலம் உருவாவதல்ல, மாறாக எஸ்.ராமகிருஷ்ணனுக்கு மொழியில் போதிய பயிற்சி இல்லாமையின் விளைவு என்பதை அவர் செய்த மொழிபெயர்ப்புகளின் சொற்றொடர் குன்றுபடிகளுடன் இக்கதையின் குன்றுபடிகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் புரிந்துகொள்ளலாம். படைப்பூக்கம் கொண்ட நிலையில் மொழி தரும் பன்முக அதிர்வுகள் இக்கதை தரும் முளைச் சோர்வுக்கு நேர் எதிரானவை. எளிய முறையில் இக்கதையை இது முன் மாதிரியாகக் கொள்ளும் மேற்கத்திய கதைகளுடன் ஒப்பிட்டாலே இது புரியும்; தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட போர்ஹே கதைகளையே எடுத்துக்கொள்ளலாம். (சென்ற காலச்சுவடு இதழில் வந்த கானராட் எய்கினின் கதை மேலும் சிறந்த உதாரணம்) மிகச் செயற்கையான ஒரு மொழிவிளையாட்டு எஸ்.ராமகிருஷ்ணனுடையது.

இரண்டாவது பாவனை, ஒரு செவ்வியல் துயரத்தை கதையில் கையாள்வது என்பது. உணர்வுகளை செவ்வியல் தளத்திற்கு நீட்ட அதற்குரிய அசலான வாழ்வத்தள அடிப்படை கதையில் இருக்க வேண்டும். அதன் சாராம்சமான தரிசனம் ஓர் மானுட்ப் பொதுத்தன்மையை தன் மொழிப் பிரயோகத்தினூடாக அடையவும் வேண்டும். அப்படி அடைந்த வேறுகதைகளின் சில குறிப்பிட்ட வகை மொழியாளுகை

களை பிரதியெடுத்தால் போதும் என எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் எண்ணிவிட்டிருக்கிறார்.

முன்றாவது பாவனை இந்தியமரபின் சில நுட்பமான தளங்களுடன் இக்கதையின் ஒரு சரடு தொடர்பு கொண்டுள்ளது என்று காட்டும் முயற்சி. சில பெயர்களை என்ன ஏது என்று தெரியாமல் ஆங்காங்கே எடுத்துப்போட்டால் அதை உருவாக்கி விடலாம் என நம்புவது நகைப்புக்கிடம் தருவது. பௌத்த மன இயக்கத்திற்கு சில மொழிசார்ந்த தனித்தன்மை கள்கூட உண்டு. 'திரிதர்' 'பிட்சு' என்றெல்லாம் 'எடுத்துவிடுவதில்' உள்ள பரிதாபத்திற்குரிய துணிச்சல் தமிழ் அறிவுலகிலேயே செல்லுபடியாகும்.

பிந்தைய இரு பாவனைகளும் எஸ்.ராமகிருஷ்ணனுக்கு திடீரென்று தேவைப்பட்டதில் உள்ள பின்புலத்தை எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. பிரேம் அல்லது நான் செவ்வியல் மரபுகள் குறித்தும் பௌத்தம் குறித்தும் பேசுகிறோம் எனில் அதற்குரிய பின்புலமாக ஈடுபாடும் பயிற்சியும் நிரம்பிய பல வருடங்கள் உள்ளன.

மாற்று எழுத்து முறைகள் மீதான ஈடுபாடு தமிழில் உருவான ஒரு காலகட்டத்தில் புதுப்புது வடிவங்கள் மீது சிறப்பான ஆர்வம் சூழலில் இருந்தது. கோயில்பட்டிமண்ணில் டாலியா பூக்களை எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் மலர வைத்ததை மன்னிக்க வாசகர் தயாராக இருந்தனர். இப்போது கோட்பாட்டு ரீதியாகவே தேடல் வெகு தூரம் முன்னகர்ந்து விட்டது. வெற்று வடிவங்களைத் தாண்டி வாசக ஆர்வம் நீண்டு விட்டது என்பதையே இன்று இத்தகைய கதைகளை வாசிக்கும் வாசகர்களிடம் எழும் நுட்பமான அங்கதம் தெரியும் புன்னகை காட்டுகிறது. அதற்கு இவ்வகை எழுத்தின் அசல்கள் பரவலாக அறிமுகமாகிவிட்டதும் ஒரு காரணம். உலக இலக்கிய பரிச்சயம் இல்லாதவர்கள், மேலோட்டமாகப் படித்து பிம்பங்களை உருவாக்கிக் கொள்பவர்கள் ஆகியோரை நம்பி எழுதப்பட்ட இத்தகைய எழுத்தின் காலம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது என்பதை ஐந்து வருடங்கள் முன்பு வரை புரியாமையுடனும் பிரமிப்புடனும் பார்க்கப்பட்ட கோணங்கியின் பிற்பகுதிக் கதைகள் பரவலாக கேலிப்பொருளாகி வருவதிலிருந்தாவது எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

மொழி ரீதியான போதாமையை மீறி வாழ்வின் தெரியாத வேறுசில பக்கங்களுக்கு நகர தன்னால் முடியும் என தன் சில கதைகளில் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் நிரூபித்திருக்கிறார். அவரை எதிர்பார்ப்புக்குரிய படைப்பாளியாக நான் கருதுவதும் இதனாலேயே. இந்தப் பாவனைகளினூடாக கூரிய வாசகர்களில் ஒருவரைக்கூட அவரால் ஏமாற்ற முடியாது என்று அவருக்கு கூற விரும்புகிறேன். வாழ்க்கையை முன்னிலையாகக் கொண்டு தான் இலக்கியம் படைக்கப்பட முடியும். அதன் மீதான பார்வையின் முடிவற்ற சாத்தியங்களிலேயே இலக்கிய வடிவங்களின் சாத்தியங்களும் உள்ளன.

ஜெயமோகன் பத்மநாபுரம்

தமிழவனின்
புதிய
நாவல்
ஜி.கே. எழுதிய
மர்ம் நாவல்
ஒரு
தேசத்தைக்
கட்டுவதில் சில
கொலைகள்
நடக்கின்றன.
கொலையைச்
செய்வது யார்?
இடை இடையே
நாவல்
முழுதும்
இன்னொரு குரலும்
தொடர்கிறது.
அக்குரலின்
கேள்வி
இந்த
நாவலை
எழுதிய
ஜி.கே.
யார்?
நவம்பர் 99 இல் வெளியான
புதுமையான இந்த நாவலை
வெளியிட்டோர்:
பல்கலைப் பதிப்பகம்
36, தெற்கு சிவன்கோயில் தெரு
கோடம்பாக்கம்
சென்னை 600 024
விலை ரூ.85

காலச்சுவடு இதழ் 27இல் வெளியான, அ. இருதயராஜ் அவர்களின் "பகடை விளையாடும் படைப்பா" கட்டுரை படித்தேன்.

ஒரு சமூகம், ஒரு சிந்தனை வளர், விரிவுபட, எதிர்மறை கருத்து இன்றியமையாததாய் அமைகிறது. ஒரு பண்பட்ட சமூகம் அப்படி எழுகிற எதிர்மறை கருத்துக்களைத் தன்னை அழிக்க எய்த அம்புகள் என்பதைவிட, தன்னை விரிவுபடுத்தி, புதிய நோக்கில் நோக்கத் தள்ளப்படும் உபகரணங்களாகக் கருத்தில் கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வகையில் இக்கட்டுரை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

"தினக்கூலிகளும், அன்றாடம் காய்ச்சிகளும் எதைப்பற்றிப் பேசவேண்டும், விவாதிக்க வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிப்பதே தொடர்பு சாதனங்கள்தான்" என்று கட்டுரை ஆசிரியர் கூறுகிறார். முக்கியமாகத் தமிழ்நாட்டில், தொடர்பு சாதனங்களில், தொலைக்காட்சி ஆனாலும், பத்திரிகை ஆனாலும், மக்களைச் சிந்திக்க வைப்பதைக் காட்டிலும், ஒரு வகையான மாயவலை பின்னி அதில் நிரந்தரமாக அவர்களைச் சிக்க வைப்பதையே குறியாகக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தக் கணையாருடையது? அல்லது இந்த உத்தட்டின் சொந்தக்காரர் யார்? இப்படிப்பட்ட பொது அறிவு கேள்வி கேட்டு பரிசுகள் வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். முக்கியமாகப் பண்புகை தினங்களில், சினிமா நட்சத்திரங்களின் நேர்காணல்களுக்கும், அவர்களின் அணிவகுப்புகளுக்கும் பஞ்சமேயில்லை. அவர்கள் உதிர்க்கின்ற பொன்மொழிகளை, நாம் அப்படியே அள்ளிக்கொள்வதும் யோசிக்க வேண்டிய விஷயங்கள்.

அடுத்தபடியாக, "வரலாறு படைக்க வாராரு என்று படைப்பா சுவிராட்டிகள் சொல்கின்றன. எந்த மாதிரி வரலாறு?" என்று இருதயராஜ் கேட்கிறார். கனமான வார்த்தைகளை மிக சுலபமாக அள்ளி வீசுவது, சிறிது காலகட்டமாக ஒரு கலாச்சாரமாகவே இருந்து வருகிறது. உண்மைத் தொண்டன் என்கிறோம், தலைவா என்கிறோம். புரட்சி வேங்கை என்கிறோம்... ஆனால், இவர்கள் என்ன புரட்சி செய்தார்கள்? அக்டோபர் புரட்சியா, இல்லை ஊழலில் புரட்சியா? உண்மை தொண்டர்கள், உண்மை உச்சரித்த மறு விநாயகேய, தலைவரைத் தூற்றுவதையும் காண்கிறோம். இவை எல்லாவற்றையும் நாம் மிகச் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதுமட்டுமல்லாமல், இப்படிப்பட்ட அரசியல்வாதிகளின் பேச்சை நாம் தெய்வ வாக்குப்போல் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். கல்வி அறிவு இல்லாதவர்கள் தான் இப்படி எனில் படித்தவர்களும் அதிகம் பட்டம் பெற்றவர்களும் ஒன்றும் மேன்மை இல்லை. எஸ். கிருஷ்ணன் போன்ற முக்கிய பத்திரிகையாளர், தா. மா. க. கட்சியைப் பகிரங்கமாக ஆதரித்தபோது, அதற்குரிய காரணம் இவர்கள் ஊழலையும், மதவாதத்தையும் எதிர்ப்பவர்கள் என்று கூறுகிறார். இதே தா. மா. க., ஊழலோடு கை கோர்த்தால் எந்த முறை

யில் அதை ஏற்றுக்கொள்வார் என்று தெரியவில்லை. எல்லா அரசியல்வாதிகளுக்கும் (இன்றைய) அதிகாரம் ஒன்றே குறிக்கோள் என்பதை இவர்களால் எப்படி மறக்க முடிகிறது என்று தான் தெரியவில்லை.

இதேபோல், 2, 3 மாதங்களின் முன்பு இந்தியா டுடே கேள்வி - பதிலில், சுஜாதா விடம், இந்தியாவின் எதிர்காலம் எப்படி என்ற கேள்விக்குச் "சிறிய மேகமூட்டம் இருக்கிறது, ஆனால் தூரியன் பிரகாசமாக மேகமூட்டம் நடுவே பிரகாசிக்கிறது" என்கிறார். ஜம்புத்து விழுக்காட்டிற்கு மேல் படிக்காதவர்களும், ஒரு நாள் உணவிற்கு வசதியில்லாதவர்களும் இருக்கும் போது, எந்தமுறையில் இந்தியாவின் எதிர்காலம் இவ்வளவு பிரகாசமாக பிரகாசிக்கிறது என்றுதான் தெரியவில்லை. கல்வியை வியாபாரமாக்குகிறவர்களுக்குக் "கல்வித் தந்தை" பட்டம் கொடுப்பதும், கல்வியைச் சிறிதளவும் மதிக்காதவர்களுக்கு டாக்டர் பட்டம் கொடுப்பதும் இன்று சாதாரண நடைமுறையாக இருக்கிறது. மதிப்பு வாய்ந்த வார்த்தைகளை மிக எளிதாக அள்ளி வீசும் சமூகம், தமிழ்ச் சமுதாயம் போல் வேறெதுவும் இருக்குமா என்பது சந்தேகத்திற்குரியது. இப்படிப்பட்ட துழ்நிலையில், "வரலாறு படைக்க வாராரு படைப்பா" போன்ற வாக்கியங்களை பயன்படுத்தியதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை.

சரித்திரத்தை நாம் புரட்டிப் பார்த்தால், எந்தெந்த சமூகத்தில் எல்லாம் மக்கள் ஆட்டு மந்தைகளாக ஒரு தனி நபரைத் துதிப்பாடியிருக்கிறார்களோ, அவ்கெல்லாம் மக்களை ஒடுக்குகின்ற சர்வாதிகார நிலையையே நிலவியிருக்கிறது. ஜெர்மனியில் ஹிட்லரின் உயர்வு இற்றுக் ஒரு நல்ல உதாரணம். தத்துவ உலகில் தலைசிறந்த "மார்ட்டின் ஹிட்லர்" கூட ஹிட்லரின், ஆர்ய இனம் தான் தலைசிறந்தது என்ற கோட்பாட்டை நியாயப்படுத்தினார். பின்பு அதற்காக வருத்தப்படலாம் என்பது வேறு விஷயம். ரஷ்யாவில் ஸ்டாலினின் அடக்கு முறை நாம் அறிந்ததே. ஒரு தனி நபரின் மதிப்புகளை ஒட்டு மொத்தமாக ஒரு சமுதாயமே கணமுடித்தனமாக ஏற்றுக் கொள்வது என்பது ஆபத்தானது. ரஜினி கூறுவது, செய்வது எல்லாம் சரிதான். அவர் சொல்லே மந்திரம் போன்ற போக்கு நம்மை எங்கு இட்டுச் செல்லும் என்று நோக்க வேண்டும். இலக்கியத்தில் எத்தனையோ படைப்புகள், இப்படிப்பட்ட தனி நபர் அதிகாரத்தின் பயங்கர விளைவுகளை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. யூதேன் இயோனேஸ்கோவின் "காண்டாமிருகம்" என்ற நாடகம் இதை நன்கு உணர்த்துகிறது.

இருதயராஜ் தனது கட்டுரையில், ஒரு சமூகம், தனிமனிதத் துதிபாடலால் என்னென்ன விளைவுகளைச் சந்திக்க நேரிடும் என்பதைக் கூறாமல் விட்டுவிட்டு, ரஜினியைப் பற்றித் தகவல் ரீதியான வடிவில் எழுதியிருப்பது ஏமாற்றத்தை அளிக்கிறது. விளைவுகளையும் தந்திருந்தால், மேலும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும்.

ஒரு இக்கட்டான துழ்நிலையில் சிக்கிக் கொண்ட சமூகம், ஒரு தனி மனிதரை நோக்கி விடுதலைக்காக ஏங்கி நிற்பது மனித இயற்கையே. யூதர்கள் கடவுளின் வருகைக்காக ஏங்கி நின்றனர். யேசு நாதர் வந்து நான்தான் நீங்கள் தேடிய கடவுள் என்று கூறிய போதும் அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் நாமோ, சாதாரண மனிதர்களையும் கடவுளாக உயர்த்தி, நமது இன்னல்களிலிருந்து விடுதலைக்காக ஏங்கி நிற்கிறோம். அடிப்படையாக இவை பற்றி எல்லாம் ஒரு விழிப்புணர்வு வராதவரை இன்றும் என்றும் தமிழ் மக்களாகிய நாம் ஒவ்வொரு தனி நபரின் விருப்பு வெறுப்பு களுக்குப் பகடைக்காய்களாகப் பயன்பட்டுக் கொண்டுயிருப்போம் என்பதில் ஐயமில்லை.

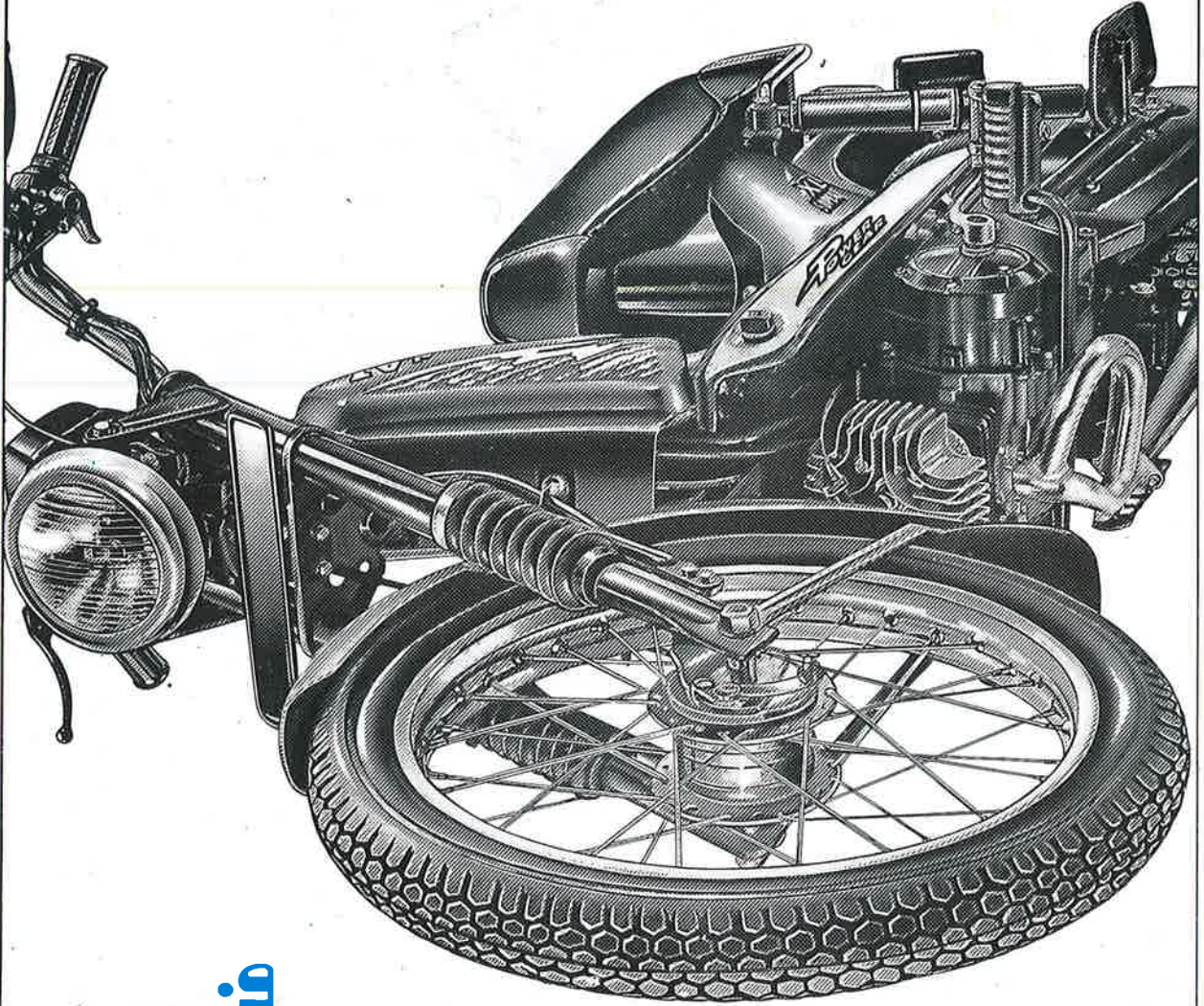
**ஹ்யூபர்ட் சதீஷ்
நாகர்கோவில்**

காலச்சுவடு இதழ் 27ல், 'கடிதங்கள்' பகுதியில் திரு. சாலன், செ. யோகநாதனை மிகவும் தான் சிலாகித்திருக்கிறார். அவர் குறிப்பிடும் சிங்களவர் இனவெறியும் ஈழத் தமிழர்கள் அனுபவித்து வரும் தொல்லைகளை எமக்குத், தமிழ் வாசகர்களுக்கும் துலக்கமாக எடுத்துக் காட்டிய - எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் 'அந்த மிகச் சிறந்த படைப்பாளி' இப்பொழுது அப்படி எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருப்பதில்லை என்பது திரு. சாலனுக்குத் தெரியுமா?

காரணம் வேறு ஒன்றுமில்லை. இப்பொழுது, செ. யோகநாதன், இலங்கை அரசாங்கம் நாடாத்தும் "குணசேனா" பதிப்பகத்தில் முக்கிய பதவியிலிருக்கிறார். அவ்வளவுதான். இலஞ்சக் குற்றச் சாட்டினால் அரசு பதவியிலிருந்து இடை நிறுத்தப்பட்டு இழந்த பதவியை திரும்பப் பெற ஆளும் கட்சி அமைப்பாளருக்கு 'பின்பாட்டு' பாடித் திரிந்தவர், நினைத்தவை நடக்காத பொழுது தமிழ் நாட்டிற்கு 'அகதி' என்ற பெயரில் வந்தவர், அங்குள்ள ஈழத் தமிழர்கள் குறித்த அனுதாபத்தைப் பயன்படுத்தி 'பேனா' ஏந்தும் தமிழீழப் போராளியாக மாறினார்.

'யோகநாதனின் அனைத்துப் படைப்புகளையும் தரிசித்தவன் நான்' எனக் கூறும் சாலன் அவர்களுக்கு அவை பல அவலங்களைத் 'தரிசனம்' செய்யாமலே, தமிழ் நாட்டிலிருந்தே எழுதப்பட்டவை என்பது தெரியுமா? இதனால் அவை அனுபவ வெளிப்பாடுகளாய் இன்றி, கேள்விப்பட்டவற்றை வலிந்து கூறும் சம்பவங்களாகவே இங்குள்ளவர்களுக்குத் தெரிந்தன. சந்திரிகா ஆட்சியில் ஏதோ சமிக்ஞை கிடைத்து, கொழும்பு திரும்பியவருக்கு அரசு வேலையும் கிடைத்து விட்டது. பிறகு என்ன? செ. யோகநாதன், எழுதத் தெரிந்தவரோ, இல்லையோ 'பிழைக்கத் தெரிந்தவர்' என்பது இங்கு எல்லோருக்கும் தெரியும்.

**சடாட்சர தேவி
தொண்டைமாளாறு**

புலியின் புதிய சீற்றம்

புதிய டிவிஎல் XL சூப்பர் இப்பொழுது முன்பு எப்பொழுதையும் விட சிறப்பானதாக வருகிறது.

□ சக்தி வாய்ந்த பிரேக்கிங் ஸ்டைம் ; திடீரென்று, விரைவாக நிறுத்த ஏதுவாக வடிவமைக்கப்பட்ட புதிய பிரேக் லீவர்கள்

□ பளிர்ஷா டைட் ஸைட் ; அதிக படசு 12 லோல்ட் சக்தி தரும் புதிய ஸ்டீராண்டியம் ஃபெனர்ட் மாக்னெட்டோர், இரவு நேரங்களில் கூடுதல் பாதுகாப்புக்கு

□ அருமையான தவணை முறைத் திட்டம் ; டிவிஎல் XL சூப்பரை வாங்குவது இப்பொழுது மிக கலையம் முதலில் செலுத்தும் தொகை ஆச்சரியமூட்டும் அளவுக்குக் குறைவு

இது இந்நிபரவின் மிக அதிக விற்பனையாகும் மொபெட் ஆகியுள்ளதில் வியப்பே இல்லை! பத்தே மாதங்களில் ஒரு வட்சம் நேரப்பிகண்டமர்கள் டிவிஎல் XL சூப்பருக்கு

இதை ஒர் உலக சாதனை என நீங்கள் அழைக்கலாம் எங்களைப் பொறுத்தவரை இது நம்பிக்கைபின் அடையாளம் - மொபெட் விலையில் மோட்டார் எய்க்கின் சக்தியுடன் சீறிப் பாயும் நம்பிக்கை இது!

70TH TVS XLSUPER
கூயர்க்கி, சூப்பர் வண்டி.

முன்னேற்றத்திற்காக முனைப்புடன் சுழலும் உங்களுக்கு ஆதரவளிக்கிறோம் அச்சாணி போல

15 லட்சம் சந்தாதாரர்கள் மூன்று தலைமுறைக்கும் மேலாக ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் மீது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். அவர்களைப் பொறுத்தவரை ஸ்ரீராம் என்பது சீட்டு உலகில் முன்னணி நிறுவனம் மட்டுமல்ல, மாறாக அவர்கள் பாடுபட்டு ஈட்டிய பணத்திற்கான நம்பிக்கை நங்குவும்.

கொள்கையின் மீது உறுதி, வாடிக்கையாளர் தேவைகள் குறித்து ஆழ்ந்த பொறுப்புணர்வு, நம்பகத்தன்மை இந்தக் கொள்கைகளால் பட்டை தீட்டப்பட்டது தான் ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்.

15 லட்சத்திற்கும் அதிகமான குடும்பங்களுக்கு கடந்த 25 வருடங்களில் ரூ. 5,300 கோடியை பகிர்ந்து அளித்துள்ள சாதனைக்கு பக்கபலமாய் இருப்பது இந்த கொள்கைகளே.

நிறுவனத்தின் ஒட்டு மொத்த செயல்பாடுகளுக்கு இந்தக் கொள்கைகளே ஆதாரமாக உள்ளன. அதனால்

தான் முன்னேற்றத்தை நோக்கி முனைப்புடன் சுழலும் உங்களுக்கு அச்சாணி போல பாதுகாப்பை எங்களால் தர இயல்கிறது.

இதை நாணயமென்றும், அபாரமான செயல் திறன் என்றும் அனைவரும் போற்றுகின்றனர். ஆனால், நாங்கள் இதை வாடிக்கையாளர்களுக்குச் செய்கின்ற கடமையாகவே கருதுகிறோம்.

இந்த கடமையுணர்வே 280 கிளைகள், 4,000 ஊழியர்கள், 27,000 முகவர்கள் மற்றும் ஆண்டு வர்த்தகம் ரூ. 1200 கோடி என எங்களை முதல் நிலைக்கு உயர்த்தியுள்ளது.

இந்த உணர்வின் பலனை முழுதாய் உணர்ந்த அனைத்து சந்தாதாரர்களுக்கு முன்னெப்போதை விடவும் முனைப்புடன் செயலாற்றுகின்றனர், தங்கள் முன்னேற்றத்துடன் நிறுவனத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகவும்.

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் தமிழ்நாடு லிமிடெட்

“சுப்ரமணியன் பில்டிங்”, 1, கிளப் ஹவுஸ் ரோடு, சென்னை-600 002.

போன் : 8520700, 8520797, 8522651, 8523932, 8525536

இழப்பற்ற, அதிக லாபம் தரும், என்றும் ஏற்படைய முதலீட்டு முறை